Read Me for Joseph Rabinowitz' Writings

By Jorge Quiñónez (Sept. 1, 2005; Updated Aug. 8, 2006)

Included in this PDF file is a collection of Joseph Rabinowitz (hereafter R) principal Hebrew writings and along with translations by others. Those who want a complete bibliography and biography are referred to the Kai Kjær-Hansen's work.¹

The following is included in this collection (in order):

- 1) *Tefila* (R's congregational prayer book) along with an English translation edited by Jorge Quiñónez (81 pages).²
- 2) R's Passover/Easter Service including a complete English translation (10 pages).³
- 3) A collection of articles from *Peculiar People* that include English translations of part of *Tefila*, an introduction on R by Deliztsch and R's own autobiography, and R's view on Zionism (26 pages).⁴
- 4) English translations by James Adler and others of some of R's sermons and liturgical material from *Tefila* (45 pages).⁵
- 5) A tract of two sermons in Hebrew (9 pages).⁶
- 6) R's Hebrew sermon anthology, *Devarim Nekhumim* (94 pages).
- 7) R's dialogue between two Jews in English (17 pages). [NEW Aug. 8, 2006]

My thanks to Kai Kjær-Hansen for supplying me with copies of *Tefila* and *Devarim Nekhumim*.

(July 1886), 120-121.

¹ Kai Kjær-Hansen, *Joseph Rabinowitz and the Messianic Movement* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans/Handsel, 1995).

² Joseph Rabinowitz, *Tefila ve-Ikarei Emuna le-Benei Berit ha-Khadasha* (Kishinev, 1892); Jorge Quiñónez (ed.), *Prayers and Principles of Faith of the Children of Isra'el of the New Covenant* [transcribed ed.] (San Diego, 1898).

³ The Hebrew text is from: Franz Delitzsch (ed.), *Documente der national-jüdischen christgläubigen Bewegung in Südrussland* (Erlangen, 1884), XVIII-XXII; The English translation is from: G. Frohwein, "A Hebrew Christian Haggada of the Nineteenth Century," *Hebrew Christian* 28:1 (Spring 1955), 20-24.

⁴ "A Jewish Christian Confession of Faith," *The Peculiar People* [*PP*] 2:10 (Jan 1890), 232-39; "Joseph Rabbinowitsch," *PP* 10:11 (Feb 1898), 242-57; "Joseph Rabinowitz on Zionism," *PP* 10:12 (Mar 1898),

<sup>287-88.
&</sup>lt;sup>5</sup> James Adler (translator & ed.), *Articles, Creeds, and Form of Worship of Joseph Rabinowitch and the Sons of the New Covenant* (London: Shaw and Wheeler, 1885); J. Adler (translator & ed.), *Mr. Joseph Rabinowitz's Sermons and Addresses* (London, 1887?); "Sermon by Mr. Rabinovitz," *Jewish Intelligence*

⁶ J. Rabinowitz, *Lekhu u-neshuva / Zwei Predigten in dem Gotteshause Bethlehem in Kischinew* [from Hosea 6:1], Series- Schriften des Institutum Judaicum in Leipzig Number 9 (Leipzig: Dorffling & Franke, 1885)

⁷ J. Rabinowitz, *Devarim Nekhumim* (Kishinev, 1897).

⁸ Joseph Rabinowitz, What is an Israelite of the New Convenant? (London, 1895).

README FILE (MARCH 22, 2005)

This is Joseph Rabinowitz's prayerbook, *haTefilah*, which I obtained from Dr. Kai Kjaer-Hansen of Denmark in the late 1990s. I took the trouble back then of retyping it into the computer. Since then, I lost the original Word file (I didn't back-up my data). I only had a hard copy (a print out) that I scanned in today as a pdf file on Mac OS X using GraphicConverter, a Brother 9700 multifunction device, my iBook G4, and Mac OS X (10.3.8).

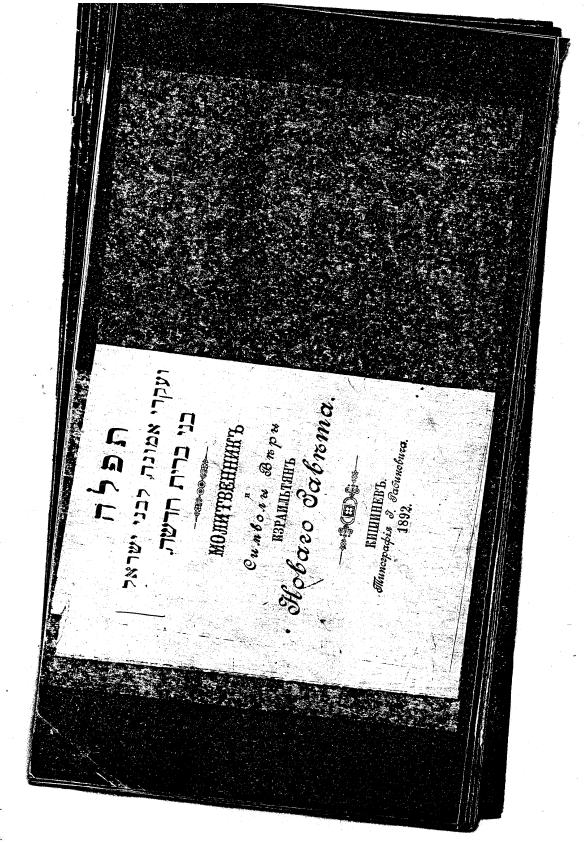
haTefilah while based largely on the Hebrew translation of the Anglican prayer-book from the mid-19th century is still an example of one of the first liturgical attempts by a Jewish believer in Yeshua in modern times. This pdf file contains the following:

- 1) The photocopy of *haTefilah* that Dr. Kjaer-Hansen sent me.
- 2) My transcription along with a readable translation for most of it.

Enjoy. It's all public domain. Comments are welcome.

Jorge

jorgequinonez@yahoo.com

Ü.

こりひに

THE CASE BEEN

J'e I canto Geade in synages at oval d

שובו כי מלכות השמים

רגיעָרוּ! לבו ונשובה אל יהוה פי הוא טרף

ירפאנו יך ייהבשנו:
יליינו מימים ביום השלישי יקימנו
ונרעה נררפה לרעה את יהוה.
בשהר נכון מוצאו ייבוא כנשם לנו

עהה אנחנו שבים אליף בכל לב ונפש. פשעינו אנחנו יורעים והמאתינו נגדנו הכיר.

אל שרי, אבי הרחכים, רחם עלינו חמאים מרודים. הוסה יהוה על המתודים המאחיהה. השב את השבים מרעהם כפי הבמחותיה אשר הודעת לבני אדם בישוע המשיח ארונינו. ולפיענו הנה, אבי הרחכים, אשר גלך לפניף מהיום והלאה ביראת אלהים, בצדק ובתמים, לבבוד ולתהלת שמף הקרוש.

\$\$~~@#\#@~~\$\$~

אשמנו מבל עם. פושנו מבל רור. ג'דה ממנו משום. הוה לבנו פהמאינו. ה'והבל אווינו. ה'ופרע פארנו. לבנו פהמאינו. ה'והבל אווינו. מיבורע פארנו. לבול בית מקדשנו. הרב פעונו. פ'דנו לנכרים. לעינוו עשקו עמלנו. מבושף מכנונו. עברום משלו בנו. פורק אין מידם. צ'רוח רבוח מבבונו. קראניף יהיה אלהינו. להקם ממנו בעונינו. שבנו מאחריף. העינו

SULT:

יהקרש שמך.
הבוא מלכותך.
יהי רצונך בבשמים בבארץ.
הן לנו להם הקגו היום.
ומלח לנו את הובזתינו.
באשר אנהנו מולחים לחיבינו.
בי אם הצילנו מרע. ורתפארת כעוכמים. אמן.

ארב צרקה ומשפמ, חסר ירוה מלאה הארין. ברבר יהוה שמים נעשו, וברוח פיו כל צבאם

בנס בנד כי הים, נתן באַוצרות תהומור. ייראו מירוה פל הארץ, ממנו יגורו פל יויטבי

רנוז צריקום ביהור, לישרים נאוה תדגרו. הורו כיהוה בכנור, בנבל עשור זמרו לו. שירז לו שיר חרש, הימיבו נגן בתרועה. בי ישר רבר יהזה, וכל מעשהז באמונה.

מניט שנשמים.

ברכז אָת 'דוּר, דִאָּחָד ברוך יהוה דִמִבוּרך

1 4 1

שמט ישראל, ידור

אלודינו ידור ארדך וארבה אה ידור אלהיך בכל יבכך ובכל נפשך

וארכה לרען כמוף.

ברכי נפשי את ידודו וכל קרבי את שם קדשו ייי

כי בוא אמר ייבי, בוא צוה ויעמור. ידיה הפיר עצת ננים, דגיא מחשבות עמים. עצוז יההלעולם העמור, מהשבות לבו לדור איטרי רגור אשר יהוה אלהיו, העם בחר לנחקה לו

משמים הבים יהוה, ראה את כל בני הארם. משמין שבתו השגיח, אל כל וושבי הארין היוצר יחד לבם, המבין אל כל מעשיהם. אין דמלך נושע ברב חיל, גבור לא ינצל

כי בו ישמח לבנו, כי בשם קרשו במחנו. יהי חסרף יהוה עלינו פאשר יחלנו לך. שקר הסום ל<u>משועה, וברב חילו כא ימרם.</u> הנה עין יהוה אל יראיו למיחלים לחסרו. נפשני הכתה ליהוה, עורנו ומנננו הוא. רהציל מכות נפשם, ולחיותם ברעב.

בי מציון תַצֵּא תורֶה ורְבַר í. F

מירושלים

נואת בתורה אשר שם משה לפני

אחרי הקרואה בספרי בריח הישנה והחדשה מברכין את הקוסר יר"ח

честивъйшаго, Самодержавиъйшаго, Ве-Спаси Господи и помилуй Благо-

ликаго, Государя нашего, Императора

веел Россіи, АЛЕКСАНДРА АЛЕКСАНД.

עני ישראלי

מה גדלו מעשק יהוה, מאר עמקו מחשבותיף.

אישפבער לא ידע, ובכול לא יבין את זאת.

בפרח רשעים כמו עשב, ויציצו כל פעלי און, להשמרם

ואתה מרום לעולם יהוה.

מרי טרי

פי הנה איבוף יהוח פי הנה איבוף יאברו, יהפרדו כל

ותרם בראים קרני, בכותי בשמן דענן.

entry Ni

והצמ עיני בשורי, בקמים עלי מרעים השמענה אוני.

ӨЕОДОРОВНУЮ, Насаждинка Его Бла-

говърнаго Государя, Цесаревциа и Великаго Князи НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРО-ВИЧА и весь Царствующій Домъ, огради миромъ державу Ихъ, и покори подъ

шую Государына Императрицу МАРІЮ

РОВИЧА и Супругу Его Благочестивъй.

צריק פתמר יפרח, פארו בלבנון ישנה. שתולים בבית יהוה, בתצרות אלחינו יפריחו. עזר ינובון בשיבה, רשנים ורעננים יהיה. להגיר כי ישר יהוה, צורי ולא עולתה בו.

מוב להורות ליהוה, ולומר לשמף עליון.

מומור שיר ליום השבת

להניר פבקר חסרף, ואמונתף בלילות. עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנור. בי שמחתני יהוה בפעלף, במעשי ירוף ארנן.

מוסרים הכתני קרש להש"ץ והוא אומר

לקראת אדון השבת לכו ונלכה, פי הוא מקור הברכה, פראש מקרם לו המלוכה, סוף מעשה במחשבה

החלה. נא וא

בורים נפוף שיר מלוכה, לאמי צאי מתוך ההפבה, רב

לך שבת בעמק הבכד, והוא יחמול עליך חמלה. נא וא

התנערי מעפר קומי. לבשי בגדי הפארהך עמי. על יר

בן ישי, ישוע, ביות הלהטי, קרבה אל נפשי גאלה. נא וא

התעוררי התעוררי, כי בא אורך קומי אורי, עורי עויי

לא תבשי ולא הבלמי, כה תשתוחהי ומה ההמי. בך

היהו למשמה שאפוך, והחקר בל מבלעוך, ישיש עליך

בן פרצי, ונשמהה ונגילה, וא ברנה ובצהלה, הוך אמיני

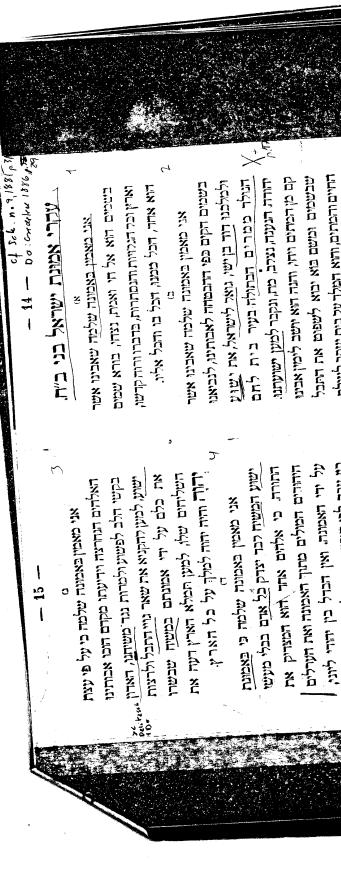
בן פרצי, ונשמהה ונגילה, גם ברנה ובצהלה, הוך אמיני

עם מנולה.

בא בשלום איש הגאולה, גם אדון השבה, שר שלום,

нозв Икъ всякато врага и супостата; глаголи мирная и благая въ сердиахъ Ихъ о Церкви Твоей Святъй и о всъхъ людехъ Твоихъ, да и мы въ типипт Ихъ тихое и безмолвное житіе поживемъ во иравовъріи и во всякомъ благочестій и честности. Аминь.

אייר כי ביות נמקרא ורכר אלרים אשרי הגבר אשר שם להוח מבשחו ולא פנה אל רחבים וששי כוב: רבות עשית אתה יהוה אלרי נפלאותיף ומחשבותיף אלינו אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר: זבת ומנחה לא שאלת: בא נא, בא נא דולי. בא נא,בא נא אַדון משַבְּת. שמור ווכור פרבור אתר, השמיענו אַל האתר, יהוה אחד ישמו אחד לשם ולתפארת ולתהלה, נא נא

החיים והמחים, והוא המלך ער בית יעקב לעולם

בין עבר לבן הורין, בין וכר לנקבת. כלם אחר

הם במשיה.

ולמלכותו אין קץ.

יאר וי' פניו אליך ייחנך ישא ה' פניו אליך יישם לך שלום. יברכף ה' וישמרף אני כחכה לתקומת ותחית המתים ולחיי לישועהך קיתי יהוה קיתי יהוה לישועהך יהוה לישועהך קיתי

א הנעיה. נצלב, מת ונקבר, למען ישועתני קם מן המתים ירתי, והנה הוא יושב לימין אבינו שמשמים ומשם בא יט אף אלחים אחר, חי ואמת, נצחי, בלי נוף.
בי יט אף אלחים אחר, הי ואמת, נצחי, בלי נוף.
בלי הלוקם ובלי ההפעלות, רב סוב, כה והפנה מאון הקר. בורא, ווצר, ועושה ובקיים בל, ברברו וברות קרשו הכל ממני, הכל נו והכל אליו. 2 4.30.

האלהים אמת הקים כפי ההבמהה לאבותינה

יש יבא לשפום את התבל, החיים והמתים, והוא המלך הנולד מיירים הפתולה בעיר דור פית לחם יהודה לנביאוני ולמלכני רור בן ישי, נואל לישראל, את ישוע על בית יעקב לעולם ולמלבותו אין קון.

הופו אבותינו בקשו חוב לפשוע ולמרות נגד המשיח על פי עצת האלהים הנחרצה ויריעהו מקדם

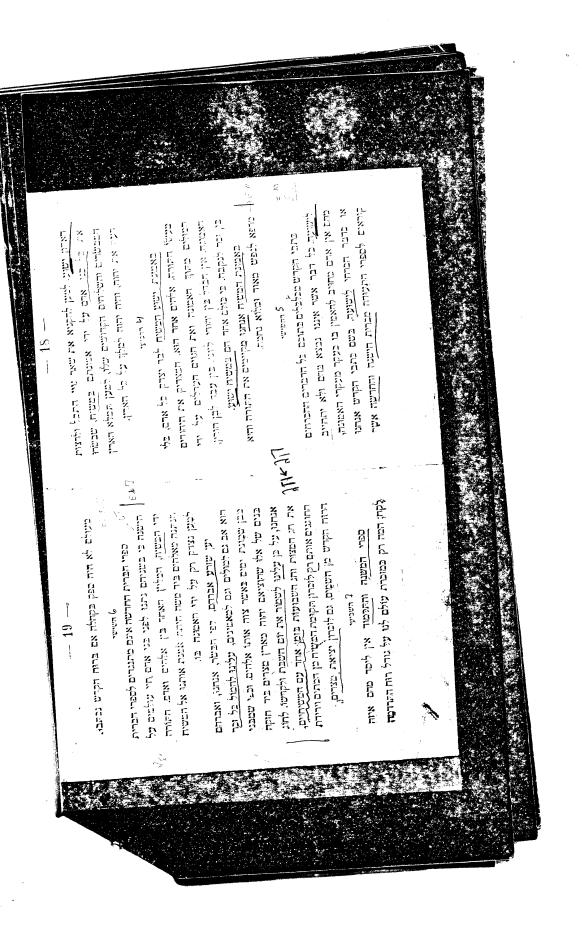
surp. 10 hose and 526 4/1884

נישפטי אמונת ישראל פני פרית הרישה.

אחת, בללית ושליחית. ב 100 ייבדייד

אני מאמין באמונה שלמה בקהלה קרושה

אני כורה בטבילה אחת לסליחת עונית.

האפונה החיה והאפתית אשר בלבבו, פאשר יוודע העץ בפריון רציים הפעשים המובים בעיני אלחים <u>בפשיח.</u> אף בכל ואת אינם יכולים יכהות פשעינו, להצריקנו, ולפנוע כאהו את קשי משפש אלחים.

וו האחר עישר

המעשים השובים, אשר "נישו קודם השנה חבר אלחם במשיח ואצילת רוח קרשו, אינם ראוים להביק הדם הצרקה, בנמול שוב לבעלהם, יען כי, בלי ספק, חםר וצרקה, בנמול שוב לבעלהם, יען כי, בלי ספק, במעשים הווצאים מרעה אנשים כנוסבים על בקוי אלדים ילצנים משורה הריף, המה רק בנאוה ובמל אשר הארם יואה בהם, פי לא לבל ששלם לאלהים די אמר בפרש: בעשותכם את בל אשר צווהם אמרו צברים בלי מועיל אנחנו.

רק אחר לבר, המשיח, היה וף מפשע ונקי מבל המא, גם בבשרר גם ברורף, אבל אנחנו אף אם פגנו

שופיי האלוים עלינו ער למקצת. מפרי השלהן ערוף מגיני אלץ, יורה רעה, חשן משפם, ואבן העורי היו לני רק לפח לרשת ולמוקש. ההשבף את עיניני מראות א השמני.

הנולר כפי המבע מרם ותפץ המשר, הנומה תמר אר דנולר כפי המבע מרם ותפץ המשר, הנומה תמר אר דרע ומתאור, נגר הרוח, לתאות הבשר וקשה לקבל עול הזרת האלהם.

להשישי האדם בכחו המבעי חבר כת הוא למנון את עצמ! במעשים מובים ולישר דרבו, להאמין ולקרוא עצמ! במעשים מובים ולישר אלה ים הנעלם במשיח, בשם יהוה, לולא חםר אלהים הנעלם במשיח, הוא רבר אביני שבשמים, הנולך מן האב מעולם, יקרמני להיות לו הבחוקה המובה ויפעל עמו בהיות, לו הבחירה הואת.

ין העשירי במעלשים המובים של האדם התנבר אל נמו

212

אלרים. וואמים לרמות בנו יחירו ישוע המשיח. רשה מהחלכים ביראה, במעיטים שובים, ובאחרית ישינו

בחסר אלהים את האישר עולמים.

החציון וההתפוננות, אל נסון, ברבר פחירה אלהים

בנו,במשיה, מובירים ומביאים אהליראי אלהים∽המרגישים בנפשם את פעולת רוח המשיח, השמת את מעשר עליונים ושמימיום.-אל מקור ומעין של נחמה גדולה ונעיבה יתלרתל ההציון וההתבוננלת כאלה מאמצים ובחוקים מאור את אמונתם בהתשועת עולםים, אשר יהענגר עליח על ירי <u>המשיח,</u> ומעלים ומרליקים בלבם הבשר והאברים החומרים ונושא את הכב לענינים

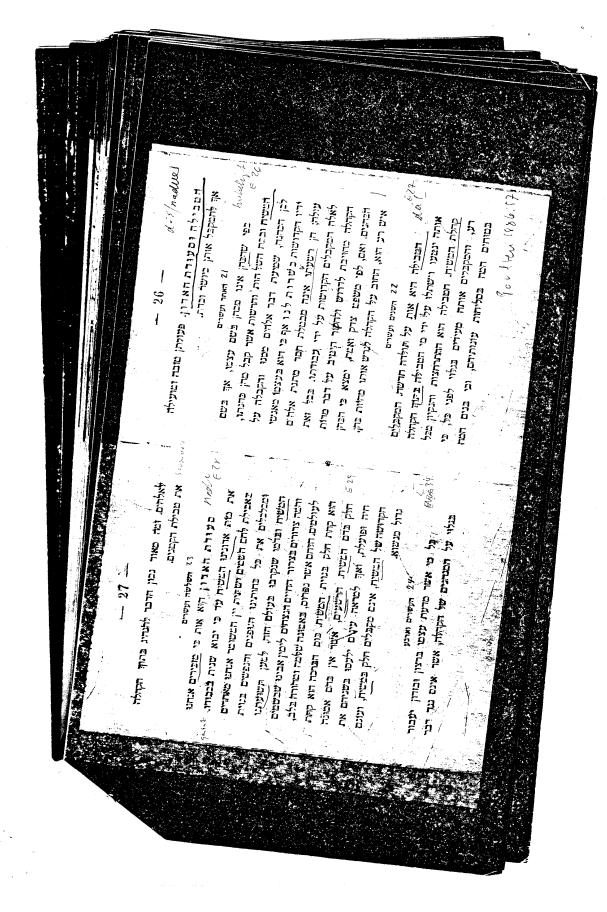
את אש ושלרבת אהבת אלהים. וגברות לבם ורוח המשיח אין בקרבם. המה עוברים המדר רק את תאותם, אינם שמים לב למשפם אלדים, אותם לבור יאוש ואל מקום כל שומאה וחלאה רנה לפי גורהו בעולם, ונעשים בני השמן, המוביל ומוריר להפף אלה מבני העולם, / ההולנים בגדולות

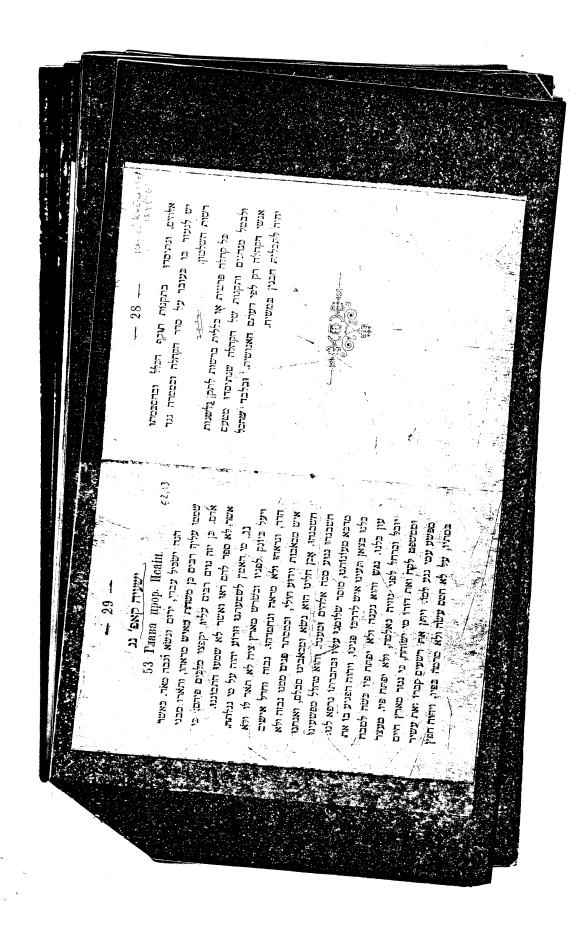
אנחנו עוד, בוברים רבים. ואם נאשר כי אין בנו נשבלים ונולדים פחדש במשיח, בכל ואת חום אים חמא, האמת אין בנו.

שמים . בל חמא ופשע הנעשה בורון או בשונג יכופר בהשובה שלמה בכל לב ונפש. ואחרי המנשול ולחיפים את מעללנו. רק חמא פארון, נגד רוחי הקדש, והנפילה בתנוא עוד יש יכולה, בחבר אלהים, לרקים הוא רכוא אישר אין לו כליהה. 13 השלשה עשר

מקדם – בטרם יסר ארין על מקוניה – חיו לחציל בקראים, בעת ובזמן הראוי לפי עצת עליון, על ירי רותו הפועל בקרבם. המה, על ירי החסר, שומעים מקללה וממשפט את אלה מבני ארם אשר בחר פם במשיח, ולהת להם על ידו השועת עולטים. לכן אלה, אשר שובת אלהים הגדונה הואת עליהם, המה את הקריאה. המה נצרקים הנם, נעשים בנו עצית אלחים, הנסתרה מבל נברא וחי, ורצונו או הארבעו עשר

רופה החמשולה ורצון הרשות. פי הרשות היא נהגנה מאת אל הבניין והברית הרשה, כי הוא חליוב להאסין בו "ו כבדבר ישועה. 129 רבר אלחים יתביטר בקרבה בימהר ועבורה הקרושות, בבל רבר אשר חברחי לחן, העשה כפי פקורה חבשית השליחים הקרושים. לדבר אכונה אין לה חבח להקן שום דבר נגד דבר אלהים בעצמו, במבואר בכתבי קרש ובירון הפלה אלחים בבתבי הקדש, או לבאר איוה בתוב מכתבי רשות להורות על איוו דבר, מבלעדי בתבי קדש הקדש באופן שיתנוף לדבר כתוב/אחר. כמו קן אין לה האלחם כל מעשרי הדברים בשרינה, הן מעקר דבר הרשות ביה הקהלה לתקן תקנות ומנחנים. אבל בהנוגע יאבפה בללית גם פרטיף לא האפף בלא פקודה קרלת המשיח הגלוה היא עדת מאמנים אשר 31 החמשה עשר או השישה עשר לן השבעה עשר _ 24 -לאסיץ ? להיות בלשון אשר העם מבינים אותה וכפי שרוב בני 623 אים כ ולשון ושארנאן האשבנוי על כן השובהה להתפלל ולבחן 42A10 ברונה לאלהים, יוחן מעמר רברי זשנים ונישוסים, והחרב הקרש בתוך חקולה אם לא יק"א כרת הקואה וחוקל הממטלר. ישראל ברוכיה מבינים לשון עברינו "לשון הקרש" מלכות לעצור באנשים קשי ערף ופועלי עולה. פועל בקרבנו, ברקונצטרר ונפלא, שחחות, חקיים את בלשונות ראלו. ערים נאמנים של חסף אלחים ורצונו לנו. על ידם הוא אשותית בני וויבו גם במים בנונום בי המשיח הוא חפרת ומשנו והפאלה ראשנו ואלו ה אסור לכל ארם מדעת מצסי לכהן בקדושת W. W. C. C. Bar 18 16 2 C. הקרושות אשר נהקנו של יהי המשיח המה לנו התפלה ברפים וכהנה הקרושות צריכים רו החשעה עשר או השפיני עשר

WI STALVINGOU I'M & STITT ON MITT. NIC I'M

אנו כיון שיינדיים, שר זיישן אדין אבער ער האם קיין

ער ראם פנים פאר אונו פערבאליםן. ער איז ניותן יוא

איהם באנערען: פעראכםעם ען פערלאַםסען, אַ טאן פאן אַ אַרניקודיים; אוג אַלס נויס זעראבמעט ראם טיר שעפצען אורן עיר ניכמס: אבער צל דאם אנועלע קלאנקרים (נסראים) אני אנוערע

- 30 ·

רפאז החלי אם השים אשם נפשו יראה ורע יארוף ישם, יוקץ יהה 'בירו יצלף. מעמל נפשו יראה ישבע ברעמו יצייק צריק עברי לרבים, ועונותם הא ימבל, לכן אחלק לז ברבים ואת עצימים יחלק שלל החת אשר העום למה נפשו ואת פשעים, במנה, והיא רמא רבים נשא ולפשעים יפנית. ויהען, מיון קנעכם ווידה בענלוקען, ער ווידה ערהעכם, ערהיבען אוני זיער הרף ויון: זא וויא פולע זיך־איבער רילן ענפועבצען, ווייל זיון געטטאלם איז העסליכער אלס אירגענר א מענמן אני זיין אנועהן אולל ריא מענשין קנדער: זא וווירד עד פילע פעלקער בע שליפען; דען וואס וייא איז נים עוציילט נעווארען וועלין זייא זעהן אנג וואס וייא האבען נים ניהערב

פען. אני דירך וייבע ויינדען ועני

סד נידוילם: כיר

ווינדעם ווענין אינועל וינר, צו שלאינון חענין אונוערע

מר של אין ניווען פער-

עניות. צו איניער פרירען האם אנום שמראפע נימרא

ארדו פור איינטן יואם ער איו פאן נאם נמשמראפם,

שמוצמו האם כן אות ודינמלארטי אני פיר האלשמן

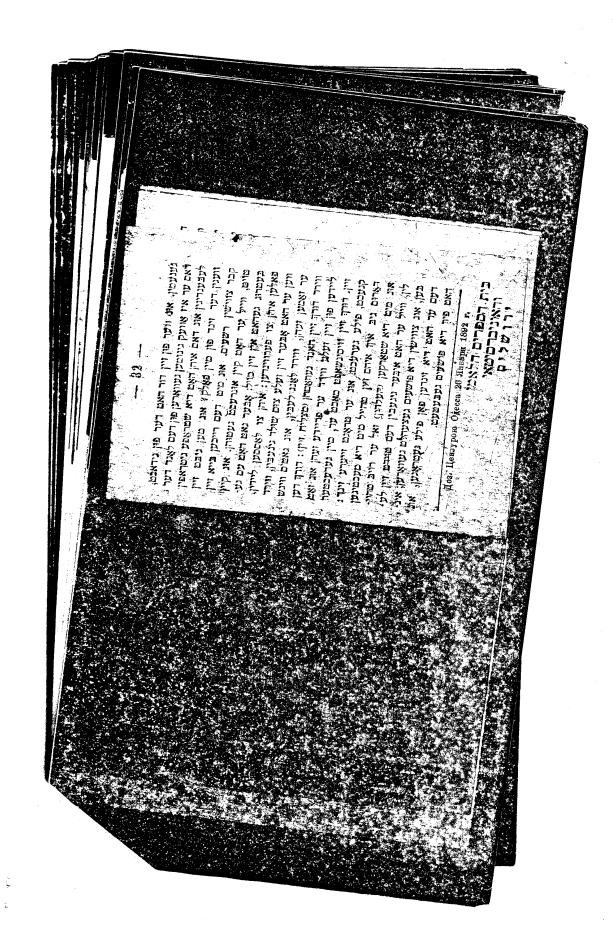
אלע אירומען וויא שאף כליה אניון עדער זיין וועו גענאנגען, נאמ' אבער ליינם אויף אידן אללע אינוערע

ינר:" שנ אין ניווען ניקונפלםן נעמארמערם אנו ראו

ילים. יווא א לאם וועי

SE LIN X DX

אוני אומדי האם נינליכם האם סיר האבען במהשרם. איני אומדין איז באבלם ארם ענימקם נעושרן אינונאי

Jewish Bible. Copyright by David H. Stern, Jewish New Testament Publications, Inc. Unless otherwise noted, all Scripture quotations are taken from the Complete

Introduction and non-biblical translations are ©1998 by Jorge Quiñónez. All rights reserved.

INTRODUCTION

Thursday, March 5, 1998.

is completely vocalized, the 1892 edition was not (save for the *Shemu* and a few occasional words) and includes an English translation. Linguistically, the edition. It excels in many ways from Rabinowitz' original work. Primarily, it text is trilingual: Hebrew (85%), Yiddish (9%), and Russian (6%). This new and improved edition of Rabinowitz' Tefilah original 1892

assistance. His published articles, in particular "Two Nineteenth Century Hebrew 'Siddurim'" (Mishkan, No. 25, 1996, pp. 50-59) and his book, Joseph Rabinowitz and the Messianic Movement (1995) were instrumental in beginning my interest in "Messianic Rabbi" Joseph Rabinowitz and his works. Anyone who has not at least read the Rabinowitz book should stop This writer would like to thank Kai Kjær-Hansen for all of his

based on a photocopy, it is quite accurate due to the clarity of the photocopy I received. However, any dubious Hebrew words or letters which I could not decipher from the photocopy are so marked in brackets with question marks used a second generation photocopy which Kai Kjær-Hansen so graciously now and go acquire a copy and read it. It is required reading:

The 1892 edition of Tefilah was employed for this current edition. I provided. As I understood him, the original work is housed in Israel, in the ewish National and University Library. Even though this current edition is

edition of the Tanach, Biblia Hebraica Stuttgartensia (Second Edition, 1984) and cross checked with the de facto modern Israeli Hebrew Bible, the Koren with possible readings also given.

All vocalized biblical text are based on either the standard scholarly Hebrew prayer book, all Biblical text, while being vocalized, are not fully cantillated (i.e., without the te anim "tropes"). edition of the Tanach, חורה וביאים כתובים (1990). The vocalization for the traditional siddur prayers comes from standard Orthodox Jewish Siddurim (to many to list). It should be noted that since this is not a Hebrew Bible; but a

Rabinowitz used full spelling was that the text was not vocalized (non-vocalized text uses extra yols and nats to give readers clues on how to pronounce the text). However, now that it is there is no reason to employ it. On rare occasions, I did correct simple typos on the part of Rabinowitz. Hebrew Scriptures employ (i.e., if it was good enough for the Massoretes than to Rabinowitz' full spelling of all of his biblical citations which I have Based on all of this primary source material, I have taken the liberty to make corrections to Rabinowitz' original text. In particular are the corrections it should be good enough for Rabinowitz). Actually, the reason why accordingly changed to the plene or defective spelling which is what the

where its optional or not needed. (which are based on meticulous comparisons with the original sources, i.e., the dagesh (the dot or point that goes in the center of Hebrew letters) placing Hebrew letters as Rabinowitz does; for some odd reason, he far too often uses the Hebrew Bible or standard siddurim). Also, I have not over-'dageshed' the

Hebrew) are made only to help elucidate an difficult to understand Hebrew Any additions to the text are in brackets. Any such additions (in

words or phrases or obscure Hebrew abbreviations. Also, in brackets are biblical citations which are included in both Hebrew and English, which for the most part Rabinowitz did not include.

The following people were invaluable in helping me complete this work: Hadara Hyman, who took the time to completely manually vocalize the Hebrew text, proof-reading what I had typed in, and translating several sections that proved too difficult for me to translate; Michael Hyman, for his help in determining the meaning of the some of the obscure Hebrew Yiddish section; David Stern for allowing me to use his translation of the Bible; and Karina for translating the Russian parts and also proof-reading the abbreviations used by Rabinowitz; Bernard Rubenstein for proofreading the

Russian text I had typed in.

Biblical citations are included in both Hebrew and English (Rabinowitz did not include this).

רער חָסֶר פוּן אַנרוער דאַר ישיע הַכְּשִׁיהַ יִאָּל זיין מיט אייך אַלע, (2 Thes 3:18)

Jorge Quiñónez

e-mail <jorgequinonez@yahoo.com>

וֹתְלְּבֵרְי אֵּמִינְּרֵי לְּבְּנִי יִמְּרְאֵּלְ וֹז שִׁ לְ דו בְנִי בְּרִית חֲדְשְׁה.

МОЛИТВЕННИКЬ

ИЗРАИЛ ТЯНБ СИ

КИШИНЕВБ

ית פ ל ה ועקרי אָמוּנָה לִבְנִי יִשְׂרָאִל בני בִּרִית חֲדָשָׁה.

МОЛИТВЕННИК

И

Символы Веры ИЗРАИЛЬТЯН

Нового Завета

КИШИНЕВ

Типография Я. Рабиновича
1892

Prayers

and Principles of Faith of the Children of Isra'el of the New Covenant

PRAYERS

and

Symbols of Faith of Isra'el

New Testament

KISHINEV [Moldovia]

J. Rabinowitz Printing Office

1892

Доз. Цензурою. Одесса 2 Февраия 1892 г. [Permitted by the censorship of Odessa 2 February, 1892.]

הש"ץ [השליח צבור] קורא בקול רם [מתי ג:ב]

שובו כי מַלְכוּת הַשְּׁמֵים הגִיעָה!

[הושע ו:א-ג]

לְכוּ וְנָשׁוּבָה אֶל יהוה כִּי הוּא שָּרָף
יְחֵיֵנוּ מִיּמְיִם בֵּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְקְמֵנוּ
וְנִחְיָה לְבָעַת אֶת יהוה.
וְנִחְיָה לְבָעַת אֶת יהוה.
כְּשַׁחַר נְכוֹן מוֹצְאוֹ וְיָבוֹא כַנָּשֶׁם לְנוּ
כְּשַׁחַר נְכוֹן מוֹצְאוֹ וְיָבוֹא כַנָּשֶׁם לְנוּ
כְּמַלְקוֹשׁ יוֹרָה אָּרֶץ:

The Cantor says in a loud voice: [Matthew 3:2]

Turn from your sins to God, because the Kingdom of Heaven is near!

[Hosea 6:1-3]

Come, let us return to *ADONAI*; for he has torn, and he will heal us; he has struck, and he will bind our wounds. After two days, he will revive us; on the third day, he will raise us up; and we will live in his presence. Let us know, let us strive to know *ADONAI*. That he will come is at certain as morning; he will come to us like the rain, like the spring rains that water the earth.

אָשָׁמְנוּ מִפֶּל עַם. בּוֹשְׁנוּ מִפָּל דּוֹר. גַּלֵּה מִמֵנוּ מְשִׁמִּינוּ הוֹחְבָּל אווינוּ.

וְנִפְּרָע פּארנוּ. זִבּוּל בִּית מִקְדְשׁנוּ. חָרָב בְּעָוֹנֵנוּ מִיּרָתֵנוּ הַיְיְמָה לְשַׁמָה. יוֹפִי אֲדְמָתֵנוּ לְזָרִים.

מִירָתֵנוּ לְנֹכְרִים. לְעֵינֵינוּ עָשְׁקוּ עָמָלֵנוּ. מֵמוּשְׁךְ בֹּחֵנוּ לְנֹכְרִים. לְעֵינֵינוּ עִשְׁקוּ עָמָלֵנוּ. מִמוּשְׁךְ וּמֵמוֹרָם מִמְנוּ. נָהְנוּ עוֹלָם עָלֵינוּ. סִבְלֵנוּ עַל שִׁכְמֵנוּ. עָבָדִים מַשְׁלוּ בָּנוּ. פּוֹרֵק אֵין מִיְדָם.

שְׁכְמֵנוּ. עָבָדִים מַשְׁלוּ בָּנוּ. פּוֹרֵק אֵין מִיְדָם.

צְרוֹת רָבּוֹת סַבֵּבוּנוּ. שְׁבְנוּ מֵאָחָרִיךְ. הָּעִינוּ

וְאָבְדְנוּ.

We are guiltier than any people. No other generation felt such shame. Uncover in us any joy. Make our hearts faint in our sins [? ?] our glory [?]. Our Temple is used for sacrificing idols. We trusted it in our sins. Our castle was destroyed was destroyed. The beauty of our land belongs to strangers as does our strength. In front of our eyes what we toiled for was exploited. On us [? ?] from us. It was given to us eternally. We wore our suffering on our shoulders. Servants governed us. There is no letting up. We were surrounded by many troubles. We called for you ADONAI, our God. You distance yourself from us in our spiritual poverty. We lost our way and we were lost ourselves.

עַתָּה אֲנַחְנוּ שָׁבִים אֶלֵיךּ בְּכָל לֵב וַנֶפֶשׁ. פִּשְּעִינוּ אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים וְחֵמֹאתִינוּ נֶגְדֵנוּ תָּמִיד.

אָל שַׁדִּי, אָבִי הָרַחֲמִים, רַחֵם עָלֵינוּ חֲטָאִים מְרוּדִים. חוּסָה יהוה עַל הַמִּחְּוָדִים חַמֹאתִיהֶם. הַשֵּׁב אֵת הַשָּׁבִים מֵּרְעַתָּם כְּפִי הַבְּטָחוֹתֶיך אֲשֶׁר הוֹדַעתָּ לִבְנֵי אָדָם בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲדוֹנֵינוּ. וּלְמַעָנוֹ תְּנָה , אָבִי הָרַחֲמִים, אֲשֶׁר נֵלֶךְ לְפָנֵיךְ מְהַיוֹם וַהָּלְאָה בְּיִרְאָת אֶלֹהִים, בְּצֶדֶק וּבְתָּמִים, לְכָבוֹד וּלְתְּהַלָת שִׁמְדְ הַקְּדוֹשׁ.

غرتال

Now we are returning to you with all our heart and soul. We know our sins and our transgressions will always be against us. *El Shaddai*, my merciful Father, have mercy on us wretched and miserable sinners. Spare oh *ADONAI* those who confess their sins. Bring back those who repent, as you promised, and as you made it known to man through Yeshua the Messiah, our Lord. For his sake, my merciful Father, let us walk in front of you from this day forward in fear of God, in justice and unblemished, to honor and glorify your holy name. Amen!

מְפַּלָת הַאָּדוֹן

[מתי ו:ט-יג]

אָבִינוּ שֶׁבַשְּׁמַיִם.

יִתְכַּוּשׁ שִׁמְּךּ. יִתְכַּוּתְדָּ.

יְהִי רְצוֹנְךְ כְּבַשָּׁמֵיִם כְּבַאָּרֶץ. הֶּלְ לָנוּ לֶחֶם חֻבֵּנוּ הַיּוֹם. יִסְלַח לָנוּ אֶת חוֹבוֹתִינוּ.

כַּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ סוֹלְחִים לְחַיָּבֵינוּ. וְאַל תְּבִיאֵנוּ לִידִי נִסְיוֹן. וְאַל תְּבִיאֵנוּ לִידִי נִסְיוֹן.

> וְהַתִּפְאָרֵת לְעוּלְמִים. אָמֵן. כִּי לְךְ הַמַּמְלְכָה וְהַגְּבוּרָה כִּי אָם הַאִּילֵנוּ מֵרֶע.

The Lord's Prayer

[Matthew 6:9-13]

Our Father in heaven!

May your Name be kept holy.

May your Kingdom come,

your will be done on earth as in heaven.

Give us the food we need today.

And forgive us what we have done wrong,

as we too have forgiven those who have wronged us.

And do not lead us into hard testing,

but keep us safe from the Evil One.

For kingship, power,

and glory are yours forever. Amen.

הש"ץ [השליח צבור]

בָּרְכוּ אֶת יהוה הַאֶּחָר

בְרוּך יהוה הַמְבֹרָך

[תהלים לג]

רַנְנוּ צַדִּיקִים בַּיהוה, לַיְשָׁרִים נָאּנָה תְּהַלָּה.

הודוּ לֵיהוֹה בְּכִנּוֹר, בְּנֵבֶל עְשׁוֹר זַמְּרוּעָה.

שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ, הֵישִׁיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה.

פִּי יְשָׁר דְּבַר יהוֹה, וְכָל מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֶמוּנָה.

אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, חֶסֶר יהוֹה מִלְאָה הָאָרֶץ.

בְּדְבַר יהוֹה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ, וּבְרוּחַ פִּיוֹ כָּל צְבָאָם.

פֹנֵס כַּנֵּד מֵי הָיָם, נֹתֵן בְּאֹצְרוֹת מְּהוֹמוֹת.

יִירָאוּ מֵיהוֹה כָּל הָאָרֶץ, מִמֶּנוּ יְגוֹרוּ כָּל יִשְׁבֵי

יִירָאוּ מֵיהוֹה כָּל הָאָרֶץ, מִמֶּנוּ יְגוֹרוּ כָּל יִשְׁבֵי

תַבֵּל.

The Cantor

Blessed is *ADONAI*, the only God!

The Congregation

Blessed is *ADONAI*, the blessed one!

[Psalms 33]

Rejoice in *ADONAI*, you righteous! Praise is well-suited to the upright. Give thanks to *ADONAI* with the lyre, sing praises to him with a ten-stringed harp. Sing to him a new song, make music at your best among shouts of joy. For the word of *ADONAI* is true, and all his work is trustworthy. He loves righteousness and justice; the earth is full of the grace of ADONAI.

By the word of *ADONAI* the heavens were made, and their whole host by a breath from his mouth. He collects the sea waters together in a heap; he puts the deeps in storehouses.

Let all the earth fear *ADONAI!*Let all living in the world stand in awe of him.

כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי, הוּא צִּנָּה (וַיַּצְמֹד.
יהוה הַפִּיר עֲצֵת גּוֹיִם, הַנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים.
עֲצַת יהוה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד, מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר.

אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁרְ יהוה אֱלֹהָיו, הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ:

מִשְּׁמֵים הָבִּים יהוה, רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָרֶם. מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁנִּיחַ, אֶל כָּל יִשְׁבֵי הָאָרֶץ. הַיּצֵר יַחַד לִבְּם, הַמֵּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשֶׁע בְּרָב חָיִל, גִּבּוֹר לֹּא יִנְּצֵל בְּרָב כֹּחַ.

שֶׁבֶּר הַסּוּס לְתְּשׁוּעָה, וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַבֵּט. לְהַצִּיל מִמְּנֶת נַפְּשָׁם, וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב. נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוה, עֶזְרֵנוּ וּמָגנֵנוּ הוּא. כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ, כִּי בְּשֵׁם לְּדְשׁוֹ בָּטְחְנוּ. יְהִי חַסְּדְּךָ יהוה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ. For he spoke, and there it was; he commanded, and there it stood.

ADONAI brings to nothing the plans of nations, he foils the plans of the peoples. But the counsel ADONAI stands forever, his heart's plans are for all generations. How blessed is the nation whose God is ADONAI, the people he chose as his heritage!

ADONAI looks out from heaven; he sees every human being; from the place where he lives he watches everyone living on earth, he who fashioned the hearts of them all and understands all they do.

A king is not saved by the size of his army, a strong man not delivered by his great strength. To rely on a horse for safety is vain, nor does its great power assure escape.

But *ADONAI's* eyes watch over those who fear him, over those who wait for his grace to rescue them from death and keep them alive in famine.

We are waiting for *ADONAI*; he is our help and shield. For in him our hearts rejoice, because we trust in his holy name. May your mercy, *ADONAI*, be over us, because we put our hope in you.

[דברים ו:ד-ה; מרקוס יב:כט-לא; ויקרא יט:יח]

שָׁכֵל יִשְׂרָאֵל, יהוה אֶּלְהִינוּ, יהוה אֶּלְהִינוּ, יהוה אֶּלְהִיךּ יְּאָרַהִּינְּהְ אֵּלְהִיךְּ אָּלְהִיךְּ אָּלְהִיךְ אָּלַהְיִךְ אָּלְהִינְךְ אָלְהִיךְ יְּהְרָלְ-לְּבְּבְיְךְ וּבְּכְלְ-לְבְּבְיְךְ וּבְּכְלְ-לְבְּבְיִךְ וּבְּכְלְ-לְבְּבְיִךְ וּבְּכְלְ-לְבְּיִיךְ וְּבְּכְלֹ-לְבְּיִיךְ רְּבִּלְּיִרְ בְּמִיךְ וּאַהַבְתְּ לְבִינְיִךְ כְּמוֹךְ וִאָּהַבְתְּ לְבִינְיִךְ כְּמוֹךְ

בימי חול אומרים קאפ׳ ק״ג מתהלים. [תהלים קג:א]

בּרָכִי נַפְשִׁי יהוה וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קְּדְשׁוֹ וּגּוּ

[Deuteronomy 6:4-5; Mark 12:29-31; Leviticus 19:18]

Hear, O Isra'el: ADONAI our God, ADONAI is One.

You must love the ADONAI your God with all your heart, with all your soul and with all your strength. And you must love neighbor as yourself.

On weekdays Psalm 103 is recited [Psalms 103:1] Bless *ADONAI*, my soul! Everything in me, bless his holy name!

[תהלים צב]

מַזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבְּת.

מוֹב לְהֹדוֹת לֵיהוֹה, וּלְזַמֵּר לְשִׁמְּדְּ עֵלְיוֹן. לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְּדָּךְ, וְאֱמוּנְתְךְ בַּלֵילוֹת. עֲלֵי עָשׁוֹר וַעֲלֵי נָבֶל, עֲלֵי הִגִּיוֹן בְּכִנּוֹר. כִּי שִׁמַּחְתֵּנִי יהוֹה בְּפְּעֲלֶךְ, בְּמַעֲשֵׁי יָדֶיךְ אֲרֵנֵּן. מַה נְּדְלוּ מַעֲשֶׂיךְ יהוֹה, מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךְ. אִישׁ בַּעַר לֹא יִדְע, וּכְסִיל לֹא יָבִין אֶת זאֹת. בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב, וַיָּצִיצוּ כָּל פֹּעֲלֵי אָנֶן, לְהִשְּׁמְדָם עֲבִי עַד.

וְאַתָּח מָרוֹם לְעֹלָם יהוה.

כִּי חָנֵּה אֹיְבֶיךְ יהוה כִּי חָנֵּה אֹיְבֶיךְ יאֹבֵדוּ, יִתְפְּּרְדוּ כָּל פֿעֲלֵי אָוֶן.

וַהָּרֶם כִּרְאֵים כַּןרִנִי, בַּלֹּחִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן.

וַתַּבָּט עִינִי בְּשׁוּרָי, בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי.

צַּדִּיק כַּתָּמָר יִפְּרָח, כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂנֶּה.

שָׁתוּלִים בְּבֵית יהוה, בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְּרִיחוּ.

עוד ינובון בְשִׁיבָה, דְשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יְהְיוּ.

לְהַגִּיד כִּי יָשָׁר יהוה, צוּרִי וְלֹא עַוְלְתָה בּוֹ.

[Psalms 92]

A Psalm. A song for Shabbat.

It is good to give thanks to *ADONAI* and sing praises to your name, 'Elyon, to tell in the morning about your grace and at night about your faithfulness, to the music of a ten stringed [harp] and a lute, with the melody sounding on a lyre.

For, *ADONAI*, what you do makes me happy; I take joy in what your hands have made. How great are your deeds, *ADONAI!* How very deep your thoughts!

Stupid people can't know, fools don't understand, that when the wicked sprout like grass, and all who do evil prosper, it is so that they can be eternally destroyed, while you, *ADONAI*, are exalted forever.

For your enemies, *ADONAI*, your enemies will perish; all evildoers will be scattered. But you have given me the strength of a wild bull; you anoint me with fresh olive oil. My eyes have gazed with pleasure on my enemies' ruin, my ears have delighted in the fall of my foes.

The righteous will flourish like a palm tree, they will grow like cedar in the L'vanon. Planted in the house of *ADONAI*, they will flourish in the courtyards of our God. Even in old age they will be vigorous, still full of sap, still bearing fruit, proclaiming that *ADONAI* is upright, my Rock, in whom there is no wrong.

מוסרים הכתבי קדש להש״ץ [לשליח צבור] והוא אומר [ישעיה ב:ג; דברים ד:מד]

כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יהוה מִיְרוּשָׁלָם. וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

אחרי הקריאה בספרי הברית הישנה והחדשה מברכין את הקיסר יר״ה

Спаси Господи и помилуй

Благочестивейшего, Самодержавнейшего,
Великаго, Государя нашего, Императора
всея России, АЛЕКСАНДРА АЛЕКСАНДРОВИЧА
и Супругу Его Благочестивейшую
Государыню Императрицу МАРИЮ
ФЕДОРОВНУ, Наследника Его Благоверного
Государя, Царевича и Великаго Князя
НИКОЛАЯ АЛЕКСАНДРОВИЧА и весь
Царствующий Дом, огради миром державу
Их, ипокори иод

The Holy Scriptures are handed to the Cantor and he says: [Isaiah 2:3; Deuteronomy 4:44]

For out of Tziyon will go forth *Torah*, the word of *ADONAI* from Yerushalayim.

This is the *Torah* which Moshe placed before the people of Isra'el.

After the readings from the Old and New Covenants, we bless the Czar, His Majesty

O, God, Redeemer have mercy on our Sovereign, Emperor of Russia, pious, autocractic, greatest Alexander Alexandrovich; and his wife, pious sovereign Empress Maria Fedorvna; his heir, Czarevich and Great Prince Nicolai Alexandrovich. ноги Их всякого врага и супостата; глаголь мир и благо в серда их и о Церкви Твоей Святой и о всех людях Твоих, да и мы в тишине Их тихое и безмолвное житие поживем в правовеии и во всяком благочестии и честннсти. Аминь

בינה במקרא ודבר אלהים אח"כ [אחרי-כן] מזמרים

[תהלים מ:ה-ז]

לַשְׁרֵי הַגָּבֶר אֲשֶׁר שָׁם יהוה מִּרְטַחוֹ וְלֹאַ פָּנָה אֶל רְהָבִים וְשְׁמֵי כָזָב: רַבּוֹת עָשִׂיתָ אַתָּה יהוה אֱלֹהֵי נִפְּלְאֹתֶיךְ וּמַחְשְׁבֹתֶיךְ אֵלִינוּ אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיךְ אַגִּידָה וַאֲדַבּּרָה עָצְימוּ מִסְּפֵּר: זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ אָזְנַיִם כָּרִיתְ לִי עִילְה וַחֲטָאָה לֹא שָׁאָלְתָּ:

עוֹלָה וַחֲטָאָה לֹא שָׁאָלְתָּ:

ביום השבת מזמרים

בּא נָא, בּא נָא דוֹדִי. בּא נָא, בּא נָא אֲדוֹן הַשַּׁבָּת. בָּא נָא, בּא נָא דוֹדִי. הַשְּׁמִיעָנוּ אֵל הַאֶּחָד, יהוה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה. בּא בֹּא And all the Czar's House protect with preace his kingdom and subdue to his foot any enemy and ungodly people. Bring them peace in their hearts. Tell them about your holy church and about all your people, and we will live under their silence with right faith, godliness and honesty.

Amen.

Sermon on God's Word Afterwords songs

[Psalms 40:5-7]

How blessed the man who trusts in *ADONAI* and does not look to the arrogant or to those who rely on things that are false.

How much you have done, *ADONAI* my God! Your wonders and your thoughts toward usnone can compare with you! I would proclaim them, I would speak about them; but there's too much to tell!

Sacrifices and grain offerings you don't want; burnt offerings and sin offerings you don't demand. Instead, you have given me open ears;

Song for the Shabbat

Please come, please come my beloved. Please come, please come the Lord of the Shabbat.

"Guard and remember" in single utterance. God who is one made us hear. *ADONAI* is one and his name is one, to his renown, splendor, and praise. *Please come...*

לְקְרַאת אֲדוֹן הַשַּׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה, כִּי הוּא מְקוֹר הַבְּרָכָה, מֵרֹאשׁ מִפֶּנֶדם לוֹ הַמְלוּכָה, סוֹף מֵעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה. בּא גא

בּקְקְרַשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהְפֵּכָה, רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבְּּכָא, וְהוּא יַחֲמוֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה. בּא מּ הַתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי. לִבְשִׁי בִּגְדִי תִפְּאַרְתֵּךְ עַמִּי. עַל יַד

בא נפּן יַשׁי, יֵשׁוּעַ, בֵּית הַלַּחְמִי, קְרְבָה אֶל נַפְּשִׁי גְּאָלָה. בא נהּ הַתְעוֹרְרִי הָתְעוֹרְרִי כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי, עוּרִי עוּרִי ייר ברבי ברבי ברבי יולים נולים

שִׁיר דַבֵּרִי, כְּבוֹד יהוה עָלַיִּךְ נִגְּלָה. בּא נא

לא תבושי וְלא תּכֶּלְמִי. מַה תִּשְׁחוֹחֲחִי וּמַה מֶהֶמִי. בָּךְ יֶחֶסוּ עֲנִיִּי עַמִּי, וְנִבְנְתָה עִיר עַל תִּלְּה. בא נא

ן היוּ לְמְשִׁפָּה שׁאַסִיךְ, וְרָחֲקוּ כָּל מְבַלְּעָיךְ, יְשִׁישׁ עָלַיִּךְ אֶלהָיִךְ כִּמְשׁוֹשׁ חָתָן עַל כַּלָּה. בּא נא

ָּמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרוֹצִי, וְאֶת יהוה תַּעֲרִיצִי, עַל יַד אִישׁ בֶּן פַּרְצִי, וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה. בּא נא

בא בְּשָׁלוֹם אִישׁ הַגְּאוּלָה, גַּם בְּרָנָה וּבְצָהְלָה, תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגָלָה.

בּא נָא דוֹדִי. בּא נָא אֲדוֹן הַשַּׁבָּת, שָּׁר שָׁלוֹם.

Come let us go to welcome the Lord of the Shabbat, because he is a source of blessing, from the beginning, from antiquity he was honored, last in deed, but first in thought. *Please come...*

Sanctuary of the King, royal city – Arise and get out from among the upheaval! Too long have you dwelled in the valley of tears. He will shower compassion upon you. *Please come...*

Shake off the dust, arise! My people put on your clothes of glory. The son of Yishai, Yeshua, the Bethlehemite! Draw near to my soul – redeem it! *Please come...*

Wake up! Wake up! For your light has come, rise up and shine. Awaken, Awaken, utter a song, the glory of the *ADONAI* is revealed on you. *Please come...*

Don't feel ashamed and don't be humiliated. Why are you troubled? Why are you depressed? My afflicted people will find shelter in you. As the city will be built on the hilltop. *Please come...*

May your oppressors be oppressed, and may all defilers be far away. Your God will rejoice over you like a groom rejoices over his bride. *Please come...*

Right and left you will spread out, and you will honor the *ADONAI*, through the man, descended of Peretz, we will rejoice and be glad. *Please come...*

Man of salvation come in peace, with joy and cheer, among the faithful of the chosen people *Please come...*

Please come my beloved. Please come Lord of the Shabbat, the Prince of Peace.

עקרי אֱמוּנָת יִשְׂרָאֵל בְנֵי ב״ח.

(13

אָני מַאָמִין בֶּאָמוּנָה שְׁלֵּמָה שֶׁאָבִינוּ אֲשֶׁר בַּשְׁמַיִם הוּא אֵל חַי וְאֶמֶת, נִצְחִי, בּוֹרֵא שְׁמַיִם וַאָּרֶץ וְכָּל הַגָּלוּיוֹת וְהַנִּסְתָּרוֹת, בִּדְבָרוֹ וְרוּחַ לֹּדְשוֹ, הוּא אֶחָד, הַכָּל מִמֶנוּ, הַכָּל בּוֹ וְהַכָּל אֵלְיוּ.

אָנִי מַאֲמִין בָּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שָׁאָבִינוּ אֲשֶׁר בַּשְׁמֵים הַלְּים כְּפִי הַהְבְשָׁחָה לְאֲבוֹתִינוּ, לְנְבִיאֵנוּ וּלְמַלְכֵנוּ דְוִד בָּן יִשִׁי ,גוֹאֵל לְיִשְׂרָאֵל, אֶת יִשׁוּעַ הַנוֹלְד מִמְרְיָם הַבְּתּוּלָה בָּעִיר בִּית לֶחֶם יְהוּדְה. הַנַּעָנָה, נִצְלָב, מֵת, וּנִקְבָּר לְמַעָן יְשׁוּעָתֵנוּ. קם מון הַמֵּתִים נַיְחִי, וְהִנֵה הוּא יוֹשֵׁב לְיְמִין אָבִינוּ שֶׁבַּשְׁמַיִם וּמִשְׁם בּוֹא יְבוֹא לִשְׁפּוֹט אֵת הַתֵּבֶל הַחָיִים וְהַמֵּתִים, וְהוּא הַמֶּלֶךְ עַל בִּית יַעֲלִב לְעוֹלְם וּלְמָלְכוּתוֹ אֵין בֵץ.

-14 -

Principles of Faith of Isra'el for the Children of the New Covenant

1)

I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven and earth and everything visible and invisible through his Word and his *Ruach HaKodesh*. He is One, all things are from him, all things in him, and all things to him.

2)

I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father has, according to his promise made to our forefathers, to our prophets, and to our King David, the son of Yishai, raised unto Isra'el a Redeemer, Yeshua, who was born of Miryam the virgin, in the city of Beit-Lechem, Y'hudah. Who suffered, was crucified, died and buried for our salvation. He rose again from the dead. And lives, and sits at the right hand of our heavenly Father, from where he will come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the House of Ya'akov forever, and of his dominion there will be no end.

אָני מַאָּמִין בָּאָמוּנָה שְׁלֵּטָה כִּי עַל פִּי עַצְּת הַאָּלְהִים הַנִּחְרָצָה וְיְדִיעָתּוֹ מָכֶּדֶם הוּכוּ אָבוֹתֵינוּ בִּקְשִׁי הַלֵּב לִּפְשׁוֹעַ וְלַמְרוֹת נָגֶד מְשִׁיחֵנוּ, הַאָּדוֹן ישׁת כֻּלָם עַל יֵדֶי אָמוּנָתָּם בַּמְשִׁיחַ שִׁבּשְׁרוּ הַשְׁלִיחִים שֶׁלוֹ, לְמַעָן תִּמְלֵא הַאָּרֶץ דֵעָה אָת הַשְׁלִיחִים שֶׁלוֹ, לְמַעָן תִּמְלֵא הַאָּרֶץ דֵעָה אָת יהוה וְהָיָה יהוה לְמֶלֶך עַל כָּל הַאָּרֶץ.

(7

אָני מַאָמִין בָּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה כִּי בָּאֲמוּנָה ישׁוּעַ הַפְּשִׁיחַ לְבַר יִצְּדָק כָּל אָדָם בִּבְלִי מַעְשֵׁי הַחּוֹרָה. כִּי אֱלֹהִים אֶחָר הוּא הַמְצְדִיק אֵת הַיְהוּדִים הַ[נִי]מוֹלִים מִתּוֹךְ הַאֱמוּנָה וְאֵת הַעֲרֵלִים עַל יֵדִי הַאֲמוּנָה. וְאֵין הֶבְדֶל בֵּין יְהוּדִי לִיְנָנִי, בֵּין עֶבֶר לְבֶּן חוֹרִין, בֵּין זָכָר לִנְּמֵבָה. כֻּלָם אָחָר הֵם בַּמְשִׁיחַ. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and his foreknowledge, our fathers have been struck heavily with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Yeshua, in order to provoke the other nations of the earth to jealousy, and to reconcile all through faith in Messiah, by the word of his Emissaries, in order that knowledge of *ADONAI* should cover the earth, and *ADONAI* be King over the whole earth.

4)

I believe, with a perfect faith, that through faith in Yeshua, the Messiah alone, without the legalistic observance of *Torah* commands, a man may be justified. That there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith. And that there is no difference between Jew and Gentile, between the slave and free man, between male and female. They all are one in Messiah.

 $(\Pi$

אַנִי מַאֲמִין בָּאֶמוּנָה שְׁלֵמָה בִּקְהִלָּה קְרוֹשָׁה אַחַת, כְּלָלִית וּשְׁלִיחִית.

(7

אָני מוֹדֶה בִּמְבִילָה אַחַת לְּסְלִיחַת עוֹנוֹת. ז)

הָעוֹלָם הַבָּא. אָנִי מִחַבֶּה לִהְּקוּמָת וּמְחִיָּת הַמֵּמִים וּלְחַיֵּי

לישוּעְתְּדְּ אָנִיתִי יהוה קנִיתִי יהוה לִישׁוּעְתְּדְּ יהוה לִישׁוּעָתְדְּ אַנִּיתִי

[במדבר ו:כד-כו; ברכת כהנים]

יְבָרֶרְךְ יהוה פְּנְיו אֵלֶיךְ וִיחֻנֶּךְ יִאֵר יהוה פְּנִיו אֵלֶיךְ וִיחֻנֶּךְ יִשָּׁא יהוה פְּנִיו אֵלֶיךְ וְיִשֵּׁם לְךְּ שָׁלוֹם. 5)

I believe, with perfect faith, in one Holy Body which is universal and oriented as the Emissaries of Yeshua.

6)

I acknowledge one immersion for the forgiveness of sins.

7)

I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

For your salvation, I wait, *ADONAI*; I wait, *ADONAI*, for your salvation; *ADONAI*, for your salvation I wait.

[Numbers 6:24-26; "The Aaronic Blessing"]

May ADONAI bless you and keep you.

May ADONAI make his face shine on you and show you his favor.

May ADONAI lift up his face toward you and give you peace.

מִשְׁפָּמֵי אֱמוּנָת יִשְּׂרָאֵל בְּנֵי בְּרִית חֲדָשְׁה.

הראשון

יש אֲך אֱלהִים אֶחָר, חֵי וְאֶמֶת, נִצְחִי, בְּלִי נִּוּף, בְּלִי חַלָּאִים בְּלִי הִתְפַּעָלוּת, רָב מוֹב, כֹּחַ וְחָכְמָה מֵאֵין הַכֵּר, בּוֹרֵא, יוֹצֵר, וְעוֹשֶׂה וּמְלֵיִים כָּל, בִּדְבָרוֹ וּבְרוּחַ קָּדְשׁוֹ. הַכָּל מִמֶּנוּ, הַכָּל בּוֹ וְהַכָּל אֵלָיוּ.

השני

הַאֶּלְהִים אֶּמֶת הַקִּים כְּפִי הַהְבְּטָּחָה לַאָּבוֹתִינוּ,
לְנְבִיאֵינוּ וּלְמַלְכֵּנוּ דָוִד בֶּן יִשִׁי, גּוֹאֵל לְיִשְׂרָאֵל, אֵת יִשׁוּעַ
הַנוֹלְד מִמִּרְיָם הַבְּתּוּלְה בְּעִיר דָוִד בֵּית לֶחֶם יְהוּדָה.
הַנַעָּנָה, נִצְּלָב, מֵת וְנִקְבְּר, לְמַעָן יְשׁוּעַתִּנוּ. קּם מִן הַמִּתִּים
נִיְחִי, וְהִנֵּה הוּא יוֹשֵׁב לִיְמִין אָבִינוּ שֶׁבַּשְׁמַיִם וּמִשְׁם בֹּא
יַבֹא לִשְׁפוֹם אֵת הַתִּבֶל, הַחֲיִים וְהַמִּתִים, וְהוּא הַמֶּלֶךְ
על בִּית יַעֲלְב לְעוֹלָם וּלְמַלְכוּתוֹ אֵין מֵץ.

השלישי

עַל פִּי עָצָת הַאֶּלֹהִים הַנֵחֶרָצָה וִיְדִיעַתּוֹ מִקֶּדֶם הוּכוּ אָבוֹחֵינוּ בִּקְשִׁי הַלֵּב לִפְשׁוֹעַ וְלַמְרוֹת נָגֶד הַמְשִׁיחַ,

-17-

Articles of Faith of Isra'el for the Children of the New Covenant

First

There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, knows, makes and upholds everything by his Word and by his *Ruach HaKodesh*. All things are from him, all things in him, and all things to him.

Second

The true God has, according to his promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Yishai, raised for Isra'el a Redeemer, Yeshua, who was born from Miryam the virgin, in Beit-Lechem the city of David in Y'hudah, who suffered, was crucified, died, and buried for our salvation. He rose again from the dead, and lives, and sits on the right hand of our heavenly Father. From that place he will come to judge the world, the living and dead. He will be King over the House of Ya'akov forever and of his dominion there will be no end.

Third

According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been struck heavily with hardness with hardness of heart to sin and rebel against our Messiah,

הַאָּרוֹן יֵשׁוּעַ, לְמַעָּן לְהַקְנִיא אֵת שְׁאָר גוֹיֵי הַמֵּבֶל וְלְרָצוֹת אֵת כָּל בְּנֵי אָדָם עַל יְדֵי אֶמוּנָמָם בַּמְשִׁיחַ, שְׁבִּשְׁרוּ הַמְבַשְּׂרִים וְהַשְׁלִיחִים הַקְּרוֹשִׁים שָׁלוֹ, לְמַעָּן תִּמְלֶא הַאָּבֶץ הַעָּת אָת יהוה, וְהָיָה יהוה הַמֶּלֶךְ עַל כָּל הַאָּבֶץ.

הרביעי

בְּאֶמוּנָת יֵשׁוּעַ הַפְּשִׁיחַ לְבַד יִצְּדָק כָּל אָדָם, בְּלִי מַעְשֵׁי הַתּוֹרָה. אֱלֹהִים אֶחָר הוּא, הַמְצְדִיק אֵת הַיְהוּדִים הַאֱמוּנָה. אֵין הָבְדֶל בֵּין יְהוּדִי לִיְנִי, בֵּין עֶבֶּר לְבֵן חוֹרין, בִּין זָכָר לְנְמֵבְה. כִּי כּוּלָם אֶחָר הֵם בְּיִשׁוּעַ הַפְּשִׁיחַ. בְּיְמֵמוּנָת הַפְּשִׁיחַ אַנָּחְנוּ מֵכַיְיִמִים אֵת הַתּוֹרָה וְהִיא מַרְפֵּא לָנֶפֶשׁ מְאוֹר וּמְלוֹא נָחָמָה.

החמישי

פָּתְּבֵי הַלְּדֶשׁ מְכַלְּכֵּלִים בְּתּוֹכָם כָּל הַדְבָּרִים הַהֶּכְּרִחִים לִישׁוּעָה. כָּל דְבָר אָשֶׁר אֵינֵנוּ נִמְצְא בְּהֵם וְלֹא יִתְּחֵיִיב מֵהֵם אֵין אָדָם מְחוּיָב לְהַאָּמִין בּוֹ כְּעָקָר מְעָקָרִי הַאֶּמוּנָה, אוֹ כְּדְבָר הֶכְרֵחִי לַיִשׁוּעָה. בְּשֵׁם פִּתְּבֵי הַלְּדֶשׁ אַנְחְנוּ קוֹרִאִים לְסִפְּרֵי הַתְּעוּדָה מִבְּרִית הַיִשְׁנָה וְהַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר the Lord Yeshua, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all people through faith in Messiah, by the ministry of his proclaimers of the Good News and his holy Emissaries, in order that the knowledge of *ADONAI* should cover the earth, and *ADONAI* be King over the whole earth.

Fourth

Through faith alone in Yeshua the Messiah all men may be justified without the legalistic observance of *Torah* commands. There is but one God, who will justify the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised Gentiles through faith. And that there is no difference between Jew and Gentile, between the slave and free man, between male and female. They all are one in Messiah Yeshua.

By faith in Messiah we fulfill the *Torah*, and that faith is very much a cure to the soul and full of comfort.

Fifth

The Holy Scriptures contain everything necessary for our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By "Holy Scriptures" we mean the books of revelation, Old and New Covenants, which

מַעוֹלָם לֹא הָיָה סַפֵּק בַּקְהַלָּה אָם בְּרוּחַ הַלְּדִשׁ נִכְּתְּבוּ.

השישי

סְפְּרֵי הַבְּּרִית הַחֲדָשָׁה אֵינָם מִתְּנַגְדִים לְּסִפְּרֵי הַבְּּרִית הַיְשָׁנָה כִּי בִּשְׁנֵיהֵם נִתְּנוּ לִפְנֵי בְּנֵי אָדָם חֵיי עוֹלְמִים עַל יְדֵי הַבְּּשִׁיחַ, הַמֵּלִיץ הַאֶּחָד בֵּין אֱלֹהִים וְאָדָם. הַתּוֹרָה הַנִּתְּנָה מְאֱלֹהִים בְּיָד מֹשֶׁה הַיְתָּה אֹמֶנֶת אוֹתָנוּ אֵל הַפְּשִׁיחַ לְמַעָן נִצְדָּק רַק עַל יְדֵי הַאֱמוּנָה בּוֹ.

יָעַן שְׁעֶרָע אַבְרָהָם, לְפִי הַבְּשָׁר, אַנְחְנוּ, וְאַבְרָהָם הוּא אַב נָם לַ[נִי]מוֹלִים וְנֵם לַמָּאָמִינִים, עַלִּינוּ לַמוֹל כָּל זְּכְר מַבֵּן שְׁמוֹנַת יָמִים כְּאָשֶׁר אִנְה אוֹתוֹ אֱלְהִים. וּכְּפִי זְּכָר מַבֵּן שְׁמוֹנַת יָמִים כְּאָשֶׁר אִנְה אוֹתוֹ אֱלְהִים. וּכְּפִי חַוֹּלְקְה אַנְחְנוּ, עַל כֵּן עַלִינוּ לִשְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבָּת וּלְקְרְשׁוֹ. חַזְקָה אַנְחְנוּ, עַל כֵּן עַלִינוּ לִשְׁמוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבָּת וּלְקְרְשׁוֹ. הַמְשִׁרִים, הַחוֹנְגִים אוֹתָם הַשְׁבוּעוֹת בִּיְמִלְים וְנִיכְרוֹן יְצִיאַת הַחוֹנְגִים אוֹתְּם הַלְּבְשׁ מִן הַבְּיִשְׁרוֹ מִּלְּרְהוֹן יְצִיאַת הַבְּירוֹן הַמְלְנִים הַבְּיִבְּים מִּי הַבְּיִבְּים הַיְּבְּרוֹן יְצִיאַת הַבְּירוֹן הְעִּקוֹנוּת הַרִים הַלְּבִים מִּוֹן הַמְּלְנִים הַלְּבִים מִּן הַבְּיִבְים הִישְׁבָּת הַרִּים הִישְׁבְּרוֹן יְצִיאַת הַבְּיִרְם הִבְּיִבְּים מִּוֹם הַשְּׁבְּרוֹן יְצִיאַת הַבְּיִרְהָת הַרִּים הִלְּבִים מִוֹּים הִיִּבְים אִיבְּים מִּוֹבְּים הִיִּיִרְת הַרִּים הִיּבְּים מִוֹ הַבְּשִׁתוֹיים, הַחְינִים הִיּנְים אוֹתְּים הִלְּבִים מִּשְׁרִים הְיִרִית הַרִּים הִבְּיִבְּים מִּוֹ הַבְּשִׁתוֹים, בְּיִבְּעִים מִים הְיִרִירָת הַרִּנִם הִּבְּיִבְים מִּן בְּבִים מִּיִבְּים אִנִים מִּוֹבְים הִיּבְים מִּיבּים בְּיִבְּים מִּבְּן הַיּבְּים מִים בְּבְּים הְיִּיִים אוֹיִים הִיּים הִיּבְים בּיִּבְּים הִיּים בּיִּים הִּיְנִים אִנִּים הְּיִבְּים הִיּבְים הִּבְּים הְּבְּים הַּבְּים הַּבְּים הְּיִבְים בּוֹים הִיּיִים מִּיִּים מִּיִּים הְּבִּים בְּיִבְּים הְּיִּים בְּיִים הְּיִבְּים בּיִּים הְּיִּים בְּיִבְּים הְּיִבְּים הְּיִבְים בּיִּים הְּיִּים בְּיִים הְּיִים הְּיִּים בְּיִבְּים הְּיִים הְּיִים הְּיִבְּים הְּיִּיִים בְּיִים בְּיִבְּים בְּיִבְּים בְּיִבְּים בְּיִים הְּיִּים בְּיִים בְּיִּים בְּיִּיבְּים בְּיִבּים בְּים בְּיִּים בְּיבְּיִים הְיּים בְּיִּים בְּיִּים בְּיִבְּיוֹם בְּיִים בְּיִים בְּיִּים בְּיוֹיוֹם וְיצִישְּים בְּיבְּיבְּים בְּיוֹם בְּיִּים בְּיִּים בְּיִינִים בְּיוֹם בְּיִּבְּיוֹם בְּיִבְּיוֹם בְּיוֹבְיּים בְּיִבְּיוֹבְיוֹם בְּיִים בְּיוֹבְיּים בְּיִּים בְּיבְּיבְּים בְּיִבְּיוֹם בְּיִבְּים בְּיִים בְּיִּים בְּיִּים בְּיִבְּיוֹם בְּיִים בְּיִּים

השביעי

סְפְּרֵי הַמִּשְׁנָה וְהַתִּלְמוּד אֵין לְיָפֵר מֵהֵם אֵיזֶה לֶקָח; הַמַּה רָק כְּמַזְּכֶרֶת עוֹלָם לָנוּ עַל גוֹדֶל רוּחַ הַתִּרְדִּמָה have always been accepted by the Body as inspired by the *Ruach HaKodesh*.

Sixth

The scriptures of the New Covenant do not contradict those of the Old Covenant, for in both everlasting life is offered to mankind through the Messiah, who alone is the Mediator between God and man. The *Torah* which was given by God through Moshe was to lead us to Messiah so that we might be justified only through faith in him.

But we are the seed of Avraham according to the flesh, who was the father of all those who were circumcised and believed. We are bound to circumcise every male child on the eighth day as God commanded him [Avraham]. And as we are descendants of those whom *ADONAI* brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are to observe the Shabbat, *Pesach*, and *Shavu'ot*, while (non-Jewish) Messianic believers celebrate them only in remembrance of the resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the *Ruach HaKodesh* from heaven, and also remember the Exodus from Egypt.

Seventh

The Mishnah and Talmud are not to be used for establishing any doctrines, but regarded only as an eternal reminder of the spirit of deep sleep

שֶׁהַפִּיל הַאֶּלֹהִים עֲלֵינוּ עַד לִמִקְצְת. סִפְּרֵי הַשֶּלְחָן עֲרוּךְ (מֵגִינֵי אֶּרֶץ, יוֹרָה דֶעָה, חֹשֶׁן מִשְׁפָּט, וְאֶבֶן הַעֵּזֶר) הַיּוּ לְנוּ רַק לְפָּח, לֶּרֶשֶׁת וּלְמוֹקשׁ. הַחָשִׁיכוּ אֵת עֵינֵינוּ מֵרְאוֹת דַרְכֵי האֱמוּנָה הַחָיָה וְהַאָּמִתִּית.

השמיני

הַהֶּמְמָא הַקְּרְמוֹנִי הוּא הַשְּׁחַתָּת יֵצֶר כָּל אָדָם הַנוֹלֶד כְּפִי הַשֶּׁבָע מִדָם וְחֵפֶץ הַבְּשָּׁר, הַנוֹשֶׁה תְּמִיד אֵל הַרָע וּמִתְּאֵנֵה, נָגֶּד הַרוּחַ, לְתָּאֵנָת הַבְּשָּׁר וְקְשֶׁה לְקְבֵּל עוֹל תּוֹרָת הַאֱלֹהִים.

התשיעי

הַאָּדָם בְּפֹּחוֹ הַמִּבְעִי חַסָר כֹּחַ הוּא לְפּוֹגֵן אֵת עַצְמוֹ בְּמַעָשִׁים מוֹבִים וּלְיַשֶּׁר דְרְכּוֹ, לְהַאָּמִין וְלִקְרוֹא בְּשֵׁם יהוה, לוּלֵא חֶסֶר אֱלֹהִים הַגַּעֶלָם בְּמָשִׁיחַ, הוּא דְבָר אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם, הַנוֹלָד מִן הַאָּב מֵעוֹלָם, יְקְדְמֵנוּ לִהְיוֹת לוֹ הַבְּחִירָה הַמוֹבָה וְיִפְעַל עָמוֹ בִּהְיוֹת לוֹ הַבְּחִירָה הַזֹאֹת.

העשירי

בְּמַעָשִׂים הַמּוֹבִים שֶׁל הַאָּדָם תִּתְּנַכֵּר אֶל נְכוֹן

which God has permitted to fall on us. The *Shulchan Aruch* (*Megineh Eretz*, *Yoreh Deah*, *Choshen Mispat* and *Even haEzer*) became for us only a trap, and a stumbling-block. It has darkened our eyes so that we failed to see the ways of the true and life-giving faith.

Eighth

Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil. The lusts of the flesh war against the spirit, making it hard to accept the *Torah* of God.

Ninth

Man in his natural condition is unable to do good works or to follow his straight path, to believe and to call on the name of *ADONAI* unless there first is given to him the grace of God, which is treasured up in Messiah. Who is the Word of our heavenly Father and born from the Father from eternity, will direct him to choose the right choice and will be at his side when he has that choice.

Tenth

The good works of man are the sign of a true

הַאֶּמוּנָה הַחָיָה וְהַאָּמִתִּית אֲשֶׁר בִּלְבַבוּ, כְּאָשֶׁר יִּוָדֵע הַעֵּץְ בְּפִּרְיוּ; רְצוּיִם הַמְעַשִּׁים הַמוֹבִים בְּעִינֵי אֱלֹהִים בַּמְשִׁיחַ. אַךְ בְּכֹל זאֹת אֵינַם יְכוּלִים לִמְחוֹת פְּשָׁעֵינוּ, לְהַצְּדִיכֵנוּ, וְלִמְנוֹעַ מְאָתְּנוּ אֶת לְשִׁי מִשְׁפָּט אֱלֹהִים.

האחר עשר

הַמְּעָשִׁים הַמּוֹבִים, אֲשֵׁר יִעְשׁוּ קוֹדֵם הַשְּׂגָת חָסָד אֶלְהִים בַּמְשִׁיחַ וְאָצִילָת רוּחַ לְּדְשׁוּ, אֵינָם רְאוּיִם לְהַפִּי זְשׁ בַּהֵם מַבָּע הַחַמְּא. כְּמוֹ כֵּן אֵין שׁוּם זְכוּת הַאָּדָם יִרְאָה בְּהֶם, כִּי לֹא לְבַד שְׁשָׁלֵם לְאֶלהִים דִי הַאָּדָם יִרְאָה בְּהֶם, כִּי לֹא לְבַד שְׁשָׁלֵם לְאֶלהִים דִי הוֹבְתוֹ, אַך כִּי יָעַשֶּׁה לְמַעָנוֹ גַם יוֹמֵר מְחוֹבְתוֹ. הַמְשִׁיחַ הוֹבְתוֹ בְּפָרוּשׁ : בְּעַשׁוֹחְכֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר צְוֵיתֶם אִמְרוּ : הוֹפְסִייוּ הַלְּיִ מוֹעִיל אֲנָחְנוּ׳.

השנים עשר

הַמָּא, גַם בּבְּשָּׂרוֹ גַם בְּרוּחוֹ, אָבָל אַנְחְנוּ אָף אָם כָּלְנוּ רַק אָחַד לְבַד, הַמָּשִׁיחַ, הָיָה זַךְ מִפֶּשָׁע וְנָקִי מִכְּל and living faith in the heart. As the tree is known by its fruit. They are acceptable before the eyes of God in Messiah. But nevertheless, they are useless to cancel transgressions, or to avert the severity of God's judgement.

Eleventh

The good works done prior to the bestowment of the grace of God in Messiah and receiving of his *Ruach HaKodesh*, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are corrupted by the nature of sin, and there is no merit which originated with men, and who think they are doing more that is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Messiah says distinctly: "When you have done everything you were told to do, you should be saying, 'We're just ordinary slaves, we have only done our duty.""

[Luke 17:10]

Twelfth

Only one alone, the Messiah, was sinless in body as well as in spirit. But we, although

חַמָּא, הַאֶּמֶת אֵין בָּנוּ. אַנְחְנוּ עוֹד, בִּדְבָרִים רָבִּים. וְאִם נִאֶּמָר כִּי אֵין בְּנוּ הַמְּבָּלִים וְנוֹלָדִים מֵחָדָשׁ בַּמְשִׁיחַ, בְּכֹל זֹאת חוֹמְאִים הַמְּבָּלִים וְנוֹלָדִים מֵחָדָשׁ בַּמְשִׁיחַ, בְּכֹל זֹאת חוֹמְאִים

השלשה עשר

פֶּל חֵמְא וּפֶּשָׁע הַנַּעְשָּׁה בְּזְדוֹן אוֹ בְּשׁוֹגג יְכוּפָּר בְּהְשׁוּבְה שְׁלֵמָה בְּכָּל לֵב וַנֵפֶּשׁ. וְאַחָבי הַמִּכְשׁוֹל וְהַנְפִּילָה בַּחֵמְא עוֹד יֵשׁ יְכוֹלֶת, בְּחֶפֶר אֱלֹהִים, לְּהַקִּם וּלְהֵימִיב אֵת מַעֲלָלֵנוּ. רַק חֵמְא בְּאָדוֹן, נָגֶד רוּחַ הַלְּדָשׁ, הוּא חֵמְא אֲשֶׁר אִין לוֹ סְלִיחָה.

הארבעה עשר

עָצֶת אֱלהִים, הַנִּסְתָּרָה מִכָּל נִבְּרָא וְחֵי, וּרְצוֹנוֹ מִקֶּדֶם - בְּשֶׁרֶם יָסְד אֶרֶץ עַל מְלוֹנִיהַ - הִיוּ לְּהַצִּיל מִקְלָּלָה וּמִמִשׁפְּט אֵת אֵלֶה מִבְּנֵי אָדָם אֲשֶׁר בַּחָר בְּם לַכֵּן אֵלֶה, אֲשֶׁר טּוֹבָת אֱלהִים הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת עַלֶּיהם. לַכֵּן אֵלֶה, בְּעֵת וּבַּזְמָן הַרָאוּי לְפִי עָצָת שֶלְיוֹן, עַל יֵדִי רוּחוֹ הַפּוֹעֵל בְּקְרְבָּם. הַמָּה, עַל יְדִי הַחֶּסֶר, שׁוֹמְעִים אֵת הַקְּרִיאָה. הַמַה נִצְדָּקִים חִנָּם, נַעֲשִׁים בְּנֵי immersed and born anew in Messiah, still fail in many things; and if we say, we have no sin, the truth is not in us.

Thirteenth

Every sin, whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his heart and soul. Even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the *Ruach HaKodesh* is one which remains unforgiven.

Fourteenth

It was a secret counsel of God, and his will before the foundation of the world was laid, to save those from the curse and from judgement whom he chose in Messiah. And to bring them through Messiah to everlasting salvation. To those on whom this great goodness God bestowed, are those who are called by his spirit in due time. The also listen to the invitation by the grace. They are justified freely. They are accepted and made the children

אֶלהִים. וְדוֹמִים לְדְמוּת בְּנוֹ יְחִידוֹ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. הֵמָה מִתְּהַלְּכִים בְּיִרְאָה, בְּמַעָשִׁים מוֹבִים, וּבְּאַחָרִית יְשִׁיגוּ בְּחֶסֶד אֶלהִים אֵת הַאוֹשֶׁר עִוֹלְמִים.

הַהְנִין וְהַהִּפְּנִנְּתּ, אֶל נְכוֹן, בִּדְבַר בְּחִירָת אֱלֹהִים הַבְּנִנְּתּ, אֶל נְכוֹן, בִּדְבַר בְּחִירָת אֱלֹהִים הַבְּנִנְּתּ תוּלְמִים, מוֹבִילִים וּמְבִיאִים אָת יִרְאֵּי אֱלֹהִים הְמָבִילִים וּמְבִילִים וְמַבְיִים וְנוֹשֵׁא אֵת הַלֵּב לְעִנְיִנִים וְּמְשִׁיְלִים וּמְבִילִים הָמִּמְיִים. אֶל מָקוֹר וּמֵעְיָן שֶׁל נָחָמָה גְּדוֹלָה וְמְעִימָה יְתִּירָה. הַהְּגִּיוֹן וְהַהִּמְּבּוֹנְנוּת הַאֵּלֶה מֵאַמְצִים וּמְעִייִם וְנוֹשֵׁא אֵת הַלֵּב לְעִנְיִנִים וּמְשִׁיִם וְשִׁלְהָים אָלֹהִים בְּלִבְּם בְּלְבָּם מִּמְנִינִים וְשְׁלְהָבְת אֵלהִים בְּלְבָּם בְּלְבָּם מְּמִינְיִנְיִם הְּבָּלִיהְ עֵל יְדִי הַמְשִׁיחַ, וּמְעַלִים וּמַדְּלִיקִם בְּלְבָּם בְּלְבָּם אָלְהִים. אָשׁרְּיִם מְּלִּיִם מְּלְיִנְם בְּלִבְּם בְּלְבָּם אָלְהִים. אָלְהִים נְשְׁלְהֶבֶּת אֲלְהִים מְּלְּהִים מְּלְּבִּם מְּלְּהִים מְּבְּלִים מְּלְיִבְּים בְּלְבָּם בְּלְבָּם בְּלְבָּם בְּלְבָּם בְּלְבָּם בְּלִנִים מְּבְיִנִים מְּבְּיִבְּיִים מְּלִיִים הְּבְּלִים מְּלִיים מְּלִיים בְּלִיכִּם בְּלִבְּים בְּלִּבְּים בְּלִּבְּים בְּלִבְים בְּלִינִים בְּלִינִים מְּבְּלִיהְ עַלְיִבְּים אָּמְלִיבְים מְּבְּלִיתְים מְּלִינִים מְּבְּיִנְיִים מְּבִּילִים הְּבְּיִים מְּבִּילִים מְּבְּיִנְים בְּּלִינִים מְּלִיים מָּלִיים מְּלִיים בְּיִבְיים בְּלִיבִּים בְּלִיבְּים מְּלִיים מְּלִּיִים מְּבְּיִים בְּלִיבְּים בְּיִים מְּלִיים מְּלִיים מִּלְיִים מְּבִּילִים מְּבִּים בְּיִינִים בְּיִּנְנִים מְּבִּים מְּבְּיִנְיִים מְּבְּיִּמְיִים בְּיִּבְּיִים מְּבְּיִים מְּבְּיִים מְּנִייִים בְּיִבְייִם מְּבְּיִים בְּחִים בְּבְּלִים מְּבְּיִים מְּבִּים בְּיִים בְּיִבְיים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִיבְיים בְּיִים בְּיִּיִים בְּיִיבְים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִילְים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיבְּיִים בּייִים בְּילְבִים מְּיִים בְּיִים בְּיבְיבִים בְּיבְיבִים בְּילְבִים מְּיִים בְּיִּבְּים בְּיִבְּים בְּיבְּים בְּיִבְים בְּיִּים בְּיִים בְּיבְּיבְים בְּיִים בְּיבְּיבְים בּיבְּיִים בְּיבְּים בְּיבְּיבִּים בְּיבְּיבְים בְּיִים בְּיִים בְּיִבְּיִים בְּיִים בְּיִבְּיִים בְּבְּיִים בְּיִיבְּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִּים בְּיִּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיבְּים בּיּבְּי

לְהֵפֶּך אֶׁצֶׂה מִבְּנֵי הַעוֹלְם, הַהוֹלְכִים בְּגָדְלוּת וְגֵבְהוּת לִּבַּם וְרוּחַ הַמָּשִׁיחַ אֵין בְּקִרְבָּם. הַמַּה עוֹבְדִים הָמִיד רַק אֵת הָאַנְחָם, אֵינַם שָׁמִים לֵב לְמִשְׁפָּט אֱלֹהִים, לְפִי גִּזְרָהוֹ מֵעוֹלָם, וְנַעָשִׁים בְּנֵי הַשְּשָׁן, הַמוֹבִיל וּמוֹרִיד אוֹתָּם לְבּוֹר יֵאוּשׁ וְאֶל מָקוֹם כָּל מוּמְאָה וְחֵלְאָה רָעָה וּמָרָה כְּיֵאוּשׁ. of God. They are fashioned to the likeness of his only born son Yeshua the Messiah. It is they who walk in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches.

Their meditation and study respecting their election in Messiah is a source of great comfort to those who fear God, and who realize in themselves the power of the spirit of Messiah, who subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations. And who lifts up their hearts to things above and to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Messiah, and which kindles in them the flame of the love of God.

It is the contrary with the proud who follow their own lusts. There is not the spirit of Messiah in them and they do not lay to heart the judgement of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

החמשה עשר

וְהַלְּתְ הַמְשִׁיחַ הַגְּלּוּיָה הִיא עַדָּת מָאָמִינִים אֲשֶׁר בְּכָּל דְבָר אֲּלְהִים יִמְּבָּשֵּׁר בְּכִּרְחִי לַהֵּן, תְּעַשֵּׁה כְּפִּי פְּקוּדְת הַקְּשִׁיחַ בְּכָּל דְבָר אֲשֶׁר הַכְּרָחִי לַהֵּן, תִּעשֶׁה כְּפִּי פְּקוּדְת הַמְשִׁיחַ וְהַשְּׁלִיחִים הַקְּרוֹשִׁים.

הששה עשר

הַרְשׁנּת בְּיָד הַקְּהָלָה לְתַּכֵן תְּקְנּוֹת וּמִנְּהַגִּים. אָבָל
בְּנוֹגֵעַ לִּדְבַר אֶמוּנָה אֵין לָה הַכִּחַ לְתַּכֵן שׁנִּם דָבָר נָגֶּד
הַלְּדָשׁ בְּאוֹפֵּן שִׁיִּתְּנֵגֶד לְדָבָר כְּתוּב אַחֵר. כְּמוֹ כֵן אֵין לָה הַלֹּדֶשׁ בְּאוֹפֵן שִׁיִּתְנַגֶּד לְדָבָר כְּתוּב אַחֵר. כְּמוֹ כֵן אֵין לָה הַלֹּדֶשׁ בְּאוֹפֵן שִׁיִּתְנַגֶּד לְדָבָר כְּתוּב אַחֵר. כְּמוֹ כֵן אֵין לָה הַפִּוֹת וְהַבְּרִית הַחֲדְשָׁה, כִּי הוּא הַחִיוּב לְהַאָמִין בּוֹ הַבְּרִית הַחֲדְשָׁה, כִּי הוּא הַחִיוּב לְהַאָמִין בּוֹ הַבְּרִית יְשׁוּעָה.

השבעה עשר

אָסַפָּה כְּלָלִית גַם פְּרָטִית לֹא תֵּאַסֵף בְּלֹא פְּקוּדָתּ הַמֵּמְשָׁלָּה וּרְצוֹן הַרָשׁוּת. כִּי הַרְשׁוּת הִיא וְתּוּנָה מֵאֶת אֱלֹהִים בְּעַצְמוֹ, כַּמְבוֹאָר בְּכִּחְבוֹ לֹדֶשׁ. וּבְיָדָה הִפְּקִיד הַמֵּלֹהִים כָּל מַעֲמָדִי הַרְבָרִים בַּמְדִינָה, הֵן מַעֲמָד דְבַר

Fifteenth

The visible Body of Messiah is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Messiah by the holy Emissaries.

Sixteenth

The congregation is at liberty to introduce rules and observances. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God. Or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Covenant Scriptures, as necessary to salvation.

Seventeenth

Without the permission of the authorities neither a general nor special assembly is to take place. For the government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures. And in her hand God has placed all the concerns of the country, temporal as well as spiritual,

בְּהָנָה לְּאֶלֹהִים, וְהֵן מַעָמָּר דִבְרֵי זְמַנִּים וְנִימוּסִים, וּ[בִּיְדֵי] הָּבִּוֹעֵלֵי עָוְלָה. וּפּוֹעֵלֵי עָוְלָה.

השמונה עשר

הַמֶּמְשָׁלָה. הַמֶּמְשָׁלָה. הַמֶּמְשָׁלָה.

התשעה עשר

הַתְּפָלָה בַּרָבִּים וּכְּהָנָת הַקְּדוּשׁוֹת צְּרִיכִים לְהְיוֹת בְּלָשׁוֹן אֲשֶׁר הַעָם מֵבִינִים אוֹתָּה וּכְּפִי שְׁרוֹב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרוּסְיָה מֵבִינִים לָשׁוֹן עִבְרִית ״לְשׁוֹן הַלְּדָשׁ״ וְלָּשׁוֹן זַיְרְגוֹן הַאָּשְׁכְּנָזִי [אִידִית], עַל כֵּן הַמִּוּבְחָר מוּטֵב לִהִתְּפַּלֵל וּלְכַהֵן בַּלְּשׁוֹנוֹת הַאֵּלוֹּ.

העשרים

הַקְרוּשׁוּת אֲשֶׁר הוֹתְּקֵנוּ עַל יֵדִי הַמְשִׁיחַ הַמַה לְנוּ עֵדִים נָאֶמְנִים עַל חֶסֶר אֱלֹהִים וּרְצוֹנוֹ לָנוּ. עַל יָדָם הוּא פוֹעֵל בְּקְרְבֵּנוּ, בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר וְנִפְּלָא, לְהַחִיוֹת וּלְקַיִים אָת אֶמוּנַתִּנוּ בּוֹ, וְהַמַה נַם סִמְנִים בְּחוּנִים, הַמְעִידִים כִּי הַמְשִׁיחַ הוּא חֵמְדָת נַפְּשֵׁנוּ וְתִּפְּאֶרֶת רֹאשׁנוּ, וְאֵלוּ הֵן: to hold in check by the power of the sword of the State those who are bend on doing evil.

Eighteenth

It is forbidden for anyone to officiate as minister unless he is authorized by the congregation and by the laws of the government.

Nineteenth

The liturgy as well as the whole of the service must be conducted in a language understood by the people. And since most of the sons of Isra'el in Russia understand Hebrew, "the holy tongue", and Yiddish, therefore, it is decided that the service be conducted in these languages.

Twentieth

The sacraments instituted by Messiah serve us as faithful witnesses of the grace of God and his goodwill toward us. And it is through them that he is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in him. And they are likewise chosen proofs that Messiah is the desire of our souls and glory of our heads. The sacraments are two:

הַמְּבִילָה וּסְעוּדָת הַאָּדוֹן. פְּעוּלָתִּן טוֹבָה וּמוֹעִילָה אַך לַמֵּלַבָּל אוֹתָן כַּיוֹשֶׁר וְכַּדָת.

העשרים ואחד

בְּפָי שְׁהַכּהֵן אֵינוֹ מֵכַהֵן בְּשֵׁם עַצְמוֹ, אַךְ בְּשֵׁם הַמְשִׁיחַ וּבְכָּחַ הַשְׁלִּיחוּת וְהַרְשׁוּת אֲשֶׁר כִּבֶּל מֵהֶן כְּהָנְתּוֹ, יְדִיוּ הַקְּדוֹשׁוֹת בֵּשֵׁרוֹת לְנוּ אַךְ כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ מְאַנְשֵׁי עַוְלָה; הֵן רִשְּׁעְתּוֹ אֵינָה מְבַמֵּלֶת חֶסֶר מַתְּנֵת אֱלֹהִים הַלְּבֵלָה הַמְלַבְּלִים הַקְּדוּשׁוֹת עַל יְדִי עֲבוֹדְתּוֹ. בְּכָל זֹאת הַלְּהָלָה מַחוּיֵבֶת לְדְרוֹשׁ וֹלַחְקוֹר הֵימֵב עַל דְבַר מִדוֹת הַכְּהָנִים. וְאָם, לְפִי מִשְׁפָּט צֶדֶק וְאֶמֶת, יִמַצֵּא כִּי הַכָּהוֹ אִישׁ רַע הוּא, הַחוֹב עַל הַקְהִלָּה לְנֵרָשׁ אוֹתּוֹ מֵהֵיוֹת כֹּהֵן

העשרים ושנים

הַמְּבִילָה הִיא אוֹת עַל תּוֹלְּדָה חֲדָשָׁה. הַמְּקַבְּלִים אוֹתָּה יִנַּמְּעוּ וְיִשַּׁתְּלוּ עַל יְדֵי מֵי הַמְבִילָּה בְּתוֹךְ הַקְּהִלָּה קְהָלָת הַמְשִׁיחַ. הַמְבִילָה הִיא הַהִּתְּרַחָצוּת וְהַנִּקְיוֹן מִכָּל רַע, וְהַמְּקַבְּלִים אוֹתָּה מְעִידִים בְּגָלוּי לִפְנֵי כָּל, כִּי בְּטוּחִים הֵמָה בִּסְלִיחוֹת עֵוֹנוֹתֶיְהַם, וְכִי בָּנִים הַמָּה immersion and the Lord's supper. Their observance is only of real use when those receiving them is in a right state of mind.

Twenty-first

Since the congregation leader is not leading them in his own name but in the name of Messiah and on the strength of being sent by him, it is our duty to listen to his proclamation of the word of God, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to those who receive. Nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their spiritual leaders. If after an impartial inquiry it has been found that the congregation leader is a bad man, it is the duty of the congregation to deprive him of his office.

Twenty-second

Immersion is a sign of the new birth. By means of water immersion, the immersed one is placed and planted in the congregation, the Body of Messiah. By means of water immersion there is the washing and cleansing from all evil. The immersed ones testify before all that they know their sins are forgiven and that they are the children

לְאֶלהִים. וּמַה מְאוֹר נַכוֹן הַדְבָר לְהַנְּהִיג בְּתּוֹךְ הַקְּהַלָּה אַת שְבִילָת הַקְּשָׁנִים.

העשרים ושלשה

סְעוּדָת הַאָּדוֹן הוּא אוֹת כִּי מַזְכִּירִם אֲנַחְנוּ אֶת מוֹת אָדוֹנֵינוּ הַמָּשִׁיחַ עַד כִּי יָבוֹא שֵׁנִית בִּכְבוֹדוֹ. בְּאָכִילֵת לֶחֶם הַשָּׁמִים וּשְׁתִּנוּ הַגוּפְנִים וְהַנְפְשִׁים בִּגְּוֹיָת הַמְשִׁמִים וְּבְּדָמוֹ שִׁנְקְרֵבוּ בַּעוֹלָם הַזֶּה, לְּמַעְן הְּשׁוּעַתִּנוּ הַמְשְׁבִּשְׁמֵיִם לְעוֹלָמִים. הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נִפְּרוֹס, בְּאָמוּנָה שְׁלֵמָה וְּמְהוֹרָה בַּלֵב, הוּא לְחַת חֵלֶּק בִּגְיִית הַמְשִׁיחַ. כּוֹס הַבְּּרָכָה וּמְחוֹנָה חָיָה וּפּוֹעֶלֶת, וְאַךְ לְמַרְאֵה עִינִים יִלְעַסוּ בְּשָׁנִיהם אַת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַמְשִׁיחַ, אֵינַם מְּלֶבְּלִים חֵלֶּק בַּמְשִׁיחַ, וְעִוֹנִם גָּדוֹל מִנשׁוֹא.

העשרים וארבעה

בָּל מִי אֲשֶׁר מִדְעַת עַצְמוֹ בְּרָצוֹן וּבְזָדוֹן יָעַבוֹר בְּגָלוּי עַל הַמִּנְהַגִּים שֶׁל הַקְהִלְּה, אֲשֶׁר אֵינַם נָגֶד דְבַר of God. It is therefore quite right that little ones should be led into the Body of Messiah by immersion.

Twenty-third

The Lord's supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, until he comes, and by partaking of the heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual powers with the body of Messiah which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith, the bread of which we partake becomes a part of the body of Messiah, and the blessed cup a part of the blood of Messiah. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no share of Messiah, and their sin is unforgiven.

Twenty-fourth

He who breaks intentionally any of the rules of the congregation, although it is not against the word

יש לְגְעוֹר בּוֹ כְּעוֹבֵר עַל סֵדֶר הַקְהַלָּה וּכְּמַמְנִית הַּשְׁלְטוֹן. השות הַשִּׁלְטוֹן.

בּל קְהָלָה פְּרַטִּית אוֹ כְּלָלִית בִּרְשׁוּחָה לְחַבֵּן וּלְשָׁנוֹת וּלְבַמֵּל מִנְהָגִים וְחָּקְנוֹת שֶׁל הַקְהָלָה שְׁיוּסְדוּ מִמַּעָם אַנְשִׁי הַקְהָלָה רַק לְפִּי דַעָּחָם הַאֵּנוֹשִׁית. וּבִּלְבַד שִׁהַכָּל יִהְיֶה לְחָּכְלִית הַבִּנְיָן בַּמְשִׁיחַ. of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the congregation. And against the permission of the government.

It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any congregational rules which have only been framed by the understanding of man. But any change must be for the edification of all in Messiah.

ישעיה קאפ׳ נג

53 Глава прор. Исаия.

[ישעיה נב:יג-נג:יב]

הַנֵּה יַשְּׂכִּיל עַבְדִּי, יָרוּם וְנִשָּׁא וְגָבַהּ מְאֹד. כַּאֲשֶׁר שָׁמְמוּ עָלֶיךּ רַבִּים כֵּן מִשְׁחַת מֵאִישׁ מַרְאֵהוּ, וְתֹאֲרוֹ מִבְּנֵי אָדֶם. כֵּן יַיֶּה גּוֹים רַבִּים עָלָיו יִלְפְּצוּ מְלָכִים פִּיהֶם; כִּי אֲשֶׁר לֹא סָפַּר לָהֶם רָאוּ וַאֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ הִתְבּוֹנְנוּ.

בּגַלָּתָה. בְּיִּנֵלְ לְפָּנֶיוֹ לִשְׁמֻעָּתֵנוּ וּזְרוֹעֵ יהוה עַל מִי נִגְלָתָה. וַיַּעֵל כַּיּוֹנֵלְ לְפָנֶיוֹ וְכַשֹּׁרֶשׁ מֵאֶרֶץ צִיָּה לֹא תֹאַר לוֹ וְלֹא הָדְר, וְנִרְאֵהוּ וְלֹא מַרְאָה וְנָחְמְדֵהוּ. נִבְּזֶה וַחֲדֵל אִישִׁים הְּדְר, וְנִרְאֵהוּ וְלֹא מַרְאָה וְנָחְמְדֵהוּ. נִבְזֶה וַחְדֵל אִישִׁים חֲשַׁבְנָהוּ נָגִיּעַ חָבֶּה אֱלֹהִים וּמְעָנֶה. וְהוּא מְחֹלֶל מִפְּשָׁעִינוּ חָשַׁבְנָהוּ נָגִיּעַ מֻבָּה אֱלֹהִים וּמְעָנֶה. וְהוּא מְחֹלֶל מִפְּשָׁעִינוּ מְיִבְּיְ בְּנִינוּ מִיּשְׁלֵנוּ עַלְיוֹ וּבַחֲבָרְתוֹ נִרְפָּא לְנוּ. מְנְעֵי מָבְּלוֹ וּבְחָבְרְתוֹ נִרְפָּא לְנוּ. פְּצִאוֹ הָעִינוּ אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנִינוּ, וַיהוֹה הִפְּנִיע בּוֹ אֵת כְּלְנוּ נְבְלְנוּ. נִגְשׁ וְהוּא נַעֲנֶה וְלֹא יִפְתַח פִּיו כַשֶּׁר לַפְבֵּח וְהוּא נַעֲנֶה וְלֹא יִפְתַח פִּיוֹ כַשֶּׁר וְמָשֶׁר עַמִּי וְהוֹב מְבָּוֹ נִמְיִים לְכָּוֹ וְמִים הְבְּיוֹ וְאֶת דְּוֹרוֹ מִי יְשֹּוֹחֵת, כִּי נִגְּזַר מֵאֶבֶץץ חַיִּים מְבְּלִהוֹ נְאֶת דְּלֹא חָבְים לְבְּרוֹ וְאֶת עְשִׁיר מִלְמִים עִשְּׁי וְבִּים לְבְּרוֹ וְאֶת עְשִׁיר מִבְּלְנִיתְ לִמֹי וְשִׁנִים מְבְּלִיה בְּבְּיוֹ וְמָשִׁר עַבִּי לְמִוֹ מְנְיִים עְשָׁה וְלֹא מִרְנְשִׁ וְּהְוֹת מִשְׁת עִּמִי נְנֵע לְמוֹ מִי וְשִׁוֹם מְנִים מְנְשְׁה וְלֹא חָבְים בְּבְּיוֹ וִלְשִׁים עַמִּי לְמִי וְנִים וְלֹא מִרְנִים לְבִּיוֹ וְבִישׁ מִבְּים לְבָּת וְנִישׁ בִּיוֹ נְנֵע לְמוֹּ וְנִישְׁ מִים בְּיִים בְּבְּיוֹ וְהִים בְּבִּי נְנִע לְמוֹּ בְּנִי עְנִיי וְנִישְׁ מִים מְשְׁבִּי וְנִישְׁ מִים מְשְׁב בְּיוֹ נְנִע לְמוֹּ הִיּבְּי עְנִים בְּיִבּי וְנִישְׁ מִין בְּיִי בְּיִים בְּבְּיִי בְּנִי נְנִי בְּע לְמוֹ בִּי וְיִבְּי בְּיִים בְּיִים בְּיִבְּי בְּיִים בְּיִים בְּיִבְּי וְנִינִים בְּיִים בְּבְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּיִבְּי מְיִים בְּעְים בְּיִבּע לְמִי בְּי נְבְּע בְּים בְּשְׁתְים בְּיִבְי בְּבְים בְּיִבְּי בְּתְּים בְּיִבְּשְׁים בְּבְּיוּ בְּיִים בְּבְּיִים בְּבְּים בְּבְּיִים בְּיִבְּיִים בְּבְּיִים בְּיִבְּי בְּיִים בְּבְיים בְּנְים בְּמְים בְּיִים בְּיִבְּים בְּבְּעְים בְּיִים בְּיִים בְּבְּים בְּיִים בְּיִבְּים בְּיִים בְּבְי

- 29 -Isaiah 53

The Prophet Isaiah 53

[Isaiah 52:13-53:12]

"See how my servant will succeed!
He will be raised up, exalted, highly honored!
Just as many were appalled at him,
because he was so disfigured
that he didn't even seem human
and simply no longer looked like a man,
so now he will startle many nations;
because of him, kings will be speechless.
For they will se what they had not been told,
they will ponder things they had never heard."

53. Who believes our report? To whom is the arm of *ADONAI* revealed? For before him he grew up like a young plant, like root out of dry ground. He was not well-formed or especially handsome; we saw him, but his appearance did not attract us. People despised and avoided him, a man of pains, well acquainted with illness. Like someone from whom people turn their faces,

In fact, it was our diseases he bore, our pains from which he suffered; yet we regarded him as punished, stricken and afflicted by God.
But he was wounded because of our crimes, crushed because of our sins; the disciplining that makes us whole fell on him, and by his bruises we are healed.

he was despised; we did not value him.

דַּכָּאוֹ הָחֶלִי אָם תָּשִׁים יַפְּגִּיעַ. זִּאֲדִיק צַּדִיק עַבְּדִּי לָרַבִּים וְאֶת פִּשְׁעִים וְחֵלֵּל שָׁלָל תַּחַת אֲשֶׁר זִּאֲדִיל לוֹ בָרַבִּים וְאֶת צִּיּמִים יְחַלֵּל שָׁלָל תַּחַת אֲשֶׁר הָאֶרָה לַפְּשָׁרִים וְאֶת פִּשְׁעִים וְמְלֵּל תַּחַת אֲשֶׁר הַבְּים נָשָׂא וְלַפּשְׁעִים יַפְּגִּיעַ.

זידע, מיין קנעכט ווירד בעגליקען, ער ווירד ערהעכט, ערהויבען אוּנ זייער הוֹיך זיין: זאָ וויא פּילע זיך איבער דיך ענטזעטצען, ווייל זיין געשטאלט איז העסליכער אַלס אירגענר אַ מענש. אוּנ זיין אַנזעהן אַלס דיא מענשין קינדער: זא ווירד ער פּילע פעלקער בעשפרענגען. פּאַר איהם וועלין קעניגע זייער מוֹיל פערשליסען; דען וואָס זייא איז ניט ערציילט געווארען וועלין זייא זעהן אוּנ וואס זייא האָבען ניט גיהערט וועלין זייא ערקענען.

53.

ווער האט גיגלויבט וואָס מיר האָבען געהערס, אוּנ וועמין איז גאַט׳ס אַרם ענדעקט געווארן? ער

We all, like sheep, went astray; we turned, each one, to his own way; yet ADONAI laid on him the guilt of all of us. Though mistreated, he was submissivehe did not open his mouth. Like a lamb led to be slaughtered, like a sheep silent before its shearers, he did not open his mouth. After forcible arrest and sentencing, he was taken away; and none of his generations protested his being cut off from the land of the living for the crimes of my people, who deserved the punishment themselves. He was given a grave among the wicked; in his death he was with a rich man.

Although he had done no violence and had said nothing deceptive, yet it pleased ADONAI to crush him with illness, to see if he would present himself as a guilt offering. If he does, he will see his offspring; and he will prolong his days; and at his hand ADONAI's desire will be accomplished. After this ordeal, he will see satisfaction. "By his knowing [pain and sacrifice], my righteous servant makes many righteous; it is for their sins that he suffers. Therefore I will assign him a share with the great, he will divide the spoil with the mighty, for having exposed himself to death and being counted among the sinners, while actually bearing the sin of many and interceding for the offenders."

איז אויפגעוואַכּסען וויא אַ צווייג פאר איהן. אוּנ וויא אַ ווארציל אוים אַ דאַר לאנד; ער האָט קיין געשטאלט אוּנ קיין שיינהיים, מיר זייען אהין, אָבער ער האָם קיין אַנזעהען ראָס מיר זאָלען איהס באגערען: פעראכטעט איז ער אוּנ פּאָן מענשען פערלאַססען, אַ מאַן פּאָן שמערצען אונ בעקאנט מיט קריינקהייט; אונ אַלס מוס ער דאָס פנים פאַר אוּנז פערבּאָרנען. ער איז גיווען זאָ פעראַכמעט דאַס מיר שעטצען איהן פיר ניכמס: אָבּפּר ער האם אונזערע קראַנקהיים גימראגען אונ אונזערע שמערצען האָט ער אויף זיך געלאָדען. אוּנ מיר האלטען איהן פיר איינען וואָס ער איז פאָן גאט געשטראָפט, -געשלאָגען אונ געפּלאַגט: אָבער ער איז גיווען פער ווינדעט וועגין אינזערע זינד, צוּ שׁלאָגען וועגין אוּנזערע עונות. צו אונזער פרידען האם איהם שטראפע גיטראָ-פען. אונ דורך זיינע ווינדען זענין מיר גיהיילט: מיר אַלע איררטען וויא שאָף. מיר זענין יעדער זיין וועג געגאנגען, גאט אָבער לייגט אויף איהן אַלְלע אוּנזערע זינד: ער איז גיווען גיקוועלט, געמאַרטערט אוּנ דאָן -האם ער זיין מויל נים אויף געמאכם. וויא אַ לאַם וועל כער ווירד געפורם צור שלאכטבאנק, אונ וויא א שאף פאר זיינע שערערס פערשמיממ, אונ זיין מויל נים אויף -געמאכש: אָהן אררעסט אונ געריכט איז ער הין אָוועק

גענעמין. אוּנ ווער פוּן זיין דוֹר האט דער פוּן טידאכט, דאס ער איז אַוועק גינומען געווארען פון דעם לאַנד דער לעבענדיגין אוּנ דאס איהן האָט דיא שטראַפע גיטראפין וועגין דער זינד פון מיין פאָלק? אוּנ מען גיבּט זיין קבר צווישין רשעים. אונ מיט דעס רייכען בייא זיין שוֹישׁ, ווייל ער האָם קיין אוּנרעכם געמוּהן. אוּנ קיין בעטרוג געהאט אין זיין מיויל: אָבער גאט האָט עס גע-כאלען איהן צו פערווינדען: איהן צו לאַססען ליידין, ווען ער האט אָבער זיין זעלע צוס שולד גינעבין, ווירד ער זאַמען זעהן, ווירד לאָנג לעבין, אוּנ גאט׳ס ווינש ווירד דודך זיין האנד געראַטהן (מצליח זיין): דורך דען ליידען פון זיין זעלע ווירד ער פריידע זעהן אונ זאַם זיין. דורך זיין וויסינשאפט מאכט ער, מיין גערעכטער קנעכט, פילע גערעכט. אוּנ ער מראָגט זייערע זינד: דאַרוּס גיב איך איהם זיין מהייל מיט דיא מעכטיגען אונ מיט דיא שמאַרקען (העלדין) זאל ער רויב מהיי-לין, ווייל ער האם איבער גיגעבין דעס טוידט זיין לע-בען, אונ צווישין דיא פּושעים געצעהלט געוואָרען; אינ-דעם ער האט דיא זינדען פאָן פילע געטראָגען, אונ האם פיר דיא פושעים געבעטעט.

Доз Цензурою Одесса 26 Января 1892 г. [Permitted by censorship in Odessa, January 26, 1892.]

from Hebrew Christian (IHCA)
vol. 28 no. 1 Spring 1955

A Hebrew Christian Haggada of the **Nineteenth Century**

by G. Frohwein, M.D., B.D.

translation of what is probably the earliest Hebrew Christian Haggada in modern times by more than some very scanty biographical notes. The life story of Joseph Rabino-

THERE is no necessity to introduce this witsch, the founder of a Hebrew Christian

Falics = rash; script in Hebrew Ø

peculiar position of Rabinowitsch in the context of what might be called a revival of the Hebrew Christian spirit in the second half of the last century and the beginning of this has rightly been emphasized. We have here a man whose orthodox doctrine has been acknowledged even by such critical spirits as Franz Delitzsch and Gustaf Dalman, and who yet at the same time was Jewish to the utmost. He is outstanding among the other two great Hebrew Christians of this period, Rabbi Jechiel Lichtenstein and Theophil Lucky, in that he managed to show more clearly than did the other two that to be genuinely Jewish and genuinely Christian is no necessary contradiction, but a practical possibility of religious life. He tried also to avoid the two great dangers that surround any such attempt—the danger of being tied up too much with one particular section of Christianity and the still greater danger of missing the central message of the Christian Gospel in favour of a compromising attitude to a Christless Judaism. Rabinowitsch was, it seems, successful in both respects. He put into words and symbols what the aged Polish rabbi Abraham Schwarzenberg (1842) had proved two generations earlier: that (to use his own words) a converted Jew needs to have a change of heart, and not a change of dress.

The text as published here is taken from the Documente der national-jüdischen christgläubigen Bewegung in Südrussland, published in 1887 by Franz Delitzsch. Even in the translation the thoughtful reader will be impressed by the beauty and depth of Rabinowitsch's conception, which combines Christian faith with a genuine Jewish background. If it is true that there is a deep relation between the revival of Jewish life in Israel and the reappearance of Hebrew Christianity, the time may be at hand when this forgotten Haggada can be appreciated more deeply even than when it was first acted in Rabinowitsch's Jewish congregation in Kischineff, which called itself "The Israel of the New Covenant."1

¹ In studying the text note the peculiar way in which it follows the subdivision of the Jewish passover service in correspondence to the four cups, and the original manner of filling the forms of the old tradition with a new manning Sea here also the explanation. tion with a new meaning. See here also the explanatory remarks at the end.

HAGGADA For the Israelites who believe in the Messiah Jesus of Nazareth Order of the Lord's Supper on the **Passover Night**

The purpose of the mystery of the Lord's Supper is to impart to our body and our soul in reality those blessings which the righteous priest of God the most high, the King of Salem, Jesus our Messiah, offered us-to the seed of Abraham, the father of many nations, in His bread and wine, His body and blood (Gen. xiv, 18-20).

In feeding on this heavenly bread and this heavenly wine2, we bind together all the forces of our bodies and souls into the body of the Messiah and His blood, which were sacrificed in this world for our salvation and are thus bound in the bundle3 of eternal life at the right hand of our heavenly Father for ever and ever.

After the Lord's Prayer a dish with three fine matzos and a decanter of wine and cups according to the number of believers are put on the table. The pastor then pours the first cup,4 which is called "the cup of the chief of the fathers."

² This expression hints of a belief expressed in the Talmud Berachoth 34b that there is a special wine preserved in the grapes for the true believers since

preserved in the grapes for the true believers since the creation of the sixth day.

"Note the ender way in which Rabinowitsch dwells on the very old Hebrew conception of the "bundle of the living" Tserur ha chajim eth adonai. The Hebrew word used here, Tserur, denotes something "bound up" and refers to the bag or parcel into which a man binds up his treasures or other valuable things. Abigail blessed David with the words the soul of my lord shall be bound up in the bundle of life with the Lord thy God (I Samuel xxv, 29). Messiah and His people are in Rabinowitsch's conception like precious treasures or jewels, hidden and preserved at the right hand of God.

"Rabinowitsch's way of renaming the four cups

and preserved at the right hand of God.

'Rabinowitsch's way of renaming the four cups is probably peculiar to him, but it is worth while to relate his interpretation of the cups with the traditional one (Exodus vi, 6, 7).

1. Cup vehotsethi ("I will bring you out "—Cup of Abraham, the first to be called out.

2. Cup vehitsalti ("I will deliver you")—Cup of Moses, the first to deliver Israel from bondage.

3. Cup vegaalti ("I will redeem you")—Cup of David, the first king and redeemer of Israel.

4. Cup ve lakachti ("I will take you unto Myself")—Cup of the Messiah, the One to bring Israel to His God.

(It is remarkable that in Rabinowitsch's Haggada it is the fourth cup which is called the "cup of sal-

(It is remarkable that in Kadinowitsch's Haggaua it is the fourth cup which is called the "cup of salvation," while many regard the third as the cup of the institution. Perhaps he intends to emphasize that it is the fourth cup, the Hallel cup, which we now drink in Messiah's presence.)

I. THE CUP OF ABRAHAM

Pastor: This is the night of observance consecrated for the children of Israel in all generations to come.

Congregation: Remember this day when ye went out from Egypt from the house of bondage, for with a strong hand the Lord brought you out from there, and no leavened bread should be eaten as written in Exodus xiii, 3. Pastor: In all their affliction He was afflicted, and the angel of His presence saved them: in His love and His pity He redeemed them; and He bare them and carried them all the days of old (Isaiah lxiii, 9).

Congregation: Doubtless Thou art our Father, though Abraham be ignorant of us and Israel acknowledge us not: Thou O Lord art our Father, our Redeemer; Thy name is everlasting (Isaiah Ixiii, 16).

Pastor: Now the first day of the feast of unleavened bread the disciples came to Jesus, saying unto Him, Where wilt Thou that we prepare for Thee to eat the passover? And He said, Go into the city to such a man, and say unto him, The Master saith, My time is at hand; I will keep the passover at thy house with My disciples. And the disciples did as Jesus had appointed them; and they made ready the passover (Matt. xxvi, 17).

Congregation: And He said unto them, with desire I have desired to eat this passover with you before I suffer: for I say unto you, I will not any more eat thereof, until it be fulfilled in the kingdom of God. And He took the cup, and gave thanks, and said, Take this, and divide it among yourselves: for I say unto you, I will not drink of the fruit of the vine, until the kingdom of God shall come (Luke xxii 15-18).

Everyone now takes his cup and says a blessing. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, Thou who didst choose Abraham and didst lead him out from Ur of the Chaldees and didst give him the name Abraham and didst find his heart faithful before Thee and didst make a covenant with him to give him the land of Canaan, and Thou hast fulfilled Thy word, for Thou art righteous. Blessed be Thou, O Lord, who hast blessed in the seed of Abraham all the people of the earth.

Everyone now sips of the wine. The pastor then

pours the wine into the second cup, which is called "the cup of the chief of the prophets."

II. THE CUP OF MOSES

Pastor: And Moses said unto God, Behold, when I come unto the children of Israel, and shall say unto them, The God of our fathers hath sent me unto you, and they shall say to me. What is His name? what shall I say unto them? And God said unto Moses, I AM THAT I AM: and He said. Thus shalt thou say unto the children of Israel, I AM hath sent me unto you. And God said moreover unto Moses, Thus shalt thou say unto the children of Israel, The Lord God of your fathers, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, hath sent me unto you: this is My name for ever, and this is My memorial unto all generations. Go, and gather the elders of Israel together, and say unto them, The Lord God of your fathers, the God of Abraham, of Isaac, and of Jacob, hath appeared unto me, saying, I have surely visited you, and seen that which is done to you in Egypt (Exodus iii, 13-16).

Congregation: Thus the Lord saved Israel that day out of the hand of the Egyptians; and Israel saw the Egyptians dead upon the sea shore. And Israel saw that great work which the Lord did upon the Egyptians: and the people feared the Lord, and believed the Lord, and His servant Moses (Exodus xiv, 30, 31).

Pastor: Then He remembered the days of old, Moses, and His people, saying, Where is He that brought them up out of the sea with the shepherd of His flock? where is He that put His holy Spirit within him? That led them by the right hand of Moses with His glorious arm, dividing the water before them, to make Himself an everlasting name? (Isaiah lxiii, 11, 12). Congregation: Do not think that I will accuse you to the Father; there is one that accuseth you, even Moses, in whom ye trust. For had ye believed Moses, ye would have believed Me; for he wrote of Me. But if ye believe not his writings, how shall ye believe My words? (John v. 45-47).

Everyone now takes his cup and says the following blessing: Blessed be Thou, Lord God of Israel, Thou who hast been with the mouth of Moses Thy faithful servant in Thy house, and didst teach Him what he should speak; Thou didst reveal Thy name to him and didst pass all Thy goodness before his face, and didst teach us through him to love and to fear Thy name. Blessed be Thou, O Lord, who hast chosen Moses Thy servant and the prophets of truth and righteousness.

Everyone sips now of the wine, and then the Pastor pours the third cup, which is called "the cup of the chief of the kings."

III. THE CUP OF DAVID

Pastor: Thou shalt in any wise set him king over thee, whom the Lord thy God shall choose: one from among thy brethren shalt thou set king over thee: thou mayest not set a stranger over thee, which is not thy brother. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, Neither shall he multiply wives to himself, that his heart turn not away; neither shall he greatly multiply to himself silver and gold. And it shall be, when he sitteth on the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book out of that which is before the priests the Levites: and it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life: that he may learn to fear the Lord his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them; that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left, to the end that he may prolong his days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel (Deut, xvii, 15-20).

f

; h

į

ď

TO THE

Congregation: Then went king David in, and sat before the Lord, and he said, Who am I, O Lord God? and what is my house, that Thou hast brought me hitherto? And this was yet a small thing in Thy sight, O Lord God; but Thou hast spoken also of Thy servant's house for a great while to come. And is this the manner of man, O Lord God? Wherefore Thou art great, O Lord God: for there is none like Thee, neither is there any God beside Thee, according to all that we have heard with our ears. And what one nation in the earth is like thy people, even like Israel, whom God went redeem for a people to Himself, and to make Jim a name, and to do for you great things and terrible, for Thy land, before Thy people, which Thou redeemest to Thee from Egypt,

from the nations and their gods? For Thou hast confirmed to Thyself Thy people Israel to be a people unto Thee for ever; and Thou, Lord, art become their God (II Samuel vii, 18-24). Pastor: Incline your ear, and come unto Me: hear, and your soul shall live; and I will make an everlasting covenant with you, even the sure mercies of David. Behold, I have given him for a witness to the people, a leader and commander to the people. Behold, thou shalt call a nation that thou knowest not, and nations that knew not thee shall run unto thee because of the Lord thy God, and for the Holy One of Israel; for He hath glorified thee (Isaiah lv, 3-5)

Congregation: And He shall reign over the house of Jacob for ever; and of His kingdom there shall be no end. Then said Mary unto the angel. How shall this be, seeing I know not a man? And the angel answered and said unto her, The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the Highest shall overshadow thee: therefore also that holy thing which shall be born of thee shall be called the Son of God (Luke i, 33-35). Everyone takes his cup and says a blessing. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, Thou who didst take David the son of Jesse Thy servant from the sheepcotes and from behind the sheep, to be a prince over Thy people Israel. Thou didst speak to him of the remote future, and Thou didst not withdraw Thy mercy from him and madest his house and kingdom an everlasting one, to confirm his throne from generation to generation. Blessed be Thou, O God, who hast made for David a great name, a name equal to the greatest on earth.

Everybody again takes from the wine and the pastor pours the fourth cup, "the cup of salvation of Jesus Christ."

IV. THE CUP OF SALVATION OF JESUS CHRIST

Pastor: And the Lord spake unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, saying, If any man of you or of your posterity shall be unclean by reason of a dead body, or be in a journey afar off, yet he shall keep the passover unto the Lord. The fourteenth day of the second month at even they shall keep it, and eat it with unleavened bread and bitter herbs

(Num. ix, 9-11). They gave Him vinegar to drink mingled with gall: and when He had tasted thereof, He would not drink. And they crucified Him, and parted His garments. Congregation: And He humbled thee, and suffered thee to hunger, and fed thee with manna, which thou knewest not, neither did thy fathers know; that He might make thee know that man doth not live by bread only, but by every word that proceedeth out of the mouth of the Lord doth man live (Deut. viii, 3).

Pastor: Hear, ye that are far off, what I have done; and, ye that are near, acknowledge My might. The sinners in Zion are afraid; fearfulness hath surprised the hypocrites. Who among us shall dwell with the devouring fire? Who among us shall dwell with everlasting burnings? (Isaiah xxxiii, 13, 14).

Congregation: He that walketh righteously, and speaketh uprightly; he that despiseth the gain of oppressions, that shaketh his hands from holding of bribes, that stoppeth his ears from hearing of blood, and shutteth his eyes from seeing evil (Isaiah xxxiii, 15).

Pastor: He shall dwell on high: his place of defence shall be the munitions of rocks: bread shall be given him; his waters shall be sure. Thine eyes shall see the king in his beauty: they shall behold the land that is very far off (Isaiah xxxiii, 16, 17).

Congregation: But He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed (Isaiah

Pastor and congregation: I will take the cup of salvation. Blessed be Thou, O Lord God of Israel, our Father from eternity to eternity, who hast confirmed and fulfilled to the utmost word Thy holy promise, which Thou didst give to Abraham our father. Moses and David the son of Jesse our king, and in Thy mercy hast given us Jesus our Messiah and Saviour from of old, whom Thou hast anointed to bring good tidings to the afflicted, to open the eyes of the blind, to proclaim freedom to the captives. He poured out His life to bear the sin of the many and to make an end to wickedness. He gave His life to bring about eternal righteousness, and He has commanded us in His holy gospel that we should remember His precious death till He comes again.

Let it be well-pleasing in Thy sight, our Father in heaven, that we—while partaking of this holy bread and wine, which we eat and drink in remembrance of the death and suffering of Jesus our Messiah—have a real experience of a sanctification and purification of all the forces of body and soul. Let our bodies and souls and all their powers be blessed out of the wellspring of Thy blessings and become one through the power of Messiah's blessed body and blood, by whom they are bound up in the bundle of the living at Thy right hand, so that we and our children might be worthy to remain in the Messiah and He in us.

Here the pastor takes the plate with the Matzoth into his hands.

Pastor: And He took the bread, gave thanks, and brake it, and gave it to them, saying, This is My body given for you; this do in remembrance of Me, Likewise also the cup after supper, and He gave thanks and gave it to them, saying, This is my blood, the blood of the New Testament, which is shed for you and for many for the remission of sins. This do as often as ye drink it in remembrance of me.

He offers the bread to the congregation and says5:

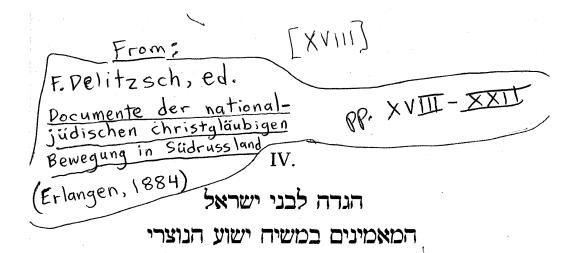
The body of our Lord Jesus Christ, which was given for thee, preserve thy body and soul unto everlasting life: take and eat this in remembrance that Christ died for thee and feed on Him in thy heart by faith with thanksgiving.

He delivers the cup to the congregation and savs :

The blood of our Lord Jesus Christ, which was shed for thee, preserve thy body and soul unto everlasting life: drink this in remembrance that Christ's blood was shed for thee, and be thankful.

The service ends with the Lord's Prayer.

⁶ Rabinowitsch's conception of the Lord's supper is very close to that of Luther and of the Church of England. It is remarkable that the very words of the Book of Common Prayer are chosen for the closing part of the service. Far from the Roman doctrine of transubstantiation, Rabinowitsch represents the Lord in his passover Haggada as one present in reality and being one with His people in the act of remembering His great redeeming sacrifice and all it means for

סדר סעודת האדון בליל פסח

סוד סעודת האדון הוא לאסוף אל תוך גויתנו ונפשנו בפועל ממש הברכות שהביא לנו הכהן צדק לאל עליון מלך שלם ישוע משיחנו לנו זרע אברהם אב המון גוים בלחמו ויינו בגופו ובדמו ובאכילת הלחם שמים ויין המשומר הזה אנחנו מאחדים ומכללים את כל כוחותינו הגופנים והנפשיים בגוית המשיח ובדמו שנקרבו בעולם הזה למען תשועתנו הצרורים בצרור החיים הנצחיים לימין אבינו שבשמים לעולמים.

אקרי תפלת האדון מכיקים על השלקן קערה ועליה שלושה מלות יפות וכד מלא יין וכוסות לפי מספר המאמיכים הרועה ימזוג כום ראשון הכקרא כום ראש האבות אברהם ויאמר

הרועה הוא הלילה הזה ליהוה שְּמֶּרים לכל בני ישראל לדרתם. הקהל זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מכית עכדים כי בהזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ.

הרועה בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם.

הקהל כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה. יהוה אבינו גאלנו מעולם שמך.

הרועה ויהי בראשון לחג המצות ויגשו התלמידים אל ישוע לאמר באיזה מקום תחפץ כי נכין לך לאכל את הפסח ויאמר לכו העירה אל פלני אלמני ואמרתם אליו כה אמר הרב עתי קרובה היא וכביתך אעשה את הפסח עם תלמידי ויעשו התלמידים כאשר צום ישוע ויכינו את הפסח.

הקהל ויאמר אליהם נכסף נכספתי לאכל אתכם את הפסח הזה לפני עַנּותי כי אומר אני לכם אינני אוכל אותו עוד עד כי ימלא במלכות האלהים ויקח את הכום ויברך ויאמר קחו אתה וחלקו ביניכם כי אומר אני לכם שתה לא אשתה מעתה מתנובת הגפן עד כי תבוא מלכות האלהים.

אק"כ יקק כל אקד את כוסו ויברך

ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר בחרת כאברם והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם ומצאת את לכבו נאמן לפניך וכרת עמו הברית לחת לו את ארץ כנען ותקם את דבריך כי צדיק אתה ברוך אתה יהוה המברך בזרעו של אברהם כל גויי הארץ אמן ויטעוס כל אחד מן היין.

ימזוג כום שכי הכקרא כום ראש הכביאים משה

והרועה יאמר ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמן מה אומר אליהם ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר בה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יהוה אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יהוה אלחי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים. הקהל ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו. הרועה ויזכור ימי עולם משה עמו איה המעלם מים

את רעה צאנו איה השם בקרבו את רוח קרשו מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם. הקהל אל תחשבו כי אנכי אטען עליכם לפני אבי יש טוען עליכם משה אשר לו תיחלו כי לו האמנתם למשה גם לי תאמינו כי הוא כתב עלי ואם לכתביו אינכם מאמינים איכה לדברי תאמינו. יקח כל אחד את כוסו וינרך ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר היית עם פי משה עבדך נאמן ביתך והורת אותו אשר ידבר הודעת לו שמך והעברת כל מובך על פניו ותלמרנו על ידו לאחבה וליראה את שמך ברוך אתה יהוה הבוחר במשה עבדו ובנביאי האמת וצדק. יטעוס כל אחד חן היין ואחר כך ימזוג כום שלישי הנקרא כום ראש החלכים דוד ויאחר הרועה שום תשים עליך מלך אשר יכחר יהוה אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לחת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא לכלתי רום לככו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא וכניו בקרב ישראל. הקהל ויבא המלך דוד וישב לפני יהוה ויאמר מי אנכי אדני יהוה ומי ביתי כי הביאתני עד הלום ותקשן עוד זאת בעיניך אדני יהוה ותדבר גם אל בית עבדך למרחוק וזאת תורת האדם אָרני יהוה ומָה יוֹסִיף דוד עוד לדבר אליך ואתה ידעת את עבדך אדני יהוה בעבור דברך וכלבך עשית את כל הגדולה הזאת להודיע את עכדך: על כן גדלת יהוה אלהים כי אין כמוך ואין אלהים זולתך ככל אשר שמענו באזנינו: ומי כעמך ישראל גוי אחר בארץ אשר הלכו אלהים לפרות לו לעם ולשים לו שם ולעשות לכם הגדולה ונוראות לארצך מפני עמך אשר פרית לך ממצרים גוים ואלהיו ותכונן לך את עמך ישראל לך לעם עד עולם ואתה יהוה היית להם לאלהים. הרועה המו אזנכם ולכן אלי שמעו ותחי נפשכם ואכרתה לכם ברית עולם חסדי דוד הנאמנים הן עד לאומים נתתיו נגיד ומצוה לאומים הן גון לא תדע תקרא וגוי לא ידעוך אליך ירוצו למען יהוה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך. הקהל ויאמר לה המלאך אל תיראי מרים כי מצאת חן לפני האלהים והנך הרה וילדת בן וקראת את שמו ישיעוהוא גרול יהיה ובן עליון יקרא ויהוה אלהים יתן לו את כסא דוד

אביו ועל בית יעקב ימלך לעולם ועד ולמלכותו אין קץ. יקי כל איד את כומו וינכך ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אשר לקחת את דור בן ישי עבדך מן הנוה ואחר הצאן להיות נגיד על עמך ישראל ודברת עליו למרחוק ולא הסירות חסרך ממנו להאמין ביתו וממלכתו עד עולם ולכונן כסאו עד דור דורים ברוך אתה יהוה העושה לדוד עבדו שם גדול כשם הגדולים אשר בארץ. יטעוס כל אחד מן היין והרועה ימזוג כום רביעי הכקרא כום ישועות של ישוע המשיק ויאמר הרועה וודבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל איש איש כי יהיה שמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליהוה על מצות ומרורים יאכלהו: ויתנו לו לשתות חומץ מזוג במרורה וישעם. הקהל ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הוריעך כי לא על הלהם לברו יחיה הארם כי על כל מוצא פי יהוה יח יה האדם. הרועה שמעו רחוקים אשר עשיתי ודעו קרובים גבורתי פחרו בציון חטאים אחזה רערה חנפים מי יגור לנו אש אוכלה מי יגור לנו מוקדי עולם. הקהל הלך צדקות ודבר מישרים מאם בבצע מעשקות נער כפיו מתמך בשחר אמם אזנו משמע דמים ועצם עיניו מראות ברע. המעה הוא מרומים ישכן מצדות סלעים משגבו לחמו נתן מימיו נאמנים מלך ביפיו תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים. הקהל והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונותינו מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פניגו ויהוה הפגיע בו את עון כלנו. הרועה יעמוד לפכי השלקן ויסדר את הלקם והיין באפן אשר בזריזות ובכעימות יוכל לפרום לכל אחד ואחד לחם וכל אחד יקק הכום ויאחר כום ישעות אשא ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם אשר האמנת וקימת את דבר קדשך אשר צוית לאברהם אבינו למשה נביאנו ולרוד בן ישי מלכנו ותתן לנו ברוב רחמיך את ישוע משיחנו גואלנו מעולם אשר על ידך נמשח לבשר ענוים לפקוח עינים עורות לקרוא לשבוים דרור ויער למות נפשו לישא חטא רבים להתם פשע ולהביא צדק עולמים ותקן וצוה לנו בבשורת קרשו לשמור לזכר עולם זכרון מותו היקר עד כי יבוא שנית יהי רצון מלפניך אבינו שבשמים אשר בקחתנו ובאכלנו

ישוע משיחנו חקדש הזה והיין הטהור הזה לזכר מיתת וענות ישוע משיחנו חקדש וחטהר את כל כוחותנו הגופנים והנפשיים ויתברכו במעינו ממקורך הברוך להתאחר ולהתכלל בגו ודם הברוכים של המשיח הצרורים בצרור החיים הנעימים בימינך נצח ונזכה אנחנו וזרענו לשכון תמיד במשיח והוא בנו אמן. כאן יקק החעה את הקערה עס הלקס צידו ויאסר ויקח לחם ויודה ויפרום ויחן להם לאמר זה הוא גויתי הנתנה בעדכם זאת עשו לזכרוני וכמו כן אחרי אכלו לקח את הכום ויודה ויתן להם לאמר שתו כלכם ממנה כי זה הוא דמי דם ברית חדשה הנשפך בעדכם ובעד רבים לסליחת חטאים זאת עשו בכל עת אשר תשתו אותה לזכרני אמן. נתחו את הלקס לכל לקד יאמר גוית אדונינו ישוע המשיח אשר נתנה בעדך חשמור את גויתך ונפשך להיי עולמים קח ואכול זאת לזכרון כימשיח מת בעדך והאמין בובלבך באמונה שלמה ובתודה. נתחו את הכים יאתר דם אדונינו ישוע המשיח אתר נשפך בעדך ישמור את גויתך ונפשך לחיי עולמים שתה זאת אשר נשפך בעדך ישמור נשפך בעדך והודה לו יאסר כך יאמר חפלת הלדוף.

V2, N10, Jan 1890

The Peculiar People.

חרשות הנעשות-NEWS במחנה ישראל.

The Russian Minister of the Interior has issued an order sanctioning the residence, in any part of Russia, of Jewish compositors who are in possession of certificates proving them to be competent workmen.

The new Jewish Home for the aged and infirm in Philadelphia, erected at a cost of \$100,000, and dedicated in November last, is a testimony to the philanthropy of the Jewish population of that city.

THE Hebrew Educational Fair, held in New York City in the month of December, was a decided success in every respect. The displays were rich and varied, the attendance was large, and the financial results most gratifying, being over \$130,000.

M. LEOPOLD BERNSTAMM, art director of the Musee Grevin at Paris, is a Russian Jew, who bids fair to achieve a brilliant career as a sculptor. He has already executed some important works, one of which is a bust of Alexander II., for the town of Pultawa.

EMIN PASHA, the famous traveller and scientist, is of Jewish birth. It is said that his name is Isaac or Edward Schnitzer, and that he was born at Oppelu, Prussia, March 29, 1840. It is also said that Emin Pasha was baptized a Catholic, and then afterwards became a Mohammedan, when he entered the military service of Egypt as an army surgeon.

A JEWISH CHRISTIAN CONFESSION OF FAITH.

Last month we presented to our readers the brief creed of the "People of Israel, Sons of the New Covenant," or "New Testament Israelites," feeling sure that it

¹⁾ By a mistake in our December number the title was printed "Sons of Israel of the New Covenant." Instead of "Sons of the New Covenant." This correction is unnecessary to those who read Hebrew.

THE PECULIAR PEOPLE.

would be welcomed by all interested in the Jewish Christian movement. We are encouraged to transcribe the longer confession of faith, which we here give with a translation, hoping it will be read with interest and attention.

שרשי אמונת עם ישראל בני ברית חדשה.

- וש אך אל אחר חי ואמת נצחי רב מוב כח יהכמה מאין חקר בורא יוצר (1 ועושה ומקים כל ברברו וברוח קרשי הכל ממנו הכל בו והכל אליו.
- יהאל אמת דבר לאברהם אבינו התחלך לפני וחיה תמים וחיית לאב המון גיים ומלכים ממך יצאו וכרת עמו ברית עולם להיות לו ולורעי אחריו לאלהים ולחת לו את כל ארץ כגען לאחוות עולם ואות הברית עולם הוא להמול כל זכר בן שמונת ימים מיוצאי חלצי אברהם וכאשד לא השך את בנו יחידו יצחק ממנו להעלותו לו לעלה גשבע לו כי יתברכו בודען בל גייי הארץ.
- 3) על פי דבר ד' ירד יעקב אבינו ובניי מצרימה ויפֿרו ויעצמו שמה מאד ייתנכלו המצריים להרע להם ויעבידום ויענו איתם מאד וישלח להם ד' את. בהירי את משה וישם אותות ומיפֿתים במצרים ויוציאם משם ביד חזקה על כן צונו לשמור ולעשות את יום השבת לדורות לברית עולם ולחוג את חג הפסח.
- ישראל ברות בחורב ומשה עמר בינו יבין ישראל להגיר להם את דבר ד' וישמיעם עשרה הדברים אשר נכתבו באצבע אלהים על להגיר להם את דבר ד' וישמיעם עשרה הדברים אשר נכתבו באצבע אלהים על שני לוחות אבן לעשות וידבר אל ישראל את כל המצות החקים וה_שפטים אשר יעשו באפץ אשר נשבע ד' לאברהם להת להם לרשתה הכתובים בחמשה ספרי תורה הנמצאים בידנו היום ואו בחורב ביום הקהל אמר ד' למשה כי נביא יקים לישראל מקרבם מאחיהם כמשה ויתן דבריו בפיו וידבר אליהם את כל אשר יצוונו להאיש אשר לא ישמע אל דברו אשר ידבר הנביא הזה בשמו הוא ידרש ממנו.
- 5) ד' אלהינו הקים את דברו ויבא את ישראל אל הארץ אשר נשבע לתת להם ויקם להם חוזים וגביאים נאמנים אשר דברו בשמו ככל אשר ציום והדברים ההם כתובים בספרי הגביאים הנמצאים בירנו היום ודבר אחד מהם לא ישיב אחור ריקם.
- 6) אחרי מאוס המלך הראשון לישראל שאול את דבר ד' ויפאסהי ד' גם הוא מהיות מלך על ישראל ויקרע מעליו את ממלכת ישראל ויתנה לרעו הטיב ממני הוא דוד בן ישי מבית לחם יהודה ויהי דבר ד' אל נתן הנביא לאמר אל דוד כי יעשה לו שם גדול כשם הגדולים אשר בארץ ולא יסור חסדו ממנו וביתו וממלכתו וכסאו יהיו נכונים ונאמנים עד עולם והמלך דוד בשבתו לפֿני ד' אמר כי זאת תירת האדם.
- כאשר הסיר ד' אלהינו את ישראל מעל פניו ויגל אותו מעל אדמתו על בי הרבה לדטיא ולהכעיסו גם יהירה לא שמר את מצוות ד' וילכו בחוקות ישראל אחיהם וידבר ד' ביד עבדיו הנביאים כי ינטוש גם את שארית נחלתו ואת ויתנם

ביר אויביהם לבו ולמשיסה ויהיו מלעיבים במלאכי האלחים האלה עד עלות חמת ד' בעמי עד לאין מרפא ויגלם גם אותם מעל אדמתם בבלה לעבדים.

8 עוד טרם גלות יהורה בכלה ואחרי כן כש בו לארצו אחרי מלאות שבעים שנים כל נביאי האמת נבאו בפה אחר א) כי ד' חפץ חסר ועובר על פשע לשארית נחלתו ובריתו את דוד עבדו לא תופר לעילם מחיות לו בן מלך על כסאו אשר תניח עליו רוח ד' רוח דעת ויראת ד' להכות ארץ בשבט פיו האמונ.: תהיה אזור חלציו ושבו יקרא ד' צדקני ואלהי כל הארץ היא יהיה לברית עם ילאור גיים ישים באוץ משפט ולתורתו איים, ייחלו עד כי באחרית הימים ינהרו כל הגוים אל הרבית ד' כי מציון חצא תורה ורבר ד' מירושלים. ב) כי האדון מלאך הברית בן רוד הזה אחרי שובני דרך לפניו יבוא פתאום אל היכל ד' ויהית כאש מצרף לכלא פשע החביא צדק עולמים יען כי אותו כשח ד' לבשר ענוים לפקוח עינים עורות ולהוציא ממסגר אסיר. ג) כי על ירו יודע בגיים ובתוך העמים זרע יעקב וצאצאיו כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברוכי ד' וקדאו לחם עם הקרש נא די ד' ומהם ישלחו פליטים אל הגוים להאיים הרחוקים לקרוא ולהגיר את כבוד ד' בגיים חרשה תהיה בארץ ולא תוכרנה הראש נות ולא תעלינת על לב. ד) כי כל עיובי ד' אשר לא יענו על הקריאה ולא ישמעו אשר ירכרו ירעבו ויצמאו יבושי ויצעקו מכאב לב ויניחו שמם לשבועה לבחירי ד׳. ה) המשיח בן דוד הזה יעלה כשוש מארץ ציה ולא יאומן כי זרוע ד' נגלתה עליו יהיה מחילל מפשעיני ומרוכא בעיניתינו וענה ולא יפתח פה ויגור מארץ החיים יבהערתו למות נפשו הוא דטא רבים ישא ולפושעים יפגיע וכאשר ישים אשם כבשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ ד׳ בירו יצלח.

9) דבר די לאברהם אביני לבשה גביאנו לד. ד מלכני ולעבדיו הגביאים הגאמנים נמלא ונשלם כשבעים שנה טרם שנד רב בית מקדשיני האחרון כי פקד די את עמו וידב קרן יש עתנו בבית דוד עבדו ויצבה דנו צמח צדיק הוא האדון ישו ע המ שי ח אשר יצא לני מבית לחם עיר דוד להיות מושל בישראל רם ונשא ובן עליון ודי נתן לו את כפא דוד אביו והיא המודך על בית יעקב דע לב ולמלכותו אין קץ נענה נצלב ונקבר למען ישועתנו קם מן המתים ויחי והנה הוא יושב לימין אביני שבשמים.

חלם מאת הרכות אלהים ובהכמתו העטיקה הוכי אביתינו בקשי הלב וניהן להם מאת היות הדדמה למרות ולפשוע נגד ישוע המשיח עד היום הזה למען הקניא את שאר גייי הבל ולרצות את העולם כלו על ידי אמונתם בישוע המשיח בן דור מלכני אשר שמעי בשורתיו על ידי המבשרי שלום שלו שנגרשו בהרפה מקרב עדת ישראל אבל לעת הואת כאשר מפשעינו נגד משיח ד' כבר נתעשר העולם באמונת המשיח ומחסרון אמונתנו נהמלא: עתות הגוים וכבר בא מלואם וקיימים המה באמונתם בא גם מלואנו להיות גם אנחנו צאצאי אברהם מבורכים יקיימים המה באמונת משיע המשיח ואלהי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ישוב בי אמינתני ולט ע את הענפים הנשברים בתוך שרש הקרוש שלנו ישוע ובכן כל

ישרא ל יישע רש עת עולמים וירושלים עיר קדשני הבנה וכסא דוד יכון לעד ולנצח נצחים אמן.

[Translation.]

PRINCIPLES OF THE FAITH OF THE PEOPLE OF ISRAEL, SONS OF THE NEW COVENANT.

- r) There is only one living and true God, eternal, infinite in goodness, power, and wisdom, who, by His Word and His Holy Spirit, is the Creator, Former, Maker, and Preserver of all things. All things are of Him and by Him, and for Him.
- 2) The true God said unto Abraham, our father, "Walk before me, and be thou perfect, and thou shalt be a father of many nations, and kings shall come out of thee," and He made with him an everlasting covenant, to be his God, and the God of his seed after him, and to give him all the land of Canaan for an everlasting possession. Now this is the sign of the everlasting covenant: That every man-child of eight days old that cometh from the loins of Abraham shall be circumcised; and since he did not withhold Isaac, his only son, from Him to offer him as a burnt-offering, therefore He sware unto him that in his seed all the nations of the earth should be blessed.
- 3) According to the word of Jehovah, Jacob, our father, and his sons, went down into Egypt, and they there multiplied and became very powerful; and the Egyptians dealt deceitfully with them to do them evil, and held them in bondage, and afflicted them exceedingly. Now Jehovah sent to them Moses, His chosen one, and he wrought signs and wonders in Egypt, and brought them forth from thence with a strong hand; therefore He hath commanded us to keep and observe the Sabbath-day to all generations as an eternal covenant, and to keep the feast of the Passover.
- 4) Jehovah, our God, made a covenant with the people of Israel in Horeb. And Moses stood between Him and Israel to declare to them the word of Jehovah, and he caused them to hear the Ten Commandments which were written with the finger of God upon the two tables of stone, that they might do them. He spake unto Israel all the

commandments, the statutes, and the ordinances that they should observe in the land which Jehovah sware unto Abraham to give to them for a possession, which are written in the five Books of the Law as they are found to-day in our hands. Then in Horeb, in the day of the solemn assembly, Jehovah said to Moses that He would raise up for Israel, from among their brethren, a prophet like unto Moses, and that He would put His words in his mouth, and that he should speak unto them all that which He should command him, and the man who should not hearken unto His word which this prophet should speak in His name He would require it of him.

- 5) Jehovah, our God, established His word and brought Israel unto the land which He sware to give to them, and raised up for them faithful seers and prophets who spake in His name, according to all which He commanded them. These words are written in the Books of the Prophets as they are found to-day in our hands, and not one word shall return void.
- 6) After that Saul, the first king of Israel, had rejected the word of Jehovah, Jehovah also Himself rejected him from being king over Israel, and He rent away the kingdom of Israel from him and gave it to a neighbor of his that was better than he. This was David, the son of Jesse, of Bethlehem of Judah. And the word of the Lord came unto Nathan, the prophet, to say unto David that He would make his name great, like the names of the great ones of the earth, and that He would not turn away His mercy from him, and his house, and his kingdom, and his throne should be set up and established forever. And King David, when he sat before Jehovah, said: "Yea, this is the law of man."
- 7) When Jehovah, our God, had removed Israel from before Him, He led them into exile from their land because they had sinned exceedingly, and had provoked Him. Judah also did not keep the commandments of Jehovah, and they walked in the ordinances of Israel, their brethren. And Jehovah spake by His servants the prophets that He

would forsake also the remnant of His heritage, and that He would deliver them into the hand of their enemies for a prey and for a spoil; and they mocked at these messengers, so that the anger of Jehovah came upon His people until there was no deliverance, and they were carried away from their land to Babylon to be slaves.

8) Already before Judah was carried away to Babylon, and also after that they had returned to their land, after the seventy years were fulfilled, all the true proph-

ets had prophesied with one mouth:

- a) That Jehovah would be merciful and would pass by the transgression of the remnant of His heritage; that His covenant with David His servant should never be broken so that he should not have a son a king upon his throne upon whom should rest the Spirit of Jehovah, the Spirit of the knowledge and the fear of Jehovah; that He should smite the earth with the sceptre of His mouth; that faithfulness should be the girdle of His loins, and that His name should be called "Jehovah our Righteousness," and "The God of the whole earth." He shall be for a covenant of the people.3 and for a light to the Gentiles. He shall set judgment in the earth, and the isles shall wait for his law.4 until in the last days all the nations shall run to the mountain of the house of Jehovah; for from Zion shall go forth the law, and the word of Jehovah from Jerusalem.5
- b) That this Son of David, the Lord, the Messenger of the Covenant, after that a way had been prepared before Him, should suddenly come to the temple of Jehovah, and He should be like a refiner's fire, to finish transgression, and to bring in everlasting righteousness, because Jehovah hath anointed Him to preach good tidings unto the afflicted, to open the eyes of the blind, and to open the prison to them that are bound.
- c) That through Him, among the Gentiles and in the midst of the peoples, there should be a knowledge of the seed of Jacob and his descendants; that all those who see

¹⁾ Jer. 33: 16. 2) Isa. 54: 5. 3) Isa. 49: 8. 4) Isa. 42: 4. 5) Isa. 2: 3. 6) Mal. 3: 1-3. 7) Dan. 9: 24. 8) Isa. 61: 1.

them should understand that they are the seed of the blessed of Jehovah, and they should call them the holy people, the redeemed of Jehovah. And from them those delivered shall be sent unto the nations and to the isles afar off, to proclaim and to make known the glory of Jehovah among the nations. New things shall be in the earth, and the former things shall not be remembered, and they shall not come to mind.

- d) That all those who forsake Jehovah, who shall not answer to the proclamation, and shall not hearken to what they shall speak, shall hunger and thirst; they shall be ashamed and lament from the sorrow of their heart, and they shall leave their name as an oath for the elect of Jehovah.
- c) That this Son of David, the Messiah, shall come up as a root out of a dry ground, and they shall not believe that the arm of Jehovah is revealed upon Him. He shall be wounded for our transgressions and bruised for our iniquities: He shall be afflicted and shall not open his mouth, and He shall be cut off from the land of the living, and in pouring out His soul unto death He will bear the sin of many, and shall make intercession for the transgressors. When He shall make His soul an offering for sin He shall see His seed, He shall prolong His days, and the pleasure of Jehovah shall prosper in His hand.
- Moses our prophet, to David our king, and to His servants the faithful prophets, was fulfilled and accomplished about seventy years before the destruction of the second temple. For Jehovah hath visited His people and hath raised up the horn of our salvation in the house of His servant David, and He hath made to sprout for us a righteous Branch, who is the Lord JESUS CHRIST, who came forth for us from Bethlehem, the city of David, to be ruler in Israel. He is high and exalted, and the Son of the Highest, and Jehovah hath given to him the throne of David his father, and He shall rule over the house of Jacob forever, and of His kingdom there shall be no end. He suffered, was cru-

cified and buried for our salvation. He arose from the dead and lived (again), and, behold, He sitteth at the right hand of our Father in heaven.

10) After the counsel of God and His infinite wisdom, our fathers were smitten with hardness of heart, and there was given to them from Jehovah a spirit of deep sleep that they should rebel and transgress against JESUS CHRIST, even unto this day, in order to provoke to jealousy the rest of the nations of the earth, and to reconcile the whole world by their faith in Jesus Christ, the Son of David, our king, when they heard the good news by those publishing His peace, who were driven out in reproach from the congregation of Israel. But now, at this time,-when from our transgression against the Christ of Jehovah, riches have come to the world in the faith of Christ, and from the lack of our faith the times of the nations [Gentiles.] have been fulfilled, and now their fulness has come in, and they are established in their faith,—our fulness has also come, that we also, the descendants of Abraham, should be blessed by our faith in our brother, Jesus Christ, and that the God of our fathers, Abraham, Isaac, and Jacob, should return to have mercy upon us, and to graft anew into our holy root, Jesus, the branches which were broken off, and that thus all Israel should be saved with an everlasting salvation, Jerusalem, our holy city, should be rebuilt, and the throne of David should be established forever and ever-Amen!

RECENT CHANGES IN ISRAEL.

Rabbinism for a number of centuries kept the Jews in its iron grip, but Rabbinism and Talmudism have become effete. What has been substituted for them? Monotheism, but no Jehovism; the idea of the unity of God, but not the knowledge of the living and loving God, who could not have communion with His people until at last He came down in the person of His own Son. Monotheism is not

¹⁾ Isa. 52:7.

the authentic New Testament records, that Jesus never did alter the law or even suggest the abrogation of the Sabbath, that He came not to destroy it, but to fulfil it. But in the face of the clear facts as to Jesus' teaching is the other fact that Christians generally observe Sunday and not the Sabbath; and not only so, but the observance of Sunday is from the point of view of the Jew and his Christian teachers and companions almost the most patent evidence of his conversion. "If you become a Christian, the first thing you do is to cease observing the Sabbath and observe instead the 'Christian's Lord'sday." This is most appalling. Disciples of the Master, who profess to be devoted to His teachings and willingly obedient to the will of God through Him, not only cast aside the law of God and make for themselves a contrary law, but require others to do it. Such may be truly in the Kingdom of Heaven, but by our Saviour's words are of "the least" therein. Matt. 20: 19.

JOSEPH RABBINOWITSCH.

Our readers will be glad to read the following account of Joseph Rabbinowitsch, the Jewish Reformer in Bessarabia, from the German of the late Prof. Franz Delitzsch. In view of the present interest in the national movement among the Jews, a perusal of what that noble lover of Israel, who devoted the best of his life to the cause of Israel's salvation, wrote of Rabbinowitsch and his life will surely not be untimely.

INTRODUCTION.*

When Joseph Rabbinowitsch made his first visit to us in Leipzic, I asked him to give me a sketch of his life. In response to this request, he wrote at once two-thirds of the following Autobiography, written in Hebrew, which he uses as his proper mother tongue. He afterwards sent me the conclusion from Kischineff, which disappointed me

10:10

1805 EE8

^{*} From the German of Franz Delitzsch.

by the little that it told us of his conversion to the faith in Jesus Christ. In answer to the complaint I made on this account, when he visited us in Leipzic the second time, he told me that this was purposely done on his part. I give, then, this Autobiography here in a faithful German rendering, and, despite its defective conclusion, the biography is, I think, a valuable contribution toward our / knowledge of a most remarkable movement. It is followed by two sermons, and an address translated from Russian, and a letter translated by myself from the original Hebrew, addressed by Rabbinowitsch to a North American Jewish Christian, who had expressed to him, through my mediation, his joyous sympathy with the movement, but had added an objection to what seemed to him a too familiar mode of speaking of our Blessed Lord as "Jesus our Brother," a term which surely finds its justification in such passages as Micah 2: 3, where the men of Judah are called the remnant of Messiah's Brethren, and Zech. 12:10, where the mourning of repentant Israel over Him "Whom they pierced" is compared to the death wail over an only son. Even as we speak of the Glorified One by His Hebrew name of Jesus, so may a Jewish Christian call Him in an historical as well as a spiritual sense, his "Brother."

Rabbinowitsch has not yet been allowed to minister the Holy Sacraments, but preaches constantly in the Jewish dialect or "jargon" of Bessarabia. Among his hearers in Kischineff is one Jacob Wechsler, who possesses a peculiar facility in rendering this "jargon" into pure Hebrew, which we have followed in our translations.

Rabbinowitsch is, for us, a phenomenon full of hope for Israel's future conversion to Christ. His sermons, mostly founded on a double text, one-half taken from the Old Testament and skilfully combined with the other half taken from the New Testament, often suggest thoughts of very deep significance. The Christian spirit which breathes in them is throughout a reflex of the inspired

Word of the Gospel and Epistles, issuing from a Jewish heart. Though the formal Confession of the Faith which he has drawn up for Israel exhibits throughout a familiar acquaintance with and conformity to the Church's symbols, yet is it equally evident that the type adhered to in his ordinary teaching has a strong Jewish element, and is so far original that his methods both of thought and expression seem directly gathered, and in a really gifted way, from the New Testament and its Divine Apostolic Word.

One or two examples of this may be taken from a sermon which has for its subject "The Essence of Faith." Rabbinowitsch delights to represent the Holy Tri-unity as God, His Word, and His Spirit, or, as he in one place expresses it, Knowledge, the Knowing One, and the Known in an absolute sense.

God is for Him the Tri-une, not only as He manifests Himself in Revelation, but as He is in His own Essence. He is apart from the created universe, Subject, Object, and Predicate all in One, that is in Himself. The three Elements of Faith are for Rabbinowitsch not knowledge, assent, and assurance, but Repentance, Prayer, and Righteousness, with reference to the well-known Jewish maxim (into which he imports a deeper meaning), "Repentance, Prayer, and Righteousness deliver men from the Wrath to come."

Another example of his method of dealing with revealed truth is the use he makes, after Apostolic precedent, of a verse in the Psalter (Psa. 109:3), which he applies directly to our Lord when speaking of Him as the Son of God, who upholdeth all things by the Word of His Power, and makes Heaven and Earth one in His Love—he goes on to represent Him as saying of Himself, "And I am Prayer"—i, e., the Eternal Mediator and Intercessor who for that very reason is also the "Teacher sent from God."

Rabbinowitsch lives and moves in our Hebrew version of the New Testament, of which we may say without

boasting that it has found the proper and lasting Hebrew equivalents for many Greek terms (such as mishpat-habanim for "adoption of sons" and tikkune ha-olam for "Elements of the World.") To these and many other renderings like them Rabbinowitsch owes the suggestion and expression of some of his noblest thoughts.

It should be mentioned here that without any specific influence from, or even knowledge of, the so-called "High-rear Criticism" of the Pentateuch, he concurs therewith in regarding the Priest Code, of the mid-books (Exodus, last chapters, Leviticus and Numbers) as a later addition to the original Mosaic (prophetical) Legislation contained in the mid-chapters of Exodus ("The Book of the Covenant"), and in Deuteronomy. He insists on the fact that it was from fanatical adherents of this later Priestly Legislation that the rejection of our Lord's Messiahship proceeded, and the bitter persecution which brought him to the Cross.

It is in logical accordance with this view that Rabbinowitsch regards the Talmud as having been down to the present day, a main source of all the misfortunes and unhappiness of his people, and so far rightly that it is the confusion made in the Talmud of Divine Revelation with Rabbinient traditions that has maintained Iswish national exclusiveness in its age-long hostility to the emancipating grace of the Gospel of Jesus Christ as "the end of the Law for Righteousness."

Yet Rabbinowitsch doubtless goes too far in his denunciations, for the Talmud itself, and its ally, the Midrash, certainly contain many Christian ideas and aspirations which are well worth developing, though as a whole they constitute a Chinese wall, which must be demolished before the Jewish problem can be rightly solved.

From the same point of view Rabbinowitsch attacks the Pharisaic observance of the Sabbath, while insisting on its retention by the Jewish community even after embracing Christ, as their great national remembrance of their creation as God's people by the deliverance from Egypt. For a like reason he would retain Circumcision as a symbol of Jewish religious nationality. But with his essentially Pauline position in all other respects we cannot but hope that he may ultimately see his way to preserve the true nationality of his people, in combination with observance of the Christian's Lord's Day* and the abandonment of Circumcision.

The movement begun so auspiciously in Kischineff is for our apprehension a prelude of what, on a world-wide scale, may be part of the final development of Israel's vocation among the peoples.

A sudden universal conversion of the whole Jewish race is neither conceivable in itself nor foretold in prophecy. The spiritual revolution which we may hope for will be brought about by the pervading efforts of God-inspired individuals, who, as Hosea prophesied, will call Israel to repentance (Hosea 6: 1-3), and bid them seek their God and His Christ in the latter day. Hosea 3:5. Individual converts whose hearts are touched will respond to this call and awake to new life, when the "blindness in part" shall pass away, and a new Judaic religious nationality of believers in Jesus as the true Messiah will open its eyes to the glorious world of faith and hope, to which Israel has continued blind so long. That time of the end will, as prophecy assures us, be one of sore disturbance and convulsion, and of far-reaching changes for the whole world.

Joseph Rabbinowitsch appears to us as a morning

^{*} It is difficult for us to see why it is at all to be desired that the Jew who embraces Christ should also observe the "Christian's Lord's Day." That day—by which is meant of course Sunday—is an ecclesiastical day, without the least Scriptural foundation, and cannot be required of any Christian on the basis of the New Testament. Moreover, its introduction as a weekly festival into the Christian scheme of days and its all but universal observance by Christians have been the chief reasons why the observance of the Sabbath has been all but lost, which fact has been a stumbling-block to Jews when they approach the considerations of the Messiahship of Jesus of Nazareth. When, therefore, a movement like the one now under consideration contemplates the recognition of the Sabbath by Christ-believing Jews, why mar its simplicity by a combination with what is utterly alien?—Editors of the P. P.

star in the spiritual firmament of his people's history. May he, in God's mercy, continue to shine with true light from Heaven!

One thing is certain. The Church's own history will not come to end till Israel shall be saved, and bring with its fulness new life to us also. To many, even Christian / theologians affected by the mists of anti-Semitism, this expectation may seem chimerical. But surely it is blasphemy against the Gospel itself to deny its power to bring Israel as well as the Géntile world to Christ. If it took Israel a thousand years to turn from idolatry to belief in one God, shall we despair though millenniums pass ere they turn from hatred of Jesus to His Love? But when that day shall come, Israel born, like Saul of Tarsus, out of due time, will, like him, win fresh triumphs for the Gospel, and her "receiving" prove our "life." Rom. 11:15.

The strange ingrained unchristian hatred of the Jew which besets us now will pass away. This may seem, and with man it is, impossible; but not with God, the Almighty, loving Father of us all.

AUTOBIOGRAPHY OF JOSEPH RABBINOWITSCH.*

"So span-long hast Thou made my days, my life as nothing before Thee." Psa. 39: 6.

The day of my birth was the holy Sabbath, 23d (11th) September, 1837. My birthplace was Resina, on the Dniester, a small town in Bessarabia, where I spent the first ten years of my life. My father was David, son of Ephraim, son of Rabbi Wolf, of Orgeieff, in Bessarabia. Through them I am descended from Rabbi Israel, a learned commentator on the Talmud, who traced his descent from the primitive Gaonim. My mother's name was Esther Sarah. She was a daughter of Nathan Neta, whose fa-

^{*} Abridged from the German of Franz Delitzsch.

ther was a disciple of the celebrated Zaddik Rabbi Jacob Simson of Schofatuyke.

I owed my early training to my maternal grandfather, Nathan Neta, of Resina, with whom my father then living at the village of Maschkowicz, near Orgeieff, placed me for education in my early childhood after my mother's death.

Nathan Neta was an excellent man, learned in the Law, and a strict adherent of the Bescht, (a form of Hebrew Chasidism) and its devout practices. He endeavored from the first to instil in my young mind his own love for Thora, Talmud, and religious books. He hardly left me out of his sight night or day (we shared the same bed), and took me with him three times every year when he went on pilgrimage to the learned Rabbi Salmina, of Raschkoff, son of Joseph, and the learned assembly of Chasidim (devout students) who met at his house. There he was proud to exhibit my early knowledge of Hebrew and the Holy Scriptures. I well remember how in my eighth year I repeated the whole Tractate Succoth, Mishna for Mishna, before the assembly at the Feast of Tabernacles, and how Zaddik warned my grandfather not to let me become too precocious. He was, indeed, unwearied in all the details of my education, interspersing his instructions with numerous anecdotes of miraculous occurrences, and of the fates and sayings of learned men. I had to learn and repeat every day some chapters out of one or another of the twenty-four books of our Bible. I had also to commit to memory Rashi's Commentary on the Pentateuch, and other books.

At six years old I could repeat the whole Song of Songs, and still remember how deeply even in childhood I was moved by Rashi's words in the Prologue to his Exposition, on how Solomon, filled with the Holy Ghost, prophesied in that book of Israel's repeated captivities, then still in the future, how they would bewail their former glory, and remember the loving kindness once vouch-

safed them by God above all the peoples of the earth, and would learn to say, "I will go and return to my first husband, for then it was better with me than now."

In 1848 I was already in the second decade of my life, when, my grandfather being too old and feeble to continue the conduct of my education, my good father took me from Resina, and placed me at Orgeieff under the care of my widowed grandmother, Rebecca, who, as daughter and daughter-in-law of Rabbins, was commonly called the Rabbinerin (Rabbiness). Under her roof I studied the Talmud night and day for the next five years under very learned teachers, whom my excellent father paid most handsomely, quoting on that behalf an utterance of the Talmud that a man's requirements for the duties of life are all predetermined for him, but not the amount that he shall spend on enabling his children to study the Law, for which, too, special rewards will be vouchsafed him.

My chief teacher at that time was Rabbi Joseph, son of Akiba, who belonged to the Chasidic circle of the celebrated Zaddik R. Raphael, of Berschid. With him I read many difficult passages of the Gemara, the Sohar, and other books of the deepest Hebrew Mysticism, and among them the writings of the great Rabbi Pinchas, author of the Chasidic Masaim, founded on Psa. 34:14, and Ex. 23:7, "When a lie shall be abhorred as no less a sin than a breach of the Seventh Commandment then will manifest Himself Messiah the Son of David in His glory."

R. Pinchas labored diligently at that time with his disciple, R. Raphael to implant the mystic doctrines of their Chasidic school, and teach its devout observances among their youthful hearers at Orgeieff. All our striving then was through union with the Holy One and His Shekhina to reach the highest steps in spiritual knowledge. More than once have I risen at midnight to weep for the exile of the Divine Shekhina, and to implore the gift of His Spirit from the Holy One, who, as the Sohar says, walks at that hour with blessed souls in the Garden of Eden.

My mind at that time was entirely absorbed in Chasidic devotions, in meditations on the Eternal, and I took no pleasure in the amusements and occupations of my youthful companions.

It happened in my sixteenth year, on the Fast of the 17th Tammuz, 1853, that I was chastising myself at night-time, in penitential remembrance of the destruction of Jerusalem, which was followed by the Fall of the Second Temple, when a messenger of glad tidings appeared with the announcement of my espousals to Golde, daughter of Daniel, son of Elia, which had just taken place in the customary manner, with the breaking of costly vessels, in remembrance of the sack of the Holy City; and were to be followed at latest in three years' time by our marriage. The whole transaction had been accomplished for us by the fathers on either side, and I had but to bow and smile acquiescence to the congratulations which poured in upon me.

In those days the fire of Chasidic piety glowed on the altar of my heart, but a flood of other influences now came from Central Europe which tended rapidly to quench its fervor. An imperial ukase compelled all children of Hebrews to learn to speak and write the Russian language, and all teachers to read Moses Mendelsohn's translation of the Pentateuch with their pupils. A new spirit began to stir within me, and new ideas as to the real meaning of Law and Prophets served to infuse doubts in my mind as to the absolute sacro-sanctity of my Chasidic instructors, and the truth of their transcendental interpretations of Scripture. I began to read the modern Hebrew literature of the day, and gladly embraced new and more rational ideas and interpretations, under the influence of which the over-wrought fancies of former teachers began to fade in my mind like a dream when one awaketh, I was greatly helped toward this change by acquaintance and intercourse with a young man named Jechiel Zebi; son of Meir Herschensohn, who at that time had a high

reputation for Talmudic learning in Orgeieff. This new friend soon began to open my eyes as to the real nature of Kabbala and Sohar, and to show me that these were but a blinding veil for the minds of their Hebrew readers hiding from them the truth and the right interpretation of Holy Scripture. He imparted to me some of the conclusions which he had drawn from a scientific and historical study of Law and Prophets. I attached myself daily closer to this new friend, and we sat many hours together pursuing this, to me, new course of study. One day after a visit to Kischineff he brought back with him a little book which he said had been given him by a Christian Pastor as one which would show him what Jesus of Nazareth really taught. It was in fact a Hebrew New Testament printed in London. "Perhaps," added Herschensohn." this was really the Messiah whom Moses and the Prophets foretold." He gave me the book which I have by me still. Other circumstances besides my intercourse with Herschenshon (whom my Chasidic teachers regarded as an "Epicurean" or Rationalist), led to a breach between me and my old way of thinking, and former teachers such as R. Joseph of Berschid, which compelled me to think of leaving Orgeieff. I retired to my father's house in the village of Maschcowicz, where he carried on his business. There I zealously pursued the study of a fresh set of old Jewish writers, of Maimonides, Albo, Gaon, which I had commenced in Orgeieff. I frankly proclaimed my new convictions that the whole Chasidic system of mystic Theology rested on self-deception, and was irreconcilable with sound reason. My father by no means discouraged me in pursuing this new mental development, and gave me every assistance that I needed.

The time at length arrived for my marriage with Golde, who was now (1856) seventeen years of age, and is still my faithful and beloved wife. We were united in holy matrimony on the 7th Tebeth, and I continued for eighteen months to reside with my father-in-law, Daniel

Goldenberg, at Orgeieff, and renewed my intimate intercourse with Herschensohn. I had hardly any other intimate friends there, though I daily attended prayers at the Beth-ha-Midrash.

After residing a year-and-a-half at my father-in-law's house, I hired one for myself in Orgeieff, and opened a small shop with the help of my wife's marriage portion of 800 silver roubles.

In 1859 our dawning prosperity was suddenly ruined by a fire which destroyed sixty-six houses in Orgeieff, and deprived me and my wife, with our infant son, of all our little property.

The next decade was a time of much bitter suffering and anxiety. Yet did my great losses and my consequent poverty exercise a wholesome influence on my mind, driving me to fresh studies and occupations. I had some acquaintance with law which I carefully improved, and soon became legal adviser to my countrymen, far and near-My advice and my advocacy were invoked on all sides, and God granted me good success. I became also a contributor to various Jewish newspapers, and well-known as a promoter of education and enlightenment among my people. Zederbaum, the founder of Jewish journalism in those parts, welcomed my co-operation. I established a school in Orgeieff for instruction in Talmud, Torah, and the Hebrew and Russian languages; the school did a good work and my endeavors on behalf of education were observed with favor in the highest government circles of Kischineff and Odessa. I became a member of the Society for Promoting Enlightenment among Jews in Russia; wealthy families in Kischineff and the neighborhood gave me employment, and a new era of prosperity began for me in 1866 with the formation of a large business in Orgeieff, for the sale of tea and sugar in the town and neighborhood, which I conducted with success. Moreover in 1869 I was elected to a post in the Landrath of the district of

Orgeieff, such as no Israelite had up to that time filled. So ended my third decade.

Anyone acquainted with the difficulties which beset the Israelite in Russia will understand my earnest desire, and endeavors for the advancement of my people which I then thought could be accomplished by education and enlightenment only. The spirit of the new time would soon, I trusted, set them free. The emancipation of so many thousands of serfs in Russia by the high-minded generosity of the Emperor Alexander II,, and the emancipation of the negro slaves in the United States of America, which was effected by the great war between North and South, diffused a breeze of freedom and deliverance which I sucked in with avidity on my people's behalf, and awakened in me hopes that the nations of Europe would soon begin to see that their Jewish brother also is a man, and remember that the earth is given to the children of men.

But now came a great disappointment of my hopes based on the liberating power of mere intellectual enlightenment. The crushing blow inflicted upon France in 1870-71, showed me how little the highest advances in civilization may avail a great people in the day of adversity, and that such alone would not save Israel. Then again the horrible persecution which in 1871 broke out in Odessa greatly troubled me. I then found that education and enlightenment so far from shielding Jews from the rage of their enemies, made them and their nationality all the more odious to their Christian neighbors. The Jews of Odessa were the first to change costume, language, and proper names, in order to be more like their neighbors. who in their turn were the first to overwhelm with scorn and reproach, and to threaten them with destruction. In the third place, my work and official position as a member of the Landrath, taught me how little there was of sincerity behind the apparent friendship in which many Jews and Christians stood to one another.

I lost all spirit to continue my work at Orgeieff, sold

my large business there, settled all my accounts, and moved to Kischineff on 9th November, 1871, with my wife and children, four daughters and one son, who was already attending the gymnasium at Kischineff. I hired a flat in a good house in the midst of my own people and the center of the town, and intended at first to carry on a business in tea and sugar and other articles to be supplied from Odessa. But I heard an inner voice saying to me: "Leave trade and traffic; it will bring thee no blessing. Be an adviser and an advocate of thy oppressed people, and I will be with thee!" I obeyed what I felt was a divine call. I had a large circle of friends and acquaintance who gladly availed themselves of my legal knowledge and experience in various difficulties with the government and in the Courts of Justice, and were ready and willing to pay for my assistance. I bought a piece of land in a quiet part of the town on which I built a comfortable house, and moved my family into it in 1873, less by my youngest little daughter (Tikwa), who fell a victim to the cholera when it raged in Kischineff in 1872. I soon became a much sought and much visited personality. Many in sore need implored my help. Many widows and orphans told me among floods of tears, sad stories of oppression, and in too many cases I discovered that the oppressor himself was a son of Abraham. Moreover persons of wealth and position confided to me their private affairs, or consulted me on matters of municipal policy, in which I was ready to help them with no other payment than their grateful thanks. In this period I studied Holy Scripture at home, and also gave lessons in Hebrew and Russian. Our Jewish public worship I attended on Sabbath and Holy days only, and was always ready to give up the leisure hours of the Sabbath-day to the EXCEPTION of inquiring friends who came with questions of theological and scientific interest.

In those days it was ordered by Providence that the learned journalist, Alexander Zederbaum removed from Kischineff to St. Petersburg, in order to publish his journal, The Interpreter (Ha-Melitz), in Hebrew and Russian, in the centre of Russian life and activity. He gladly invoked my assistance as a native of Kischineff in his new sphere, to act as reporter and correspondent, and as an earnest of Jewish liberties and the amelioration of our people's condition. He urged that now himself in a position to gather information and exercise influence at head-quarters, the time was come for us both to make a combined effort to raise our people's moral and social position, and that I should set myself to write a series of papers and essays with this object in view, which might appear regularly in his journal at St. Petersburg.

I felt that this close appeal to my conscience must not be neglected, and was more zealous than ever in calling public attention to the low moral and intellectual condition of my compatriots in Bessarabia, and to their special needs. My efforts in this direction were not without effect.

About this time the cruel war broke out between Servia and Bulgaria on the one hand and Turkey on the other. The Emperor Alexander II. resolved to assist the two Slavonic States in their efforts to gain their national freedom by sending Russian troops across the Danube, and Kischineff was the head-quarters of this army in the south.

My own zeal on my people's behalf was naturally awakened, and hope renewed that the end of two millenniums of oppression might be approaching, but no help was forthcoming for Israel. When I heard how the notables of the Bulgarian people assembled themselves in the ancient Cathedral of Tirnova to thank the God of Heaven for deliverance from a tyrany of five hundred years, tears flowed from my eyes, and I exclaimed, "O Lord God of Israel, when shall it be Thy gracious will to raise the horn of Thy chosen people? When wilt Thou take to

Thyself Thy power and reign over Thy long-forsaken and shame-covered Zion?"

In 1878 I wrote a well-known pamphlet, entitled Sabri maranan werabbanan-What think ye, our Lords and Rabbins? which appeared in the Hebrew journal, Morning Light (Haboke Or), and endeavored to show how the Rabbinate itself (i. e., the body of the Jewish clergy) might be reformed and lifted up out of its present impotent condition as the first necessary antecedent of any real improvement in the state of the Jewish people, now lost in the mazes of poverty, ignorance, indolence, and unbelief, which must make the existence of true religion among them impossible. Many nights did I sit in consultation with the learned Dr. Levinton, anxiously inquiring how our people might be engaged of their own free will in agricultural pursuits, as the most useful and profitable of occupations, and so be raised out of their present miserable condition of hopeless, crushing poverty. With the consent of Government in Kischineff we called a large meeting of our principal citizens, and endeavored to establish a society for the assistance of poor people undertaking garden work, and I addressed the Jews generally in their own dialect, for the furtherance of the same cause, setting them a practical example in my own person and those of my two sons, David and Nathan, who worked with me daily in our own garden plot. With a like end in view for Russian Jews generally, I wrote frequently to Zederbaum's journal in St. Petersburg. At the same time I did my best to improve the synagogal service at Kischineff by providing a new and handsome House of Prayer, with a good choir, and by removing from the service all objectionable features. This I accomplished with a general concurrence. In such ways as these my activities on Israel's behalf, during this my fourth decade, were mainly practical. My conviction now was that the time for writing and theorizing was gone by-that what our people mainly needed was in the first place active, healthy

employment, which might take them out of their miserable trafficking in silks and satins, gold and silver rarities, embroideries, and the like—that even our boast to have first created and then ruled the mercantile system of the modern world was no longer maintainable; that, in fact, we are, and must remain, as the prophet Amos tells us, "a little one" among the nations. Amos 7: 2, 5. To thoughts like these I gave expression in an essay which appeared in Zederbaum's journal, whose Hebrew title may be rendered, "Hasty Scribes and Boastful Traders."

And so I enter on my present and fifth life's decade, and the period of the movement toward Christianity among the Jews of Russia. Many events in its first years turned my mind to fresh problems on behalf of Israel. The death of the just, gentle, high-minded sovereign, Alexander II., was followed by the terrible persecutions which broke out in Jelisabitgrad, Warsaw, Kieff, Balta, and other places, and the flight or banishment of many thousand Jews to America and Palestine. These awful occurrences helped me at length to recognize Him of whom Moses and the Prophets did write, Jesus of Nazareth, who said of Himself (John 18: 37), "To this end was I born and came into the world, that I may bear witness unto the Truth. Everyone that is of the Truth heareth My voice," whom I now recognize as my Lord and my God.

Here I lay down my pen, and lifting up my eyes to Him who now sitteth on the right hand of the Majesty on high, I say to Him, "Wilt thou still be angry with us? Shall thy wrath burn like fire for ever? Wilt thou not turn again and quicken us, that thy people may rejoice in thee?" O that I might hear what God the Lord will say concerning us, that He would speak peace to His people and to His saints, so that they turn not again to folly! Yet is His salvation nigh to them that fear Him, that Glory may dwell in our land. Amen.

KISCHINEFF, 27 November, 1886.

THE PECULIAR PEOPLE.

all preliminaries, and when these are completed the marriage takes place. A bride ten years of age is not uncommon among Jews and Moslems, and very common at twelve and fourteen. The latter age, fourteen, is not an unusual one for Christian girls to assume the duties of wifehood. These child marriages and the methods used to bring them about result in great unhappiness and fre-

quent divorce.

Divorce is disgracefully common among the Jews, and may be obtained by the husband for the slightest provocation. The rabbis have power to grant these, and do so for the modest sum of thirty piasters-less than a dollar and a half. This practice strikes at the sanctity of the home, and makes the life of many a wife one of continued fear lest her husband, displeased in some way, should send her away. The breaking of the marriage bond is of frequent occurrence among the Moslems also, and a very easy process, the husband simply ordering his wife to leave. Among the Christians the rules of the Church prevent such unnatural proceedings. I have heard of separations being granted, but never a divorce, by the ecclesiastical officials. With matrimonial affairs the local government has no concern. These are all in the control of the spiritual heads of the various religious communities.

From the above brief description of home life in modern Jerusalem there can be little gleaned by the dwellers in American homes that will cause feelings of envy.—The Independent.

JOSEPH RABINOWITZ ON ZIONISM.

In a Hebrew letter just received from Joseph Rabinowitz, of Kishineff, Bessarabia, South Russia, he expresses his opinion of the congress of Zionists, held in Basle, Switzerland, last August. We translate:

"The conference of Zionists in the city of Basle were assembled against Jehovah and against His Christ. The majority of those who bear the name of Zionists are rebels and transgressors whom Jehovah, the God of Israel, will purify out from among His people as tares from the wheat that they may not go into the land of Israel. Ezek. 20: 38. This that the Jews in Jerusalem and in Palestine have begun to do, in that they are speaking Hebrew, is not that in this pure language all nations may call upon the name of Jehovah to serve Him shoulder to shoulder in the name of the one Lord Jesus the Messiah, but that they may glory in their wisdom and that it may appear to all the inhabitants of the world that they are their own rulers. "Who is lord over us?" Psa. 12: 4.

"It remains for us who believe in Jehovah and in His Christ according to the Gospel of the Apostle Paul to wait a little moment until the days of purification and the testing of the people of Israel are completed. Then, only then, after the purifying will Israel call upon the name of Jehovah, and He will answer him and say, 'He is my people,' and the true Israel in whom is no guile will say, 'Jehovah is my God.' Zech. 13:9."

The January issue of The Peculiar People, a Christian monthly devoted to Jewish interests, contains a goodly amount of reading along political, social, literary and religious lines. The tone of the magazine is clear and lofty, Christ the Redeemer of the world being exalted in every line.—The North and West.

THE Sabbath was appointed to be a joy to us. What greater joy can there be than to hear the words of the Law and to be satiated with angels' food and the bread of Heaven?

God is holy and we ought to be holy as He is. All, therefore, that we do ought to be done in accordance with His thought.—*Ch. Th. Lucky*.

A NEW Jewish Technical School, where instruction in other subjects is also to be given, will shortly be opened in Lodz.

eng sweispecinen Sormans prenched in comin comins and Sulfa et la Sulfa et la

Transcauri de Mr. remes aperir

Missismory of the "Mollimay Mission

MR. JOSEPH RABINOWITZ'S

SERMONS

AND

ADDRESSES;

Being two specimen Sermons preached in regular course on Saturdays to his Jewish townsmen in Kischeneff, South Russia; together with a brief Summary of some Addresses he delivered to about 1,400, in all, of Jews, Jewesses and children, in celebration, with the "Mildmay Mission to the Jews," during his few weeks' visit to London in the winter of 1886-7.

TRANSLATED BY MR. JAMES ADLER, Missionary of the "Mildmay Mission."

BEST COPY AVAILABLE

MR. JOSEPH RABINOWITZ'S

Sermons and Addresses.

Sermon preached by Mr. Joseph Rabinowitz to the Jews in Kischeneff, Bessarabia.

Having read Gen. xii. 1-4 and John viii. 51-59, and after having offered prayers, the preacher said:—

Brethren according to the flesh! Many a time have I had the honour of attempting to rouse you from the sleep of sorrow in which you have fallen by reason of the great trials that overtook you in recent times, and to bring to your minds the words of the Prophet Is. (xlv. 25) "In the Lord shall all the seed of Israel be justified, and shall glory." This I shall repeat even a hundred and one times; that it is in vain you try to justify yourselves before the European nations by your wisdom, in which the learned among you pride themselves and say, "Among us Jews too are philosophers, doctors and men well versed in every branch of science, who with their books enrich the libraries," &c., and you therefore think you have a right to enjoy the fruit of their labours. It is equally vain to boast of your ancestry; that you are an everlasting people, offspring of the patriarchs of the world, the children of Abraham. Isaac and Jacob, who found the truth, at a time when the ancestors of the European nations were still living in gross darkness and after the lusts of the flesh. What has taken place recently, days in which you and the learned among you thought you needed no more the light of the sun by day, neither the brightness of the moon by night, looking upon modern science as your everlasting light, and learning to be your glory! this has sufficiently revealed unto you, that after all you are poor, and destitute of everything. There is no listening ear to your wisdom; first, "the poor man's wisdom is despised," said Solomon; secondly, because the Europeans say, "your wisdom is ours, and your knowledge is our knowledge, and everything new among you is ours! for have you brought anything of this kind with you when you came from Asia to Europe whereby you could benefit her children?"

Sermons and Addresses.

Is it by the aid of your mathematics which you employ concerning the measure of a field fountain in which women or men immerse for purification,) or concerning a field (hooth,) by the aid of the discussion of Rav and Samuel as to whether first (India) and wy (Ethiopia) were near each other or not, that Columbus discovered America?

The Talmud with all its ingenuity, of which you boast, is had taste to enjoy! They say, "Jew, take what is yours! Take the Talmud, and go to Babylon with it! We desire upon your ancestry, are they too well acquainted with Kriloff's table of the gesse, who having complained at the farmer putting them in a basket like prisoners, and carrying them to in saving Bone—the owner said to them, "Yes, it is true; your ancestors were a means of saying Rome, "Yes, it is true; you done? By what act have you rendered yourselves deserving?"

We, brethren, have nothing but in God to glory. It is only when we have turned in faith and love to the God of Israel, who alone is able to save, that we shall be put on the same standing people, and we shall exist as long as the heavens: it for ever, our shame will be taken away from us, and we shall hazareth, the mighty God, the Prince of Peace; no one the other hand, if we remain obstinate and say, "Who is God, we should believe in Him? We have made a covenant hat with science, with politics, with the economy of Europe; we access to the Talmud and its commentaries, then mistored and say, "Who is God, we schould believe in Him? We have made a covenant with science, with politics, with the economy of Europe; we access to the Talmud and its commentaries," then misfortune and distress will neet us at every step, and only death and destruction will have their rule over us!

I am perfectly aware, brethren, that some of you are rather surprised at my statements, and think I am mad; others, if streets, and would stone me, because I speak to them in the name of God, and in the name of Jesus Christ. But since I massia was kindled in me, since the Jewish question in Bussia was kindled in me, since my heart began to realize the power of the blood of the Lamb of God, Jesus Christ, our

Our Jewish brethren to-day, as those of old generations, teach their children to repeat the words just as they have been fountain opened to the House of David and to the inhabitants of Jerusalem for sin and uncleanness, I cannot keep silence; people of the great sin they committed against the Son of David, against this Jesus Christ, whom God raised to be the rebellion is as strong to-day among our people, the brethren of Jesus Christ according to the flesh, as it was on Golgatha on the day when the Righteous One was crucified! To this day, those uttered by those of old, and as they are written in the Gospels to their everlasting shame. For if not for this practice, how do they come to know this expression, since the Gospels are Brother according to the flesh, and the cleansing efficacy of the water which came forth from His pierced side, as the of our Jewish brethren who cast His cords of love and mercy from off their shoulders, repeat the blasphemous words which the father of lies spoke through the mouths of the scribes and and as long as I shall live, I shall not cease from telling our "His blood be upon us, and upon our children! light of the Gentiles, and the glory of His people Israel, mysterious the dealings of the Jews seem to be in rejection of the rod that came out of the stem of Jesse! neither known nor read by them! Pharisees,

7

with all the precious promises given to them by the prophets of God. Nevertheless the Scribes and the Pharisees turned their eyes away from the deplorable state in which Israel was, could solve difficult questions concerning the Law, taking the chief seats in the Synagogues and loving to be greeted in the Gospel of St. John, you can see, that at the end of the existence of the second Temple, when the glory of Israel was already fallen to the ground, when the holy City was under the rule of the Romans, and the temple in the hands of priests who disregarded everything that was holy, even at that time every truth-loving man among Israel mourned secretly over the loss of his people and their land. Considering the surrounding circumstances, they thought that God would put a similar end to the people of Israel as that of the people of Sodom and Gomorrah, and that He would wipe away Israel neither did they care for the glory of God or for the Word of God; and although by their outward circumstances they were in the sight of other nations; that they were the seed of they boasted of their learning; that they alone understood the meaning of the Law given on mount Sinai, that they only From the few verses I read to you, dear friends, from the ying in the dust; yet, these poormen boasted of their ancestry Abraham, Isaac and Jacob; and towards their own brethren,

Sermons and Addresses.

were arrayed with long fringes and black phylacteries said to ," the wise Jews who he shall never taste of death. Art Thou greater than our tather Abraham which is dead? and the prophets are dead, said to them, "Verily, verily, I say unto you, if a man keep my saying, he shall never see death," the wise Jews who and the prophets, and Thou sayest, if a man keep my saying, markets; and when the Teacher of Galilee, the Son of David, Him, "Now we know that Thou hast a devil. Abraham is dead whom makest Thou Thyself?"

thought it enough to make clean the outside of the cups and the platters, (Luke xi. 31-40,) or as difficult as the term "Rest" on Sabbath, which they explained to mean cessation from doing any good (Mark iii. 4.) By the term "death," they only understood the death of the flesh, forgetting the spiritual death, the separation of the soul from the bundle of ife, which is at the right hand of the Life of lives, and the easting of the same into Hell. It was on this account that they were angry with the Teacher, who came from the insignificant Galilean town of Nazareth, and Who by the force of His the Son of God answered them with divine wisdom, that it self saying, "If I honour myself, my honour is nothing, it is my point of view, only as commands of an arbitrary king, cal-calated to crush His subjects under His feet, or to bind the nands and feet of the sons of Abraham, that they should not God spoke, was difficult to comprehend, as difficult as the words, which were uttered in truth and righteousness, won the our lot. Why, Abraham is dead and the prophets, as the cave of Machpelah which is in Hebron, and the tombs of the prophets which we built, do testify!" It was therefore that was only through their love for honour and superiority over understand Him, and that the law and the prophets were still a sealed book to them. He then turned their attention to Himather (not my King) that honoureth me, of Whom ye say stray away into other peoples' fields for pasture, namely, that they should not mix with other nations, over whom, according hearts of the people of the City of the great King, full of that it is only by his power that the people are led away, but Thou possessest not the right understanding, which is only but not God; and it was on that account that they could not For the Scribes and Pharisees, who were wise in their own conceits, and who considered the law of God from a human to their own estimation, God would have no dominion what-ever—the word "Death" of which Jesus Christ, the Son of expression "Purity" which is acceptable before God; they "Now we know that Thou hast a devil, and their brethren, that in every thing they saw only themselves, casting of the same into Hell. scribes who said,

they resorted to actions, "then they took up stones to cast upon Him: but Jesus hid Himself, and went out of the Solomon says, "Though thou shouldest bray a fool in a fifty years old, and hast Thou seen Abraham ? " Notice, they Abraham, and that he was well acquainted with what was God shewed to Adam every generation to come, together with possible the son of the carpenter Joseph, one who was despised and rejected of all men, should have seen Him. It was therefore that our Lord said, "Verily, verily, I say unto you, before Abraham was, I am." Feeling the power of His words which shattered their pride to atoms in the sight of the multitude, mortar ... with a pestle, yet will not his foolishness depart from him." (Prov. xxvii. 22). These foolish Pharisees were more angry over that, and exclaimed, "Thou art not yet meant to say, that they also believed in the existence of going on in this world, as it is stated in the Talmud, "that and feeling that they could not conquer Him with idle words, hand respective learned men, and commentators," but it was imwill bless thee and make thy name great; and thou shalt be a hide from him that thing which I do," rejoiced to see my day Who was to bring an everlasting righteousness and true peace As the With that they Temple, going through the midst of them, and so passed by." when all the families of the earth would be blessed in him. Ie saw it was through the Messiah, the Son of Man and God, known and in thee shall all the families of the earth be blessed." is not dead, and that he of whom God said, "Shall in the fulness of time, when he would be a great nation, and to all mankind, that all the promises given to him (Gen. xviii. " with your hearts and spirits; for Abraham your father to whom God said, "I will make of thee u great nation, and 19) would be fulfilled, and therefore he rejoiced. As Psalmist says, "Light is sown for the righteous, and ness for the upright in heart". But on the other with your lips that He is your God, yet ye have not did not say, "has Abraham seen thee?"

concerning Sabbath, Passover, lawful or forbidden food, meat-and-milk, &c., which help to grind the dry bones into powder, they saw many miracles wrought by Him; and to-day you are boasting of your noble ancestry, that you are the seed of and which prevent the poor people from tasting the sweetness Dear brethren! Eighteen hundred and fifty years passed Temple, which was full of Scribes and Pharisees, although You are still, hardening your hearts and since your forefathers quarrelled with the Angel suddenly came from Galilee great Abraham, and priding yourselves in your Jesus, Who doing the same! Covenant.

٤

against your Brother Jesus Christ? Learn this, my brethren, and remember, that it is only in Jehovah and in His Son Jesus Christ, our righteousness, the seed of Israel shall be you bear the covenant of God only upon your lips? How long will you consent with thieves? And how long will you speak you destroy your people and your nationality? How long will you count your hopes resting upon the law, and how long will How long, brethren, will you be foolish? How long will ustified, and shall glory. Amen. will you consent with thieves?

A Sermon preached by Mr. Joseph Rabinowitz to the Jews in Kischeneff, Bessarabia.

having offered a long and touching prayer, the preacher turned Having read Deut. xvii. 4-20 and Luke xxii. 24-39, to the audience and said:-

Dear brethren, people of Israel! a name which fills my whole body with emotion! Israel is the mysterious and glorious name in which are hidden great thoughts, and with which are associated precious recollections.

But what are the people who go by that name now? Alas! I tremble when I think of it! Is your name "Israel," my people? why, you are called "Jew!" robbed, spoiled and hated by all!! Is this the people God has chosen to be His given? Is that the Israel who possessed laws, given by the faithful lawgiver Moses, as well as a king and judges, three thousand years ago, as well ordered and calculated as those of alas! long are the days of your illness! But when will you be healed? Even the wise of all nations are astonished at you; tribulations which have befallen you in your dispersion, are still alive! I will tell you what you are like. You are like a but you, Israel, in spite of all the sufferings, persecutions and vessels pass by it, some reaching safely their destinations, peculiar treasure? the people to whom the law and prophets, which is the source of all life to all people under heaven, were become of you, O, my people? You have fallen!! Why, you look sad; no one recognising you!! Oh, yes, you are ill; and of course, not at the duration of your illness, but at the perpetuity of your existence. They see many nations like Assyria, Babylon, Edom and Moab have vanished from under heaven; What has ship that was wrecked, but not sunk. You see the top mast above the water, moving hither and thither. any enlightened country at the present time? healed?

A MARKET TO STREET, ST

The state of the s

others, sinking to the bottom. But that wreck is in the same position; it does not float, neither does it sink. You are in a similar condition, my people Israel! You are sick, wounded, fallen and bruised; there is nothing whole on your body; your head is failing you, your feet are heavy, all your feelings dead. But the heart is still beating, and now and then one can see some of your members move and struggle, and some features of life manifested in your face. You are still alive; you still beat name of Israel. You still reel to and fro in the sea of the nations; you are not dead unto corruption; neither are you alive among the living! And in this fearful state you have been for centuries. It is a riddle; and as such you have been looked upon by the wise of all nations.

But they consider the subject indifferently, only as a strange

But they consider the subject indifferently, only as a strange phenomenon in nature. They do it like geological students about some island, instituting inquiries whether there was before all water, but by some means earth accumulated and became what it was, or it was before a large continent and the sea inundated it, and by and by it would be drowned alto gether. It is in this manner that the wise of the nations are investigating you. But this is not the case with your brother and your kinsman, whose soul is mourning over your present darlowth actor.

deplorable state without any token for good!

The compilers of the Talmud first, and after them the rabbis, have certainly apprehended the seriousness of the illness and attempted to remedy it. But what with? With a nice. "Ethrog." (citron?), black Phylacteries, stringent injunctions concerning the clearing of leaven, long fringes, long forelocks, &c. Hundreds of years elapsed without the least change in the condition. Israel then began to see that their leaders caused them to err, and that there was no healing virtue in their medicines; fay, it had the opposite effect! it contributed towards making their names abhorred in the sight of the European nations! They then threw off their bandages with which their Doctors had bound them up, and commenced to live according to the modern time, hoping to find healing in its wings.

Then arose Moses Mendelsohn, the chief of the Jewish wise, and tried with much philosophy to find another remedy for his oppressed and distressed brethren; and that was, to wipe off altogether the name. Nation." from off the back of Israel He asserted that Israel had nothing to do with nationality. They should now be called nation; but dispersed brethren of one religion. Jews living in Germany, are German followers of Moses; Leva cetting in Erance, French followers of Moses; and those were

The disciples of that philosopher rejoiced at that invention and tried with their publications to carry it out; believing that by it they would get absorbed among the Gentiles, and find rest. The ship "Israel" would thus sink, that even the top of the

mast be seen no more.

But not a century passed before the spirit of jealousy, the child of that amalgamation, gave birth to anti-semitism, which broke forth like a hurricane, breaking the windows into shatters, tearing feather-beds into shreds, bringing about a moaning all over the world, making the sac of the world like a boiling pot, and the ship "Israel" again brought up and thrown on the shone of new sufferings! so that in recent times editors of newspapers and their journalists litted up their voices, blaming Moses Mendelsohn as being the cause of all this suffering; and showing that Israel must keep up her nationality, being "a people that dwelleth alone," and not get amalgamated with the Gentiles, and that her remedy would only be found in changing Europe for Palestine. When Israel returns to the land which they left 1800 years ago, she will also return to her former strength and find rest from all her troubles.

But how return? and by what means? I will tell you what these vain talkers are like. They are like to three physicians who met around the bed on which was lying a man very dangerously ill, who suffered fearfully and who could not stir a limb. The first physician asked what his occupation was; the second inquired after his name, in order to be able to write the prescription, as if the name formed a vital factor among the ingredients; the third thinking how he could change the position of the bed! Not one of them thought of the dangerous state in which that patient was; the few numbered moments he had left vanished in the meanwhile, and his end came quickly to go into the grave where there is no question about names, occupation or places. Such are your physicians, O Israel!

And what will you do now? Are you going to wait another two thousand years, trying the latest medicine, the colonisation of Palestine with the money of the rich, a scheme which is founded on nothing? I hear on all sides complaints of the great sufferings. I am sorry for you my people, that you drank and drained the cup of thedicine those vain physicians administered to you from time to time, and which became a deadly poison in your inside, which was empty of all heavenly nutriment! Have you forgotten, that in the Law which you read twice a week it is said, "I Jehovah am thy physician?" You read it many times, but have not once thought about it!

lion and the fathing together;" through the little child that leads them, who is JESUS CHRIST, plessed for ever and ever. Israel and the other nations, and then the words of the prophet will be fulfilled, "The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid; and the calf and young descended into hell and then ascended to heaven, will come down again to cast all your sins into the depth of the sea, and to believe in His Son Jesus Christ, whom He sent to be the propitiation for all mankind, be healed through Jesus Christ, propitiation for all mankind, be healed through Jesus Christ, like that blind man at Jerusalem. When you return to look that you will become a glorious people; and Jesus Christ, who will bring up the ship "Istael" from the bottom of the sea of tribulation, repair it like a new one, and it shall carry blessing to the world. The Prince of Peace will make peace between st the true light, in which all true believers walk, it is then It is for this reason that you have been permitted to be tion; and it is for the same reason that you still exist, in order that you may in the end, after you have returned to love, and The true answer to that question is in the words of "That the works of God should be made manifest in stricken with blindness, and to suffer humiliation and deprivathe antihis parents?" The same question is raised by our Lord

IN LONDON.

An Address to the Weekly Sewing Class of over 100 Jewesses, at Wellclose Squire, on Devember 28th, 1886.

DEAR SISTERS, DAUGHTERS OF THE HOUSE OF ISRAEL!

To your brother Joseph, being himself a Russian Jew, all the troubles that befel you since you have been turned out the troubles that befel you since you have been turned out this room where we are gathered just now, are well known. This room where we are gathered just now, are well known. I am not going to enumerate them; for they are more than I am not going to enumerate them; for they are more than I am not going to mumerate them; for they are more than it is aching for you. I the inhabitants of London. My heart is aching for you. I the inhales you help; and more than once you were thrust away render you help; and more than once you were thrust away with both hands. O, my poor sisters! I know your calamity; with both hands. O, my poor sisters! I know your calamity; with both hands. O, my toor sisters! I know your calamity; but it is as large and deep as the sea. I am weeping for you; but it is an electrone these troubles have not the desired effect.

They fail in softening your story hearts, and in bringing you I they fail in softening your position, or to realise where God, who is

I know you think the founders of this institution are foolish, and do not know what to do with their money; fools who believe in Jesus Christ, and are pleased to hear Jewesses sing hymns of praise to their Lord Jesus, and you are all looking forward to a time when you will no more need to come to this place; for from your very youth you have heard your parents as well as your rabbins say that: "the missionaries in London draw people into their nets," and you, therefore, consider yourself as a people committing sin. Ah, I am very sorry to find you in this position! You do not realise how the rabbins robbed you of your heart, which is the gift of God, through their doctrines; if you understood upon what a low degree they have placed you, you would then weep more over it than over the destruction of the Temple, and then you would look to this place, where you meet reluctantly now, as one provided by Jehovah, where you can obtain light, life, and blessing.

house of every believer, and with it diesning and peace.
Notice, my dear sisters, that these English people who sympathise with you, and who are gathering you in this room, are not great learned men who know the Talmud and its are not great learned men the disciples of Christ, who taught commentaries; they are the disciples of Christ, who taught

Sermons and Addresses.

 I_{0}

love will also warm your hearts, and change them into a Temple of God, and to enable you to trust in Him, and to love love in their hearts that promps them to admit you into their houses, and to partake of the same love, hoping that that It is the Christian Him with all your hearts; that your eyes might be opened, and your hearts rejoice with the salvation of Israel. to love all men as He loved them.

Consider, my sisters, my words which came from the very depth of my heart, and then I am confident that you will ere long say: "We have found life, light, and salvation in this house;" and you will bless in the name of the Lord the founders of this place, and all those who try to open your eyes, so that they may rejoice in their efforts among Israel for Jesus Christ

Amen.

The Jewesses sang "Pass me not, O gentle Saviour."

Address delivered by Mr. R. at the Mildmay Medical Mission to the Jews, on Saturday, January 1st, 1887.

BRETHREN, SONS OF JACOB! --

clothes, and a nice habitation, are the things that make a man feel confortable; and therefore the Sabbath which you honour by eating meat, fish, &c., and by drinking wine, you consider a day of rest and peace, a perfect peace which the God of Israel The Talmud taught you from your earliest days, that "there is no joy without meat and wine," and that "a nice wife, nice are wise in your own estimation, consider those who sung as full of trouble and sadhess; and if not for the sickness and sufferings to which you are subjected in this city of London, so much joy and delight? I know it very well, that you, who soul," &c., are still ringing in your ears, and you are wondering, I dare say, who that Jesus Christ was who can impart peace, and what sort of peace it is which affords the believers such "Who sing to a heavy heart;" for your hearts are and which require medicine, which you obtain here gratuitously. you would have mocked and sneered at the joy of the Messiah The words we just sung: "It is well, it is well with my

way of God, to a crooked path, in order to hide from your sight the Holy Orfe of Israel, Jesus Christ who, was born of the wisdom and ingenuity blinded your eyes and deceived your wisdom and ingenuity blinded your eyes from the holy way, the souls. The Talmud has led you astray from the holy way, the virgin Mary, and to prevent you from looking at Him whom But, my brethren in the flesh, the Talmud with its human requires.

rour forefathers pierced outside the gates of the holy City of

erusalem, the Prince of life and peace.

and therefore he has no peace; as it is said: "there is no peace for the wicked." Such a man is filled with sadness, and with the sight of the true light and life hidden in the words of the Teacher of Nazareth and His disciples, he can see that kingdom, and His dominion to all generations; and through Him Jehovah is blessing His people with peace, and joy; as it is written: "Rejoice ye righteous in the Lord. It people of Israel get united. It is only through faith in Him hat every one of us can obtain the true union, for through him and for Him all things are created, and He is the Jehovah who gather Israel from the end of the earth, and unite them into one holy body for our heavenly Father. One who has not seen His light and His power in the world, sees only confusion gets tired of his own life. But the man whom God blessed God is King for ever and ever; that His kingdom is an everwas for that joy, that king David was longing, when he said: by His word which He spake from Moses to John, and his chosen But, my dear brethren, our Lord Jesus is the true peacemaker; for the word plye in Hebrew means union and perection, and it is through Him alone, that the heavenly Father, "Gladden thou the soul of Thy servant." lasting

second Temple; after saying: "Thou art holy and Thy name holy, and Thy holy ones shall praise Thee," &c., then they pray that God would bless them with knowledge and wisdom, composed by the men of the great Synagogue in the time of the and enable us to return to Him with true repentance; that He would pardon all their sins, and heal all their wounds; that He would set free and let the horn of David be exalted among them," &c., then they finish with the prayer: "Grant us peace and blessing; blessed art Thou Jehovah who blessest Thy It was after this peace that all the upright in Israel were desirous prior to the appearance of the Lord Jesus, the Prince of Peace, as we can see it from the daily prayer which was people Israel with peace!"

the Lord Jesus warned us to seek first the kingdom of heaven Father knows that we need all other things; and that "we and all other things shall be added' unto us, for our heavenly and that is, that they first prayed for earthly things, and then and then that He alone would reign over them; against which God would give them a prosperous year and bless the fruit of the field, "bark constantly But the men of the great Synagogue have erred in one thing or the kingdom of heaven first they prayed that should not?' as the Zohar expresses himself, Sermons and Addresses.

200

and ye shall find rest unto your souls." Then you will together with all believers sing: "When peace like a river, &c.

It is well, it is well with my soul;" and only then you will have that glorious promise fulfilled: "And I shall give peace in thy borders; ye shall lie down and none shall make you words of our Lord: "Come unto Me all ye that labour My poor brethren! enter upon the path of peace; search in the word of God, the Old and New Testament, and in it you will find the way to the true peace. Then you will understand and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you, and learn of Me; for I am meek and lowly in heart,

An Address delivered to Jews at Wellclose Square, East London, Januařy 1, 1887.

DEAR BRETHREN AND KINSMEN,

earth, with their own poor understanding, have in a short time fallen very low, yea, deeper and deeper, until they became entangled in doubts and questions concerning the object of life upon earth, and the burden of life became to for our learning, that we through patience and comfort of the Scriptures might have hope." Now I wish to make it plain to you, that the Bible in which we find God's dealings with the world and us described, tells us that after God had dispersed father of Abraham, feeling the burden of life in the land of the Chaldeans heavily upon him, left his native place, taking Abraham and his daughter in law with him, and went relates the history of Abraham leaving Ur of the Chaldeans, for the land of Canaan, and of the altar which he built unto The holy Apostle Paul in his Epistle to the Romans says, chap. xv. 4, "For whatsoever things were written aforetime were written those people who desired to make themselves "a name" in the them intolerable, and like a sick man on his sick-bed turning from side to side, hoping to find relief, so they began to move from place to place, hoping to find rest. Therefore Terah, the out to go unto the land of Canaan, in order to remove from his native place, which was deep in sin, that he abhorred, to find peace and rest for his troubled soul. But the Bible tells us only that Terah, who relied upon his human wisdom, and not giving his heart unto the One God who created heaven and We have just read to you the portion of Scripture which God, and his calling upon the name of Jehovah.

The same of the same

A CONTRACTOR OF THE PROPERTY O

house and go to a place of which he knew nothing—whether it was a good one or not, whether it was a fat one or not; he just delivered his soul and body unto the God of all spirits and flesh, trusting in Him for good or for bad. And therefore Nehemiah in his prayer, ix. 7, says, "Thou art the Lord the God who didst choose Abram, and broughtest him forth although he lived 205 years, he was not able to improve, but died in Haran. But our father Abraham, whom God has chosen in his great mercy, and not he God by his own wisdom, God in his believing heart, to forsake his native place and his father's house, and go unto a land which God would show him. The Bible tells us that God did not tell him plainly the earth, who rules by His mercy all generations, when he came to (Haran meaning wrath), where the wrath of God he remained there and did not proceed to Canaan (which means place of humiliation), where he would have to humble body and soul before his Heavenly Father; and, land to which Abraham was to go, but the land which he would show him. And Abraham did not question with his understanding if it was good and right for him to forsake his father's it was only through faith that Abram was found worthy to hear the words of the living God, "And I will make of thee a great thou shalt be a blessing . . . and in thee shall all the families of the earth be blessed." It was through this simple faith in the true God and not through his philosophy as to be the father of many nations, he hearkened to the voice of Mimonides says, that he had the power to forsake all that was dear to his heart—his land, his father's house, the knowledge out of Ur of the Chaldees, and gavest him the name of but in his heart, the seat of all true life and pure faith. And Haran, and to follow God to a place which he did not know, and also to draw with him his wife, his nephew Lot, and many namely, not in his head and understanding did God find him, nation, and I will bless thee, and make thy name great, and which he had accumulated during the 75 years he spent in the first thing Abraham did after his arrival in the land of Canaan, which God promised unto him and to his children as increase his possessions, to build houses, &c., upon the promised land, but to build an altar unto God, and worship other souls which he possessed in Haran. Brethren, notice an everlasting inheritance; it was not to buy the land, not to missionary of Jehovah to the world, and proclaimed His name unto the inhabitants of the land of Canaan. He did not fear that the inhabitants would say, Abraham; and foundest his heart faithful before Thee, Our father Abraham preaching in His name. the fehovah, became rested.

Sermons and Addresses.

Romans says, "that Jesus Christ was a minister of the circumcision for the truth of God, to confirm the promises made to the fathers," and in the 2nd Epistle to the Corinthians, through Israel are realised. As St. Paul in his Epistle to the "For all the promises of God in Him are Yea and Amen."

Haran (the wrath of God). If ye are the sons of Abraham, do the works of Abraham, the chief of the faithful; believe in the Son of God, in Jesus Christ, our Righteousness, who was before Abraham, and whose day Abraham saw and rejoiced, as it is said in Micah, "And thou Bethlehem-Ephrahah, Brethren, take care not to be like Terah, the father of Abraham, who moved from place to place, and after all died in though thou be little among the thousands of Judah, yet, out of thee shall he come forth unto me that is to be ruler in Israel; whose goings forth have been from of old, from everlasting." Then through Him you shall be redeemed from all your sins, and be saved with an everlasting salvation, as it is said, "Israel shall be saved with an everlasting salvation."

Address delivered by Mr. Rabinowitz, January 7th 1887, at the Annual Tea-Meeting of the Mildmay Mission, in Whitechapel. BRETHREN AND KINSMEN, CHILDREN,

I feel exceedingly pleased to see myself surrounded by indreds of men and women, the offspring of Abraham, hundreds of men and women, the offspring of Abraham, Isaac and Jacob, in whom all the families of the earth should be blessed; of brethren and sisters who are priding themselves in the fact that the blood of their ancestors is running in their veins, and are prepared to undergo any amount of persecution for the sake of that Holy Name of Israel rather than exchange it for another, as Russian, German, &c. But on the other hand, I am grieved to see your sad faces full of consterugate to Himself Satan, who is seeking the destruction of israel: and that in the Name of Jesus only can Israel be nation, on account of seeing suddenly one of your own people, who has thrown off from himself the bonds of the Talmud which you love as your own souls, and the chains of the other Rabbis, and preaching to you in the name of "that well known despised in your eyes; and is proplaiming to you that this Jesus is the Messiah, whom the God of Israel has sent 1887 lears ago, to redeem His people from their sins, and to sub-Jesus of Nazareth, who is still not esteemed, but man,"

saved.

Brethren, calm yourselves down! Listen to the words that according to the flesh, who speaks to you in his great love to his people Israel, which has been rooted in him for ever so ong; and judge for yourselves whether my words are right, or is there any blasphemy in them concerning God and His Holy Law. It is well known that the present time—the nineteenth century—is full of changes: there are changes taking place in all branches of science, in business; and also there are different there is a time to reconsider the deeds of the past, and to consider the future. Each nation, as long as it is alive, strives to choose one point upon which to establish itself concerning its future welfare, both regarding spiritual and temporal things, and to make itself immortal. And that nation which is not concerned regarding its future is responsible for its come from the depths of the heart of your brother Joseph, periods for every man to take account of his own actionsculpable neglect!

own wisdom and riches, have fallen a prey to the fate and doom which befel other nations, and become a heap of bones. And did not the prophet Jeremiah lament, "She remembered not her last end, therefore she came down wonderfully?" Notice, brethren, the difference between Israel, and the other nations Say ye, brethren, which of your rabbis, or your rich, or your learned, is concerned about the present sad condition of the Jews? Show me the heart that aches for Israel! There is not one spark of love to Israel among them. The rabbis are markets, the learned about their books and newspapers, on account of having few purchasers; and the name of Israel is falling deeper and deeper. "They have all wandered every one to his quarter, there is none to save thee" (Is. xlvii. 15.) Many great and strong nations have vanished from off the face of the earth, because they have not considered their end. Also the people of Israel, when they forsook their God, the Rock of their salvation, and thought of establishing themselves in their which were lost, is this: while the bones even of those other nations have turned into dust, the bones of Israel are still to vain, brethren, to say that you are an everlasting nation, and it is as foolish of the enemies of Israel to fear the Jews and say, "Let us take counsel, lest they swallow us up." In these days, after the God of Israel has hidden His face from you, on There are more than eight million skeletons called by the names concerned about a crumb of leaven on Passover, or about a drop of milk that accidentally fell into a dish where meat was; the rise and fall of the money be found moving about in all the streets of Europe. It is in account of your sins, ye are no more the people the rich are concerned about

Berls, Schmerls, Lemels, and Herschells; but there is not a living people to whom the glorious name "People of Israel". who sprang from Israel the son of Isaac, the son of Abraham, who commanded his children to observe the way of Jehovah, to do justice and judgment—could be applied (Genesis xviii.

alive under the rubbish which the Talmud cast over them. The people of Israel are still lying under the debris of the Talmud, and are unable to behold the great salvation in the light which the prophets, from Moses down to John the son of Zechariah the priest saw, namely Jesus of Nazareth, "who came to seek and to save that which was lost," and "who is now sitting at the right hand of power." It is a wonder to me how you can finish up the Bible with the words, "He had against His people, till there was no remedy," then commences the Talmud, volume 1st with the question, "at what time are we to read evening prayers," and then to consider yourselves to be a holy people who need nothing but to know the time of Do you know, brethren, who has put your glory into the dust?—who has east down the glory of the people of Israel as from heaven to earth, and made you to be despised Jews in the injunctions; and like mount Vesuvius buried the inhabitants compassion on his people and on His dwelling-place: but they mocked the messengers of God and despised his words, and misused His prophets, until the wrath of the Lord rose not ask yourselves saying, when will the people of Israel, "who were stricken by God till there was no remedy, be healed prayer, and shout the word TR ("Echad.") Why do you of Pompeii amongst its lava, so the people of Israel are buried the authors of the Talmud, who became drunk with wine, and then vomited upon the Jewish people their laws, rules, and sight of all? It is those who are wise in their own conceit-

. and enabled to appear before their Heavenly Father and then say, Hear, Olsrael;" and then ask, who hath healed them from that fearful disease, and wherewith has Israel been healed? Have you not reason enough to consider all that has happened to Israel since the wrath of God arose against His people till now. Can you not see how the Talmud relates happened to Israel during this long period. Do you really believe that through Camze and the son of Camze, Jerusalem that for the sake of the city of Bither it has been destroyed? No! brethren no! What the Talmudists have culpably hidden rom you, our holy brethren according to the flesh, who Ahasuerus, and purposely hides from you all the troubles that has been destroyed by the Romans, and do you really believe Nebuchadnezzar, of Pharaoh, vou different stories

The second secon

23

His Son to redeem the children of Israel, and to give them the rights of children, and to make them heirs of God. At a our sorrows," He bare the sin of many, because He poured out His soul unto death, and by the blood He shed procured salvation for the world, and it is through this work that the secrificed their lives for the sake of the truth, namely the to us in the New Testament, which they wrote by the dictation Come brethren and see in these books the medicine which God in His great mercy has ordained for the healing of His people Israel. He, in the fulness of time, sent time when we all had gone astray like lost sheep, He sent the accomplished, that her iniquity is pardoned; for she hath received of the Lord's hand double for all her sins." Believe Evangelists Matthew, Mark, Luke and John, they have revealed Lord Jesus Christ, who bore upon Him "our griefs and carried words in Isaiah xl. 2 are proclaimed to Israel-" Speak ye comfortably to Jerusalem and cry unto her that her warfare is in Him! and ye will be saved, like many thousands of others in many parts of the world, who give glory to Him for their redemption; it is only through the Lord Jesus who is the resurrection and the life that we can hope that life will come into the dry bones of the people of Israel, and to make them a people of God as of old He alone can give true rest to the people of Israel as in former days. Hasten brethren I and delay not to consider your sad condition in these changeable times; remember your end, "the end" about which all the prophets have prophesied, search and learn in the Holy Scriptures like I did, that it is only by faith in Jesus Christ and from you the ingenuity and subtlety of the Talmud and be purified; look up in faith unto Him whom your forefathers ye can be saved, take away have pierced, and He shall redeem Israel from all her baptism in His Name, Amen.

Address delivered by Mr. Rabinovitz on Salurday, Jan. 8th 1887, to the Jews in Whitechapel.

בני עלית (Genesis xlix. 9.)

DEAR BRETHREN, THE SONS OF JACOB-

As far as I can understand, there are many among you those who are able to read newspapers in different languages, and mingle amongst the English people; you therefore know un-

great, why is the Bible which is in your hands so powerless as not only to be unable to subjugate other people under you, but not even able to liberate your bodies and souls from serving other nations? On every Easter night you say, "Now we are here, but next year in the land of Israel;" "now we are servants, next year freemen" In spite of this ye have now have not yet tasted freedom and liberty, which other nations are enjoying, for so many centuries. If ye only, brethren, had eyes to see, and wisdom to understand, then ye would have seen the true cause of the powerlessness of the Scriptures which the true cause of the powerlessness of the Scriptures. that the Pharisees and the authors of the Talmud have filled gradually your brains with vain doctrines, and have perverted the Scriptures for you until they became like pieces of sculpture and countries, not with her great army, but with the Holy Scriptures which she has in her hands. These Holy Scriptures which she distributes bring her honour, glory, wealth, and the heaps of laws on every letter; likewise Rabbi Eleazar, Rabbi Jeshua, Rabbi Samuel, Rabbi Poppey, &c., until the light and the life, the strength and the power, which are hidden in the doubtedly the saying that "England is conquering many nations there is power enough in the Holy Scriptures to make England Scriptures have been lost. The people of Israel are like a very good clock which had a little door open; gradually flies came in and soiled it. At first it was only slightly seen, but in the course of time the whole clock-work was full of dirt, and then sweet taste of the Word of God, when they read it through the other nations find in Holy Scriptures the salvation which the Ye would have then understood in which there is no life. Rabbi Akivah has made for you So it is with Israel: they have lost the many commentaries which every Talmudist has thrust into God of Israel has prepared for all nations, "the light to lighten their brains, so that your heads are heavy with nothing; whilst Jesus Christ, who gives power to the believers to become the sons of God, the Jews to whom the Messiah came first see in them only vain things as the thirty-nine things forbidden to be done on a Sabbath, the prohibition of eating meat and milk nearts of many, and are subduing under her every adversary Srethren, why do you not take this question to heart? been scattered and dispersed among all the nations, and the Gentiles and the glory of His people Israel which are in your hands. the clock stopped.

teachers have robbed you of the mighty sword of the Spirit of the word of God, contained in the Holy Scriptures, and have given you instead an unreliable bow, namely the six orders Srethren, be this known unto you that your Rabbis and together, &c.

Adler in Christ read in your hearing from the blessing of our father Jacob when he said "Judah is a lion's whelp, from the prey of my son thou art gone up, he stooped down, he couched as a lion, and as an old lion who shall rouse him up," Genesis xlix, 9. Then you would have seen that it is through the prey of the Son of God, Jesus Christ, whom our forefathers you think with volume της (egg that was laid on a holiday) or with volume "("stripes") or Γιτα ("stripes")? Is it with volume "egg," "stripes," and "vows," that ye mean to hung on the tree, the people of Judah became exalted, even a srael "can couch as a lion, and as an old lion," among the other nations of the earth. And as Paul said to the Corinthians "that the word of God is foolishness to those who for us the wisdom of God and righteousness: and remember the words of God which He said to His brethren the Jews to the flesh, "If the Son make you free, then are No! no, with this sort of Scriptures you appear in the eyes of enemies, like soldiers who come to battle with guns people unto their God, so that all people of the earth could see that the name of God is called upon him: and that only through faith in the Son of God the people of Judah and perish, but unto us who are saved it is the power of God; for God has chosen the foolish things of the world to confound the wise," in order that no flesh should glory before Him. who became obtain freedom and liberty which ye have been seeking so long? you understand, brethren, the verses which our dear brother loaded with peas and lentils, without powder and shot. and the thirty-six volumes of the Talmud Return! brethren, and believe in Jesus Christ, or with volume nith acre with stripes " " stripes, you free indeed. according vour holy

ARTICLES OF BELLIEF.
I.—There is but one true and living God, not, corporeal, without divisions, cannot be apprehended by the bodily senses, of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, who creates, forms, makes and upholds everything by His Word and by His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.

II.—The true God has, according to His promise to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born from the virgin Mary, in Behleben the City of David, who suffered, was crucified, dead, and buried from the salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth on the right hand of our heavenly Father; from thence He shall come to judge the hand of our heavenly Father; from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He shall be King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end.

III.—According to the counsel and foreknowledge of God, our ancestors have been smitten with hardness of heart to sin and rebel against the Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all the children of men, through their faith in Christ, by the ministry of His Holy Evangelists and Apostles, in order that the knowledge of God should cover the earth; and the Lord be King over the whole world

without the works of the law, There is but one God, who shall justify the circumcised Jews by faith, and the unoircumcised Gentiles through faith; and there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and femal; for thoy are all one in Christ Jesus. By faith in Christ we fulfil the law, and that faith is a wonderful balm to our soul, IV.—Through faith alone in Jesus the Messiah all men may be justified

by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By the name "Holy Scriptures" we mean the books of revelation Old and New Testament which have always been accepted by the Church as inspired by and full of comfort. V.—The holy Scriptures contain everything necessary for our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding

The law which was given by God through Moses was to lead us to Christ that we might be justified through faith in Him. But since we are the seed of Abraham according to the flesh, who was the father of all those who were circumcised and believed, we are bound to circumcise every malechild on the eighth day, as God commanded him. And as we are the descendants of those whom the Lord brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are bound to keep the Sabbath, the feast of unleavened bread, and the feast of weeks, according as it is written in the law of Moses, whilst the (Gentile) Christians celebrate them only in commemoration of the resurrection of the Messiah from the dead, and the the Holy Spirit.

VI.—The Scriptures of the New Testament do not contradict those of VI.—The Scriptures of the New Testament do not contradict those of the Old Testament, for in both life everlasting is offered unto mankind through the Messiah, who alone is the Mediator between God and man.

doctrines, but regarded only as an everlasting memento of the spirit of deep slumber which God has permitted to fall upon us; so that the "Schuldhan Aruch" ("Megeenelb Erets,"" "Greb Deba," "Choshen Mishpat," and "Eben Ezer") became a net, a snare, and a stumbling-block to us, and have darkened our eyes so that we failed to see the ways of the outpouring of the Holy Spirit from heaven.
VII.—The Mishna and Talmud are not to be used for establishing any

Orginal sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil * true and life-giving Faith. VIII. -Orginal sin is the

The second

Sermons and Addresses.

The fusts of the flesh war against the spirit, rendering it difficult to accept

uprightly, or to call upon God, unless there first be given to him the grace of God, which is treasured up in Christ, who is the Word of our Heavenly Father, and begotten of the Father from eternity.

X.—The good works of the sons of men are the signs of a true and living IX. Man in his fastural condition is unable to do good works, to walk

blot out transgressions, or to avert the severity of God's judgment. saith in the heart; as the tree is known by its fruit; and they are soceptable before God in Christ; but nevertheless they are unavailing to soceptable before God in Christ; but nevertheless they are unavailing to

ments, grace and reguerous transfer of sin, and there is no ment in undoubtedly they are defiled by the nature of sin, and there is no ment in deeds which originated with men, and who think they are doing more than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than think that they not only do their duty towards God, but more even than think the commanded you, say, we are unprofitable servants."

which are commanded you, say, we are unprofitable servants."

XII.—Christ alone was sinless in body as well as in spirit; but we say, we have no sin, the truth is not in us.

although baptized and born anew in Christ, still fail in many things; and, although we have no sin, the truth is not in us.

XII.—Every sin whether committed intentionally or unintentionally. reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for XI.—The works done prior to the bestowment of the grace of Christ and

is forgiven when the sinner repents with his heart and soul; and even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the Holy Ghost is one which remains our ways.

independ whom He chose in Christ, and to bring them through Christ unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God unto everlasting salvation in those who are called by His Spirit in due time; has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; they are occupied and made the children of God; they are fashioned to they are occupied and made the children of God; they are fashioned to the Hismess of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ by the grace of God the everlasting riches. Their meditation and study respecting their election in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who in the Hesh and the natural evil inclinations, and who lifts up their hearts of the Hesh and the natural evil inclinations, and who lifts up their hearts of the Hesh and the natural evil inclinations. foundation of the world was laid, to save those from the curse and from unforgiven. XIV.—It was the secret counsel of God, and His will before the things above, to things in the heavens. Such meditation greatly to things and establishes their faith in the everlasting salvation which strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Christ, and which kindles in then the flame of the love of the party of the salvation which the proud who follow their own lusts; in God. It is the contrary with the proud who follow their own lusts; in the most the Spirit of Christ, and they do not lay to heart the them there is not the Spirit of Christ, and decree they are taken and made into indigenent of God that by an eternal decree they are taken and made into the children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the children of Satan, who drags them down into the pit of despair.

TV.—The visible Church of Christ is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Christ by

She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to the holy Evangelists. outside the Old and New Testament Scriptures, as necessary to salvation. The Church is at liberty to introduce rules and observances.

All Assertance of the Control of the

check by the power of the sword of the State those who are bent on doing evil XVIII.—It is forbidden for any one to officiate as minister unless he is special assembly is to take place; for the Government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures, and in her hands God has placed all the concerns of the country, XVII.—Without the permission of the Authorities neither a general nor temporal as well as spiritual, to nold

authorised by the congregation and by the laws of the Country.

XIX.—The liturgy as well as the whole of the service must be conducted by the congregation and by the laws of the Country

in a language understood by the people; and as the most of the sons of Israel in Russia understand Hebrew," the holy tongue," and the German

of the grace of God, and His good will toward us; and it is through them that He is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in Him, and they are likewise chosen proofs that AXX.—The sacraments instituted by Christ serve us as faithful witnesses Christ is the desire of our souls, and the glory of our heads. argon, therefore, it is decided that the service be conducted in these

the sacraments. But, nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their ministers, and if after an impartial inquiry it has been found that the minister is a bad man, it XXI.—As the manister is now management by Him, it is our duty to name of Christ and on the strength of being sent by Him, it is our duty to name of Chod by him, and to receive at only of real use when the communicant receives them in a right state of mind.

XXI.—As the minister is not ministering in his own name but in the listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful man himself. His ments are two; Baptism and the Lord's Supper; the observance of them is sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to the recipients of

is the duty of the congregation to deprive him of his office.

XXII.—Baptism is a sign of the new birth. By means of water baptism, the baptized one is placed and planted in the Church, the Church of Christ. By means of water baptism there is the washing and cleansing from all evil, the baptized ones testify before all that they sins are forgiven, and that they are the children of God. It is thereknow their

fore quite right that little ones should be led into the Church by baptism. XXIII.—The Lord's Supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, till He come, and by partaking of that heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual power with the body and blood of Christ which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith the bleased cup a part of the blood of Christ. The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no part of the blood of Christ.

Christ, and their sin is unforgiven.

XXIV.—He who breaks intentionally any of the rules of the Church, although it is not against the word of God, is to be reprimanded as one who acted against the order of the Church; and against the

permission of the Government.

edification of all.

XXV —We acknowledge that false and thoughtless swearing It is within the power of the general, as well as in that of a special assembly, to revise and to alter any Church rules which have only been framed by the wisdom of man. But appy change must be for the

according to our Lord Jesus Christ, and His apostle James, forbidden, but still we are of opinion, that according to the religion of Christ it is not forbidden, but allowed to take an oath in matters touching Government if one does it truthfully and in harmony with the law of

1. I believe with a periest lattle that our lassently Equat is the Helick and tries and electric for a way or exact given and each and weething and trivials and twisting firough His Word and His Hilly lapts. At think are from Him all things in Him and all things or him.

2. I believe with a periest first, that our heaveness Periest inspected first, that our heaveness Periest inspection for this promise made to our foretakness, to our products and he our kim David, the son of Jesse, raised unto Jessel. Redeemen, Jessel who was born of the Vinth Mary in beancheng the city at Insul. Satisfied and lively, and sitteth at the right hand of our heavent. Eather from thence He shall come to judge the world, the living and the dead He is the appointed King over the house of Jegob for ever, and of His dominion there shall be no end.

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His

3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah; the Lord Jasus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah alone, without the works of the law, a man may be justified . that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between lew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.

5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.

6. I confess one baptism for the remission of sins.

7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen.

> For thy salvation, I wait, O Lord; I wait, O Lord, for Thy salvation, O Lord, for Thy salvation I wait.

THE CREED

- 1. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father is the living, and true, and eternal God, who created heaven ad earth and everything visible and invisible through His Word and His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him.
- 2. I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father, has according to His promise made to our forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born of the Virgin Mary, in Bethlehem the city of David, who suffered; was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His Dominion there shall be no end.
- 3. I believe, with a perfect faith, that by the counsel of God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah; the Lord Jesus, in order to provoke the other nations of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah be King over the whole world.
- 4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah along, without the works of the law, a man may be justified that there is but one God, who justifies the circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through faith; and that there is no difference between Jew and Greek, between bond and free, between male and female. They are all one in Christ.
- 5. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and Apostolic Church.
- 6. I confess one baptism for the remission of sins.
- 7. I wait for the resurrection and renewed life of the dead, and for the life of the world to come. Amen

For thy salvation, I wait, O Lord! I wait, O Lord, for Thy salvation, O Lord, for Thy salvation I wait.

A NEW AND ENLARGED EDITION

"THE FIRST RIPE FIG."

ARTICLES, CREED,

FORM OF WORSHIP

JOSEPH RABINOWITCH

Sons of the New Cobenant.

Translated from the Hebrew by Mr. JAMES ADLER,

TOGETHER WITH

Mr. WILKINSON'S ACCOUNT of his PERSONAL INTERVIEW

WITH Mr. RABINOWITCH

IN BERLIN AND IN LEIPSIG.

PRICE SIXPENCE

Nandan :

JOHN F. SHAW & CO., 48, PATERNOSTER ROW, E.C. JOHN G. WHEELER, 88, MILDMAY PARK, N.; AND AT THE JEWISH PRINTING HOUSE, 49, NEWINGTON GREEN, N.

ARTICLES, CREED, AND FORM OF WORSHIP

JOSPEH RABINOWITCH,

AND THE

OF THE NEW COVENANT.

Together with Mr. Wilkinson's Account of his personal Interview with Rabinowitch, in Berlin and in Leipsig

and sympathy, and even with prayerful solicitude.

Will the movement be conducted on Jewish lines as at first commenced? If so, what will be the issue? Are we to have it said towards the close of this dispensation as was said at its opening "Thou seest, brother, how many myriads of Jews there are who believe, and they are all zealous of the law?" are students of prophecy and interested in the conversion of the Jews are watching this movement with peculiar interest Many Christians are already acquainted with the religious movement amongst the Jews in South Russia; but those who

whatever motives, to control or appropriate the leader, and absorb the movement, would, in my judgment, incur a very grave responsibility from which any but the most reckless if necessary pecuniary help, but leaving him absolutely free as to doctrine and practice. Any individual, Church, or Missionary Society going beyond this, and seeking, from the origin, development, and probable issue of the movement; to test as far as possible its reality and spirituality; and to encourage and strengthen the hands of its leader, rendering him of Israel's truest and warmest friends.

My own interest in Rabinowitch and his work is the natural outcome of outcome of a life long devotion to the welfare of the Jewish people, and begins and ends with a simple desire to understand which exercise the thought and awaken the anxiety of many Or is the movement destined to be absorbed by some Sect or Missionary Society and thus crushed? These are questions These are questions

About March or April 1864 the movement and the name of its leader were first brought under my notice by a short paragraph in one of our papers. I cut out the notice and preserved it until July 14th, 1884, when I embodied it in a ecture I delivered on the evening of that day in the Conference

would at once shrink.

real Messiah, supporting his theories by numerous citations from the ancient Scriptures. Rabinowitch is an enthusiastic and eloquent preacher, and is winning numerous proselytes. He is anathematised generally by the Jewish Press." Hall, Mildmay Park. The lecture was addressed chiefly to Jews on the subject of "Jews, Egypt, and Palestine."*

The notice was as follows:—"Considerable exitement has been aroused in the Jewish communities of South Russia by the appearance at Kischeneff of an energetic Reformer named Joseph Rabinowitch. He declares Christ to have been the

reprint the following-In the following month, about the 23rd of August 1884, there appeared a letter in the Times dated August 20th, and written from Hamburg by Bishop Titcomb, from which we

The publication of the following facts will, I think, be of general interest, if you can find space for them, since they reveal a state of things which is, perhaps without a parallel in the history of the Jewish people. Frankfort, and are taken from certain "Writings of the Institutum National Jewish Christ-believing movement in South Russia;" edited in National Jewish Christ-believing movement in South Russia; "edited in National Hebrew language and German translation by Professor Franz

The author of this South Russian Bessarahian movement is a lawyer compactiots, and who has for a long time been endeavouring to ameliorate that persecution in South Russia in 1832 which The Times newspaper so that persecution in South Russia in 1832 which The Times newspaper so repopulation of the Holy Land. In order to discover ways and means for commenced a complete revolution of his religious convictions.

Bethlehem was, after all, the true Messiah spoken of by Abraham Moses, and their land made desolate. This deep impression on the missionaries, but entirely by the force of varieties; and it carried to their land would be by their got joining the Christian along with it a very strong feeling that the only hope for his repople's return baptism, a plan of forming congregations of Joseph Horse is not here way, without for a moment thinking of joining the Christian Church by upon the historical and doctrinal works of the New Pestament, Sowly and watch-word—"The key to the Holy Land lies in the hands of our brother lies hidden in the ory—"Jesus our brother." These thrilling words have persented brother; hand the facts, to possess such powers of attraction among his order persented brether histories have persented brether histories have been anonger that the centre of gravity in his order proved, as a matter of fact, to possess such powers of attraction among his proved, as a matter of fact, to possess such powers of attraction among his persecuted brethren that they have not only awakened the hearts of all in Rischeneff—his own place of residence—but of many also in other parts of under the title of "The National Jewish New Testament Congregation," and by some of them the last Passover was celebrated according to a liturgy expressly drawn up by Habinowitch.

> published in Hebrew and in English in "The First Ripe Fig." *
> During the following month, October, I had a strong desire to see Rabinowitch face to face to hear of his month. continued to the present and has ripened into friendship, and In September 1884 I commenced a personal correspondence with Rabinowitch for the purpose of ascertaining as far as possible the reality and extent of the work, and to get some idea of the spirit of its leader. This correspondence has been into a loving Christian brotherhood. His first letter to

see Rabinowitch face to face, to hear of his work from his own lips, thus be able to speak to friends from personal knowledge.

sympanetic and spiritually-minded (hristians and thus get helped in spirit for his work; and further, that by a few public addresses—to Jews, to bring them to Christ; and to Christians, to arouse them to take interest in the Jews; he might bring glory to Christ, blessing to his own soul, and help to his work. Some few Christians, whose views I felt bound to respect, though their fears I could not share, thought it undesirable and even dangerous to bring Rabinowitch over to London, but thought it very desirable that I should visit him and see the work lionize him and thus injure him and possibly ruin his work, but simply that in private life he might associate with sympathetic and spiritually-minded Christians and thus get My first thought was to go to Kischeneff, see the work on the spot, and then bring Rabinowitch over to London, not to

work. Some two or three persons wrote against my going out there and Rabinowitch coming here, in such a spirit of jealousy, that I passed over these in silence as unworthy of notice. Rabinowitch was now seeking the permission of the Russian

inform me; at the same time expressing himself as having no particular desire to see him until he was baptised. Under these circumstances, and besides, Rabinowitch wished to travel incog. because of his movements being watched by the Press, it was thought better to meet at first in Berlin and then go on to Leipzig should this be agreeable to Prof. Delitsch. This necessity of his remaining at his post whilst this matter was pending. In December he got the consent of the Government, and then began to speak of going to Leipzig to see Professor F. Delitsch, and said he should continue his journey to London. We then thought it would be pleasant on all sides to meet at Leipzig with the advantage of the wise and loving counsels of the venerable Prof. Delitsch. I wrote to Prof. Delitsch, who Government to hold regular religious services according to replied that should Rabinowitch come to Leipzig he would prescribed form drawn up by himself, so we urged on him the

was the course pursued.

A large number of the friends and supporters of our 'Mildmay Mission to the Jews' have taken a very warm and interest in this movement and have

^{*} J. F. Shaw & Co., 48, Paternoster Row, E. C. 2d,

connected history of my connection with this movement of Mem, and is earnestly desired by them, together with the movement of our visit to Germany, and of what was said and connected with the said and connected with Eabinowitch and with Prof. Delitsch, then is written primarily, though not exclusively, for the Hends of the "Mildmay Mission to the Jews," and published in a separate form because too lengthy for our monthly—Service for the King.

Early in January 1885, one of our daily papers in London had the following notice of a service held in Kischeneff on Christmas eve, which testifies to the reality and extent of the

and the second s

movement-

"New Israel."—Such is the title, writes our Odessa Correspondent, of a Jewish sect founded about 18 months ago at Kischeneff, the capital of the neighbouring (overnment of Bessarabia, by Joseph Rabinowitch, an Israelite, and which accepts Jesus Christ as the Jewish Messiah. And on Christmas Eve (O.S.) a room in the house of that Reformer's brother, was, with the permission of the Minister of the Interior, consecrated as a synagogue for the sect, on which occasion there were present the Rev. R. Faltin, the Lutheran Pastor of Kischeneff, the police-master of that town, the commissary of police of the district in which the sanctnary is situated, a few Christians of the educated class, and a number of young Jews and Jewesses. In the middle of the room stood a Christmas tree loaded with fancy articles and variously-coloured candles, of course lighted. On one side of the room was a table covered with black cloth, trimmed with gold fringe. On this table were the Old and New Testaments, and various religious publications. The consecration service commenced accompaniment of an organ. This sacred concert concluded, M. Rabinowich mounted a slightly elevated platform, read portions of the Old Testament, first in Biblical Hebrew and afterwards in Russian, and then preached in the jagon of his people a sermon, largely filled with citations from the Holy Scriptures, demonstrating to his brother Israelites their error in expecting the Messiah to come again upon earth, inasmuch as He This discourse was listened to with great attention by the congregation.

On the 28th of January, 1885, there appeared in one of our morning papers the following telegram from Vienna:—

MURDER OF AN EMINENT JEWISH SECTARIAN.

The news comes from Odessa that Joseph Rabinowitch, chief of the Jewish sect lately founded in Russia under the denomination of "New Israel," has just been assassinated at Kischeneff. The new sect has been in existence about two years, and already includes several hundred proselyte families.

These tidings filled many hearts with the deepest sorrow. I immediately sent off a telegram to Kischeneff and paid for the reply, which reached me about 10 o'clock at night. "Rabinowitch quite well." I immediately put on my boots, and ran off to bear the tidings to Mr. Mathieson, and to Mrs. Pennefather, and others. Soon many hearts were made as glad as they had been made sad.

When we met Rabinowitch in Berlin we asked him how this report originated. He simply replied, with a shrug of the shoulder, "an enemy."

VISIT TO BERLIN AND LEIPZIG.

My companions in travel were Mr. Adler, one of our missionaries who acted as interpreter; and Dr. Dixon, our senior medical missionary, who accompanied us for his own profit and for my pleasure, and who insisted on paying the greater part of his own expenses. Not a penny of any of the expenses was taken out of the regular Mission find.

On Thursday morning, March 12, 1885, we left London for Berlin where we arrived safely about 8 o'clock on Friday evening. Rabinowitch had already arrived and reported himself at our Hotel, but was out at the time we arrived. In a few minutes he came in and there were loving greetings and warm embraces all round. In a few minutes we were settled in our respective rooms, then met in social converse at the tea-table, and afterwards in one of our bedrooms for reading the Scriptures, conversation and prayer. On our first evening I read Psalm ciii., and all four of us engaged in thanksgiving and prayer. We then engaged in free conversation with Rabinowitch, about himself, his family, and his work, till about 11 o'clock when we bade each other good night and retired to rest. Thus ended our first evening.

After breakfast on Saturday morning we met in Rabinowitch's room for prayer and conference. Rabinowitch read with deep solemnity the 53rd of Isaaah in Hebrew and I in English, and Dr. Dixon and Mr. Adler prayed. We afterwards arranged that our morning and evening readings should be a chapter read by one in Hebrew and by another in English, and the other two brethren should engage in prayer. We read Isaiah 53rd, 62nd, Psalm 2nd and 22nd; and from the New Testament such portions as John 17th and Romans 12th.

Rabinowitch is about 47 years of age, though he looks a little older. His head is bald, his remaining hair white, and he walks with a stick being lame on his left foot. He is of good ordinary stature, about five feet nine inches in height. He is possessed of a strong will, is very tenderhearted, and quick to appreciate any loving interest in him. When the person and work of the Lord Jesus; the interests of the Jewish people; or portions of the sacred Scriptures were under discussion, his eyes flashed fire, his tongue went at express speed, and his whole frame—hands, arms, shoulders—spoke out on the subject. His whole bearing seemed to remind us of the ancient prophets who had come forth from an audience with Jehovah to deliver messages for Him.

He was married about thirty years ago. His wife—a Jewess—is still living and they have three sons and three

daughters. His eldest son is about twenty-nine, and his youngest child about nine. The eldest son once an Infidel, is now a believer in the Lord Jesus Christ, resides in Odessa, and has an agency in some French company. One daughter is married, but her husband is still a doubter. His six

and the second of the second o

children and wife are all believers.

A brother of Rabinowitch was baptised by the late Tr. Ewald nearly thirty years ago.

Though not a regularly qualified solicitor, Rabinowitch says he was licensed by the Government authorities to practice as lawyer amongst his own people, and now, as a matter of this Jewish reform movement occupies all his time and

strength.

His mind was greatly exercised and agitated during and after the Russo-Turkish war, as to the temporal well-being of when houses could not be hed in the name of a Jew? Pastor it now came back to his mind with much force, specially Jacob sojourned in the land of Ham. And He increased His He turned their heart to hate His people, to deal subtilly with and Abraham His servant." Rabinowitch thought, surely this as parallel time of suffering and of promoting the people's temporal well-remaines. The sad and desperate condition of his people, to deal subtilly with and Abraham His servant." Rabinowitch thought, surely this as parallel time of suffering and of promised deliverance. and promoting the people's temporal welfare. The sad and desperate condition of his people led him to cessful, would partially relieve the distress. He thought of themselves would not encourage this. Those who were usurers and public-house keepers preferred to remain as they scheme fell through.

He now resolved (1882) to go to Palestine; arrived in Jerusalem, he gazed on the Holy City and Temple site, deeply Jew weeping and praying at the wailing place could be reflect upon 2 Chron. xxxvi. 14-16:—" Moreover all the chief the abominations of the heathen; and polluted the house of the Lord which He had hallowed in Jerusalem. And the Lord God of their fathers sent to them by His messengers, rising up betimes, and sending; because He had compassion on His people, and on His dwelling place. But they mocked the

messengers of God, and despised His words, and misused His prophets, until the wrath of the Lord arose against His people, till there was NO REMEDY."

to his mind with overwhelming force. No remedy even in the study of the Talmud, though some thought otherwise. He then thought of the New Testament and its teachings and received impressions, as by a light from heaven, that probably all the sufferings of the Jews and the desolation of the land of Palestine were to be traced to the people's continued rejection of Christ, and that all the hopes of the nation centred in Tesus the crucified One. He returned home with his mind full of this new light. His wife at first opposed his views because she did not understand them; but his children soon accepted them. He now began to regard the teachings of the New Testament as Divinely inspired as those of the Old, and the Lord Jesus Christ as the true Son of God, the way, the truth and the life. To know the Son, he says, is to know and understand the Father, and for this reason he specially delights in the Gospel of John.

He says, the Jews think they can understand the Son through the Father, but Jesus says, "No man cometh unto the Father but by Me. He that hath seen Me hath seen the This passage he reflected was in the last chapter of the last book of the Hebrew Bible, and the words "no REMEDY" came

Father."

In answer to the question—"When did you definitely trust in the Lord Jesus Christ for salvation?" he replied—"a year ago last Rosh Hasshana, ic., about a year and half ago." On his return from Palestine he began to speak to the Jews about Mr. Oliphant's schemes of colonization, but these he said would not lead the Jews back to Palestine; the Jews gathered round him to speak about the Holy Land, but, at first, he did not speak to them about Christ. Many of the people thought that Rabinowitch would form a colony, and himself lead the Jews back to Palestine. Soon after this Rabinowitch began to tell his brethren that he thought the only one who could lead them back to Jerusalem would be the Messiah, and to set them looking in the right direction for the Messiah he set them looking in the right direction for the Messiah he told them a little story by way of illustration. A number of Jews travelling by a four-wheeled conveyance in a little town in Poland, lost one wheel, and still pursued their journey; they overtook another carriage driving in front, and one ran and asked if this one had seen a lost wheel on the road. The driver replied—"You foolish man, you must go back and not forward to find your lost wheel." The four wheels were Abraham, Moses, David, and the Messiah. The fourth wheel, the Messiah, had been lost, the Jews must go back to find it. Finding this, Israel's four-wheeled chariot would run with

Some of the Jewish prayers for the New Year he regards as simply a protest against Christianity. The Jews find it difficult to think of the Messiah as a Servant, and they do not who eat pork. his voice as a warning trumpet. They regard as good Jews those who properly eat Sabbath meals; and all as Christians wish to believe in the preaching of John-they do not regard

When Rabinowitch began to think that he ought to be an avowed and open believer in Christ he was much perplexed with the number of sects amongst Christians and hesitated to join any sect. He says, as the Jordan must be crossed to reach Canaan, so Jesus is the way to spiritual possession

As to the Lord's Supper, Rabinowitch says that the members of the New Covenant do not celebrate this except as a Passover Supper. They do not yet see their way to celebrate it at other times, but this they hope to do when they have been baptised. He said the Lord Jesus did not command His disciples to remember His resurrection, but to remember

Neither he nor his followers see the necessity of keeping Sunday as Sabbath but continue the observance of the Jewish Sabbath, but he thinks it very likely that they may at some future time observe Sunday as Sabbath.

Circumcision is also observed but not at all considered

necessary to salvation.

As to his preaching he preaches the love of God in Christ,

but states that repentance must also be preached.

He seems to have much faith in sacraments, and thinks that souls may get life while partaking of the Lord's Supper in

Rabinowitch has been steeped in Rabbinism, and his thoughts and form of expression will long run on Talmudical and Cabalistic lines. For instance: the Lord Jesus Christ is called the Son of Man (Adam). The three letters in Hebrew word—David; and \(^{\mu}\) the initial letter of the word—Moses. From Abraham kings were to come. From David was to composing the word ____Aleph, Daleth and Mem. N is the initial letter of the word—Abraham; I the initial letter of the

From Abraham kings were to come. From David was to come the king Messiah, who was to be the prophet like unto

life, and the way; and Jesus said "I am the way, the truth, and the life." N the initial letter of the word DON truth: In the initial letter of the word D''I life; and I the initial letter of the Moses. Jesus came to fill out the Law.
In dealing with the passage "Hear, O Israel, the Lord our God, the Lord is One" he singled out the word TIN — one; word 777 way-thus we have the one God-the truth, the

On the same Cabalistic principle the first three letters in the Hebrew Bible make the Trinity—Son, Spirit, and Father, We however showed him that ingenious and interesting as this might be, it was a rather dangerous principle, for the same letters might be taken to represent other words directly contradicting the points supposed to have been proved. His heart seemed much set on a school for boys and girls, and stated that there were plenty of children ready to come. He must first have the permission of the Government, and

teacher and would teach Christ out of the Old and New this he could get only when he could show that the needed funds would be forthcoming. He would himself be the

Testaments.

Rabinowitch rejoicing at the prospect of the school, said Rabinowitch rejoicing at the prospect of the school, said "When mine eyes shall see this, I shall live. It will scem that all is done." This scheme would need about 1500 roubles a year for two or three years, after which he hopes it

would be self-supporting.

Rabinowitch has his mind fixed upon an agricultural Colony.

He thinks that for about 4000 roubles a year he could get land. would grow maize, tobacco, wheat, &c. that would soon support about one hundred families. They

specimens. asking for copies of rules or doctrines that they may come and join the society. He would willingly have given to me the whole pile, but I would only accept two or three as and Roumania, making inquiry concerning the new sect, and received in Hebrew and other languages from Jews in Russia Rabinowitch showed us a large number of letters he had

friendly but brief interview for he wished chiefly to see Rabinowitch. In reply to my question as to the work his Society was carrying on amongst the Jews in Berlin, where there are over 60,000 Jews, his reply was that they had at Society for the conversion of the Jews, called, and we had a interested in Israel. As we had another engagement at 8 o'clock, we appointed another interview at 10 a.m. on Monday. He came at 10 o'clock and remained till 2.30—about one hour and a half with me and 3 hours with Rabinowitch. Prof. Strack admitted that their Society was doing little or nothing in evangelizing the German Jews, and yet I saw he occasionally visited other parts of Germany. They had no Halls or meeting places for Jews; the work consists simply in speaking to individuals. Mr. Hausig was very anxious that present only one missionary and Prof. Strack, a member of their committee and editor of a periodical called "Nathanael" should visit us, so we appointed Sunday evening at 7 o'clock for an interview. We found him a most intelligent Christian gentleman and warmly interested in Israel. As we had another engagement at On Saturday evening, Mr. Hausig, Secretary of the Berlin one colporteur, and these

was hurt by the English Societies sending missionaries to the Jews in Protestant Germany. I urged him to arouse the German Christians to such a sense of their duty and privilege as fully to occupy the ground themselves and leave no room somebody must preach Christ to the Jews. In the mean time account of our Mildmay Mission, whose sole present object was to preach Christ to all the Jews in Great Britain, as under primary and pressing obligations. We closed our people.

On Sunday morning, we all four went to Prof. Cassel's Church, and after the service, we had an interview with this Jewish brother in his vestry, and again on Tuesday morning some pleasant conversation with him in his own house. He gave us an account of the sad state of the Jews—worldly, pleasure seeking, Manmon loving, and practically infidel in many cases—indeed, much like the nominal Christians. Nevertheless there is also a devout and truth-seeking portion. Wany listen to the Gospel and he has several inquirers. His congregation in the forenoon of Sunday, and immediately after the service, some ten or twelve hundred children were trooping and their service.

After dinner at our Hotel on Sunday we had a short time together with Rabinowitch, and then after the brief interview already referred to with Prof. Strack, we went to spent a pleasant evening in conversation, Scripture reading and prayer, at Miss Garnett's, where we met Mrs. Davies and Dr. Zieman. Here we again met Dr. Zieman on Monday evening and on Thursday evening. The Lord has been doing a blessed work through Dr. Zieman's labours in Berlin, for which Christians cannot too much praise the Lord.

We fancied we had a little taste of the Juden-hetze in our Hotel at the table d'hote, for when we entered the room at at 4 o'clock on Saturday we were at once hastily relogated to an unjurnished table in the corner of the large room. We said nothing, had a good dinner, but never entered the room again. On Sunday we dined at an earlier hour in our breakfast room, and on Monday and Tuesday we dined elsewhere.

We had intended to leave Berlin for Leipzig on the Monday,

but it being intimated to leave Berlin for Leipzig on the Monday, but it being intimated to us that Prof. Delitsch would be from home on Tuesday and could not confer with us till Wednesday, we delayed our departure from Berlin till Tuesday afternoon and arrived in Leipzig on Tuesday evening.

We had not been long in our Hotel when a messenger arrived to announce that Prof. Delitsch would be with us about 8 o'clock the same evening.

This venerable and honoured scholar came accompanied by two young men, Dr. Lotsky and Mr. Faber, intelligent and zealous in Israel's cause. After salutations and introductions Prof. Delitsch proceeded to read in German some eight or nine Theses respecting Rabinowitch and his work, and which were to form the basis of our conference the next day. Mr. Adler was requested to make a rough translation of these into English by 10 o'clock on Wednesday morning when we should meet for our first session. Dr. Dixon and Mr. Adler were up about 6 o'clock the next morning, which meant a little siter 5 o'clock with us in London. Whilst they were translating, I was seeking Divine guidance in prayer, for some of these "Theses" we could not possibly subscribe to, and the form in which some were drawn up had evidently pained the mind of Rabinowitch. I told Prof. Delitsch on the first evening that it would give us the greatest pleasure if we found that we could with a good conscience agree with him on every point, and that it would give us corresponding pain if we could not see alike on every point; but even then we hoped to preserve mutual respect and brotherly love.

Wednesday 10 a.m., Leipzig.

Ist Session.—Present Prof. F. Delitsch who presided, and opened proceedings with prayer; Dr. Lotsky and Mr. Faber; and the members of our party Dr. Dixon, Mr. Aller, and myself. Rabinowitch was left at the Hotel. Dr. Delitsch proposed that our first session should be of a less formal character, merely friendly and conversational. The "Theses," however, were soon introduced, or rather the substance of some of them. At the very outset Prof. Delitsch intimated that the movement in Kischeneff had not extended beyond Rabinowitch and his brother and their respective families. I gave a look of surprise if not of incredulity, which Prof. Delitsch caught, and then asked, "Are you surprised?" "I Delitsch caught, and asked for authority. Prof. Delitsch turned to young Mr. Faber who had recently been to Kischeneff, and he confirmed the services, but could not be reckoned as identified with the movement.

In none of the many letters I have received during six months past has Rabinowitch mentioned any definite number of adherents. The movement has never taken the form of Church membership. His place of worship has been crowded with Jews again and again; the Government sanction has been sought and obtained; and scores of letters have come to klabinowitch from Jews all over Russia and Roumania inquiring about the movement; so that it seems scarcely fair to give the impression that the movement has not extended beyond Rabinowitch, his family, and his brother and family.

One of the first points introduced was, in substance as follows—"Perfect uncontrolled freedom should be preserved to Rabinowitch in conducting this movement; there should be no interference whatever, from any quarter, as to doctrine

In this there was perfect agreement.

That Rabinowitch's continued of

That Rabinowitch's continued observance of the Passover, Circumcision, and the Jewish Sabbath, should not constitute a ground for refusing Christian sympathy and help, so long as he did not trust in these, but in Christ alone for salvation.

In this also there was perfect agreement.

led to fear that pressure had been put upon Rabinowitch as to baptism, giving him the impression that he could expect aid was stated to be a mistake. from German Another point was respecting baptism. It was intimated that some Christians in England had been Christians only on condition of baptism. The Lutherans certainly wished This

Rabinowitch to be baptised, but as far as Prof. Delitsch, Dr. Lotsky, and Mr. Faber were concerned he might be baptised anywhere, even in the Greek Church.

The point was formulated in substance as follows:

That Rabinowitch may be baptised in any particular evangelical Church he pleases, and in any form, but that he should simply be regarded as a member of the Church of Christ, and belongs. not of the sect to which the person who may baptise him

This also secured unity of sentiment.

for; from Berlin. In the middle of the morning session Rabinowitch was sent and during the morning session Prof. Strack arrived

only baptised, his baptism certificate would be sufficient to constitute him the recognised leader of the movement, and eligible to baptize others.

Mr. Rabinowitch stated that, according to the law in At present the Government permits Rabinowitch to preach to the Jews in his place of worship, but does not permit Pastor Faltin to do so. The jealousy of the Greek Catholics towards the Lutherans is such that Rabinowitch cannot be baptised in Kischeneff without danger to his work, so he was advised to be baptised and ordained abroad; or if

Russia, baptism in any Church constitutes the person baptized a member of that Church. He also insists that his ordination must take place on the ground of the confession of faith of the Israelites of the New Covenant.

We know through Pastor Faltin, as well as through information from the Theological faculty of Dorpat, that the question of the baptism of the Jews of the New Covenant in South Russia was forwarded to the Consistory of St. Peters-

burgh who referred it back to the faculty at Dorpat. burgh who referred it back to the faculty at Dorpat. Under the circumstances it is thought necessary to wait a while to

ascertain whether, under certain conditions, baptism may not be given by some evangelical Pastor in Russia.

The matter was mooted as to whether Mr. Wilkinson could not baptize Rabinowitch. Mr. Wilkinson gave a short account of the way in which he baptises Jews, which seemed to commend it to the Conference for its simplicity. And further that he simply baptised into the Church of Christ, and not into any sect.

But Mr. Wilkinson stated clearly the reasons why he could

not baptize Mr. Rabinowitch.

1st.—He still thought baptism in any form at present premature. By baptism Rabinowitch would in the eyes of his Jewish brethren be relegated to the list of Meshummadim (apostates) and his influence with them would be diminished. 2nd. — He feared that many Christians might feel less

interest in Rabinowitch and in his work, if the person baptizing him and the mode of baptism did not meet their views, and that a little further delay could do no harm.

And lastly, If he, Mr. Wilkinson, baptized Mr. Rabinowitch

he would never be able to convince some Christians in England that this had not been his original intention in going to

Rabinowitch. He had simply come in his individual and private capacity, to see Rabinowitch face to face, to form his personal acquaintance, encourage him in his good work, and that afterwards he might be able to speak more definitely to meet Rabinowitch.
For these reasons, on no account would be baptize Mr. friends in England who were disposed to aid the good work

The morning session was closed at 1 o'clock by Mr. Wilkinson offering prayer, and by Prof. Delitsch pronouncing

the benediction.

The 2nd Session met at 3 p. m. Wednesday March 18th. 1885, in the room of the Institutum Judaicum.

to Rabinowitch, but that he was not able to keep them, having witch and his brother numbered about fifteen persons. Mr Faber observed that he had introduced about twenty persons Prof. Delitsch observed that the two families of Rabino

by Mr. no power to attract them.

Prof. Strack proposed that we should read over one by one the "Theses" already drawn up in German, and translated by Mr. Adler into English. They were as follows:—

and not absorbed into any of the existing sections of the Christian Church; and that none of these Churches should I.—As the movement may develop into the promised restoration of Israel, it is necessary that it remain independent, form (or doctrines). All agreed. make their help conditional on the acceptance of their particular

II.—The articles of confession afford the hope that the spiritual knowledge of the leader of the movement, as also that of his followers will develop on Scriptural grounds, and will reach the standard described in Eph. iv. 13. All agreed.

of the Christian Church, we see no reason for withholding our sym-Jewish Sabbath; since they acknowledge that men can be saved pathy with it, because they desire to retain circumcision and the III.—As this movement throws us back to the commencement

only by faith in Jesus Christ, and not by works. All agreed.

IV. — We have published the documents concerning the movement, and have solicited the interest of Christians, which has called forth prayer and funds; but still we think it injurious to bring Mr. Rabinowich personally before the public and exhibit him before public assemblies; or for him to allow himself to be exhibited. All agreed.

V.—We must take care not to give the impression that the movement can live only by the aid of Christian Churches, and especially of that of the Missionary Societies.

It is after the example of the Apostolic Church that the movement should be supported by Gentile Christians after the same manner as the Apostle Paul and his co-workers instituted collections on behalf of his poor brethren in Jerusalem.

We understand that it is principally poor people (I Cor. i. 26) who join the new sect, and we acknowledge our duty to assist these poor brethren. All agreed.

V.—The existence of a Jewish Christian Church in

brother, and their respective families receive holy baptism and thus become real members of the body of Christ (altered to "acknowledged members of the Church of Christ.")

It will not surprise us, if, at first the number is only small, who as new-born would form the nucleus of the new congreand bye, especially if the small community should lead a life in harmony with their profession, and with the Word of Christ. Kischeneff we cannot acknowledge until Mr. Rabinowitch, his We may expect the small beginning will increase by

that the community is making some sacrifices and doing their utmost, it is then, and only then, that an appeal can be made to Christian charity to supply the deficiency. Agreed. found inadequate for its support. But if it becomes known stipend. It will also scarcely be possible to meet these requirements during a number of years.

The interest in this movement would decrease, and the funds be is the case in Germany amongst the Lutheran independent Churches, whose ministers have to be satisfied with a small All agreed.

VII.—Mr. Joseph Rabinowitch is called the leader of the new natural that the community should support its own leader, as exclusively supported by English and German money.

> general. The ordination of a sect, nowever, сашил по obtained but by subscribing to its particular doctrines. Such Christian Church. Baptism need not initiate him into any particular Church, but only into the Church of Christ in Rabinowitch to obtain ordination VIII.—It is in every respect impossible for Mr. Joseph in any section of the be in

a step would deprive the movement of its independence.

IX.—It is the nature and in harmony with historic analogy, that the ordination of Mr. Joseph Rabinowitch should take place in an exceptional manner. When the existing community place in an exceptional manner. When the members have the right shall be enlarged then its members have the right to invite him to be their preacher and Pastor, and to give him the necessary call.

Mr. Joseph Rabinowitch, and through the established love and successful zeal for the Lord, the former—Pastor Faltin—should have this office, and give an account of the monies received, which he is willing to undertake.

Unity and concord on this point is absolutely necessary, and considering the friendly connection between Pastor Faltin and be appointed to receive the money coming from England and Germany in aid of the movement; and it is natural that X.—It is desirable that a depository and Treasurer should

by the well-known uprightness and love of Pastor Faltin, all parties may have confidence, and thus divest themselves of all

anxiety as to this matter.

To this I could not consent, for the following reasons:—

former to withhold needed funds, even when in hand. Thus in case of such misunderstanding Rabinowitch might be crippled in his work, the funds might have to be returned to the donors A guarantee for honesty and uprightness in a single individual is not a sufficient guarantee against a misunderstanding between Pastor Faltin and Rabinowitch which might lead the and no end of trouble ensue.

Besides, there are numbers of Christians in England, who have warm sympathy with Israel's cause, and with the work of Rabinowitch, but who have little sympathy with the routine and machinery of societies and committees, but prefer to give their money as directly as possible to those who do the work. And further, besides my inability to assent to this "Thesis,"

I am not present in any representative capacity whatever, and consequently have no authority to speak for others; and even for others the wording of the "Thesis" may possibly be too strong for acceptance. May I suggest that your opinion on this point should be expressed as "very destrable" instead of the words "absolutely necessary" which would be more likely

to win assent?

The following was then drawn up:—

"It is very desirable that no money be sent to Rabinowitch directly, but that all material aid should be sent through

Pastor Faltin, and that those who are not willing to send it directly to Pastor Faltin, are kindly requested to forward it to Prof. F. Delitsch of Leipzig."

I was present only as a private individual, a copy of these "Theses" should be sent to the Jewish Missionary Societies in England and Scotland, such as "The London Society for Promoting Christianity among the Jews," "The British Society for Propagation of the Gospel among the Jews," The English Presbyterian Society," The Mildmay Mission to the Jews," "The Church of Scotland," and the "Free Church" Missions to the Jews. And of this I was sure, whether all Without committing myself even to this, I suggested that as

agreed or not, all would send a courteous reply.

The question was raised as to where and by whom Rabinowitch should be baptised. Prof. Delitsch suggested that he might be baptised in Leipsig by an English clergyman. I thought no one in England would object to this. There were only two such in Leipsig; one Episcopalian, the other Presbyterian. Preference would have been given to the Episcopalian, if he had been evangelical, but being reported as "High" the evangelical Presbyterian had the preference. Rabinowitch, however, demurred to being baptised at all in Leipsig, and wished to be baptised in London, and to accompany us home. To this I could not consent, so he agreed to stay behind and return to Kischenoff in two or there demonstrates the consent of the cons

stay behind and return to Kischeneff in two or three days.

Prof. Strack asked me if I would speak in favour of the

Xth thesis on my return home. I could not promise this, and begged to be left perfectly free, and treated as though I had not been present. Prof. Delitsch now asked me to close the session with prayer, and I asked Mr. Adler to do so, and Prof. Delitsch to pronounce the benediction. These but with the best feeling throughout. Much prayer had been offered for God's guidance and blessing, and we felt that He had answered our prayers. two sessions were conducted with much animation at times,

thee, He will not fail thee, neither forsake thee; fear not, neither be dismayed." He gave an earnest look of tearful joy to me at the table after our evening worship, I opened the Bible at Deut. xxxi. 8, and let him read in Hebrew "And Jehovah, He it is that doth go before thee; He will be with thee, He will not fail thee, neither forsake thee; fear not, agitated and somewhat depressed, and was frequently in tears. Once during the day when kneeling in my bedroom, he bowed his face to the very floor and groaned before God. Seeing Rabinowitch depressed and in tears as he sat opposite to me at the table after our evening worship, I opened the which seemed to say "My heart is satisfied and at rest." During the day our beloved brother Rabinowitch was much

breakfasting at 6 o'clock the next morning to leave Leipsig for Berlin by an early train. We missed the midday mail We retired for the night, committing all to God, and were

from Berlin, so stayed till 9.31 p.m. and again had tea, conversation and prayer with Miss Garnett and Dr. Zieman.

We reached Cologne about 6 o'clock on Friday morning, stayed all day, continued our journey at 10.55 p.m., and reached Calais during the forenoon of Saturday, and home about 6 o'clock on Saturday evening—weary and thankful.

Rabinowitch saw us off at the Leipsig station and gave us all a loving embrace with eyes filled with tears, lame as he was on one foot he ran along the platform to lengthen his last look. One of his last words with us was "I have learnt one thing since we came together—I have learnt to pray."

Since our return I have received a letter from Dr. Ihotsky and a few lines enclosed from Prof. Delitsch intimating that Rabinowitch will be baptized in Berlin before his return.

May the God of Abraham, Isaac, and Jacob bless abundantly Rabinowitch and the movement of which he is the leader, and bring great glory to the Lord Jesus Christ.

FURTHER REFLECTIONS.

delay. any control or discretionary power whatever, and without specific objects must simply pass through his hands without It seems to me that if all monies are to be passed through the hands of Pastor Faltin in aid of Rabinowitch's work, there must be some guarantee given that all monies given for

In case of difference of opinion on any matter in which money is concerned, between Pastor Faltin and Rabinowitch, Pastor Faltin should have control over those sums of money only, which have been placed in his hands with definite instructions to be used at his discretion.

Or perhaps better still—

That Mr. Rabinowitch should give a written guarantee that all monies sent directly to him for the general work shall be accounted for by an annual report, audited and signed by proper accountants; always excepting such sums as may be sent to him for his personal and family needs, for all such sums a private acknowledgment to the donor would be

While in Berlin I received a note from Mr. Daniels of the "Trinitarian Bible Society" stating that 1200 New Testaments and Gospels in Hebrew-German and in German had been sent to Kischeneff for Rabinowitch.

Dr. Lhotsky, Leipsig. Translation of a German letter received 24th March from

Leipsig, March 22nd, 1885

HONOURED AND DEAR MR. WILKINSON.

original "Theses" to which I also add the altered resolution I send you herewith the

of the 18th March afternoon session. Rabinowitch left us on the same day for Berlin, where he will D.V. be baptised tomorrow by the American Minister—Prof. Mead. I shall be present to represent Prof. Delitsch, and Mr. Faber, who are prevented from being present in person. It has been decided here that I should be sent for a few months to assist Pastor

Falin in his work at the Home for converted Jews.
Wherever I shall meet Rabinowitch or his followers, I shall remember our Conference, and shall seek to further among

the Jews an independent development. Prof. Delitsch sends his kind regards to you, so does Mr.

We are all glad for the brotherly exchange of views we mutually enjoyed. May the Lord grant His blessing to all His work among Israel as well as among all nations.

Yours respectfully R. LHOTSKY.

P.S. by Prof. Delitsch.

correspond with each other whilst he was in America, but now I consider him my friend, since he spent six months in Leipsig, and frequently visited my Anglo-American Society. God grant His blessing to this important turning point! as baptised Mr. Rabinowitch stands much nearer to me. With kind regards to yourself, Dr. Dixon and Mr. Adler. "I do not know a more suitable person for baptising Mr. Rabinowitch than Prof. Mead of Andover (Mass.); we used to

Delitsch.

case may be faulty. The Lord's choice and man's do not always harmonise, but nevertheless we must acknowledge disqualify him for a leader amongst English or German Jews: but that these very features may constitute his qualifications as leader of Russian and Polish Jews and of Eastern Jews generally. Besides, the best judgment of man in such a case may be faulty. The Lord's choice and man's do not qualifying him for a leader of a great religious movement.

My reply is—His impulsiveness and impetuosity together with His Rabbinical training and mode of expression would possibly I have been asked if Rabinowitch seems possessed of power

we received in Hebrew and German while in Leipsig, and they have been translated into English by our Missionary the Lord's is the best, for he makes no mistakes.
We now give in full the Morning Service for Week Days and Sabbaths, the twenty-five articles of faith, and the Creal; as held and used by the Israelites of the New Covenant. Mr. Adler, and revised by myself.

> MORNING SERVICE

FOR

WEEK DAYS AND FOR THE SABBATHS

ISRAELITES OF THE NEW COVENANT.

MORNING PRAYER.

"Repent ye: for the kingdom of heaven is at hand." (The Minister calls with a loud voice.)

(After this the confession of sins is made.)

up. After two days will He revive us: in the third day He will raise us up, and we shall live in His sight. Then shall we know, if we follow on to know the Lord: His going forth is prepared as the morning; and He shall come unto us as the rain, as the latter and former rain unto the earth."

"We have sinned more than any people, and our shame is greater than that of any concernion."

All inv has left us and "Come and let us return unto the Lord: for He hath torn, and He will heal us; He hath smitten, and He will bind us

us their yoke; we carried it on our shoulders. Servants had rule over us; and there was none to deliver us. Many troubles compassed us; we cried unto Thee, O Lord our God, but Thou hast remained far from us on account of our iniquities. property to aliens. Before our eyes our possessions have been plundered, removed and carried away. Our enemies laid upon place of our desire has been taken from us, and our glory destroyed. The Temple, the dwelling place of our God, has been destroyed through our sins; our Palace desolated. Our beautiful land has fallen into the possession of strangers; our our hearts are sick on account of our trangressions. greater than that of any generation. All joy has left us, and

through Jesus, the Messiah our Lord. And for His sake grant, merciful Father, that from this day we may walk in the fear of God in righteousness and in uprightness to the glory and praise of Thy holy name. Amen. Our transgressions are known to us, and our sins are before us continually. Almighty God, Father of mercies, have mercy on us, miserable sinners. Have compassion on those who confess turned away from Thee, went astray, and were lost.
"But now we turn unto Thee with all the heart and soul. according to Thy promise made known to the children of men their sins. Return to them who turn from their evil ways;

(Here the Lord's prayer is repeated.)

our trespasses, as we forgive them that trespass against us. And lead us not into temptation; but deliver us from evil: "Our Father, which art in heaven, hallowed be Thy name. Thy kingdom come. Thy will be done in earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us For thine is the kingdom, the power, and the glory, for ever

- Apply delay to partie

Minister:--"Bless ye Jehovah, the only One."

Congregation :--" Blessed be Jehovah, the Blessed One."

(Here the 33rd Psalm is repeated, and after this)—

all thy soul, and with all thy might. And thou shalt love thy "Hear O Israel: Jehovah our God is one Jehovah. And thou shalt love Jehovah thy God with all thy heart, and with

On week days Ps. 103 is repeated here:

"Bless Jehovah, O my soul: and all that is within me, bless His holy name," &c.

On Sabbaths, Ps. 92:

(The New Testament is now handed to the reader, and he says:) "It is a good thing to give thanks unto Jehovah," &c.

Jehovah from Jerusalem." "For out of Zion the law shall go forth, and the word of

Israel." "This is the law which Moses gave to (Then the Book of the law is given to him, and he says:) the children of

(Here follows the reading of the law and the New Testament).

(After depositing the Old and the New Testament in their place the following is said:)

"And when it rested, he said, return, O Jehovah, unto the many thousands of Israel." (Num. x. 36.)

(Prayers are now offered for his Imperial Majesty; the word of God considered, and then Ps. 40 is sung.)

and speak of them, they are more than can be numbered. Sacrifice and offering Thou didst not desire; mine ears hast "Blessed is that man that maketh the Lord his trust, and respecteth not the proud, nor such as turn aside to lies. Many, O Lord my God, are Thy wonderful works which Thou hast done, and Thy thoughts which are to us-ward: they Thou opened: burnt offering and sin offering hast Thou not cannot be reckoned up in order unto Thee: if I would declare

On Sabbath the following is sung:

Lord of the Sabbath! "O Come, O Come, my beloved: O Come, O Come, Thou

is one, and His name one; to him belong renown, glory, and praise. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, as one expression did the one God cause us to hear; the Lord "'Keep' and 'Remember' (the Sabbath day), both these words

"Come, let us go to meet the Lord of the Sabbath, for He is the fountain of blessing; from the beginning, from ancient times to Him belongs the kingdom; He is the first and last in

design and in execution. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath! O' Come, O' Come, Thou Lord of the Sabbath! O' Come forth from thy destruction; thou hast dwell long enough in the valley of weeping, for He will now spare thee with compassion. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath!

adorn thyself with thy beautiful attire: for by the hand of the Son of Jesse, Jesus the Bethlehemite, redemption draweth night to my soul. O Come, O Come, my beloved; O Come, O Come, "Shake thyself from the dust; arise, O my people! and

is revealed upon thee. O Come, O Come, my beloved; is revealed upon thee O Come, O Com O Come, O Come, Thou Lord of the Sabbath! "Rouse thyself; rouse thyself; arise, shine, for thy light is

"O be not ashamed, neither be thou confounded! why art cast down? why art thou disquieted? In thee, the poor of my built on her own heap. O Come, O Come, my beloved; "They who spoil thee shall be come a spoil; and they who swallow thee up, shall be removed far away; thy God will rejoice in my beloved, O Come, O Come,

Jehovah shalt thou revere, by means of a Man, the son of Perez Breaker), will we rejoice and be glad. O Come, O come, my beloved, O Come, O Come, thou Lord of the Sabbath! "O come in peace, thou Man of Redemption; also with joy and mirth, in the midst of thy faithful people, the peculiar "On the right hand and on the left shalt thou break forth and

Sabbath, thou Prince of Peace! O Come my beloved, O Come thou Lord of peculiar d of the

"The Lord bless thee, and keep thee:

Thegracious unto thee: Lord make His face shine upon thee, and

thee peace. Amen Lord lift up His countenance upon thee and give

ARTICLES OF FAITH OF THE OF ISRAEL-SONS OF THE PEOPLE MEW

COVENANT

who creates, forms, makes and upholds everything by His Word and by His Holy Spirit. All things are from Him, all things in Him, and all things to Him. of great goodness, power and wisdom beyond comprehension, I.—There is but one true and living God, not corporeal, without divisions, cannot be apprehended by the bodily senses,

be no end.

III.—According to the counsel and foreknowledge of God, the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall of our heavenly Father; from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He shall be King over from the virgin Mary, in Bethlehem the City of David, who suffered, was crucified, dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth on the right hand forefathers, to our prophets, and to our king David, the son of Jesse, raised unto Israel a Redeemer, Jesus, who was born II.—The true God has, according to His promise to ou

that the knowledge of God should cover the earth; and the Lord be King over the whole world.

by the ministry of His Holy Evangelists and Apostles, in order

our ancestors have been smitten with hardness of heart to sin and rebel against the Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke to jealousy the other nations of the earth, and to reconcile all the children of men, through their faith in Christ,

one God, who shall justify the circumcised Jews by faith, and IV.—Through faith alone in Jesus the Messiah all men may be justified without the works of the law. There is but between male and female; for they are all one in Christ Jesus. By faith in Christ we fulfil the law, and that faith is a wonderthe uncircumcised Gentiles through faith; and there is no difference between Jew and Greek, between bond and free,

ful balm to our soul, and full of comfort.

Testament which have always been accepted by the Church as inspired by the Holy Spirit.

VI.—The Scriptures of the New Testament do not our salvation. No one is bound to accept anything not found in them, nor made binding by them, as articles of faith, or as things necessary to salvation. By the name "Holy things necessary to salvation. By the name "Holy Scriptures" we mean the books of revelation Old and New V.—The holy Scriptures contain everything necessary for

contradict those of the Old Testament, for in both life ever-lasting is offered unto mankind through the Messiah, who

day, as God commanded him. And as we are the descendants of those whom the Lord brought out of the land of Egypt with a stretched out arm, we are bound to keep the Sabbath, the feast of unleavened bread, and the feast of weeks, according as it is written in the law of Moses, whilst the (Gentle) of the other contractions of the contraction of the contrac Christians celebrate them only in commemoration of the resurrection of the Messiah from the dead, and the outpouring of the Holy Spirit from heaven.

VII.—The Mishna and Talmud are not to be used for alone is the Mediator between God and man. The law wnich was given by God through Moses was to lead us to Christ, we are bound to circumcise every male-child on the eighth the father of all those who were circumcised and we are the seed of Abraham according to the flesh, believed who was

establishing any doctrines, but regarded only as an everlasting memento of the spirit of deep slumber which God has permitted to fall upon us; so that the "Schulchan Aruch" ("Megeeneh Erets," "Joreh Deha," "Choshen Mishpat" and "Eben Ezer") became a net, a snare, and a stumbling-block to us, and have darkened our eyes so that we failed to see

the ways of the true and life-giving Faith.

VIII. — Original sin is the cause of the corruption of every natural man born of blood and the will of the flesh, which always inclines towards evil. The lusts of the flesh law of God. war against the spirit, rendering it difficult to accept the

IX.—Man in his natural condition is unable to do good

works, to walk uprightly, or to call upon God, unless there first be given to him the grace of God, which is treasured up in Christ, who is the Word of our Heavenly Father, and begotten of the Father from eternity.

X.—The good works of the sons of men are the signs of a true and living faith in the heart; as the tree is known by its fruit; and they are acceptable before God in Christ; but nevertheless they are unavailing to blot out transgressions, or

to avert the severity of God's judgment.

XI.—The works done prior to the bestowment of the grace of Christ and the reception of the Holy Spirit, are insufficient to secure, as a reward for merit, grace and righteousness for those who practice them; for undoubtedly they are defiled by the nature of sin, and there is no merit in deeds which originated with men, and who think they are distinctly: "When you have done all those things which are commanded you, say, we are unprofitable servants."

XII.—Christ alone was sinless in body as well as in doing more than is required of them. The foolishness and pride of men lead them to think that they not only do their duty towards God, but more even than that; though Christsays

spirit; but we, although baptized and born anew in Christ, still fail in many things; and if we say, we have no sin, the truth is not in us.

XIII.—Every sin, whether committed intentionally or unintentionally, is forgiven when the sinner repents with his heart and soul; and even after we have fallen into sin, we may by the grace of God rise and amend our ways. But a sin against the Holy Ghost is one which remains unforgiven.

XIV.—It was the secret counsel of God, and His will before the foundation of the world was laid, to save those from the curse and from judgment whom He chose in Christ, and to bring them through Christ unto everlasting salvation. Those upon whom this great goodness of God has been bestowed, are those who are called by His Spirit in due time; they also listen to the invitation by that grace; they are justified freely; they are accepted and made the children of God: they are fashioned to the likeness of His Only Begotten Son Jesus Christ. It is they who walk in fear, and do good works, and at last obtain by the grace of God the everlasting riches. Their meditation and study respecting their election in Christ is a source of great comfort to those who fear God, and who realize in themselves the power of the Holy Spirit, who subdues the works of the flesh and the natural evil inclinations, and who lifts up their hearts to things above, to things in the heavens. Such meditation greatly strengthens and establishes their faith in the everlasting salvation which they enjoy in Christ, and which kindles in them the flame of the love of God. It is the contrary with the proud who follow their own lusts; in them there is not the Spirit of Christ, and they do not lay to heart the judgment of God that by an eternal decree they are taken and made into children of Satan, who drags them down into the pit of despair, or into the practice of all uncleanness which is as bad as despair.

XV.—The visible Church of Christ is the congregation of believers among whom the Word of God is preached in purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Christ by the holy Evangelists.

purity, and the holy ordinances observed in every detail according to the charge of Christ by the holy Evangelists.

XVI.—The Church is at liberty to introduce rules and observences. She is, however, not at liberty to introduce anything contrary to the Word of God, or to interpret one verse of Holy Scripture in such a manner as to contradict another. Neither is she at liberty to impose any doctrine outside the Old and New Testament Scriptures, as necessary to salvation.

XVII.—Without the permission of the Authorities neither a general nor special assembly is to take place; for the Government is ordained by God, as we are told in the Holy Scriptures, and in her hands God has placed all the concerns

of the country, temporal as well as spiritual, to hold in check by the power of the sword of the State those who are bent on doing evil.

doing evil.

XVIII.—It is forbidden for any one to officiate as minister unless he is authorised by the congregation and by the laws of

the Country.—The liturgy as well as the whole of the service must XIX.—The liturgy as well as the whole of the people; and as the conducted in a language understood by the people; and as the most of the sons of Israel in Russia understand Hebrew, "the holy tongue," and the German jargon, therefore, it is decided that the service be conducted in these languages.

XX.—The sacraments instituted by Christ serve us as faithful witnesses of the grace of God, and His goodwill toward us; and it is through them that He is working in us in a mysterious and wonderful way, to keep alive and to establish our faith in Him, and they are likewise chosen proofs that Christ is the desire of our souls and the glory of our heads. The Sacraments are two: Baptism and the Lord's Supper; the observance of them is only of real use when the communicant receives them in a right state of mind.

municant receives them in a right state of mind.

XXI.—As the minister is not ministering in his own name but in the name of Christ and on the strength of being sent by Him, it is our duty to listen to the proclamation of the word of God by him, and to receive at his hands the sacraments, although he is a sinful man himself. His sinfulness does not destroy the grace of the gift of God to the recipients of the sacraments. But, nevertheless, the congregation is bound to investigate carefully into the life and habits of their ministers, and if after an impartial inquiry it has been found that the minister is a bad man, it is the duty of the congregation to denvive him of his office.

congregation to deprive him of his office.

XXII.—Baptism is a sign of the new birth. By means of water baptism, the baptized one is placed and planted in the Church, the Church of Christ. By means of water baptism there is the washing and cleansing from all evil, the baptized ones testify before all that they know their sins are forgiven, and that they are the children of God. It is therefore quite right that little ones should be led into the Church by baptism.

that little ones should be led into the Church by baptism.

XXIII.—The Lord's Supper is a sign that we remember the death of our Lord the Messiah, till He come, and by partaking of that heavenly bread and wine we unite all our physical and spiritual powers with the body and blood of Christ which have been offered in this world for our salvation. Such are bound up in the bundle of life to shine eternally at the right hand of our heavenly Father. By faith the bread of which we partake becomes a part of the blood of Christ, The ungodly, who have no living faith, eat it only with their mouths, but receive no part of Christ, and their sin is unforgiven.

and against the permission of the Government reprimanded as one who acted against the order of the Church; XXIV —He who breaks intentionally any of the rules of the Church, although it is not against the word of God, is to be

special assembly, to revise and to alter any Church rules which have only been framed by the wisdom of man. But any It is within the power of the general, as well as in that of a

religion of Christ it is not forbidden, but allowed to take an change must be for the edification of all.

XXV.—We acknowledge that false and thoughtless swearing fully and in harmony with the law of God. oath in matters touching the Government, if one does it truth is, according to our Lord Jesus Christ, and His apostle James, torbidden ; but still we are of opinion, that according to the

田田田 CREED.

things in Him, and all things to Him. Father is the living and true, and eternal God, who created heaven and earth and everything visible and invisible through His Word and His Holy Spirit. All things are from Him, all I believe, with a perfect faith, that our heavenly

dead, and buried for our salvation, rose again from the dead, and liveth, and sitteth at the right hand of our heavenly Father, from thence He shall come to judge the world, the living and the dead. He is the appointed King over the house of Jacob for ever, and of His dominion there shall be no end. prophets, and to our king David, the son of has, according to His promise made to our forefathers, to our israel a Re-leemer, Jesus, who was born of the Virgin Mary, in Bethlehem the city of David, who suffered, was crucified, I believe, with a perfect faith, that our heavenly Father Jesse, raised unto

be King over the whole world.

4. I believe, with a perfe of the earth unto jealousy, and to reconcile them all through faith in Christ, by the word of His Evangelists, in order that the knowledge of Jehovah should cover the earth, and Jehovah God and His foreknowledge, our ancestors have been smitten with hardness of heart for sin and for rebellion against our Messiah, the Lord Jesus, in order to provoke the other nations I believe, with a perfect faith, that by the counsel of

4. I believe, with a perfect faith, that through faith in Jesus, the Messiah alone, without the works of the law a man may be justified; that there is but one God, who justifies the all one in Christ. between bond and free, between male and female. faith; and that there is no difference between Jew and Greek circumcised Jews by faith, and the uncircumcised through

Apostolic Church. I believe, with a perfect faith, in a Holy Catholic and

I confess one baptism for the remission of sins.

I wait for the resurrection and renewed life of the dead,

and for the life of the world to come. For Thy salvation, I wait, O Lord; Amen

I wait, O Lord, for Thy salvation,

O Lord, for Thy salvation I wait.

slanderers and scandalous attacks, but also a fine specimen of extent of the work. We offer no apology to our friends for printing these documents at length. The remarkably able translated by Mr. Adler, give a deep insight into the malice of the Jews who oppose and who seek to depreciate both spirit of the entire letter stamps the writer as a genuine disciple of the Lord Jusus Christ, giving him at once a claim printing these documents at length. The remarkably able letter of Rabinowitch, so simple, dignified, Christian, and forgiving in tone, is not only an excellent defence against on our confidence and sympathy. patience under provocation; indeed, the phraseology and Rabinowitch and his work. These following documents, edited by Prof. Delitsch and They also confirm the reality and

בעיר נאראר עי

(Haggai i. 8.)

"Build the House, And I will take pleasure in it."

Religious Movement Among the Jews Continued Documents concerning the South Russia. Ħ.

into English by James A. Adler of the Mildmay Mission to the Jews Edited in German by Professor Fr. Delitsch of Leipsig: translated

LNTRODUCTORY REMARKS.

national customs and signs, although not meant to be in contradiction with Paul, can scarcely be brought into harmony with the universal character of Christianity which the retain some observances, as the Sabbath and circumcision, as relationship in which they place themselves towards ecclesiastical dogma causes fear lest they fall into heresy. To development of Gentile ecclesiastical Christianity. and, that risen light. Those features give expression to a strong national feeling, which to us Gentile Christians is offensive, We do not deny that there are still some dim features around wherever it has been made known, created immense interest "The First Ripe Fig" which we published last May, has at all events, puts too low an estimate upon the great

is it will

As children of the Reformation we are at the stand-point of one else before him, comprehended and defended. But with i.—viii. but also also chapters ix.—xi. which form an inseparable part, we firmly believe in the prophetic word concerning rable part, we firmly believe in the prophetic word concerning Israel's restoration, we look upon Israel with anticipative love, rejoice in the fact as stated by Luther in his work (1523) every Jewish advance towards Christianity—especially when as that manifested in the Bessarabian movement.

The world have the fact as such touching love to the Lord Jesus, It would be such touching love to the Lord Jesus, It would be such to the Bessarabian movement.

It would be much too low an estimate should we place them on the same level with the Jawish Christians of the first the centuries the most of whom relapsed as Minim* into Mr. Joseph Rabinowitch stands much nearer the Catholic, i.e., of the universal Church, than that of the Ebionites or even that differently, and to observe a different formula. In the the Triune God, in the God uncarnate, and in "the Lamb of documents which we already published, it confesses faith in God which taketh away the sins of the world." In the new increased depth. But what right have we to demand that accept the Christ of God? What we possess they will acquire the circle prescribed by the Word of God in the Nord of God in the Nord of God in the Nord of Christ there would accrue a great blessing.

We therefore without conversions the hope that by their entering

We therefore, without compromising thereby our principles, and also without hastily interfering with them, preserve towards our Bessarabian brethren a somewhat expectant attitude. We are confident that if they continue to love Jesus as their Messiah are confident that if they continue to love Jesus as their Messiah all crags and sand banks. They are now appealing through us all crags and sand banks. They are now appealing through us to Christians everywhere for help to erect a place of worship, at the Russian Imperial Government, and that of the Holy Synod, country, but deserving Christian sympathy, and gracious attention. May this appeal for help not be made in vain! A Jewish Church, consecrated to the Lord and His Christ is about to be erected in Kisheneff.

"מין "Min" is a contraction of the initials of three Hebrew words; מאמין ישוע נוצרי Believers in Jesus of Nazareth.

31

AINST THE Melit.

On page 38 of The First-ripe Fig we reproduced the good opinion of the Jewish journal Hamelitz, which appears at St. Petersburgh, concerning Joseph Rabinowitch, the leader of the movement in South Russia. It runs thus:—

It was difficult for us to believe such of a man whom we have known for nearly twenty years when he lived in Orjejew, and who, we must confess, to be a learned man; a man of talent, and who writes the Hebrew and for education; a man of talent, and who writes the Hebrew and for education; a man of understanding and well connected in society. And even since he took up his residence at Kischeneff, he has lived among his own people as one highly respected by the community, and many listened to his counsel in forming a society called "The Society for Assisting Jews to Agricultural Labour m Bessanbia." After the persecution broke out, he encouraged his brethren in the colonisation scheme of that purpose. Although he met with criticism on account of some articles he published in the Melitz against Mr. Oliphant, even that he did out of zeal for his religion and his nation; how could we give in his old age! We therefore thought, that the report which reached us must undoubtedly have originated with some enemies of Mr. Rabinowitch. In the come inverse.

In the same journal Hamelitz No. 71 of the current year, we find an article concerning the movement towards Christianity, of which Mr. Rabinowitch is the leader, which is quite opposite in tone regarding his person, and so bitter in style, that one would think it scarcely possible, even had Christianity been considered by the Jews as no better than idolatry. We reproduce here a faithful translation of the article from the Hebrew.

"After the hand of God had fallen upon our nation heavily, and the mob turned into a rod of indignation towards our brethren in South Russia, to devastate their dwellings, the wrath turned itself against the house of God, through some mischievous apostates who sprang from its very midst, who shook off the religion of their ancestors, in the hope of obtaining favour in the sight of the world. Among those destroyers there is an old man, who forgot his education, Joseph Rabinowitch, who presumptuously began to form a sect called "Christ-believing Jews," and prepared new and unheard-of articles of faith, and a new service for the Passover. One can see that this old man is not right in his mind, and that he wandered away in imaginations. We spared him at first, and meant to deal with him as with one of the three, of whom the Rabbins say, 'whilst thy left hand is thrusting them away, let thy right one draw them nearer.' But after obtaining more abandoned the old and defiled one, observing the well known saying, (INTON') NAD 'NATA' NAD 'Let the drunkard alone; he will tall by himself.' (Schabbath 32 a.) But a righteous indignation rested upon us, when we saw that he succeeded in

in casting dust in the eyes of people at a great distance, and in blinding the eyes of so learned and wise a man as Professor Delitsch, who in his kindheartedness believed what this man said to him, viz., that the Jewish Christian movement was spreading more and more in Bessarabia and in the other Southern countries. (So Prof. Delitsch says in his pamphlet.) But even then we reserved our opinion, although we have been better informed by our reliable correspondent at Kischeneff; we would not too hastily pronounce as a lie the fiction, which has been so widely circulated, in order that we should not be considered prejudiced, and our renunciations remain without effect. But we now, all the more, hall the day on which the denunciations, in every respect reliable, came forth from Kischeneff itself, because they came from a Christian journal which appears in that neighbourhood, viz., the honoured Odeski Listok 2nd (14th) September. No. 199. We reproduce it here literally in order to calm our brethren at a distance, to whom the story of the new calf of Kischeneff has caused palpitation of the heart; and to give, at the same time, a substantial reply to the above named Professor, who is a reader of the Mehitz, and who honoured us by sending us a copy of The First-ripe Fig."

"Some time ago there appeared in the journal "Cerkownyj Obschischesvennyj Wjestnik" (Universal Church Messenger) an

religion and morals of the Jewish people radically. He is one of those fools who are pursuing after the wind; he is lacking new Torah (law) which, he asserts, is able to improve the Joseph Rabinowitch, to the dreams and talkings of the new prophet of Israel who has risen at Kishenew. There is, at all events, a man named joined that movement, but we can truthfully say that a careful investigator will not find a single family, who listened statement in The Times 250 Jewish families have already Telegraf; believing the reports coming from a distance to be true without investigating whether the things supposed to ment which is supposed to have originated with a certain article taken from The Times concerning some religious moveall present difficulties. anxious to give to the Jews, and which would help them out of these means succeeded in creating a new Torah which which only confused his brain, and disturbed his weak mind. secular as well as religious education; he read some books have taken place at home were real facts. According to the duced in an Odessa Newspaper called *The Noworossiykiy* Tolomat's helieving the reports coming from a distance to be Joseph Rabinowitch. This article of The Times was reprolost himself in deep theological studies, and by who pretends to be in possession of a But I know it for certain that the

new Torah found no advocates in the world whatever, except in the person of its founder, I guess, that the article of The Times originated with himself; and as regards the 250 families, who does not know the dreams and imaginations which such a religion-maker is capable of dreaming and imagining, when he presumes to create souls after having lost his own."*

It does not appear to us strange, that the same Joseph Rabinowitch, who was considered by the Mehitz as well as by other journalists as a highly learned man, and as a zealous and a noble patriot, should after acknowledging Jesus as his Messiah, be looked upon as a deluded fool and a dangerous seducer of his nation. He who confesses the Crucified One must also take up His cross, and, as it is said in the Epistle to the Hebrews (xiii. 13) go forth unto Him without the camp and bear His reproach. Even when the work of redemption was yet in the future, the Synagogue, when in power, excommunicated those who declared themselves for the true prophets, who made it their task to bring the people out of error, and not for those who flattered the people. The prophet Isaiah (Ixvi. 5) comforted those who were excommunicated and brandmarked by public opinion, thus: "Hear the word of the Lord, ye that tremble at His word: Your brethren that hated you, that cast you out for my name's sake, said, let the Lord be glorified: but he shall appear to your joy, and they shall be ashamed."

It does not at all appear to your joy, and they shall be ashamed."

It does not at all appear strange to us, that Rabinowitch, who was till now considered a wise man, should after confessing himself a believer in the Crucified One, all at once be pronounced mad. The crucified Christ is, as Paul says (1 Cor. i. 23), "unto the Jews a stumblingblock, and unto the Greeks foolishness." At the present moment, when the Jews are no mere rivals but leaders of the modern ideas, Christ crucified seems to them more foolishness than a stumblingblock. The contempt and hatred of Jesus, which the Synagogue instilled for centuries into its members ... have by the educated class been changed to a sort of respect for Him as an important teacher. But the proud and rigid Jewish monothers cannot but think that Jesus was a blasphemer, making himself equal to God, and seducing the people to forsake God. When He said to the people of Jerusalem: "Before Abraham was, I am" (John viii. 59), they took up stones to cast at Him. Those stones are still in the hands of His kinsmen; and wheever attempts to let them drop, as Rabinowitch did, is considered a fool, who left Judaism, the religion of the One God, for the religion of the false Messiah, which is half Paganism.

It does not appear to us strange at all, although we should have thought it wiser and more proper, if the Judaism of the

² In the preface to The First Ripe Fig the figures 250 do not occur; we only say, . . . "About 200 families are supposed to have joined the new Jewish Christianity."

This is an allusion to Bereshith rabba chapter 39, where it is stated in reference to Gen. xii. v., that "when one converts a sinner, it is as if he created him."

present behaved better towards Christianity than that of the middle ages. It would be wiser, inasmuch as Christianity is the religion of the nations from which the Jewish people receive hospitality, and in whose Governments they have been admitted as administrative members; and it would certainly be wiser on account of the anti-Semitism, which regrets these allowances, and which is anxious that they should be withdrawn, to avoid giving them read or apparent reasons which would justify such a disposition and agitation. It would also be more proper, because the least that we may demand from the Jews is, that they will not offensively seek to put down those things which are sacred to us, and that they will give Christianity the credit of possessing so much of convincing power and amiableness, so that a Jew might become a Christian without becoming at the same time, in their estimation, a food, a defiled one, and an apostate!

But even that did not surprise us, remembering the deadly hatred which exists towards the Hebrew Christian in the countries East of Germany, and which loads him with the

hatred which exists towards the Hebrew Christian in the countries East of Germany, and which loads him with the curse of excommunication. But it did surprise us that a Jewish Journal like the Melitz should try to hush up the movement in South Russia by telling its readers that such a movement did not exist at all, but that it is confined to the person of Rabinowitch who had imposed upon me, the credulous Editor of The First-ripe Fig concerning the extent of the same. "The new Torah," states the reproduced correspondence of The Melitz, "has found no circulation whatever beyond its founder, and the article of The Times which speaks of 250 families, originated probably with himself." This is an insulting insinuation; and that Rabinowitch is standing alone, is an abominable untruth. We had no need to ask Mr. Rabinowitch for our information, for our friend William Faber has not only formed the acquantance of Joseph Rabinowitch but also that of his brother and of others, who are of the same opinion, and has witnessed it with his own eyes how high the waves of the movement have risen, and how many of the kinsmen of Rabinowitch came from far to ascertain more about the event of which they had heard. But still we thought it better to ask Mr. Rabinowitch to put us in the position of being able to contradict the accusation of The Melitz, that the result of this work was nothing more but a fraudulent boast. Mr. Faber wrote to him and we received on the 28th (16) October, 1884, the following reply which is a faithful translation from the Hebrew:

"MY DEAR AND HIGHLY HONOURED Mr. FABER,

"I hasten to reply to your letter of the 6th of October. That which you read in No. 71 of *The Melitz*, was taken from a Correspondent's article of the *Odeski*

Listok, No. 194 (2nd September). The author of that article is a Mr. Schubarski, agent of that paper in Kischeneff, and a fierce antagonist of the Novorossyjsky Telegraf, a journal which appears in Odessa, and which also reproduced in No. 257, (29th August), Bishop Titcomb's letter to The Times in which it was stated that 250 families in Kischeneff have joined our Christ-believing community. Copies of that number were circulated everywhere, and here in Kischeneff they were offered for sale by a boy, and fetched the high price of 25 Kopecks each. In this country the quarrel between these two journals is well known. The Odeski Listok is considered a Judeo-Philo organ and has mostly Jewish subscribers; the other journal is anti-Semitic and is mostly read by Genilles. What one paper finds charming and attractive, the other declares to be offensive and absurd; contradicting each other in principle as well as in detail. The Judeo-Philo paper does more harm than the other as it delights to flatter our people. It is from this muddy spring that the Jewish organs of the capital St. Petersburgh draw their information concerning the religious movement brought about through my instumentality, declaring me to be an uneducated idiot, although only nine months ago The Melitz, The Volkblatt, The Voschod, The Zephira and other journals unanimously raised the alarm, that "the cuming scripent, well versed in science and the law, the unversally honoured man, had turned into the wrong path and was leading astray souls by the hundred; and that families from different places in Bessarabia had been caught in the net." (Thus wrote The Melitz 1884, No. 6; Volksblatt, No. 11; and Voschod, No. 3).

It is to these Jewish-Russian journals, that the words of our Lord are applicable: "Whereunto then shall I liken this generation? and to what are they like? They are like unto children sitting in the market-place and calling one to another, and saying, We have piped unto you, and ye have not danced, we have mourned to you, and you have not wept."

But I was surprised, that the rustle of a withered leaf of The Melitz, stating that I stood alone, should have alarmed

But I was surprised, that the rustle of a withered leaf of The Melitz, stating that I stood alone, should have alarmed you to such an extent? Why, you have been here, and heard it from the mouth of my brethren that there were about 200 of our kinsmen inclined towards Christianity! During your stay here, you have experienced it yourself, that there is a circle of like-minded people around me. But it is not for me to make up the numbers of my followers in a mathematical and self-pleasing style; for I am not a commander of the Lord Jesus Christ, who received the instruction to raise him a troop of Jews, of this or that number, (at least 200 families); neither am I a founder of 200 shareholders. As I formerly said, so I do now, that the sad moral and social

nearly 2000 years ago was ignominiously put to death on the cross outside the gates of Jerusalem, was the promised Messiah and the Redeemer of Israel, the great Prophet of whom Moses said: "The Lord thy God will raise up unto thee a Prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto Me; unto Him ye shall hearken." In the power of Divine assistance I proclaim to them on every occasion, that if they return to God, and to David their King, viz. Jesus of Nazareth, with all their hearts, confessing their guilt before Him as the sons of Jacob did to Joseph their brother, whom they sold into Egypt: "verily we are guilty," then, they as well as the whole creation will be delivered from "the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God." I thank God the Most High very sincerely, that I hear by word and by letter, that thousands of my Israelitish brethren in the state of the control of the time. my eyes have been opened to see Him whom they pierced, and I began to lament over Him: "Woo, my Brother, and woe, my Lord! Since then, looking up to Him in faith, true in the earthly Jerusalem with the view of finding a hiding place for myself and my people against the hatred of the world condition of my people pains me, and that since my feet troc to my unbelieving and unhappy people, that Jesus, who name I held among my Israelitish brethren, for the liberation for me, and by the grace of God which has been given to me the least reserve I gave up all to proclaim frankly and freely and happiness of my beloved people. hope, for the which the whole creation is waiting, sprung up sacrificed entirely myself, all that I possessed, and the good Willingly and without

> himself in conflict with the existing laws, and those who would join the Christian faith find it almost impossible to separate themselves from the Community puts separating himself from their midst, and, on the other hand, prove by letters which are in my possession. I am convinced that the course I have taken as an instrument in the hands of the Lord is for the welfare of my kinsmen, and it pains me to and very extensively circulated among my kinsmen.
>
> And now I earnestly request all those whom the love of ally had in mind when I expressed my thoughts concerning the Christian Faith in the First Ripe Fig which is now printed Christ, and the grace manifested by Him, and whom I especitheir respective rabbis. There are many pious people who, like Joseph of Arimathæa and Nicodemus secretly love since the states-regulations subject them to the authority of at a loss in cases of births of boys, marriages, or deaths, to make so public a confession as I should like to do. members in the Synagogue who would tear to pieces anyone see, on the one hand, that there are selfish and Christ-hating themselves from the Synagogue-service. account of the states-regulations am unable

gave also His life for us, may "keep the feast, not with the old leaven, not with the leaven of malice and wickedness, but with the unleavened bread of sincerity and truth."

Will you, dear sir, remember the two requests which I addressed to my Gentile-Christian brethren at the Conference unite with me in the future, members of the body of Jesus Christ, and that they too might acknowledge us as such, in order that we who are rejoicing in the light of Christ who from among Israel, the brethren of Jesus after the flesh, who have been left so long in deep darkness and in the shadow of death, that they do not rest until the Lord, whose is the kingdom and the power, has by His grace made me, my house, and all who have already joined me, as well as those who will Christ constrains to desire to see the old and decayed vanish

in different places give attention to my cause, and that in my own sphere there are hundreds who say to me: "The Lord

For instance, when I was about to encourage agriculture among we will also go, and live." I never sought for people to share with me in any work before commencing it myself first. be with thee! wherever thou goest, and wherever thou livest, we will also go, and live." I never sought for people to

land, I proceeded thither to get thoroughly acquainted with it

when I conceived the idea of re-populating the Holy

I and my family started gardening at home

people,

at Kischeneff, that with willing hearts, constrained by the Holy Spirit, they would enable us to erect a place of worship, a temple of the Lord, and that they would also assist us, in the highest sense of the word, with paper and ink—in order that we may reach our Israelitish brethren of the whole of the towards the eternal salvation. Russian empire in a literary way, to direct their attention

is independent of numbers; but I can positively state that there is a large number in the Jewish camp who are waiting It never entered my mind to pledge myself to present to the Lord as a new meat offering just 200 men, so that if one of this number should be wanting the journals might denounce me to my people as a liar, and disown me, who, otherwise an well known to them. The salvation which we found in Christ

us in our way of worshipping and living in Christ, as I can apparently are upon the standpoint of the law, adhere secretly brethren have placed ourselves in deed and in truth under the the glory of God, turn our adversaries into instruments of rightmy own soul and the souls of my dear brethren, nearer to God in the power of the resurrection life, and how I could, to myself very earnestly how and by what means I could bring So before appearing publicly, I devoted my best and entire time to the thorough study of the New Testament, and asked

us, and are trying to enlist others who would unite with

grace; and even many

of my kinsmen,

Freely and unreservedly, myself, my house and my

37

and the parties again

so that the malicious eyes of those who are working mischief in Jacob can not behold them; I mean The Melitz and similar organs. The real state of things will not be manifested until we have been counted worthy to say in our our own place of worship, a temple of the Lord, "Hosanna to the Son of David," for the success of my Christian efforts. swap, a temple of the Lord, "Hosanna to the Son of David, sanna! Blessed is He that cometh in the name of the Lord." am far from doing the work of the Lord decentfully by They are concealed

nations. might diffuse light among my people as well as among all suffered in order that as the firstfruit of the resurrection He of my Israelitish brethren will know that Messiah must have than thousands of gold and silver, their pride puts such reckless words in their mouth as to say that I am mad, and Messiah and Saviour Jesus, the crucified One, is dearer to me They know it perfectly well that this is not true. But now as they cannot but see, thank God, that the teaching of my of money from the missionaries according to the rumber of heads (gulgoloth) which I win for the law of Mount Golgotha. and others, imagine and assert, as if I received a certain sum make the grace of Christ an article of gain, as those who are misleading my people, the Jewish editors, Zederbaum, Landan accepting vicious and wicked people into my house, who would to my brethren; and the time is not very far off when many am not mad, there is understanding and truth in what I speak me crazy. that the reading of some unacademical pamphlets has made To those journalists I say: Honoured gentlemen,

eyes nor slumber to my eyelids till I find for my brethren in Russia a habitation for the Mighty One of Jacob, viz., the Messiah Jesus, where I might enter with them, and together worship at His footstool in the firm confidence, that He who has chosen Zion will give me grace, compassion and sympathy said, among my brethren after the flesh, in bringing them to their knowledge; so that I may be able to accomplish the work spirit, another with strength; one with counsel, another with Brother Jesus Christ has opened to them; one with the Christ, to assist me with every good gift out of the treasure my without Me ye can do nothing." the course I began, armed by the power of our Christ, who worthless talk of the Jewish newspapers. They may exhaust Christ, a lasting habitation out of holy and living stones, purified I am not anxious that those who join me should be many, but that their faith should be of the right sort. My heart's desire is to build, by the grace of God and His Son Jesus by truth and sincerity. I do not concern myself about the themselves in calumnies and imprecations. Me, and I in him, the same bringeth forth much fruit: for the opened eyes of all God's children, the true followers of "I am the vine, ye are the cranches: He that abideth I will give no sleep to my I am pursuing

> way of truth and life. Amen.
> You might translate and publish this letter, that Brother after the flesh, that they may find through Him the

sentation be resisted, and the mouth of the slanderer known what I am concerned about, and thus the misrepreit may be β,

Jesus Christ the Crucified One." stopped to the joy of those that love the truth.

Accept the hearty greeting of your friend whose glory is

Those concerned in the movement form a scattered community of which the smallest proportion of members are, as it is said, in Kischineff. But just in Kischineff the erection of a place of worship has been commenced, since the Russian Imperative. news towards this Jewish Christian movement. We recently received a letter from Pastor Faltin at Kischineff, from which As regards the number of those concerned in the movement, the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from our *First* the figure named in *The Times*, was not taken from the *The Times* the first the first the *The Times* the *The Tim* we desired to have materials to meet the attacks of The Melitz. ments, and we did not need any justification on his part; This is the reply of Mr. Joseph Rabinowitch to our inquiry. We were perfectly convinced of the truthfulness of his statethe following is an extract, and which contained that joyful Government have taken up a somewhat friendly attitude Ripe Fig, which expresses itself uncertain on this point. but

From a letter of Pastor Faltin, 24th of Oct. (5th Nov.) 1894, to the Editor.

DEAR BROTHER IN THE LORD,

I am glad to send you to-day good news concerning the progress of the Jewish Christian movement in this place. It is wonderful how graciously the Lord directed matters till now! The First Ripe Figs came first into our possession in single copies; the bulk has in the meanwhile been retained; probably because it is feared that the movement would have an injurious effect in political circles. The zealous agitations of the enemies of the movement, who opened their mouths wide in the Newspapers, have contributed materially towards rousing attention in the highest state and Church circles to this movement. The brochure was translated into Russian and reached on the one hand the Minister of State, and on the other, the orthodox synod of Bishops in Kieff. But the Lord overruled it for the good of the cause; there acose in the different circles sympathizers and defenders of the movement. Without any step being taken from here, Mr. Rabinowitch received yesterday a note from the Censor Committee informing him that in consequence of the special consideration of the Minister of the Interior, the distribution of these and several other writings of Mr. Rabinowitch in Hebrew, was graciously granted. The Governor and the chief of the Gendarmes are very kindly inclined towards this movement; and I was able to guarantee for them, and to remove some erroneous opinons. This foundation is absolutely necessary for the blessed development of the work in Russia. Thanked be the Lord, that till now everything has gene on so stocessfully.

Mr. Rabinowitch has been here to day, and we have in earnest prayer entreated the Lord for further direction. A petition has been drawn up to the Governor, requesting him, on the ground of a cobresponding paragraph in the law of the state, to allow the undersigned persons to meet in a special room, as a branch of the vides home of the cobresion of the second of the cobresion of the

name of "Israelites of the New Testament," for the purpose of réading the Word of God, Old and New Testament, and to worship, withou being molested, Jesus of Nazareth whom they acknowledge to be their and the world's Saviour, of whom they desire to know nore and more and to whom they wish to devote themselves in love more and more. The whole document is exceedingly well composed, and as the authorities are by the gracious leadings of God, favourably inclined, it may be expected with certainty that a favorable reply will come. The room has already been chosen; it is in the neighbourhood of the parsonage, in the upper part of the house of Mr. Rabinowitch, junz., who is likewise a believer with all his heart, and sincerely loving the

The meeting-room will resemble a Lutheran Church as to its arrangements. A neatly made tablet will be placed on the wall opposite the entrance, on which will be inscribed in gold letters the words on the enclosed slip of paper, which should strike everyone that enters.† Mr. Rabinowtich laid the plan before me and desires to have your opinion on the matter. I find the inscription very appropriate; by the three names of God it contains, it strikingly points the laraelite to the Trime Jehovah.

Beneath the tablet a communion table will stand, upon which the scrolls of the Law similar to those used in the Synagogues will be placed, and a nicely bound Old and New Testament, viz., a complete Hebrew Bible.

My request is now in the name of our brethren the Israelites of the New Covenant, that the friends who desire the extention of the Kingdom of God among Israel should give us now a helping hand. FALTIN.

movement, in its origin and development; with documents setting forth the "Morning Service" for week days and Sabbaths; the "Creed" and the "Articles of Faith" as held and used by the Israelites of the New Covenant; in addition to a full account of our personal interview and impressions of Rabinowitch. We have also added further documents, edited in Hebrew and German by Prof. F. Delitsch of Leipsig which defend Rabinowitch and his work against the unjust and the pen of Rabinowitch, a letter, fragrant with the grace that added documents are especially valuable as containing, from untruthful attacks of an unfriendly Jewish Press. We have given our friends a connected history of this These

is in Christ Jesus.

Let it be repeated that in all our intercourse with Rabinowitch, by letter or otherwise, we have never put any pressure on him as to doctrine or practice, but have left him to God and his own conscience in these matters, wishing only to give him spiritual encouragement and, if need be, material help.

would return to Kischeneff unbaptised. However, we found a few days afterwards by news sent to London, that he had been baptised in Berlin after our departure. This naturally Rabinowitch still unbaptised, and with the impression that he When we left him at Leipsig on Thursday morning March th, 1885, on our return to Berlin and London, we left that undue pressure had been exercised

> consternation on reading in the April number of The Jewish Intelligence,"—the monthly organ of the "London Society for Promoting Christianity amongst the Jews,"—the following some quarter. We wrote at once to Berlin and to Leipsig and asked for information. The reply assured us that the baptism had taken place at the express wish of Rabinowitch himself. So far all seems clear. But in course of a few days, we, and many other friends of Rabinowitch, were filled with alarm and information-

41

COMMITTEE OF CORRESPONDENCE, JANUARY 16.

A letter was read from the Rev. R. Faltin, Society's Missionary at Kischeneff, descriptive of the Jewish Reform movement in South Russia, and recommending the employment of Mr. Joseph Rabinowitch as a Missionary of the Society. The Committee directed that Mr. Faltin be informed that it was contrary to the Society's laws to employ an unbaptized agent, but that they desired to stand on the most friendly and brotherly relationship with Mr. Rabinowitch, assuring him of their earnest prayers and sympathy, and of their deep interest in the movement he

GENERAL COMMITTEE, FEBRUARY 13.

The Committee, as a practical expression of their sympathy, sanctioned a grant of £100 to Mr. Faltin, for the promotion of Christianity in connection with Mr. Rabinowitch's work. The appropriation of this sum to be considered on receiving Mr. Faltin's report.

refusal been unconditional and absolute.

A comment on this proposal appears in Word and Work of The only point of alarm is that the Rev. R. Faltin has recommended the London Society to employ Rabinowitch as one of their missionaries. The reply of the Committee is all that the reply would have been more satisfactory had the that could be desired as far as it goes. We suggest, however,

April yell from the pen of its Editor, and which we believe so thoroughly expresses the sentiments of the large majority of Rabinowitch's best friends, that we give it in full as follows— April 9th from the pen of its Editor, and

RABINOWITZ.

Only an extremely official mind could entertain the idea of employing Rabinowitz as a missionary agent. The great success of the Jewish Reform movement in South Russia is mainly due to its spontaneousness. If in any measure it became formal or fall back upon the old lines, its charm would disappear, and its power to advance would at once cease. We are glad to find that a proposal to employ Rabinowitz as an agent of the London Society for Promoting Christianity amongst the Jews has been rejected by the Committee, even though the only reason assigned is that he has not been baptized. We are informed this objection is not likely to continue long in force: nevertheless we trust the attempt to put the Jewish reformer in harness will not be repeated. He can be effectually aided in a thousand ways, by Christians of all classes, without being tied. Probably, if the work he has begun is allowed to proceed without interference, it may give rise to similar movements elsewhere. To bind it by any bonds, or to limit it in any fashion, however desirable such action may appear to outsiders, is to risk its success and seriously to check its

impression—that Pastor Faltin was simply a Lutheran Pastor—we found amongst the leading friends of Israel in Sweden a few years ago. We don't for one moment blame Pastor Faltin for the ignorance of his friends on this matter, but we think that had the facts above referred to been known by Prof. Delitsch and others they would have hesitated in proposing as steward of all money for Rabinowitch, and as most all the facts all the facts all the facts all money for Rabinowitch, and as most eligible for preserving the freedom of the movement, one who is an agent of a Society and who recommends his Society to absorb Rabinowitch That the statement,—that Mr. Faltin years the truth had been dawning upon him under the ministry of the Society's Missionary, the Rev. B. Faltin." is one of the Society's missionaries—is no mere slip of the pen, we find the statement confirmed in another part of the and his work; and as the most eligible man for preserving the independence and freedom of the movement. The same impression—that Pastor Faltin was simply a Lutheran same April number. Speaking of a young convert who came from Kischeneff to escape persecution, it is said, "For some contributed with any Society, and urge his thorough independence in this well, know him only as a Lutheran Pastor who takes interest in the Jews. They even deny that he is officially connected those who know him as a most excellent Christian man. But some of those in Germany and in England, who know him There is another point of considerable importance, viz., that the Rev. R. Faltin is one of the Society's missionaries. No one can object to this in itself, for Mr. Faltin is spoken of by a plea for his being entrusted with all money i by Germany and England towards Rabinowitch

The following extracts are taken from a long and interesting letter received from the excellent and learned Prof Strack of Berlin, dated Thursday April 2nd in reply to one from me.

"When you left Leipsig, we were agreed as to the necessity for Rabinowitch to take time to consider respecting baptism. The next morning (1987)- he declared that he was resolved to be baptised before returning to Russia. Therefore, in the afternoon, Prof. Delitsch thought it better to have him baptised in Berlin and not in Leipsig; not by a Lutheran clergyman, but by a clergyman of Great Britain or America. Walhout the least pressure Rabinowitch was willing to return with me to Berlin. A friend recommended Prof. Mead, formerly Pastor of the Congregational Church, Andover Theological Seminary, Mass. U.S.A, as an earnest Christian. After due information Prof. Mead consented to baptise Rabinowitch, and the latter consented to be baptised by him. My friend, Pastor Knak of the Bohemian Lutheran Church, consented to give the singularly favourable circumstances, I believe we saw the finger of God. Besides, I though that through this baptism, the imnost thoughts of Rabinowitch and those of his present adherents would be unfolded. If he will soon cease to have influence over his followers. It may be that I was mistaken in thinking thus, but you see that from this standpoint I could not dissuade Rabinowitch such parties of the form of baptism, we had with you and Rabinowitch a long discourse. He wished to baptise his

adherents in the same way, but he did not say that the immersion was a conditio, much less a conditio sine qua non for him personally."

"As to Pastor Faltin," continues Prof. Strack, "I believed, and I believe still, that he is not a missionary of the London Society, but I must confess that your communication has filled me with astonishment, for I did not Society. The term missionary is, I believe, awkward; they ought to have said agent. (Two hours later.) Just now I find in the Jewish Intelligence, for January and March, that Pastor Faltin is called 'our missionary.' I know that he is a divine in the Russian army for the Russian soldiers of the Lutheran faith; so he can hardly be an ordinary missionary of the Lutheran faith; so he can hardly be an ordinary missionary of the Lutheran faith; so he can hardly be an ordinary missionary of the Lutheran faith; so he can hardly be an ordinary missionary of the Lutheran faith; so he can hardly be an ordinary missionary of the London Society, or of any other Foreign (not Russian) Society. I thought him a free missionary, and so, likely, did Prof. Delitsch. I am convinced that I may assure you, that Prof. Delitsch is not willing to give over Rabinovitch and his movement into the hands of any Society. Prof. Paltin and of the various Societies.

Now I agree with you, that the unknown—at least to us (in Leipsig)—position of Pastor Faltin, medium between the different Societies and Rabinovitch, if he is an agent of the London Society?

"I be a speak difficulty. How can Pastor Faltin be an impartial medium between the different Societies and Rabinovitch, if he is an agent of the London Society?"

I have felt it right for the good of the cause and the glory of God, to give these facts to the friends of this movement. Rabinowitch is the property of the whole Church of Christ, and all his true friends should be concerned about the preservation of his freedom from all control by Sect or Society.

These painful impressions, which we would most gladly have concealed, had better be stated frankly and kindly, that mischief may be prevented. No one for a moment would say a word in disparagement of the Christian character of Pastor Faltin; or call in question his honest desire to benefit Israel. All that is insinuated is mistaken zeal. Rabinowitch and his work are so very exceptional, that they should be treated as outside the sphere of any ordinary missionary. Some of the mischerous results of mistaken zeal have already appeared in Kischeneff, as given by Rabinowitch in a long and interactive letter weither in the 2th of the mischeneff. each rest on its own foundation, with mutual goodwill subsisting between the workers, and neither seeking to proselyte from the other, praying for each other's success, estrangement, though in itself to be deplored, may well be endured, if it lead to the establishment of sound relationships this we trust may be very temporary, and it already exists to some extent as witnessed by the letter itself. A little temporary estrangement, though in itself to be deplored, may well be the greatest glory will redound to our common Lord between workers having one common object in view, but interesting letter written on the 6th of April. We are aware that in publishing this letter we run the risk of causing estrangement between Rabinowitch and Pastor Faltin, but this whose modes of work are very different. Let the work of

a false prophet; but to sound an alarm when danger threatens and to cry peace, peace, when there is none, is the mission of Silence in the presence of known danger is guilty silence

is a simple duty, and may prevent the very danger threatened, which we fervently pray may be the result in this case.

holding certain portions only in the interest of peace. We subjoin extracts from the letter of Rabinowitch, with-

"KISCHENEFF, April, 6th, 1885.

May He who quickened our Lord Jesus, quicken also us through Jesus MY DEAR BROTHER IN OUR ADORABLE LORD JESUS CHRIST JOHN WILKINSON.

and together establish us, in order that the grace of God be made known through many, and the knowledge of God spread to the glovy of God. Amen. Thanked be our heavenly Father for giving His angels charge over me to keep me in all the ways on which I travelled. After returning from Berlin to Leipsig, where I remained four days, I arrived home safely on the 22d, and found my family well preserved in body and soul, who rejoiced with me. We did not lose a moment in thanking the Lord on bended knees and from the depths of our hearts, for all His goodness shown to me all along my journey; and in the name of our Lord Jesus Christ we prayed, that He would bless and prosper your work, my brother Wilkinson, and that He would bless my brethren, Dr. Dixon and Mr. Adler, their families and all near and dear to them. We also remembered in our prayers all dear friends in England, known or unknown. The Lord be with them in their work of building up the house of Israel upon the foundation of the Son of God, our Lord Jesus Christ. Neither have we omitted to pray for the venerable Professor Delitsoh and all his dear ones, and for Professor Strack, Mrs. Davis, and Miss Garnet; for they have all contributed to my welfare, in comforting me all the time I sojourned in a strange country. May the grace and mercy of God remain with you all so long as the moon endureth.

so long as the moon endured:

You have, I dare say received the letter I wrote to you from Berlin soon after my baptism, and you know that we all desired that the fact should remain a secret for a while, till I had first informed the Government of it, and obtained its sanction concerning everything touching our movement. But the Lord willed it otherwise. For when I soon after my baptism, informed one of the high officials (for, as I told you, I could not do anything without revealing it to some of the high government officials, who are ready and willing to support me), he found it necessary for the good of the eause to publish it in one of the government organs, called Bessardsky Gobernske Wedamost, which appears here in Kischeneff. He stated, that, "the founder of the community of the 'Children of the New Covenant,' Joseph Rabinowitch, has been sanctified (or set apart) by baptism according to the rite of the Congregationalists, and is allowed to administer the Christian sacraments to his Jewish brethren: to those already belonging to his congregation as well as to any other Jews who may be willing to join him in Kischeneff in order to celebrate with his congregation on the 24th of March, the feast of Easter."

But even before I arrived it was made known that I had been set apart by baptism; and on the Saturday preceding Easter, I conducted the service according to our new liturgy published in Leipsig; having already obtained the necessary permission from the Censor, and each member held a copy in his hand. After offering a short prayer in the name of our Lord Jesus Christ and the Holy Spirit, I addressed them from the Word of God on the sufferings, crucifixion, and the death of our Lord. Also Pastor Faltin, and Dr. Lhotzky who arrived here on Friday night, were present, and istened to my address. On the first day of Easter, we met together for worship, and I preached upon the subject of "The Messiah and His resurrection," having first read to them a portion from Isaiah, John xx,

and 2 Oor, iv; and I see since I returned to Kischeneff; that my baptism is very pleasing to all lovers of Jesus Ohrist, and that it does not linder the movement.

It is a hundred deaths to depend upon man, "for it were better for me

to die, than that any man should make my glorying void," said the Apseid. I also remember his words (2 Cor. i. 19), "For the Son of God, Jesus Christ, who was preached among you by us, was not yea and may but in Him was yea." (I just now received your precious letter of the 31st of March, and therefore leave off writing to read the same)

Dear brother in Christ, I see that your love to me and to my people Israel, is a divine love, a true love in Christ. Even before revealing to you the anguish and trouble of my soul, which I named above, you came to comfort me with you dear letter, which is comforting me through the Holy Spirit which is drawn from Him, and is inspiring me through the Holy Spirit which is drawn from Him, and is inspiring me through the Holy Spirit which is drawn from Him, and is inspiring me through the Lord and His Christ, and in the salvation of Israel, from Him who was delivered up for our transgressions and who rose for our justification. Amen.

Now I am going to reply to your letter. As regards the holy bapism, I can only say a few words; it is done, and every thing is done by the guitance of the Holy Spirit. And I say it distinctly, that I did not receive baptism because I was in any way, or by anybody, pressed to do it; but at I fold you long ago, because it was absolutely necessary for me to take that step. I now had a good opportunity of being baptized in Berlin by Professor Mead, who is an American, and made up my mind to baptized there. The Government does not like to see thousands of its Jewish subjects join the Government does not like to see thousands of its Jewish subjects join the Government does not like to see thousands of its Jewish subjects join the Government is of greater value to me than that From what any special community, to depend upon them for the baptism and to do what they desire. I said to Professor Delitech axplicitly, and he well understond me. "Other lords because the set in Father to receive had dominon over us." Physically, as to the major and the man and and

guarantee that not a penny shall be lost, but that all shall be spent in the holy cause, as appointed by the contributors; on the place of worship; on the school; or on the other objects they may name; the same shall be done if they send me holy Scriptures. I shall do as you advised me; I shall enter every thing in a book, and I shall report to you each time of how it is spent, with signature and witness.

After the festivals, I shall send you, Dr. Dixon, and Adler, the photograph of my family, as I promised; at present they all send you their kind regards, and daily pray that the Lord may bless your work in the name of Christ.

Give, please, my salutation to my dear brother in Christ, Dr. Dixon, and to my dear brother in Christ, Adler, who will probably translate this

The grace of our Lord Jesus Christ be with your spirits. Your brother in Christ Jesus, who is trusting that his work in Christ has not been done in wait. in vain,

JOSEPH RABINOWITCH."

into truth. the meantime he must not be lectured out of error, but loved Christians may reasonably hope he will in time outgrow. accounted for by his surroundings, and which Evengelical flavour of Sacramentarianism and Sacerdotalism which may be of Christ; salvation by faith; necessity of the new birth; regeneration by the Holy Ghost; good works as the fruit of and have gathered from himself, he believes in the inspiration of the entire Scriptures; man's ruin; redemption by the blood We have been frequently asked "What do vou think of Rabinowitch as to doctrine, is he sound?" I am not his judge before God, but as far as I can gather from his writings faith and evidence of its genuineness; and eternal life as God's free gift. Some parts of his "Articles of Faith" have a strong

with such a movement, when its adherents still cling to such Jewish observances, as the Passover, Circumcision?" It has also been asked "how can Christians fully sympathise the Sabbath, and

commits no sin by keeping Saturday as Sabbath.

Now a word as to the Passover. The unbe the week, and tens of thousands of Christians every Sunday say, after the words "the Seventh day is the Sabbath in it thou shalt do no manner of work," "Lord have mercy —Old Testament and New—always means the Jewish Sabbath—Saturday. He is told in the Decalogue to "remember the day is the Sabbath of the Lord thy God. Christians still count Saturday as the Seventh day, and Sunday as the first day of Sabbath day to keep it holy," and is told also that the Seventh upon us and incline our hearts to keep this law," When they Please put the matter for a moment from a Jewish point of iew. Take the Sabbath. The word Sabbath in the Scripture it last Saturday and purpose to do the same next day. Bear with the Jew in this matter, he surely

keeping the Passover at the present day has no Passover lamb The unbelieving Jew in

> in keeping Passover after this fashion. Well, what is the meaning on which to feed, and no sheltering blood, he has simply the unleavened bread. The believing Jews of the New Covenant in South Russia take Christ as the true Passover Lamb, and blending the original institution with the Lord's supper, they have together the type and the antitype and thus commemorate national and spiritual redemption. Surely there can be no sin

merged "for in Christ Jesus there is neither Jew nor Greek, bond nor free, male nor female." The Jewish nation as such will be compared in Palestine on the second advent of the Lord. Is Yet in a type of spiritual blessings in Christ; and Circumcision is as shall be in your flesh for an everlasting covenant." Now a word as to Circumcision of the rite of Circumcision? Circumcision? it a matter of surprise that unbelieving Jews do not see the character of this dispensation and the higher calling of the Church? Nay, is it wonderful that those who accept Christ as Messiah and Saviour do not see these things at once? Numbers for gathering the Church, composed of spiritually elect individuals from all nations; the Jewish portion termed "a remnant according to the election of grace;" the Gentile portion called Yet in proportion to the number of Jews Christianised and merged in the Christian Church their distinct nationality is lost. How is this difficulty to be met? The instructed Christian meets it in this way. This is a distinct dispensation truth that the Jews are decreed to remain a separate to the end of the world. See Jer. xxxi. 35-37; Isa. l: is admitted by most of the students of Jewish and prophetic of faith in Christ; without the former-no national blessing; uncircumcised male child . . . shall be cut off from his male child among you shall be circumcised." "My covenant in Christ, the middle wall broken down, so that in this dispensation all national, social, and sexual distinctions are ignored "a people taken out for His name"—Jew and Gentile both one essential to the one as faith in Christ is to the other. Now it was a type of spiritual election; National blessings in Palestine without the latter—no spiritual blessing. doctrine of baptismal regeneration. Circumcision was a type rite into the privileges of the National Covenant. "Every Jerusalem said to Paul, It is not a question of yesterday, but a question of Apostolic times. All the Elders of the Jewish Christian Church in a question originating with the believing Jews in South Russia. influence of fear lest on becoming Christians they should become Gentiles, and lose their distinct nationality. This is not of thoughtful and religious Jews at this day who are sincerely Circumcision is not a type of baptism, or it would teach the people, he hath broken my covenant." inclined to accept Jesus, are found "Thou seest, Circumcision is the initiatory ţ. hesitate under Gen. xvii. 10-14. National election Isa. lxvi. 22 " And the people

myriads (Greek) of Jews there are which believe; and they are all zealous of the law; and they are informed of thee, that thou teachest all the Jews that are among the Gentiles to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise their children, neither walk after the customs." Acts xxi. 20, 21. These myriads of Jews were acknowledged believers, and the more advanced elders at Jerusalem dealt very tenderly with them, and why should not we deal tenderly on this point with Rabinowitch and his followers? They acknowledge that these observances have no saving virtue, that salvation is in Christ alone, but that these observances tend to preserve Jewish Nationality which God has decreed shall not be destroyed.

movement may influence the Jews throughout the whole All true Christians may then sympathise with our Christ-believing Israelites of South Russia, and acknowledge them as brethren; and not only so, but should earnestly pray that the world.

eight years, that if God should raise up some Jew in London to work on similar lines to those of Rabinowitch, hundreds of Jews, specially in its Medical Department, during the last such has been the influence of the Mildmay Mission to the Jews would answer the call of the trumpet, and rally round the standard of the Lord Jesus Christ. Of one thing I feel sure, and this I would emphasize, that

pray tor such a movement in London. We think that all Christians who love the Jews may wel

wise to predict, except that if a movement originated by the Spirit of God it must necessarily result in glory to God, and that is enough for us. What the end of such a movement might be it would not be

awaken the Jews to the claims of Christ! Lord, awaken thy Church to the second advent of the Lord Jesus Christ! "Come, Lord Jesus, come quickly." Lord, awaken thy Church to the claims of Israel! Lord,

P.S.—We subjoin extracts from a letter received from Rabinowitch early in May, dated April 30th, down to which date it will be seen that he had not received any co-operation as far as possible, with all others aiding, or wishing to aid Rabinowitch, I have agreed in friendly conthat a proper account duly audited shall be rendered of the way in which all monies for the public work have been spent. pamphlet, and after much prayer for Divine guidance, we have decided to pass all monies entrusted to our stewardship for aid whatever except through our Mildmay Mission. various reasons, some of which have been named in Rabinowitch direct to himself, and not through the hands of In order, however, to preserve brotherly love and friendly party; Rabinowitch having given a written guarantee the

> ference with J. E. Mathieson, Esq., the Rev. Adolph. Saphir, D.D., and the Rev. Theo. Meyer, on May 19th to inform our honoured friend, Prof. F. Delitsch of Leipsig when money is sent to Rabinowitch, as to the amount and the object to which it is to be devoted, so that there may be not the contract of him will be absolute. Any one on the spot holding the purse-strings, or counselling those who do, must of necessity brotherly co-operation will be preserved on the one hand, whilst on the other, the friends of the Mildmay Mission will know that their contributions go direct to Rabinowitch, without conditions and without delay, and, as far as we are concerned, his freedom to work as the Holy Spirit may lead exercise a moral control over Rabinowitch and his work. danger of giving twice over for the same object. Thus

May the Lord keep and guide him!

"Dear Brother in the Exalted Messiah Jesus,

as usual every week to receive an answer to my letter, especially as my last one of the 20th of March was a long one, pouring out in it my bitter complaint.

I was in hope to have soon your valuable counsel, in which, as God the Father and His Son the Messiah know, I always find love and truth, and my spirit cheered and made confident that God is with me in all the way I walk, and that my feet will not glide into the morrow when you departed, you took out two pence to take care of myself. You are my friend; I have received nothing of the Priest and nothing of the Levite, both of whom passed me by (Luke x. 30.37), and why are you silent now?

Hasten and enquire after the welfare of Joseph your brother in Christ, who by the mercy of God granted to him was dangerous spots before me; and in the end I hear nothing from you. What does it mean? And why is it? Dear brother Wilkinson, I assure you that your long silence is for me unbearable. You were the first and the only one who came to mrescue when I hung between life and death; like the good Samaritan you came and saw me, and had compassion on me; you bound up my wounds, and brought me to an inn, and on the more of the state of the st For a whole three weeks I have waited, expecting

and therefore we are preparing to commence on the 23rd of this month, April (old style), or May 5th, to enlarge the place of worship after a plan sanctioned by the Governor. Different people are coming daily to listen to Bible exposition, Old and instrumental in proclaiming to his rebellious brethren the unsearchable riches of Christ, and to inform them that only through the Lord Jesus can they obtain acceptance. Thanks be to God Jewish brethren come to the place of worship to listen to the truth of the Gospel, so much so that the place cannot hold all, the Father, that, since my return from Berlin, the work of pro-claiming the Gospel is increasing. Every Sabbath many of our

New Testaments, and to pray in the name of our Lord Jesus Christ for the speedy salvation of the people of Israel. Amen.

I have applied for permission to erect a school for boys and girls of the Christian Israelites separate from the other Jewish schools, and expect ere long to obtain it.

Beside your kind contributions, I have not received from anyone a single furthing, and our needs are great, as I told you in Berlin. My confidence is strong that enlargement and deliverance shall arise to the Jews from Him who said "Let light be and light was." Neither have we Bibles nor New Testaments. The small box with German New Testaments and the Epistle to the Hebrews edited by our dear friend Adler, I received, (I dare say they were sent by you.) Thanks be to you London people for all your kindness, and may God reward you here and hereafter. We are greatly in need of Hebrew New Testaments, and Testaments in the Eussian and Gewish jargon. There are not many here who know the pure

All my family, my wife, my sons and daughters, pray for you and your family morning and evening, that the Lord would preserve your bodies and spirits, and that He would bless your work in Jesus Christ. I send you the photographs of them all; receive them as a token of friendship and love for ever from your brother in Christ Jesus, who loves you and yours with the love of Christ, to which there is neither end nor limit.

Joseph Rabinowitch. Remember me to Dr. Dixon and to Mr. Adler."

MILDMAY MISSION TO THE JEWS.

DIRECTOR AND MISSIONARY:

Rev. JOHN WILKINSON, 79, Mildmay Road, London, N.

Sphere.—The Jews throughout Great Britain.

Workers.—Twenty-six belonging to the various evangelical denominations; about half of whom are unsalaried.

Work.—House to house visitation; distribution of scriptures and tracts: preaching stations; Medical Mission; Sewing Class for Jewesses; Night Schools for Children; Itinerant Mission; Printing House and Home for Inquirers; Convalescent Home; Home and School for Jewish Children, &c.

SERMON BY MR. RABINOVITZ.

HE following translation of a sermon preached by Mr. Rabinovitz in the Church of the "Israelites of the New Testament," in Kischineff, on Good Friday,* 11th April,

1886, will greatly interest our readers :-

DEAR FRIENDS,-Do not expect from me this time proofs from the Holy Scriptures and the prophets that Jesus, who was born of Mary, at Bethlehem, is our true Messiah and Redeemer, because the lamentations which fill our Russian churches on account of the extraordinary and terrible event, which happened eighteen centuries ago outside Jerusalem, should be more convincing to you than proofs from the Bible, which some of you believe, and others do not. I say that these lamentations ought to show you that Jesus is the Angel of the Lord, who bears the sins of the world, and that He is the only begotten Son of God, of whom the prophet Zechariah prophesied that, as Angel of God, He would come from the house of David. "And they shall look upon Him whom they have pierced, and they shall mourn for Him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for Him, as one that is in bitterness for his firstborn" (Zech. xii. 10). That unfortunate Friday, which the priests of Jerusalem have turned into a day of mourning for the whole world, because, as they surrounded Him like dogs and wild beasts, they absolutely demanded the only begotten Son, and delivered Him, though innocent, into the hands of the Prince of this world, who has power over death; that Friday brings us, children of Abraham, great fear and trembling. Our hearts are overwhelmed by the thought that our Messiah, the King of Israel and our Redeemer, suffered the death of a malefactor. Tears flow when we think who was so shamefully treated; how the inhabitants of Jerusalem laid their hands upon this fruit which God caused to grow out of the stem of Joseph; how they killed on Golgotha the Prophet, the only begotten Lord!

The Jewish proverb is not used in vain: "The Jew has not had yet a good Thursday." It is true, because that Thursday on which Judas delivered his Master, Jesus Christ, into the hands of His enemies, and which the Jewish Council considered as a day of victory, having made Jesus of Nazareth a prisoner, that unfortunate Thursday became for all Jews a day of unrest and misfortune. From the time that the priests succeeded with their cunning to pour out the blood of our Lord Jesus Christ—that precious blood which speaketh better things than that of Abel (Heb. xii. 24), the God of Israel, who sent us always for our deliverance His prophets and apostles, persecuted or killed though they were by Israel's own brethren, has ceased to show us His love. He has, it is true, pardoned our sins, but He has also required of our nation the blood of all the prophets shed from the foundation of the world (St. Luke xi. 50).

On account of this innocent blood which was shed, the curse has come upon us more and more, and for the last 1800 years we have been wanderers all over the world. Yes, brethren, we have deeply sinned—more deeply than all other nations. Our sin is a great national sin. The stains of the holy blood of our Brother,

Prophet, and Lord Jesus Christ have cast a shadow upon Israel.

The chosen people became a cursed people. With sad hearts we behold our brethren, the Russian Jews. We see how they turn a deaf ear to the heartrending voice of the holy blood of Jesus Christ. They do not hear the cry of the Crucified: "Father, into Thy hands I commend My Spirit!"—words these which are a signal of pardon to the whole world, as well as of the

propagation of the eternal truth. Oh, how singular the sound of the following words, which the orthodox Jews repeat at this very time in their prayers: "Thou hast lent us this holy day, the time of our rest." But what do they mean by this? Are they not the slaves of sins, which they have committed and do still commit against the prophets of God? Are these wise Pharisces so childish that they really consider themselves free on the first night of the Passover Feast, because they pass their time like children? Do they really think that they will be free next year in the land of Israel? And this periodical freedom from sin amongst slaves they look upon as given of God. Have they not yet convinced themselves of the truth of the Redeemer's words: "If the Son shall make you free, ye shall be free indeed. I know that ye are Abraham's seed; but ye seek to kill Me, because My word hath no place in you." Yes, it is certain that the words of the Son of God cannot reach the hearts of sinful Jews. It seems a riddle that these God-fearing Jews, who are able every day to shed tears at a story which the Talmudists relate (Gitin, L. 56), should remain indifferent to those deeds done by their forefathers against the Son of God, who came to redeem us and to bear testimony to the truth, to make an end of sin, and to propagate eternal truth (Zech. xiii. 1, 2). In order to explain this better, I will repeat the teaching of the old Talmudists:-"The world was created to last 6000 years-2000 years Chaos, 2000 years the Law, 2000 years the days of Messiah."

The Light of Christianity could not appear immediately in the world, or in other words, it was necessary that the world should be gradually prepared in a spiritual manner, so as to receive the Light, the fountain of which is Christ. For the law works gradually in the spiritual, as in the physical world. Since the birth of Christ, the kingdom of God extends more and more, for it drives away the evil spirit, just as the darkness vanishes before the light. Unfortunately the Jews alone, from whom salvation came to the world at large, are sunk in darkness. They are already becoming tired of seeking an entrance into the kingdom of God; they remain the slaves of the law, which brings only sin and death, whereas every believer in Christ enjoys the light already. The Talmudists, who remain in the darkness of the law, are not in a position to receive Jesus as the true Messiah, and they expect a new temple, even at the present day, in which they may be able to bring sacrifices to God, as in former years. Therefore the Talmudist can be incensed by the evil deeds of Titus. Unfortunately, our brethren of Israel are still in darkness; they are hated by all nations. The expression of their faces shows that they are without laws, and that they have no substitute. It is only when God will have mercy on them and enable them to acknowledge the true Redeemer, whom they have pierced, and confess that He has borne their sorrows, that their wounds can be healed, and their sins washed away. For what God does can only be accomplished for us through Jesus Christ, and He is the only One who is able to appear as our sin-bearer before the Father, as it is said in Isaiah liii, 12: "Therefore will I divide him a portion with the great, and He shall divide the spoil with the strong; because He hath poured out His soul unto death, and He was numbered with the transgressors; and He bare the sin of many, and made intercession for the transgressors."

The Jews make a great mistake, when they imagine that great sums of money can effect their spiritual deliverance from the duties of the law and their purification from sin. They should take hed lest that should happen to them, which occurred to Judas. You know that the money he had stolen brought him no happiness; his conscience allowed him no rest, and he went and hanged himself, and falling headlong, he burst asunder in the midst, and the

^{*} Russian style.

money returned to the owners, who bought with it a burying place, and called it the field of blood.

Brothren, you are well acquainted with the words of the wise man: "Whoever prepares for the Sabbath, has his preparation ready in the Sabbath-day." Let us on the eve of the Sabbath approach the Lord Jesus Christ, who was sold as a slave for thirty pieces of silver by our brother Judas. Let us draw nigh to Him, who is now before us with His wounds about Him, from which the precious blood flows, and who gives us an entrance into the kingdom of Heaven. Let us say to Him in the name of all Israel the same words which were uttered by Joseph's brethren: "Forgive the trespass of thy brethren and their sin, for they did unto thee evil."

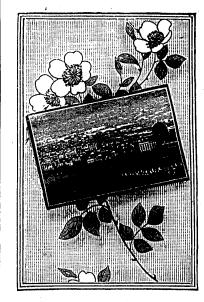
"Remember us, when Thou comest into Thy kingdom," as the malefactor said, who was crucified with Jesus. And we may hope that through the infinite love of our heavenly Father He will answer us: "To-day shalt thou be with me in Paradise." And we shall enter into the rest of the people of God, that is, in Christ: "There remaineth, therefore, a rest to the people of God." May the answer be the same as that of Joseph's brethren.

Yes, brethren, our guilt is not that our ancestors crucified Jesus Christ, as imperfect Christians maintain, who forget the words of the Redeemer to Cleopas and his companions: "O fools, and slow of heart to believe all that the prophets have spoken: Ought not Christ to have suffered these things, and to enter into His glory?" (St. Luke xxiv. 25, 26.) Yet they have heard of the wisdom of God, which St. Paul preached, and of which he said that "none of the princes of this world knew: for had they known it, they would not have crucified the Lord of glory" (1 Cor. ii. 8). Our guilt consists in this, that the people of Israel do not as yet acknowledge Him who was crucified" (Zech. xiii. 10).

Blessed be His name to all eternity! Amen.

"Hamagid" (page 378) alludes once more to the great influence exerted by the Mission upon the Sephardim Jews at Jerusalem, as evidenced, inter alia, by the fact, that they employ a Hebrew Christian as heir stipendiary communal secretary. The reason they give f r it is, that there is no law in Shulchan Aruch (a compendiou and authoritative digest of Rabbinic statutes) forbidding tle employment of converts to Christianity in that capacity. "In the Holy Land," continues the Jewish advocate of this practice, "converts and Missionaries are the first to be consulted by our people in every emergency. They are at home at our houses and at those of our chachams; they are our physicians and advisers, they compassionate our widows, take in and train our orphans, and find employment for our poor women. And whence will come our help, if we keep aloof from them? Come, then, let us acknowledge our obligations to our Rabbis, who do not stand upon their dignity, where our welfare is concerned. We cannot do like our brethren abroad, who, even for our hospital accommodation, depend upon the Missionaries, having none of our own. Even the chief Rabbis and the other chachams are attended in their illness by the Mission doctor, who charges neither for attendance or for medicines. And shall we spurn all this kindness out of regard for sooth for the Jews abroad! We employ the convert, in the first place, because we wish to please the Missionaries, but also because he is content with less wages, and is more faithful in the discharge of his duties than an unconverted Jew is likely

JERUSALEM NOTES.

THE Rev. A. H. Kelk, writing from the Holy City on May 26th, says : - " Dr. Wheeler and myself returned from our Missionary journey to Damascus and Safed last Friday. We were away 25 days. Although it was late in the season for travelling, yet we had most suitable weather, and in every respect a good journey, with the single exception that I was unwell the . whole time.

"At Damaseus I found everything in fair working order, and the work ap-

parently going on as well as could be expected with the small staff employed. There were 53 boys present in the School. They read only moderately in English, much better in French; the Arabic reading was also fairly good, though not quite as good as I expected, seeing it is their common language. I did not at all like the Hebrew reading, for it is done in the sing-song peculiar to Damascus, and seems intended to hide the sense. The master told me they were obliged to allow this method of reading. The boys repeated the Lord's Prayer in Arabic and Hebrew. The premises are very good, and in capital order, but are kept shut up too much.

"There are at least 6000 Jews in Damascus, all of whom speak Arabic, and in most cases nothing else. Some speak Hebrew, a few Spanish, and fewer still German, or Judeo-Polish. The language for Mission work must of necessity be Arabic. The Jews are almost entirely engaged in business, and though they are decidedly opposed to Christianity, there does not seem to be the same amount of bigotry amongst them as is to be found in other places where there is less business. There is no reason why it should not be a most fruitful field. The worldliness is to be found everywhere, and in most places with the addition of bigotry.

"From Damascus we went to Safed, arriving there on Thursday evening. Going down in the morning, without our arrival being known, we found the work at the Mission House in a satisfactory state. The numbers attending have not reached so high a figure as before the break, but, on both the dispensary days, when we were present, there were over 60 present at the service before the medical work began. I am sorry that we found Mr. Oczeret in a very critical state of health. I therefore took upon myself the responsibility of sending him away with his family. He will go to Beyrout, and then to some place in the Lebanon. Three months at least will be required for this, and meanwhile the work at Safed must not be neglected. I am, therefore, writing to Mr. Weinberg, of Jaffa, to go up and take his place for a time.

"Dr. Sahyun is making his way amongst the people."

שתי דרשות שתי דרשות בנית התפלה ,בית לחם, בנית לשינטו.

בדפום ג. רוושע, בלוופצוג.

והראיבו את רותי על חָתִי בו מגרעת, מחוסר דעת: אמרת אלהַ הצרופה כי ישמע יחורי מפי יחודי אחיהו שם ישוע המשיח מחרומם על שפתיו מכני ישראל אל הבית אשר נכנה לשם ישוע המשוח; מי האמין כזאת משיחית בישראל. מי האמין לפנים? כי יחאספו כמאה אנשים בכל שבת האוחיות לאחור הן הניתנות חקוה בלבנו לראות בקרוב קהלה גרולה הפלח בית לחם אשר בנה האדון ראבינאווישש הזה חוצקנה והגדנה הארון המשיח ,,אם התרשנה אלה הועקנה האבנים" אבני בית התפלה אופנים לחתניעה הואת ועור מעט מְבְטֵל וחופר, אך עורם חיים דברי רבים: המקישינשו הצא אורה ודבר ה מבעסראביני? ואחרים אמרו אין לפני שנית אלק ושמונה מאוח "המנצרת הצא לנו טובה" כן שאלו החחוללה בקרבנו חיב וחגדל מיום ליום; כחשאלה החמימה מגבר חמים מי האמין לשמועהנו לפני ירחים אחדים כי החנועה המשיחית אשר ה אשר מעוצם קשנות כמותם לא ניכל החבונן על ערך גדולת איכותם. תחת השמש ישהומם לכבנו וכרגש קדש נקרא האח! מה גדלו מעשיך בשימנו עין מחוך אספקלריא המארה (ספרי ב"ח) על חמעשים שוֵעְשוּ יחרגש ויקרא מי ברא אלה? מי גידל אוחם? כן גם אנחנו קצרי הראות לפיניו חמון ברואים שונים אשר לא שופחם פינו לפנים, ומגודל פליאחו כאיש המשים על עיניו אספקלריא המאירה (מיקרוסקאפק) יהראה חונן כי קול דבריו החוצבים להָבות ולוקחים נפשות הכאיבו את נפשי לבית תפלתו לשמוע מדבריו למען אוכל קלס בו, אך רְחמתי בעזר אל ראבינאוויטש לשמצה בשערי מכחבי העתים העברים ובכונה זו הלכתי אני הגבר כוחב הטורים האלה הייתי הראשון אשר נתחי שם ולא יעקם פיו ולא יאטם אזניו, ולא עור כי יעשה אה אזמי בַאָפַרְכֶּסֶת על שפחי נכון כמוה: באה כשמן בעצמותי ויְחָרשו כליותי בקרבי ונחפכתי וישיבי את נפשו, האת! מה גדלו מעשיך ה מאוד עמקו מחשבוחיך לשמוע ולחבין דבר ה וחכרת פניו מענה בו כי נכנסו הדברים בלבי איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.

משכן פואי אדם הולכי ערומים כיום הוְלָדֶם ואין למו ויקר מקריהם כי גלי הים נשאו אותם אל חוף אי אחד אשר אדם אחד יְלִיד איירופא העשיים בכפחרים וללאות הרבה הצפון בה, משל התורה אצל בעלי התלמוד למה היא דומה לחפצי הספינה אשר נפלו אל גלי הים ובחוכם היו מכנסי לא יכלו להבין פנימיות התורה יען לא ראו את אור המשיח כאחל מספרי דת אחרת או בברית החדשה הנחשבים בעיניכם אחי בני עמי הצטיירו נא בנפשכם לו ראיתם מצרה כזאת בפלפוליהם מפרשה הזאת מסכת גדולה (מסכת פרה) ואתם על התורה עצמה אך אלו ואלו כעלי האפס וכעלי התלמוד כספרי חצונים בלי תפונה אמרתם כי דכרי הבל המה ואין יעלמו מהם פנימיות הכונה במצוה הזאת לא נמנעו להוציא להם שחר כאשר כן יאמרו משכילינו בעלי האפס (ניהיליסטים) על טעמי הפרה: אמרתי אהכמה והיא רחוקה --- ואף כי הוא אבי החכמות מחקנת שירובין ונטילת ידים גם הוא אמר בהעלמתה באמרם כי החכם מכל ארם אשר לפי דעתם היה בה חקת חקה היא ואין אתה רשאי להוהו אתויה, והפליגו וכהנה; ומחמש מלות לא תבשל גדי בחלב אמו יצאו להם מהחכמים האלה נעלמו טעמי המצוה הזאת ואמרו לכך נאמר אסורי תערובות בשר בחלב בפלפולים עמוקים עד החדום, גם תאכלו תלו עליהן שמונה עשרה מרפות והוסיפו עליהן כהנה תלים של הלכות ועל החמש מלות ובשר בשדה טרפה לא התורה עד שגם התלמודיים שדרשו על כל קוץ וקוץ תלי טמאים ומשמא טהורים, חירה סתומה היא לפני כל יודעי אפר פרה המעבירה כל טומאה עד שאמרו אפר פרה מטהר למחנה ומה היא טמאת האדם בנגיינתו במת ומה היא הזָאת טמא עד הערב. והנה פליאה דעה היא נשגבה מאתנו מה" היא כונת המצוח הזאת מה היא פרה ארמה ושרפתה מחוץ

כל ימי נעורי ולא הבינותי עד כה: המלוח המעטוח ,, תכלית החורה המנצים דבריו במשלים נעימים ועיבים לאוון שומעת, וחנני הולך בכל חנה וכל רוח חיים אין בקרבן, ווה הוא גם דרך וסגנון המשיף היא המשיח" הן הנה מפחה להבנה כחבי קוש ובלמדן אך מלוח מחות לאיש אחר, הוא פחה את לבכי להבין את הכחובים אשר יגעתי בהם ומציל נפשי. והנני להעתיק דבר ה אשר המים האדון ראבינאווישש ישמעו ושבי ורפא להם והיתה זאת כל נחמתי ועבודתי במשיח פודני אחר ורעי כ"י חבושים עוד לבא אל חקדש אולי יראו בעינים ובאונם שבת לשמוע דבר ה להעתיקם ולהעלותם על הכתב למען הראותם לפני חדשה (יוחנן ה') שפך הפלחו לפני אדון הרחמים בחן והחמונים ובכובר אחר קריאת הפרשה בתורת משה (4 יש מן 1 ער 14) ובספר ברית אחר קריאת להעלות כל דבריו על הכתב אך אנסה את כוחי לדבר מעט בסגנין בשבת פרשת חקת, למען הראות סגנונו בקצור נטרץ כי אין ביכלתי ראש בעדו, כי יחן לו אלחים עוז וחעצומות וישים דברו בפיו, ובעד חעם הנאספים לפקות את עיניהם ולהבניס רבי ה בלבוחם להפרות ישע משיחנו ואחר החפלה פנה אל העם ויאמר:

מבר מברני

רדעתי כי יש בכם אנשים הבאים לשמיע ולראות רק יען כי האבי חדשות הם ולא להבין את דבר האשר זה כל ישעי וחפצי למען תוכלו להַרְפָא מהחלואי החלמודים אשר נשרשו בלבכם למען תוכלו להַרְפָא מהחלואי החלמודים אשר נשרשו בלבכם החורה חפשו את המעשה לבר והחזיקו בו מבלי להבין אל להקדים המעשה להבנה, ובבואם אל מצוה אחר. הניו רואים מה ירמזון מליה ובזה הלכו חושך ולא אור. הניו רואים מדורה מדור ממצוה אחת: לקחת פרה אדמה תמימה ולשרוף אותה מחוץ בפרשת הלהשליך אל חוך שרפתה עץ ארז ואזוב וליתן למחנה ולהשליך אל חוך שרפתה על ארש אשר יממא במת למחנה אל כלי מים חיים ולהזות על איש אשר יממא במת שלישי ושביעי וימהר והשורף את הפרה ידחץ בשרו במים שלישי ושביעי וימהר והשורף את הפרה ידחץ בשרו במים

אליהם לרפאותם ולהחיותם מתחלואי החטא הבא מכח החירה חולים פסחים ועורים ויבשי כח לרוב והמשיח התקרב רק אלמים ומז אל תמשה ספרים. שמה אצל התורה שוכבים מושב היהודים והם הצאן האובדות אצל החורה ולה חמשה הנה האדון ישוע התקרב לירושלים אל שער הצאן הוא מקום גם עתה לפניכם, והנני לבאר לכם דברי הפרשה הזאת: ויעל המשיח וקשיות עורף היהודים כמאז כן עתה בלי שום שנוי יספר בברית החדשה מאשר היה וקרה כן לפנים, שוד טבעי בות חסדא ולה חמשה אַלְמום שמה שכבו חלים . . . . ישוע ירושלים ובירושלים ברֵכה קרובה לשער הצאן ושמה . . . כלל והדברים הנאמרים לפני אלם ושמונה מאות שנים ואָמְרוּ הדברים חיים וקיימים לעולם וישנם בכל דור ודור, גודל חסד את אשר הגרתי לכם פעמים הרבה כי מלבר הובר אשר שקראנו לפניכם מספר ברית החדשה (יוחנן ה') הלא ידעתם להַכְנֵס תחת כנפיר, כאשר כל זאת אנחנו רואים בהפרשה ובכל עת הוא עומד ופורש כפיו לקבל את כל הבא אליו הארוכה ולא תחפצו להִרְפָא הלא חסר המשיח גדול עד מאוד הקוץ, אַרָהוֹ עד מתי עוד? עד מתי לא תרגישו מחלתכם ואתם עודכם הוזים שוכבים במחשכי בור התלמוד מאנתם חכמה ודעת, שם אמונה מהורה, חקות מישרים ואהבת רעים, שם האדון אחינו ישוע המשיח, שם אורה ושמחה טושר וכבוד מחאו כק וירושו ברוך הבא בשם ה, ובכל מקום אשר יוָבֵר עבודתכם, כבר יצא מכם המשיח ורבים עמים שמחו לקראתו במעשי המצות כלי התורה ואינכם יודעים כי כבו כלה בי תנועתם ועבודתם למטה הסבו שמחה וענג לאלפי רבבות מתחת וישתוממו מבלי דעת מה קול הרעש הזה ואינם יודעים הרואים. כן גם אתם בית ישראל הגכם עובדים עוד עבודתכם כף על גודל פליאות המחזות אשו יחזו שומדים עוד הפועלים

כל רגש הבושה לכסות ערותם, ויהי בראותם את המכנסים מה לעשות עמהם; והיה שם פראי אחד המוחזק לחכם ביניהם וראו כי מצאתי את החידה כי רק לזאת נוצרו המכנסים הרגלים של המכנסים והעלה אותם על ראשו ויכס בהם את ויתבונן על המכנסים וימהור ויתחוב את שתי ידיו בבתי התפלאו והשתוממו מאוד על מה ולמה נעשו אלה ולא ידעו פשום את המכנסים ופקח עיניך וראה כי גם אנכי לובש קש עד שבא אליהם איש איירופא וראה האיש אשר לבש פתרונים כי נעשו לחלות עליהן כל משא ערמת חבן וחבילי אז החלו לחקור על הכפתורים והללאות וימצאו גם בהם לכסות בהם את הצינים, וכל אחיו המואים הסכימו לדעתו עוניו, ומגודל עליצות נפשו קרא לפני המון הפראים; הביטו כל כונה בהחורה רק מעשי המצות ומרגלא בפומייהו מצות מצרים ולששותם מוכנים להתגלות המשיח והנה התלמודיים אהובי להנמשל אשר אגיר לכם, כי התורה היא לבוש המשיח, מלבוש כזה לכסות את שרותי ולא את שינֶי, בינו נא אַתַּי אינן שריכות כונה והנקל היה להם לתלות בהן בוקי סריקי, אשר לא אבו או לא יכלו לראות את אור המשיח לא מצאו היתה לשרש מלבות בני ישראל אמונה עובדי אלילים ערות הוא תכלות החורה באמת, והכונה בנתינת החורה ומצותיה המכנסים כי נופל תחת כובר משאם וקרא לו פתי כסיל! קדמונו לבוא אל מלכות המשיח בעוד אשר אנתנו נושאים אופני כלי המערכה אשר מתחת להרצפה, ופעולתם תחראה בבמת ישחק תחת מקום מערכת המשחקים ומניעים את כל השמש כי יְהֵל בהודו והדרו. ואנחנו דומים להפועלים העובדים את הלבוש על ראשינו לכסות את עינינו מבלי ראות אור ייצא מזה מה שיצא לחרפתינו נגדה נא לכל העמים, אשר למעלה ובעת אשר כל המון הנאספים ישרקו ויריעו וימחאו

על העלמת טעמי הפרה מהם כי כל הפרשה מפרה האדמה אמר "קום" נַלְקם - אך הם לא הבינו פנימיות כונת הכתובים שעה והוא מְחדש בכל יום חמיד מעשי בראשות וכח האב נששת יְמִים ומאז שבת ממלאסתו הוא יושב ומזווג זוגים מפר על כל העולם בבמלו את החמא והוא בעצמו היה הכהן אין כפרה בלי שפיכת דם והכל ימהר בדם, והוא המשית הוא סור המשיח; כי כל הזבתים הם רק דמיונים להואות כי לא ראו את אור המשיח הנטוז בהם ומעתה אין לנו לחמוה כאמור בדבר ה שמים נעשו וגם המשיח לא פעל רק בדבור פועל בבן ולחה אמר וגם אנכי פועל מלאכת ה הוא בדבור ער עחה" עוד לא שבת אלהים מלבריא ילפעיל בכל עת ובכל מקפיד על עשות מלאכה בשבת וזה שאמר האדון "אבי פועל וממה אזן לפלפולי יושבי בית המדרש ושמח על רוב חדודים היהודים חושבים ומציירים את אלהים כי ברא את התבל נפש העולם על אשר רפאה את האדם והחולה נשא את טי לא ידאג איש בעד אחיו אם יחסר לחמו וימות ברעב עם הדבר! לנו אין כל פלא בראוחינו גם עתה את אחינו היהודים יעשותם ואולי אלהים עשה את הדבר הזה למען העירם על היה העולה התמומה אשר אין כו מום ונשפיכת דם נפשו ועקימתם את הכתובים ואלהים כזה היושב בטל הוא בודאי אנטי פֿעֵל הורם בזה כי לא מחשבותיו מחשבותיהם כי משכבו בשבת ומה ענה אותם המשיח אבי פעל עד עתה וגם מכל הנפלאות אשר ראו עיניהם עד כי רצו להרוג את הנפש לפניהם. שקידתם בלמודי אָסורי שבת פעלה על נפשם יותר קורה את שיניהם וסְכָלה את דשתם לבלי התבונן על אשר ביכלתם, וכן היו היהודים מאז כי מביעתם כבוץ חֹמֶר חמצות ישנאוהו וישטמוהו ואף יודפוהו עד חומה, אם אך יהיה מאצאיו אך אם יראוריו עובר על איסור קל או על מנהג ישן

יאיש היה שם אשר חלה את חליו זה שלשים ושמונה שנים, ויאמר אליו החחפק להַרְפָּא . . . . ויען אין איש אחי . . . וידע כי ארכו לו ימי חליו . . . . וידע כי ארכו לו ימי חליו כן היה באיש פרטי וכן הוא באיש הכללי זה איש ישראל הוא שואל אותו בכל עת התחפוץ לחֵירָפֵא הנה הדבר חלרי החלה את חליו זה ערך שלשים ושמונה יובלות שנה ואינני ..... אליר ישוע קום שא את משטבד והתהלך. רב לך לשכב על צדך השמאלית קום והתעורר בעצמך אל והיהודי שונה בכל שת אין איש אתי . . . . כי חפץ הוא רק בד אם תחפוץ כי קרוב הדבר מאוד בפיך ובלבנד; מרגיש את מחלחו והמשיח היודע כי ארכו לו ימי חליו ותשוב לאותנך. ויאמרו היהודים שבת היום אסור לך לשאת התעורות שצמו, והמשיח שונה קום שא את משכבך והחהלך לבא אל ברכת המים -- מֵי הטבילה --- ע"י כה אחר לא ע"י חמחין אל משען אחרים, שא את משכבו עליך והחהלך לפני ויבקשו המיתו על כי עשה כזאת בשבת, ויען אותם ישוע בראותם את החולה כי קם ונרפא פתאום מחלוו אשר חלה הדברים הנאמרים הן היהודים לא השתוממו ולא נתפעל רוחם אבי פועל עד עחה וגם אנכי פועל, הביטו אחי והחבוננו על את משכבך ויען אותם . . . . וישאלהו מי הוא זה . . . . ויגד ליהודים כי ישוע הוא זה אשר רפאו וע"כ רדפו..... נשנח, וישאלוהו מי זה האיש אשר אמר לך שא את משכנך שלשים ושמונה שנה, רק חרה להם על כי נשא את משכנו נששם ולא היה כל פחד אלהים לנגד עיניהם לידוף אחרי יכל זה רק ישן כי ששה כזאת בשבת, ואיך לא חרדו על וכאשר נודע כי ישוע הוא זה רופו אחריו ויבקשו את נפשר ראיש על לא חמס עשה, ואיך לא יעלה כל רעיון טהור על לבם הלא איש פלא הוא כי עשה דברים אשר אין ביד איש

לנו, כי כל אלה נתונים נתונים הם להגוים אשר סביבותינו, המורה וההבטחות, לני נתנה ברכת ניר המלוכה לבית דוד, המאמינים, לנו נמסרה אמונה טהרה באל אחד לנו נהנה ההבטחה, שלולי מלכות אלהים, מוזרים מהמשיח, וגם חשְכֵי המשיח אשר הוא תכליתה, ואנחנו מה? נעדרי אמונה, חסרי יגם הם יבינו את החורה לפי אמיתחה, כי נגה עליהם אור הם יושו את המלוכה מלכות־השמים, ובהם נתקיימו ההבטחות מאתנו יצא המשיח לפי הבשר, הנל מאתנו ומאומה אין זרים, הלא עם מעולם אנחנו, עם סגלה, זרע אברהם ראש נתחוקה ונתאמצה בעד כבוד ישראל ותפארתו הנתונה בידי רושינו רבנינו התשונו, ואל הרושה הטוב לא פנינו, וזה נלך ועל שושי רגליהם נתחקה ונאבר דרך, כלנו כצאן תעינו, אנתנו כלנו אבוחינו חשאו מחוסר דעת ואנחנו בעקבוחיהם שמה כל חומא בישראל נגד משיח ה ונסלח לו, אמנם חומאים יהרוחני כי ברע הוא, ולהבים על הבית הזה כעל עיר מקלם לנוס בראותי כי לאט לאט הְחֵלוּ גם אתם להתבונן על מצבכם החומרי ילבי יִנָבֵא לי כי קרובה ישועתכם לבא, מאוד מאוד תגלנה כליותי אל הבות אשר שם אחינו הארון ישוע המשיח נקרא עליו, מה מאוד ישמח לבי ויגל כבודי לראות את בני עמי נאספים כל פרי נודל שֲוֹנֵינוּ, אשר בעבורם ירבה עִנוּיֵונוּ חבה אַחַיּ!

לחם" בשבת פ" מטות ומספי \$\$ יולי 1885 קושינעוו. בשבת יו קרא המטוף בפרשת ערי המקלט (משה 4 לה מן 9—30) ובנ"ת (מתי ח" 1—27) ואחר הקריאת החפלל תפלח: ברגש קדש, ואחר פנה אל חמם אשר היה רב מספרו בשבת זו וישא מדברו ויאמר.

דבר יהוה אשר חשמיע האדון ראבינאווימש בביה החפלה ,ביה

הגדול אשר נכנס אל המקדש האמיתי מקדש השמים והכלי מים חיים רומז אל ברית החדשה, והשלכת עץ ארז ואזוב רומזים כי כל הבא אל המשיח כקטן כגדול יטהר וייְשֵׁעַ והנוגע במח רֶבֶּז על החוטא כי כה החטא הוא הבְּוֶת והזאת שלישי ושביעי הוא הזוית מי הטבילה לשם האדון המשיח אשר קם מן המחים ביום השלישי וגם הוא סוד המנוחה

הימוז בשביעי והשורף את אפר הפרה הם הורגי המשיח

והם נטמאו עד אשר ירחצו בשרם במים מֵי הטבילה לקבל עליהם עול מלכות המשיח ואז רק אז וְטָהרו ויושעו מתחלואי

הגוף והנפש, ולו חכמו השכילו זאת אבותינו כי עתה לא הדינו בכל רע כהיום הזה, אך אין לנו להצמער על הראשונים כי בלי תפונה היתה בזה רצון ההשגחה העליונה כאשר כבר ביבלי מזה רק על האחרונים אלה הם אחינו החיים אחנו היום על אלה דאבה נפשנו המה רואים גבורת המשיח בכל

השולם גם מרגישים שפלת עצמם בעיני כל, וכל זאת רק

ושובו אל הֿ כי מלכות השמים הניעה, וחסר אדוננו ישוע המשיח יהיה עם כלוו לקבל אותנו באהבה תחת צל כנפיר

הן אלה קצות רברי המטוף כי כשל כח עטי לחעלות כל הרברים הנאמרים בעל פה בהתלחבות גדולה והתפעלות עצומה ולא אפונה כי

ולרומם קרנינו בבנין ירושלים. אמן.

באי חבית שומעי רבר ה לא שבו כלב נכוב כאשר באו ויהו רצון מלפני אבינו שבשמים כי ימשוך על חבית חוח חוש של חסר חמשית

וינחיו אחריו המון ביה ישראל ולא העצר האמה בעולה. אמן.

וחסר ושלום לכל האחים במשיח מאה מי שהיה רחוק ונצשה

קרוב – בן ייניקב.

בעבור פשעם נגר ה ומשיחו. שימו זאת אחו אהובי על לכבכם

. و و

でいるというないのできないというと

שנצטיירו עליה בחרט אלהים המה מלמדים ומרמזים לנו על כל הגופות והגולמות (פינארים) מקלקלת ומשתתת את תפאותה הודה והדוה שהאציל עליה רשמיה קצובים ספורים ומנויים, וכל יד הנגעת בה חקצץ כי לטיטוס ג' 4) עליה אין להוסיף וממנה אין לגרוע, כי כל השנת נועם אלהים מושיעני ורחמנותו על האדם (חולים כ"ז המפליאה דרכיה, בה ועל ידה אנחנו יכולים להגיע אל חמונה נפלאה מעשה אמן גדול של חכמת אלהים במשיח לילדים. ידידי בני עמי! גוף התורה וכתבי הקדש הוא לאיזה מגלה וספר שנפל מן השמים או לאיזה דבר שישועים ורשימות שונות מסנסכות אשה באחותה וחושב אחז אי יתבנית היכל מלך גדול ורחב ידים, המלא בקנים ואותות הקדש כאיש חסר דעה והבנה בחכמת מלאכת הבנין ולא חלונות ומחחים כפות ועמודים, הרואה ומביט על ציור ראה מעולם בנין אבנים הנבנה בתחתיים שניים ושלישים, המשיח כי הביטו ומביטים עור היום על התורה ושאר כתבי כל מלוא האלהים. צר לי מאוד על אחינו התלמודיים מתנגדי לרעת את אחבת חמשית הנעלה על כל דעת ולמלאות את גורל חכמת חבונה שעלה במחשבתו לבנות בנין מפואר כזה ושמור ביד בעל הבנין כדבר יקר למען להיות כתעודה על מקדם במשוח ישוע אדונינו (אפסיים ג' 11) ויחן לבני אדם תכמת אלהים במשיח כי מלא את עצת עולמים אשר יעץ נגד הצדקה באמונת המשיח, והֵנה רק כתעודה על עשר שנבנה קומת בנין חמשית זה 1885 שנים אין להם כל ערך כן ממש חורת משה הנמצאת בידינו היום וכל מצותיה אחר יכי השלימו בסוף המעשה כפי שעלה במחשבתו תחלה, כמו לפי הציור אין בו עוד צורך ומועיל כלל, והוא רק חביב לו שום ערך ושווי עם הבנין בעצמו ובכלות מלאכת הבנין התכם מכל היוצר בראשית.

מדוע אנחנו עם עולם שנואים מעולם בעיני כל, נרדפים לחדש את כבודנו, ולהסיר חופת שם יהודי מעלינו. רבים נדפים זה כמה? וגם רוח הצוויליזאציע, המחליף ומשנה את דשת פנימיות כונת התורה, ומדוע? מדיע קרנו כל אלה? מיודעי קורות העתים, מחכמי היהודים וכן מחכמי המשיחיים כל, גם הוא למורת רוח כל אוהבי ההשכלה חסר כח הנהו נתכבדתי כמה פעמים להורות אתכם כי תכלית התורה היא השאלה במקומה עומרת, ואין פותר אותה כהלכה, ושם ביבתרוח, ומה שעלה בידם כבר ידוע לכל כי סוף סוף יגשו ושמלו לפתור שאלת שולם הזאת חקרוה וְיְבַקרוה, נתחות מצותיה היו רק אמצעים שונים איך לתח לפני ישראל ולכל בספר התירה והנביאים אותו מצאנו את ישוע בן יוסף המשוח, כאשר אמר פולופוס אל נחנאל את אשר כחב משה בנקל למצוא פשר דבר השאלה הנוראה הזאת. הן כבר לפניו. מאמין אנכי כי אם תשימו דעתכם ולבבכם על עומק ביום אין כל דבר נעלם ונסתר מנגדו כי הכל גלוי וחשוף יות האלהים הצרור בכנפי כתבי הקדש החיים עוד אתנו 'חתום לפני בן אדם בן דעת קצרה גלוי וידוע הוא לפני יהודי עוד לשמצה ולדראון לכל איש. אולם מה שהוא סחים אנחנו ביתו" עוד מלפנים טרם התגלות המשיח, ע"י משה לפני בני אדם כדמות וציור תבנית (פראיעקט) קומת המשיח נוכל להגיד לכם כי התורה עם כל מצותיה השונות, הן הֵנה החבל כלה מושג האמונה במשיח ודעת בן אלהים, ובצדק מנצרת (יותק א' 46) התורה שנתנה לישראל בחרב, עם כל פרטי בינת המצוה של ערי מקלט אשר קראנו היום באזניכם תוכלו והנביאים ציור ותבנית מהבן אשר על ביתו הוא המשיח שהוא העולם. הן הבונה כל הוא אלהים נחן לנו "אשר (אל העברים ג' 6) וכמו שתבנות וציור איזה בנין מפואר אין

שעשו עם החמונה היפה שנצטיירה בנחובים וכל בָּנַיְדְ למוּדִי ה (ישציה נ'ד) הליכות עולם לו (חבקק נ') ואמרו אל חקרא לדעתם עולם הבא לשינה הלכות בכל יום, ומקוצר שכלם ועיורת עיניהם לא יכלו לחבין הפסוק במובן האדון המובא בהמבשר יוחנן (ו' 45) ולמען למנוע את תלמידי המשיח מסננון למוד תורה ונביאים כזה התאמץ האדון בעצמו לפני מיחתו ואחר תקומהו לפתוח את לכב תלמידיו איך להבין את הכתובים (ליקס כ'ד 45).

למשפט ואם בשנאה יהדפנו או השלך עליי בצריה וימות מכה נפש בשגנה ולא ימוח הרוצח עד עמדו לפני העדה החורה בהמצוה להקרות ערי מקלט למען ינוס שמה כל ומשחה בהביטנר בשים לב על החמונה שמצות לנר בפנטי בו ואם בפתע בלא איבה הדפו והוא לא אויכ גואל הדם והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו אשר ינוס מות יומת המכה רוצה הוא גואל הדם ימית את הרוצח לו ולא מבקש רשחו, והצילו העדה את הרוצה מיך אשר שפך בה כי אם כדם שפכו. — אנחנו קוראים מפורש אָדוֹחוּ, כי הוא יחניף את הארץ ולארץ לא יכופר בדם הקוש, ואחרי מות הכהן הגדול ישוב הרוצה אל ארץ שמה וישב בה עד מות הכהן הגדול אשר משח אותו כשמן יא 50. 49 המשליחים ודם הקרוש והנקי של בן אלחים אח הארץ אשר ישבו עליה בשפכם דם כל הנביאים (ליקס כי יען שאבוחינו בעלי קשי עורף ערלי לב ואזנים החניפו ערפנו כאבוחינו ובאיבה ישנאה נכחיש במשיח, ונאשר ונקיים "היבודים" וכין נואל הדם תלמידי ישוע שהם אחיו ואחיותיר ישיע הנצרי, הרשות ביד העדה האיירופית לשפוט בין המכה (לוקס ח' 21) על המשפטים האלה. ואם אנחנו עוד נקשה

ומה נואלו התלמודיים בחשבם להוסיף ולגרוע על חמונת

הזורה בשלש עשרה מדות שלהם בקל וחומר ובנזרה שוה וברומה, והמה דומים כאוהו הדיוט שראה פעם אחת תמונה

אחת נפלאה מתמונות הצייר הגדול הרומי רפאל בביח עקד התמונות, וייטב בעיניו להוסיף טפח דיו על אישון עין

התמונה לעשותה שחור ותהיה יותר נאה לדעתו, והשחית חיץ ערך יפעת התמונה אשר אין על עפר מְשִׁלָה, ולרוגמה מה

התבל ויושביה האל הרחמן מורה ומלמד דעת את ברואיו כפי שטת הפאדאגוגין המורים את תלמידיהם בבית הספר חליכות אלהים מלכנו בקודש על רצינו דעתו ומחשבתו בכל חושך ולהחיות רוח שפלים וכי הענוים המה ירשו ארץ, ובמראה הסנה בוער באש ואיננו אָכל, אשר תכליחה היותה בחוב, טום השוג דבר ה פנים אל פנים, היתה בתמונה ע"י חמונות וצורות שונות. גם התגלות אלהים אל משה להראות לבן תמוחה רצוני וחפצי של הקב"ה להאיר יושבי אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה! שתי פעמים רמון ואמר אסורה נא ואראה המראה הגדול הזה, קרא אליו וכאשר משה מתוגש והתפעל מעומק המכווון בהציור ההוא אל חקרב הלום של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר שלו אז ביכלתו להחקרב אל ה ויאמר הנני, והוסיף ה ויאמר לו אם חוכו כברו, אם האדם הפנימי שלו הוא כאדם החיצוני אתה עומד עליו אדמת קודש הוא הומז בזה כי מָאָי הפשטת ההנאות ואהכת עצמי העומדים כשטן לאדם וסוגרים היכולת לאים להתקרב אל האלהים ולהחיבק בו טרם הסרת הודכות גופו ונפשו של אדם תפקחנה עיניו לראות ולדעת ומנעילים בעדו הפתח המוביל לדרך החיים, וכי אחרי כי קרוב ה לכל קוראים אליו, וזה המקום אשר אחה עומד צליר אדמת קודש הוא.

4

בפינו ובמחשבוחינו עלילות של אבוחינו נגד הנביאים וישוע הצדיק שצלבו אוחו על צלב על לא חמס עשה ולא מרמה המשיח ולצעוק הצלב הצלב ולאמור כי טוב טוב עשו מרצחי התגלות המשיח וצדקת ישוע אור יצאה כי היא ילא אחר ילקרוא אותנו רקים פוחזים (מחי ה' 22.21) ואם כעת אחרי אוחנו במובן מלח רציחה כפי שבאר האדון, לקצף עלינו בפיו, אז דין רוצח לנו, וגואלי הדם מותרים לרצוח ולהמית העדה האיירופית אותני מגואל הדם, ונשוב אל ארץ אחותני הארון בחפלתו על העלב: אבי סלח להם כי לא ידעו מה כשמן הקדש ולכן מותו היה מות כהן הגרול, אם לפי דברי הוא המשיח אם עתה נודה בפינו ונאמין בלבבנו כי הוא נחן אח נפשר גם בעדני לגאלני מכל עול, ולטהי לו עם דם עושים, אז נהיה אנחנו נדונים כמכה נפש בשגנה והצילו היה הכהן הגדול אשר משח אותו אבינו שבשמים (ציין יש"י) במות הכהן הגדול מאחיו הזה האדון ישוע המשיח אשר סגלה הזוריז במעשים טובים (לטיטים ב' 14).

אנא אַחַר שימר לבכם לכל הדברים הנאמרים, התעוררו אנא אַחַר שפבר מחרדמתכם הנוראה, רחצר ודיכם מדם הנקר אשר שפבר אבוחיני, החבוננו על נודל הענויים אשר סבל אדונינו עבורנו, אבוחיני, החבוננו על נודל הענויים אשר סבל אדונינו עבורנו, של שכר סרטור באמרו לא חמור אחד מהם נשאתי (משה 4 מ'ז 15 ו' 15 אבל האדון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קבל שכר סרטור, אך אבל האדון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קבל שכר סרטור, אך אבל האדון ישוע המשיח לא בלבד כי לא קבל שכר מרטור, אך אבל האדון ישוע המשיח כנפיו אם אך נשוב אליו באמת בלב אחד מלא לקבל אותנו תחת כנפיו אם אך נשוב אליו באמת בלב אחד מלא אמונה טהורה ובאהבה לא צביעה, ואז תושעו תשועת עולמים אמונה טהורה ובאהבה לא צביעה, ואז תושעו תשועת עולמים מאת האלהים האב ומאת בני הארון ישוע המשוחה. אמן

DRUCK VON ACKERMANN & GLASER, LEIPZIG.

CLUID DOS

יערים נחמינ

にいいいいいつ

דרשן לעדת ישראל עני ברית הדשה"

1,11,11,11,11,11,11

УТЪШИТЕЛЬНЫЯ СЛОВА

I. РАБИНОВИЧА

ВЪ МОЛИТВЕННОМЪ ДОМЪ

"Израильтянъ Новаго Завъта"

въ кишиневъ.

КИШИНЕВЪ. Печ. вь тип. І. Рабиновича. 1897.

כית הסטרים היאטי וראינים־סיטאי

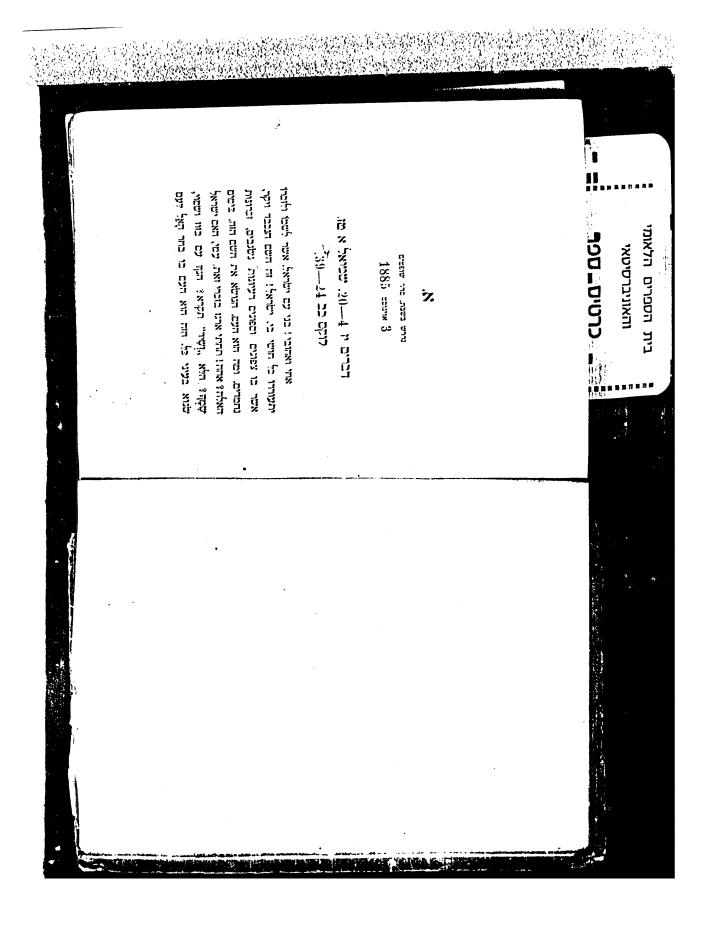
So: P.1-112 hour var.

P. 113 8/4 1888

03

135

כרטים בטפר ניםן אוֹלכם ולכן אַלָּי מִלְּמוּ וניבוּ נפּמִלם פֿר אַלי בֿר נינבנים וניבּינים ואָל אָנִם וְאָכֵּוְתָה לְבָם בְּרִית עולִם מַסְרֵי דֵוּר דְנְאָבְנִים. .3 n. nyw .28 AT 1712 והאוניברסיטאי ביוג וועבוים מפר Ċ, Дозволено Ценаурою Одесса 18 Марта 1897 г. כית השרים הלאמי האניברסינייי האניברסינייי (ب) (۱) < 34

והאוניברסיטאי

רות. ברוה זה שהוקרי כדור ארצנו ונעהאלאגען שחקים כאות בשנים. חדה נפלאה היא. ותהי לחדה גם בעיני לשעלה, יהונ וינוע ער פני חמים הנה והנה. אניות והקי לאי, וברבות הימים, יוכל היות, עוד יתנדל הוה ההים כים רבים ואך עתה הארץ עלתה ונגבחה על אי אחד מאיי הים לדעת אם תחתיו בימים מקדם חבבי העבים. אולם הם יבים: וישתופבו עליך רק קשהת ולא תחוד בחיים. בפצב נורא כזה הגף עופר עליך. הגיע ותתנודד בנכני ים התבל: את תפות ירא: בחנוי פניך, עודך הי, עוד שם ישראל חופף רופק: איכרוך פעם כפעם עודם שתפּוְפָּרִים וָקני חיים עורנה חניע ותחנורה. לא הצוף מעל ולא תרך ממה. וארה ימבעי בתחום מים רבים. אך הפוערה הואת רבות ישיטו על ידה, מהנה, אלה יעברו במה דרכם, כעל מחום יקרה וורה בסדרי החלוכות התבל בקר סבו בן כם אחת עבי "שראלי" נחליק, נדכיק, נפלק, ויתרחב עד כי היה לארן רחבת ידים. או, להיפוך. כברים, גם כל הושוף מיצל בך. אך עוד שאו לבך הייברת, אין מתום בביילרן. ראשך מתרחר, רגליך

> כך אַ עפין בּלְאִים יְרדת!! נפּלון פניך ואין פכיר לאחת הממלכות הנאורות כומן חוה? בְצַת מה היה מקן, שופשר ביששר נבון וכדר ישר כיאות שנה סור לו מחוקקו הנאמן, משה, נקן מלוכה על פי הוה הוא ישראל אשר עוד לפני שלשת אלפים אורקון! האמנס, חלה ישראל. ההן מה ארכו ימי אשר חמה מקור חיים לכל יושבי תבל תחת השמים? מנולה: העם אשר לו נתנה התורה ורכרי הגביאת מתיקון מתי מורפא זו

על אורך קיוםך. המה רואים כי רבים מעמי קדם כבר שקעות בתוך המים, אך ראש הנְנָה יצוף נֵנְיָאָה מה אדמך עמיני ומה אמשול לך ישראלני פתחת חששים, ורק אתה, ישראל, לשרות כל הצרות, כאניה סוערה בלב ים, אשר היא עם כל חמרותיה הרציחות והרדיפות אשר השינוך בישי נדורף, עודך חי. כאשור וכבל, ארום ומואב, אכרו מן הארץ, ספו תמו אך הבה ששתומשים לא על ארוכת מחלתך, רק הן גם הכמי העמים יתפלאו וישתוממו עליך.

-34

כרטים םפר

ויואלו ללכת תרוה העת ההדשה, אשר אמרוג כי שרפא בכנפיה.

אובר כי אין שום לאומית לישראל. לואת, לא עם יקרא. תרשה לאחו הוחודים הנענים והנדכאים, וחיא: שאיש הבינים, וברוב חבמתו חקר ומצא תרו מה בימים החם לם פלימנחם, ראש משכיקי היכבים לב בחשיו הוה קלמהי הלמודי הזוך הוה ועמחם ל משה הם: בצרפתיצרפתני הני דת משה וברוסהה הישוב. היהודים הגדים באשבנו, אשבנוים בני דת לחברית ולחתוך את שם עם בעל נו ישראל וישור החדשה של כן־כנתם כעל כל הון יקר ויהאפצו בשבירי הדור ההוא ששני ושמהו לקראת ההפנאה אך אהים "בני אמונה אחתי המפוורים בכל הלקי בספריהם השונים להוציא אותה פאור, להכואה לידי אף לא עברו עוד כשני מאות בשנים וחנה חקנאה ישראל תרד במצולות והתהום וכסה גם ראש הירטת פעולה ומעשה דמו בנפשם כי עוד מעם יתבאא בת ההתבוללות הולידה את אנטיטיטיטום, אשר בשפה בעמים ויתערכו בטים ורפא להם. האניה־הלאומית של 5:17:6 1737

> כי לפני אלפי שנים האי הזה הזה ארין נוזלה ויחבה אשר אחיר כן לאם לאם נשקנה לתחתות הים המובב אותה, ופעבור עוד שאית בשנים תקמן עדי יוקר עד אשר הים יכסה אותה כלה, ואבד זכר האי חוח מתחת שמי השמים. כן וכן חכמי דעמים הוקרים והורשים אודותיך, לא כן אחיך כן עכך, כמוני, אשר נפטי עליו תשוה בראותו אותך במצב איים כה, באין אית

בני עמך הראשונים, בעלי התלמוד ואדריהם הרבנים, גם הם נְּקֹלוּ על שברך כי רב הוא ורדם להפאות את מהלתך הארוכה, הנשרשה בתוך ענשותך ונקלשה בתוך כל מיתרי עוד בסמי מצות בדורת; אתרוג נאה, תפילון שהורות, בעוד המון משהו, פאות ארובות, ציצית גדולות, ובדומה, אך עברו מאות בשנים ומהלתך עודנה אנושה, אז ראה ישראל ויובת לדעת, כי מאשריו מתעים, רופאי אליל בלם, ואין בשרט בסמי רפואתם, כי המה עוד הועילו להרע למן, להבאיש רוח עם ישראל בעיני העמים האורפים להבאיש רוח עם ישראל בעיני העמים האורפים להבאים בני ישראל את ההבושים שהבשו למו רופאין,

. œ

והאוניברסיטאי

i ir.

ילק אין לין מו החוכה הנוכחית. בין כך רגעי החולה ספורים הכה, א בבשלך הנק מכל להם שמים. צבתה כשגך נפלו ירכיך. בפעם רופאי אליל. סמי הרפואות נהפכו לרעל משחית את קבעת כל כום רפואות אשר הושימו לך פעם פכל עברים. צר לי עליך, בת עמי, כי שתית, מציית, ולא שם וכקום. אינה אלפים שנים עד אשר הראה אלפים שנים עד אשר הראה אלפים שנים עד אשר הראה ארי. "שוב ארץ" אינה ארי. "שוב ארץ" כי את דובים ואת יערץ "הוי! קשה כה הסבא" משמע ישראליי אשר תרבש בכסף עשיריך, אך בהכל יסודה. רי הוארונה ואת, ישוב אין האחרונה ואת, ישוב אין ריקי בארון לרדת שאולה. אשר אין שם לא מעשים אין אין אין הארים אין מעשים החולה. אין אחד מהרופאים משים דם לכננת מעמר ל מים ופקום. אלה רופאיך. ישראל. ומה תעשה כיום השלישי שבהם ההל לבקש ההבולות איך לשנות מקום פלאי הוא אין פהיכולת להפציא לו רפואה וכזור. רשיפות התרופה זורעצעפטי, כאלו אם שם החולה שאל על שמו מה הוא למען דעת על שם מי לכתוב כילים י החולה אשר יעישה אותם וחי בהם. השני אין לבהר רפואתו. הראשון שבהם החל לחקור על בי בחלתך (ייניין פין בחלתה מחשף

לבדר ישכון ובנוים לא יתערב. לשען לבצר רוח לאומית

הוה : אפנם כו יש לאומית לישראל; כי היהודים־עם בל רעת ישראל בוכן הזה, וישובו ויהנו על פי הרעיון

ונדופים, על זה האיש משה מענרלסואן על כי הוא הסב

ולהחליפו באוירו של ארץ ישראל. כאשר יחוור ישראל שלהם הוא מהנחוץ לשנות האויר של חוץ לארץ

שין על ערש דוי בלי תנועה ורגש. ויביקו סוד ויהעצא רופאים שנתאספו ויבואו לחודה מסוכן, השוכם ככול בישל רופאי ישראל האלה למה הוא דומה. לשלשה אלה ישאו ויהנו ביום כל רועי רוח לפצוא פשר ופענה. בבהו להשוב את היהורים שמה? אך? ומתיץ על כל לו פבל צרותיו. אולם על השאלות: כי הוא זה אשר לארין אשר עוב זה 1800 שנים ישוב לאַתנו ויונה חתבל במרקחה, העלה הקוא את אניתרישראל על הוף נקרעו כסתותם ונפורו מצותיהן. מערתו היה ים וסמרה דרכו. מקולו נשברו חלונות היהודים לרסיסים

בעלי מבתבו העתים וכופריהם ויריכו כקולם, קול נאצה בינים: האתרונים הרעים האלה קפו הניטנילים צרות ומצוקות הדשות.

| 10 |

כרטים בספף

בתבו הקודש עודגם לפניכם כספר החדנם. חפצי היא דעו. בי אני עומד לפניכם הפעם, לא לפען לבאר לכם כשאול. תבולע לנצת ומחה הי רשעה שעל פניכם לעולם. רק ההעבירכם על עצם ותוכן דבר הי אשר אין צריך בכה לא הכיאו לכם שום הועלת בכאוריהם ופרושיהם. מקראות שונות בתנוך. רב לכם מבארים ומפרשים לבל ביאור, רק לאון שובעית, לב שהור ושכל ישר.

אמרת אלוה הצרופה על שפתי הנביא: ויצא. על ידי הנער דוה, אשר הוא, ולא ישראל, בהר בו שמים שתבנה ותכונן בכל "עצ" על ידי ש ש ל דעת, כי בתפצעו לחשכיל על שהות ואיבות הכלכות הומר מנועישי, ולא מנוע דוד, הלמדנו ישות לשים לב להתבונן איך צפחה ועלתה פלכותו לאינו לחבים אל מעשי אלחים עת יסדו ממלכת ישראל מנוע ישי שוצא מבית להם והוא אדוננו ישוע המשיח של דוד בתוך בית ישי אשר כבית לחם.

Kischinev Kop : (

ישעיה ותנה עליו רוח אלהים, רוח הנבואה, להבים: בעת אשר שפעת דמיונות קדושים כמו את

> דברי הנביא, המנעים נאום הזה, והאמינו בם. רק או ונהה עליו רוה ה' .... המו אונכם, אחי! בינו נא

כאשר תאמינו תרפאו ותושעו: שאלת היהודים הקשה

רכי הקומה גדועים הגבוהים ישפלו.... והפעם רוחו

בי כלה ונחרצה יהוה עושה בקרב כל הארץ.... איך

הנביא ישעיה אחרי אשר ראה בחיינו:

בקרבו, התנחם ויאמר: "ו יצא הומר מנזע ישי...

"אני ידוד רופאך" כתוב בתורתק. ישראל!

אחת התבוננתם בו בראוי. לולי שבתם עליו לב בי או

נוכהתם לדעת. כי כל עוד לא הישרו ותקייםו

לככת ישראל ביד בן אדם ישות, – לא תצמחה ארוכתכם

"שלה דברו וירפאם" דבר רוח הי בפי המשורר

בדעתכם ושבלבם, כי אפגם שוא וריק הוא לבקש מוור

הנביאים תצמה ארוכתנו ותביא רפואתנו השלמה. בתהלים. אך על ידי דבר יהוה אשר יש לנו מעבדיו

מחויונותיהם נוציא משפט לאור בכל מה שנונע לשאלת

היהרים האימה.

אך אם יהוה ירפאך תרפא. אחיו כמה שעמים

קראתם הכתוב הזה, שנים מקרא ואחר תרגום. ולא

יי ייטצרים הלאומי

1 10 1

שאל? אני מאסריו ממלוך על ישראל. לך ואשלתך אל ישר ביית הל המי מי ראיתי בבניו לי מלך, וה אחר מי את איר מיד אר מי מבני ישי מישה, רק אמר: ומשחת לי את א שר אמר מים בעיני למען להוכה את שמואה, מי לא את אשר יישב בעיני למען להוכה את שמואה, מי לא את אשר יישב בעיני האדם מוב לפני הן לאמת את דברי האדון: ..בני אדם אדם מוב לפני הן לאמת את דברי האדון: ..בני אדם אדם מוב לפני הן לאמת אל ישי מוד ראה את אליאב ויישב מי בבוא שמאל אל ישי מוד ראה את אליאב ויישב בעיניו ויאמר: אן ננד הי משיחו.

או אמר ה' אליו "אל הפש אל מראהו ואל נובה ידאה לעינים ואלהים ללבב" (ההבוננו, זאת אשר אלהים אל שמאל אים האלהים ללבב" (ההבוננו, זאת אשר אלהים אל שמואל אשר התלמודים אפרו עלוהבי הוא שקל מציונדב, וואפר שמואל: נס בוה לא בתר ה', וועפר לאבינדב, וואפר שמואל: נס בוה לא בתר ה', וועפר שמואל כי עמד וואם לא בחר ה' באלה, כאשר ראה שמואל כי עמד וואם לא בחר ה' באלה, כאשר ראה שמואל כי עמד וואם לא בחר ה' באלה, כאשר ראה משמאל כי עמד וואפר לפניו עוד בנים השתופם מבניו שמואל כי עמד ווא מדעבור לפניו עוד בנים השתופם מבניו לא ה' אכר לו: לך אל ישי ומשהה מבניו לי מלך על יש'ראל, ווקרא בתמהון רוחו: התם הנערים?

אותות לאחור הוא נפלא בששון וניל, יען בהודרות פי ובעשים של מלך דוד הראשון, הנער הקמן, מנערי "ש", הרועה בצאן, חוו עיניו את ראשית תולדית משיח אלהי יעקב; תקות ישראל והפארהו; העמנואל, אשר על ידו יצאו לאור כל ההבשחות והברכות של "דוה, וגם האחרית: איך על ידו ינור ואב עם כבש "בהה, וגם האחרית: איך על ידו ינור ואב עם כבש "נמר עם גדי ירבין, וגער קמן,-המשה, שהוא בן נער הקמן של ישי מבית להקינוהג בם.

האדות מלבות דור, הבתובות על ספר שמאאל יאירו לנו המלות: "נער קשן" שיצאו מתחת לשון א. יאירו לנו המלות: "נער קשן" שיצאו מתחת לשון יקר ונפלא, הנותן לנו מושג קשן בחפין ורצון אלהים. מחדר ואופן השליחות שנסברה לשמאל הנביא להמליך מל ישראל, המבוארים שם, אנהנו למדים, כי אחרי מלך שאול על ישראל שהי שנים מאם בו הי, משר מלך שאול על ישראל שהי שנים מאם בו הי, משר מלך שאול על ישראל מהי שנים מאם בו הי, ונבה הקומה, בהור ומוב, ואין איש מבני ישראל מוב ונבה הקומה, בהור ומוב, ואין איש מבני ישראל מוב ונבה הקומה, בהור ומוב, ואין איש מבני ישראל מוב ממנו, לואת היה רע בעיני שמאל להמר אותו ממלן. אך הי אמר אל שמואל: עד מרי אתה מתאבל אל

エー

כרטים םכף

- ... WIT.

והאוניברטיטאי

דברים נוראים ונדורים אשר כבוד עם ישראל תמי הוא מותן יד ומקום להבחורה החפשית שנתן לבני אדם עשה אשר חפין יחים. מה נפלאים הרכי יהוה אלחינו ! מוני גם היום, בער כורנו, צונקים כפה אחר "דור מקרה וצרדי. אמנם, אל מסקקר אלהי ישראל מושיע. עליהם באים אל העילם ויוצאים לידי פועל בלאט, בהרך בין ישיאל הי יקים" פר אנו רואים נו דבר הי בפי ותפארת ישראל. כו ננהו לפנינו תודרת צמח דוד אשר שלה אבור נודו אנד או אחוו. שינו לענונם, אדעי אך המקרה, הוא המוא את הוד אל המערכה, מי תונות ליום חלם אחרי שאל ממלחמה אך דור, אשר בשנונים את דבריו הקו וייראו מאדי אין בני ישי נות ונבורות משורו חוף את מערכות ושראל לאמרי ..... יעקב אבינה: לא יכור שבם מוחדה, כא שב ריכם. אך מהספור היקר והעפרא הזה, כי כו המקור לכל הטדת הוה הקנון שבהם, נשאר אצר צאן אביי ב ביית קוחם. לי אי ש וכלחמה החייו שאול המלך וכל ישיאל שקלים ברול-מספר לנו: אך ברוב נאותו ובסחונו על

> רק "קום משחחו", כי בנער הקמן חוה, לפי ראות כווברו כי לא עלה על דעתו כי בקטן הדעה צאן עם שאר בניו הוסף לאמר: "והנה רועה בצאן" תרבה להקור ולשאול על דבר אלהים, המפליא דרכיו הי אל שמואל קום משתהו כי זה הוא" הכוונה: אל על אינור לא הביא עד הנה את הבן הקמן הוה יחד אך או ענה ישי: עור שאר הקמן. כמו הצריק את עצמי עיני, ולא לפי רארת עיניך, עיני בשה, בחרתי לכלך יבהר הו לכלך על ישראה. הישלח ויכיאדו ויאבר つけい 世

משקלו המשת אלפים שקלים ולהבת הניתו שש מאות הספור של מלחמת דוד עם גלית מתאר לנו הפלשתי לכלחמה נגד הפלשתי כממפר בקאפי 17 הסמוך. בותב דעת הואת החלה לצאת לאור על ידי הקשן הזה בצאתו כל עםי הארץ כי יש אלהים בישראל. ראשית ראשו ופצחת נחשת על רגליו לבוש שריון קשקשים אשר אמות וורת; נושא פלי זיין מיורים: כוכע נחושת על כאיש נורא ואיום, גבור חיל ושניא כהן כי גבהו שש תכלית רצון ה' כבחירתו זו היתה, לטען דעת

יי ייטנורים הלאומי

19 -

אותם בכלי הרעים (אגכי הרועה רביב) ויקרב אל דפלשתו. ויאמר אתה כא אלי בחיב ובתנות וככידון. ישור אול אשר דרפת חיום חוד מעד די בידי .... ואנני בא אליך כיםם יהוה צבאות אלהי מערטת השפעיתם, אחיו האם קראתם באיזה כפתדברי היטים וודעו על הארץ עייש אלחים לישראל לעשים הקדשונים כפור כוה: כי נער קבן רעה בצאן היהה מנמת היחו של דור בנצחנו זה? לא לדראות נבור נורא וידוע, אשר נכו כפניו כלך וכא עכו. כה הרהים עוו בנפשו ויעו ברוח לדבר בדברים האלה אל כח זרונו ונבורת. בשרו, רק להראות כה רוה האלהים חיים, כאשרו: אפיכן ודעו כל הארץ כי יש אלהים לישראל. הרה מברת כלך הראשון מנוע ישי, אשר יהוה בתר בנ את רוחו והרף נפשו לנצה את המחרף הפלשתי. זאת אך ככה החפין הנשנב האלהי הוה אפיין הנער הוד וואת היא גם מטרת מלך ישראל האדרון מנוע ישי המאמינים בו אל ההכרה והידיעה כי יהיה לבדו הוא הדו וקים לעולם, הב; אדרים, ישוע משיחנו, להביא את כל אל אבת וישוע הוא המשיח אשר שלח ניותנן יו 9)

צבאות ויקרא: מי הפלשת. העיל הזה כי הרף מערמת אלהים האים? על דברי שאול המלך: ילא כשמוע דור את דברי הפלשתי לבש קנאת הי מוכל להלחם עם הפלשתי הוה כי כי כי איר אתה הוא איש פלחפה פנעוריו. ענה דור בהשפות: גם את הארי גם הרוב הבה עבוך, והיה הפלשתי הערל הוה כאחד מהם כי חרף מערכות אית. כיון בוה לאמר: כי השרה, וכברשה נרשה, ועיכ אשר בכשחון לב: יהוה רק רוח האלהים אשר בכרב האדם היא תחוהו ותאמצחו, אולם, ואיט אשר אין רוח אלהים בקרבו נמשל כחית שאול את דוד מדיו שריון, גם שם חרב על למדין, אשר הצילנו מיד הארי ומיד הדוב הוא יצילני מיד מעשי ידיו ומשים כל תחת רגליו. אדרי כן, באשר לבש הפלשתי הוחי כי השוב לפני הי, הוא ימשילהו על השועת ישראל, ויקה בידו רק את מקלו, מקל הרעה, הנער דוד הסירם מעליו, להראות, כי לא בקשת וחנית ויבחר לו חמשה חלקי אבנים ואבן מאסו הבונים וישם

1 28 1

בית הספרים הלאנדי

מואת וחייתי שפל בעיני. ולכן נתקיים בו, למען יארך. ימים על משלכתו הוא ובניו בקרב שראל. בבני ישי, אשר אכר אל כיכל בת שאול: ונקלתי עוד מלך כזה בקרב ישראל הנה רק אחד והוא דוד הקשן ימים היאובניו על ממלכתו בקרב ישראל כי ישוע משיתנו הוא הכן דור והבן האלהים המלך על בית החופר סנוע ישי שחוה ישעיה; נער הקמן, הנהג בואבים, יעקב לעזכם ולפלבותו אין כין ולוכם א אלדיו ... לבלתי רום לבבו מאחיו. או רק או יארץ בכבשים, בנטרים, בנדיים, בפרות ובדובים.

המלכות, והמאמינים כו ישבו במלכותו. המירו את ימות רשע. דעו, פי אבינו שבשמים הנחיל לו את ונקבל חלק בבן ישי הוה. או תוכחו לדעת, בי הוא אחי, חביבי! נשוב נא אליו באכת ובלבב שלם ו מלפכם ישוע. הוא יניה חשככם ויסיר מכם את העורון אהבת השקר מקרב לבבכם ונשו נא אל משיחכם ישפום בצדק דלים כמוט ויכה ארץ אשר התקומם נגדנו. רק בשבש פיו וברוח שפתיו – דברי ברית החדשה-אשר עליו אמר הנכיא: "מי עור כי אם עבדי".

> נם להוריע לבני אדם, כי לא ישפטו לפי ראות בהם ראני להיות הנחל מכלם: כי הנחל בכם יהיה כצעיר והמשל יהיה כמשרת. ווה הוא הנוחל את הפככות, שני בשר, כאשר אפר לתלפוריו, בעת התעשקם, מי

את המכך האחרו, הזה ראה ישעיה בחזיון ברמות להבין הרבר: אם הי היא הבוחר, איך יאטר לישראל: "חשר מנוע ישי, נצר קטן משרשיו" אשר רוח הי נחה שלם תשים" במה? ואיך ידע ישראל. כי הי אלהיו סלך אשר יכתר הי אלהיך בו. לפי מבט הראשון קשה שליו. על כלך ככוהו ציה הי לאכר: שום תשים עליק בחר במלבו אשר ישים עליוץ אולם שלשה ארתות נתנג סאת הי לבחון את המלך של ישראל אם בחירו הוא. הסום לתשועה; כי ען הי אל יראי למיחלים כחסרו. הורת הי אשר ההיה עשו. "לשען ילפר ליראה את הי בחו ועוצם ידו. מלבד כל אלה, ישמור לעשות כפי דבר בשר. גו ...בסף ווחב לא ירבה לו" אם לא ישען על ב) "לא יוכה לו נשים" אם לא יכקש תענונים ושחטרי א) "אם לא ירבה לו סופים" אם יאמי, המלך, פי שקר

77.7

and the second of the second second

المستداد والمائل المائلا المائلات المنافعة لما أمالتها ما مستداق والمائلات الماسان الإسمالات

והאוניברסיטאי

日本地方でする 門

ויתמלאו בקרב דברי הנביא: וגר ואב"עם בבש ונמר" ישר החיים והשלום ולשה שלום בלון יהוא לעמים, רורש אותה פראשית השנה ועד אחלית השנה יייראל. ממצולת ים אלה היא ושיב את האניה הלאמית ישוע משיתנו, אשר ירד לשחת ועלה לשמים, יבוא עם נדי יתבק, "ונער קטן" ארוננו ישוע המשיח של ישראל-ויביאה אל שחון הפצרה להאין אשכ הי שנית בכבור ונבורה לחשלוך במצולות בי ביות המברך לעלםי עולמים-נהג בם. אמן.

> בעדם, ושבשול על כל הרביהם. אלה הסאציאליםשים סעללי אל. הוהרים עורים המה, אור העולם חשך

החקירות ותשאלות, הוא דברי האדון: כי עם היהורים

משאו או יולרוחש התשובה, הנכונה, הנעלה, על כל

האנמיםיםימים שואלים וחיקרים כיום: האם המד

האזה, אז ידוה אזהיו, לאחבה אותו ולהאמין פבנו

סעללי הי לכל וושבי תכל: באשר ישיב, באחרות הימים

וסעונה, ובעבור זה הוא עודנו חי, לפנין על ידו ינלו

¥

בעכור זה הכה ישראל בסגורים; בעכור זה הוא סְגָה

היבה בעורון לבקצת "למען יגלו בו מעללי אליי. יק

או ישים ישראל לראות באור החיים, אשר הולנים פקח עיני חעור בירושלים על ידי השרחת השים על さんしゃかってある」なる

לישראל; כי הוא פקח את עיני ישראל העורות, כאשר ראו כל הזום ויפירו, פי אבן ישוע הוא הששת ישוע הששית, הנשלה לנפר בער פשעי כל בני ארם,

The best of the second

The state of the s

and the sea of the seasons

שאלוהו עליו: מי חמא האיש הוה? או יולריו? הארון עם היהורים הוא העור אשר תלמורי המשיח

השיב: לא הוא חשא ולא יולריו, אך לשען יבלו בו

האחרונים האלה, בימי הפשע עשרה, המאה אשר, מור שקועים ושבועים בכל הנעבות, בתאות רעות וומת כטוכם ככל המשבילים, חשבתם לימים אשר אין עוד תכשתינו. השכלתן־השכלתנו, וכל אשר אתה רואה החכם. ב) כי נויי איירפא אוטרים: הכטקר, ישראל. לב לחבמתבם, יען: א) פי חכמת הממבן בוויה, אמר כוף ערוכים, רקים ובחוכר כל דגכם. אין איש משים של בני ארם. - בבר הראו לכם, הימב לדעת, כי סוף כי ההשבלה והשרעים החרשים השה אור העולם והחיים חפין בשמש לאור יופם ובננה הירח להאיר על הארץ, יען האלה, הרשות להנות בכל שוב איראפא והכותו לפעום והשרעים. והשה העשיוניאת בהנעקר המפתם בסבוניום העולם: בני אברהם וצחק ונעקב. אשו בינון את אחר בינון את אחר בינון את אינופא דוו האירים-נוסר, בעוד שאבות ווקני כל נוחי אינופא דוו ממחמרי פשר חומן, של מבטך ומרכי אשר פומני אלבי אבות התלתכם, כייע פיע וגלים אהם: צאצאי אבות אריק התלתכם, כייע פיע וגלים אהם: צאצאי אבות בשר. הנסיון היומי והמעשים, אשר נקרו וכאו בימים נם עתה, פלוכיפים, רופאים ותכמים בבל ענפן החכשת ומפריהם, אילואה, ליהורים, ביוונשים ובאיבה הבכמם

> בראשות יב 1—9 ישעיה מה 25 נורש בשבח, סדר לך לך: 1885 Epx 5

יודגן ה 15-63.

לשוא כל הצטרקות משבילכם לפני נזיי אייראפא וההלתם לישראל האלה, ולהעלות על לבכנם תמיד דברי ישעיה: מתררמת הינון והאנחה אשר נפלה עליכם; לעורך אתכם אחי, בני יעקב! זה כמה נתכברתי לעזרר אתכם לפניהם באמרם תמוד: גם בין עם היהודים היו, וישנם מרבר. אוסיף לאמר לכם, עד מאה פעמים ואחד, כי "ביהוה יצרקו ויתהללו כל זרע ישראל" בל אחרץ פעת שתש כותנם מסכת דאגות פרנסה ומחיה פימי מצוקה

لفعة بشطاك مقالصطلك ويديد

湯の大学をません

. . .

__ 27 __

אבותיכם הצילו רומה, אבל אתם! את אתם מז עשיתם! במה נתכבותם! אתו, אנחנו אין דנו להצויקן אוז להתהלל, בשום דבר, וק פיוזה, כאשר נעוב אך רקה נגר פנינג. שור ושבר נפגוש על כל מצעדנג. עם חכם וגבון. או יבולע מות לאוכתנו לנצת תאכף המשיע, רק או, האמונה הואת החיה אותנו, השיב נהרין לנו שבילי הבירוען, כשבילי השים ופרבקים. או האמר: מה הי כי נעברנו ? ומה פנו ישוע המשיח כי האמתים. להיפך, באם נשאר עוד בקשית ערפנו ונעוו אמנם כן, השיב האיכר, המרולה רוטת. אמנם כן, השיב האיכר, יד ושם לנו בהפאלישים והקאנאטיע של אייראפא. נאמין בוץ הלא כרתנו ברית את החכמות וההשכלות. חשר שלום. כפי שנבאו לנו, מראש ומקדם, כל נביאנו באין מחריד, הוחת צל משיחנו ישוע מנצרת, האל גבור חרפתנו וחרפת רעבון בתינו לעולם, כי נשב בפח, ותעלה אותנו אל סורנת וסעלת עם חי, אר סעלת באסונה ובאסת לאל המספרה לאלהני שוראל בני בנים של האווים הנודעים בשערים להתלה. אשר סות, שאול ואבדון, יפלבו עלינו לאורך ימים.

A THE THE PROPERTY OF THE PROP

- Comment of the Co

¥.7 .5.3 .5.3 W. ....

חרשות בנבולנו לנו הנה. הן בצאת ישראל מאויע וה מוה. גלה החכם קולאמבום את ארון אמעריקא? נשמואל: אם פוש והודו ממוכים זה לוה, או החוקים בשיעיר סובה, המציאו: נאלילע וניושען את שמתם ארן איראפא, האם תרמו, כי מחנמת החשבון אודת לאיירופא לא הביא דבר עמו, להעשיר בו את ילידי החדשה בתהליכות צבא השמים? האם משחלוקת רב הארפעים סאה, לשיעור מקוה; מחכמת המרידה אשר התלמוד שלכם עם כל נושא כליה אשר בני אחנני חשה לא נגעו פו עוד, להנות ממנו, אף כאצפע קשנה. מתוללים בם, עוד בספר החתום לפני חבמי איירפא. התלמוד וצא עמו לנהרדעה. לא מעוקציה ולא חם אוטרים: איש יהודי! הרי שלך לפניך; קח לק את כבודם בכחצו אשר הוא לחין אותם, בעת שנהג אותם האיש בכה הוא כבודם גרול? ויאשרו: אנחנו אותם למכירה על השום כשבויי חרב. ויהי כאשר שאל כאשר אוווים אחרים צעקו מד על ארונם האיבר, כי חלץ סנגריכם משל האווים של השמשל חרום. הי קרילאף. סדובשות. אורת הההלה ביוחום כם, כבר רניל על לשון

ענות נפשו על הצלב. רוח חשם: אבי הכוב, אשר ערב פכח, שבו נענה ונצלב אדון כל הארץ על הר ובוו ששפכו עליו או אבותיהם, החשאים, בעת שראו עוד לא משו מפי אחינו בני ישראל, הרברי לענ וקניהם בשכבם ובקומם, מלה במלה, פמו שכתובים עלינו ועל זרענו" עזרנו מרבר מגרון בני בניהם, אחינו דבר מקדם מעון הפרושים והמופרים שצעקו: "דמו נלעלהא מהדין לשער עיר הקורש ירושלים. עד היום לפי הבשר. היוה רע הוה היא חי וחדש בלפם כביום חי וקים תמיר בקרב לבות בני עמנו, האחים של ישוע, רק בספרים האלה האסורים, כידוע, לכל איש יהודי בכל לולא כן, מאין למו הרבורים האלה: הלא נמצאים המה המה על ספרי ברית החדשה, לזכר חרפתם עד עולם משננים לבניהם דברי פוז ולענ אלו אשר יצאו או מפי פני ישראל, פימים האלה. וכמו כל אחינו שפנולה יראה וכבל יסצא ...

ידירון מהבתובים המעמים, אשר קראתי לפניכם מבשורת יותגן, תוכלו לראות, כי בסוף יםי בית השני, פאשר הפארת ישראל כבר נשלכה משמים ארץ, עיר

מה נפלאו דרכי היהורים במרךם העו והגורא בחומר מנוע ישי, בבית רוד מלכם! רוח מרד הוה כמו

ולתפארת ישראל עמו.

-

A TO A SECOND PORT OF THE PROPERTY OF THE PROP

אבנים, מאבני מרצפת רחום הוהב שבקעשינעב, לכקלוני, עי מייני פי מה לי ולהם? בי באתי להופיר אותם בשם הי ובשם ישוע המשית. אך מיום שנתנהי במדלת האדבה אותו, ולא אחר, הקים אלהים מנוע דור לאור נוים קולי. בכל עת מצוא, להניר לבני עמי. פשעם מימי קרם, בין כן העת שכדורי דמי לבבי נתרנשו ונתנעשו לעמי ישראל וקרחת שאלת היהורים ברוטיא יוקרת חשאתם משנות דור ודור, ננד ישוע משיחנו, אשר כל עת אשר נשמת שדי תחיני בל אחשיך מהרים מקול דם שה האלהים ישוע המשיה, המשיב דבר מדם בעם וחמה עלי. ולולא חסר הי והממשלה עלי אז הרימו מאים מלאים מלאים בו רוה שמות – ני רבים מלאים ספי כיום, ביטי המאה התשעה עשורה הואת, וחושבים המה כמתפלאים ומשהוממים על רברי אלה, היוצאים הבל, ועפעפי יישירו את אשר דקרו, חשקם לא אוכל. ירעהו, גם ירעהי, אחי! כי, אף חמובים שבכם,

. 28 |

הההרים. בעת צדה לישראל מואת-התאוו האוה קדות לשיאל מואת-התאוו האוה קדות בשקים וברוחובות את שאלות שלושם ולא שלום לשבת בשקים וברוחובות את שאלות שלושם ולא שלום לשבת השלות: יאשן אשן שני אשר לבם אם שביע אינו הפרשים השלות: יאשן אשן אני אשר לבם אם שביע אינו הפרשים על השנת השלון שרובעות ושולותות עהוה ידע גד הוא הוא ברוח ביוה ביא ים מת העל השנת אם השור איש את רברי לא ישעם מות לנצח, האחה נודל שאברהם אבינו אשר מות יש הגביאים מות לנצח, האחה נודל שאברהם אבינו אשר מות יש הגביאים מות לנצח, האחה נודל שאברהם אבינו אשר מות יש הגביאים מות לנצח?

יען כי הסופרים והפרים האלה, הבישו על הזרת הי, מצר מבטם האנושי, הקצר והדל, פעל עו מלך נורא ואיזם, החפין לרדות בעבדיו אך פפרך; להבביר את צוארם בעול קשה, למען דכא אותם החת רגליו, ויחשבו כי המצות הנה טוקרות, כבלי ברול, אשר נתנו ממיני לאמר בהם הירים והרגלים של בני אברדם לבל ילכו שכם אחד עם שאר עמי ההבל, אשר-למי

CONTRACTOR OF THE PROPERTY OF

عيان

הדברים הפוינים ופצב היהורים אז, היה פהנפנע לכל וקרש תקרשים היו בידי פהנים מחללי כל קרשן כאשר בל איש בישראל, משכיל על דבר אמתו בכה במפתרי לחשב: כי כלה עושה הי לעם ישראל בליושבי סדום בהרינים, חצשרות ונורות שתקנו יום יום לפני חשון מסיני בקולות וברקים; ברוב פרושי מצותיה הרבותי ויעקב, ונגר אחיהם: בני עםם היהורים. בפורים שקבלו אררים ביחוסם: פי המה זרע בני אברהם יצחק האלה, לא חולו להתפאר ולהתגול את עצמם נגר עמים הנראה לעין בשר, היה כאלו נפל ארצה. הרלים הגאים דבר אלהם כפי עבדיו הנביאים, אשר, לפי המעמד הקות הנוי, ישראל כלו, לימים הבאים; כחלול כבוד הכופרים והפרושים עצמו עיניהם מראות את שפל מצב שנבאו הזוי יה לעת קץ הימים. בכל זאתו, מאשרי העם: ישראל: להשבית שאנוש זכר תורתו וכל הכשחות התקוהי נפשו ונאנח על אברן עש וארץ מולרהו, יען, לפי מעשר ישראל בין שאר עמי התבל; הקשיחו לכם מאברן ועשורה. כי בבית ישראל כבר עלה המשחית לשחת את הקדש היתה התחם ממשלת עם זרו הדומים. המקדש

יי דו טיטאף

נם כל ספורי התורה מאבות העולם, אברהם יצחק בי בחכבות אלהים אשר הותה בקרבו הבינם לדעת, כי מספת אחבת הכבור השרוה על בני עמם ורחקת לככם שהם היים ורות, והם מוורים בעיניהם. לא זאת בלבון, עצפם הופר ונשם. הסרייכה הפה להבין דברי פיו, הבערות והכסלות: כל מעינס אך בחומר ונשם. לואת בראו אמת ואלהים היים הבה ירדי ונפלי משה משה להחום דבריו ישר לשומעיו. אך הסיכם על עצמו ואמר: יאם אמר לו: ואעשק לגוי נדול .... והיה ברכה באמונה ואהבה. דעו, פי אברהם אבינם, אשר ידוה עמכם יעליו, כי הוא אלהיכם, אך לא ידעהם אותוי אותי יזה, אשר האטרף אך בשפתיכם, ולבכם בל אני מומד את נפשי נמדי מאין. אני הוא המנבר העולם. מרוב ענוה ושפלות לא הסיב המשיח את ויהיו בעיניהם כרברים של אנשים שעברו ובמלו מן ויעקב, ורברי הנביאים שנאמרו ברוח, כחתומים לפניהם, כו מה שהם רואים ומתבוננים, המה רואים רק את שבחברון וקברי הגביאים אשר אנו בונים. ישוע

" The State of the Contract of

פל ההפון אהריו. הריםו קול עליו ויאטרו: יעתה ידענו ביום השביעי (מרקים ג 4) הבסילים האלה חבינו את יהשביתה בשבת הוא לשבות מעשות כל דבר מוב מת וגם הגביאים מתוי – פאשר מעידים מערת המכפלה חכמה ודעת, שחלקנו הנה, אין בך. יהן אניהם אנינו לעיר המלאה מופרים, וימשוף בהן שפתותיו את לבב קטנה נצרת שבגליל, שבא אל קרית מלך רב ירושלים. ובואה בכף הקלע, ולכן נמלאו חמה על המורה מעיר דחית הנפש לחוין מצרור החיים אשר בימין חי החיים חעצפות והנירות ולא הטבילו להבין כי ישוע דבר אודות סלת ישיתי בסושנה החושרי והגשמי, שות הבשה מי שעשה החיצון עשה גם את הפניםי ולוקם יאי יסורה ושבותה ויחשבו ברניתם כי הסחרה נקנית פי שר בך, רק בכת השר נמשך ההמון אתריך, אבל על ידי שהרת הבוסות והקערות מבחוין, וישכחו כי קשה היה להם להבין השושג הנבון והאמת ממלות ישוע המשיח במובנה הרוחני הנעלה ונשגב. כאשר קשה היה להם להבין המלה ישתי שיצאה מפי האיש רעתם-מאסם הי ממלוך עליהם אף ביר חוקה-לכן

— 32 —

· September

שתלמד ותיק עתוד להדש. אלם. גברות לבם מאנה לקבל הדבר, כי איש צעיר יחדל אישים לישוע בן לקבל הדבר, כי איש צעיר יחדל אישים לישוע בן לדבריו. בעיו ושלים, ביאות לבן אלדום, אשר נתנו אביו ליורש כל. יאבן אבי אני אמר לכם בשרם היות אביו ליורש אני הנאי דבטילים ששמעו הדברים האלה באלמו דברי הבן הדרש ישוע הלמו כפמיש ויפיצו ויותר האבן. ויהי באשר ראו כי לא יכלו עוד לנצחו בדברים האבן. ויהי באשר ראו כי לא יכלו עוד לנצחו בדברים של מה בכך: לקרוא אותו שד או איש משונע ובדומה, של מה בכך: לקרוא אותו שד או איש משונע ובדומה, ולב. או לדי מע שה: הריש אבנים לדנום אותו, אך ישוע התעלם ויצא כן המקדש, ויעבר בתוכם עבור וחלוף.

נם היום, אחי, אחרי שעברו מני או 1850 שנים, רפים מבם עוד מקשים לבבם מום מריבה, אשר רבו אבותיכם את המלאך הברית ישוע, בעת בלאו פתאום מן ארץ הגליל אל היכל הי, ומיום מסה, אשר גםו אבותיכם, הבעלי הורה, את המשיח בן דוד, גם מי ראו פעליו הנפלאים, אשר עשה בשם הי אביו לעיניהם. למרות

כל הנעשה בעולם הוה. כעין שנאטר בהלטור: הראה הקביה לארם הראשון דור ודורשיו, אפילו טה פאולתם ומשוגתם ויאמרו: הנה אינך כן חמשים שנה ואת אברהם ראית!! התכוננו, המה לא אמרו: אברהם ראה אותך! הנראה, פי הפצו לרמו בזה, כי גם להם עלידם צעק ורמיה הנביא יהוי אויל עמיי הומיפי

אמר שלמה המלך. הפרושים וההולכים אחריהם, אשר

איוו ידיעה, כי אברהם חי לעולם ולפניו גלוי וידוע

· 原子の中の中、1998年の開発機・1998年 中のできることの発生されていることができます。 - 日のできる 新聞の 日本日の

מת. והוא, אביכם זה, אשר הי לא פ סד ממנו אשר מה, אביכם זה, אשר הי לא פ סד ממנו אשר היא עשה, ישש לראות את יומי יום הנדול, פאשר עלאו עתות הנוים ויבואו כל הדברים לתקונם יויראי ושלום אטת לכל יושבי תכל, גם הנולוא של כד הבשתות שנתנו לו ולורעו אהריו עם ישראל-יוושמה השובות שנתנו לו ולורעו אהריו עם ישראל-יוושמה המור אין ורוע בכח, בכד זאת לישרי לב שמחה, המה המה עודני אך ורוע בכח, בכד זאת לישרי לב שמחה, המה המה לשתים עליו כאלו כבר יצא ובא לידי פעולת.

וקצוה דעהם לדבון דמושו האבהו של טנה והיים. של שוכאה ובהרה, של עשל ושנורה התיים, לדעהם, שואלים זה את זה: האם לא מת אברדם? האם לא גנווים (באלפי אלפים ירובל כסף והמשתח היא במיי דברי לא יראת המות לנצחי, בצחוק קל על שפתם בקבלת רוחים ופראצענט מאוצר המלך בכל שנה ושנה כמשהוסמים על דברי רארון איסראשר אישטר את רבעים מיל, הכנותה מרחוק כרי ארבעים מיל, הכנותה 🦂 כתו כל הנביאים ז בפילים ובוערים, הפק באבות וים על הכך בכף שנפקד שם ובהיכולת לאטר להופש: נפשי! יש לך עתידות הרבה לשנים רבות, הנפשי אבלי, שתי ושישי ולוקם יב 10.

נם הוזם. אלה מהעומדים פה, אשר כל מעינם הבח יחובביואי כחודים חובה אוריבבורו אך לבצוע בצע ים בנו ישוע בהר הקרש בירושלים. בחרדת קורש על כל הנה ומלה הכתובות בכפרי

וריקם; וכי במות הבהן הגדול המשיח וקומו מו המתים חיים וקימים לעולם ודבר אחד מדבריו לא ישוב אחור הנביאים, כודים ואוכרים: בי דברי יהוה אלהי ישראל

כאשר אמר המשוח בעצמו: יאני לא באתי להפר יצאו לאור ונתמלאו כל ההבשהות השובות לעם ישראל, נם היום, בעת שבל חכמי אמת שבעמים יהודג

Silve A Charles and Santan

The second of the second of the second

כל הנבור והיקר. אשר קנה לו השה האלחים, ישוע סשיהנו, ברטו היקר אשר נתן כפר בעד חטא רבים

אלוו תשבע,-השה מקולים כבור משיח יהוה ומקשיחים

פרך באירופא לפניו תברע, ולשון נוים רבים ועצומים

חששית. רפים פכם שור שתהללים בסתר לבבם בנד בקרב עםו אירופא השלוים ושקמים באשונת ישוע את לבכם צעדל רוע השצב הנובתי של עם ישראל

המאמינים ביחום הגדול, כי זרע אברהם המה. עוד יבימו

והאביונים. הנועים פרעב ובחשר לחש, ושתחלים בתורתם בנאה ונאון על כל יעם הארין. מאדהם היהורים, העניים

הרחבה, שוכתה את המחוקים בה בתלי תלים של

היבשות, ההורים, עד שוכם אל עפרם, ומוגעים מהם רנים, נורות וחומרות, המלפפים ומלוים את העצמות.

נעימות החיים הרותנים, אשר נגלו בכל העולם כלו

על ידי ברית החדשה אשר ברת ה' אלחינו על ידי

על מובח הצלב מחוץ לשער עיר קרשנו ירושלים, וכל

כרנוים, הגר

הארץ, והאבנים־נוים רבים ושונים-נעשו גם כן בני רבר: ואברהם חור החה למי נחק נכרכו בו כל נויי בה שבלכם וצרור פספום, וכל המרבה לקבין עושר, פי על יר ישוע זה הביא ה' על אברהם את אשר מיקצה, אך הוא המשוח, אשר ראה אברהם ויש מח, האיש השניו לאשר לכם האשת בשם יהוה: פי ישוע לשרוף על ישין ועל ששאל, בלי הברל אם השרוף הוא בן האחרונה שאשר על הצלב : ינ של סי. בעת הואת, והלק המים, הערלים, המשירים משלהגכם ביום השבת אן ירב להושיני הוא: ני הוא לא אך מנת עולוב וקם מן המתים הוא לא אל שלא יכול להושיע, ברית או שאינו בן ברית, הרי זה משובת ומהולל. אתם אומרים בלבבנם: כי כבר מתו, עברו ונמלו כל אברהם, על ידי אמוניתם במשיח בן אברהם וכן דוד. את השנורות בעד כום יין. לכל תכשלו חיו באיסור לישראל באחרית הימים: כי אין לנם לחשען רק על דברי הנביאים, אשר חוו עתידות נדולות ונצורות את התורה כי אם למלאות ומתי 6) ורמו על זה במלתו

ברנים לבור ותלי על מתלאאו האלים מתלאות אונים

ער פתי תדברו שתק על צדיק ותוכאו את עפכם את

ארה. ההונדת הרב הפשמשת את אחם. בחוא עובר

רק הבה הי אשר עטו ובכה הרשות המשחת בישיני

2000

עולם ינטיבה היו האיש הוה תחשבו לשונא יאים

ישראל וידיכם נכונות המיד להרים אבנים לרנום אותו

ותשאו בריתנם את הי רק עלי פינם? עד מכי תרא לאלתכם אשר בתורה למקונים אשר בתורה

ננבים והרצו ענם, השבו והדברו באחיכם, לפי הבשר, ישוע המשיה: בינו נא ואת, אחיו ודעו כי אך

The second of th

בהי ובבנו ישוע ישים צבקנו יצדקו וית הללו

וכי הוא המושל בישראל אשר מוצאותיו מקרם סימי

465:27 7237

לפניו וקראים אותי כלאך האר. אר ננשק האסינה כבנו הוא האלהים וכל אורבי ותאבן אברון פורעים מרינכלי חשמן, השוכן בישים האלה שרום, אישב בורכל תוכלו לכבות את האי הרשע אשר ששומי השחום הרעו לכם-בכו שחושבים איוו ממשלילכם-בווי בי אסרו לכם לשתות יין ולשכור בם נויי הארן, וובועו בכם בנותיהם; בי העשיםו עליכם עול להתפלל: שתיתית לפו, נולו מודכם את כלי נשק האור, הכתבי קרש, בשר להלב כבין קרש להול. אסורים ותקנות כאלה חספו מנם את מגן האמונה בהי ומשיחו האדון ישול. היא: פי המה בתכמתם הברויה, וצדקתם שחקימו רואיו מסתיר פניו ממנו, וסורה, סירה, יקראו לו. הרעה פוסף, פנחה וערבית, או בוה, כי הברילו לכם בין הנכם כיום ערום ועריה. אין החת ירכם לא לחם חול העצומה הגוראה והמסוכנה שהכבני התלמידים לכם הבה רק בפבות מריות על עור בשר העם אשר כל אינם מעוררים דאגה ופחר אולי על ידם יאבר ישראל. מונים ננרכם, למקן, וושברי אתכם מהחתי שמאר! מנחניכם העורים, כעלי ולחלמון הלמורו לתלמורון

בראשית יח 15—1 ישניה כי 27 1886 .spx 12 כהרופיים מו 🏣 🖟 .

05.01 tosi 91.4

12/8 1885 7.7

נשק אשר יש לכם לאחוו בימוננם ובשמאלם לעמוד אמת וגבורת אלהים שננווים במאמריהם המה הכלי יום יום, כי רק בנתבי הקדש צפונה ישועתכם. הדבר סוה מהנקל לכם להבין ולחשכיל את אשר אני דורש לכם לשען תהיה לנו תקוח בסבלנות ובתנחושות הכתובים" הום, אומר: ..ני כל אשר נכתב מלפנים ללמדנו נפתב, השליח פופום במבתבו אל הרומיים, אשר קראתי לפניכם אחי, בני עמי! ארנו הקרוש, העברי שבעברים,

THE THE PERSON OF THE PERSON O

בייטיט -

を受ける

一個清後の海には、 というなかというしてはないは

רק לימות המשת יש כי המשחה האהבה אשר לא פבני ההלשת, בתלושו אשר של הנכיאים לא נבאו ייי תבקש את אשר לה-נברת שהקלשת ואין לים לב. בל לישראל לא אמונה חיה ושהורה, לא אמר, לא תקוה, אשר בלצריהן אין אור והיים לאו מים פיים אין. באין דעת השות, אשר לא בקש הנאת עצמו, אלא את הכלית דהורה, שהוא המשך, כאשר גם אדר ורקים מכל כחות נפשיות ורוחניות, נעלות וטובות הוא הנסבה כי בתי נפש עם ישראל נשארו הלים אחר מהתמידים, אף הגדולים שבהם, לא בקש דבר הנאת חברו לשוב לו, לשונן יבנה. ההלמור בבלי חבם. בעקב זאת לא ידען התלמידים לשאת פצתוב, חרפות חורפיף נפלו עלי. הוא בהנטנע לבקש חלשות אחיהם הנכשלים ולבנות אותם. בוה, כי מספר אנשיו היו תכמיו, כל אחד מדם חפץ וכ אל שרק הנאת עצםו: להססף לחקרא רב והלפור עצמו. אין איש משפיל דורש את האסת להבין ולמצוא מחלת עם ישראל אשר חביב לו הכלמר, היא לבנות ולהקים את ורבות עולם העם עולם, בצדקת Aug in

ריוננוכ, הפלוכוף היוני, לאלקסנדר הגדול המקדוני בעת

שבא לבקר את דיוננום בשבתו בחתביות: אם חפצך

עדות ה' הנאמנה, המחמימת פתי. אל האמינו

בשרו לכם כל הכתבי קדש. דרשו נא בכתובים ותמצאי פי יראה לכם את חסהו ויהן לכם את ישועתכם אשר סורה, סגרה, מעמנו. בקשו נא מאת אביני שנשמים, שיורתו לי בהחביות. כן, ידידי אמרו נא ילהתלמודי: להשום עמרי, סורה נא, אדוני, מפה וחנה לקרני השמש

האמינו בהי אשר הוא לבדו אל אמת ובמשיחו ישוע לכל רבר אשר הגידו לכם מאהביכם, בעלי הקלמור

אשר שלח, ותפצאו חיי עולמים.

حاسامات عالا تألفه كأناكا كياجه والتقومات المسائدة فالتاريد فالماري والمفائط يفطران ليرميا للفاجار الشارات بال

The state of the s

....

בהו מראות את פלך המשית, ישוע בן דור, אשר כסאו עומרים לפנינם ומסקירים בערכם את השמש צרקה פיפיות.-על ירך נפורי ישראל. ספרי ההלמוד הרכים גם אין חרב-רבר אלהים החי, פועל גבורות וחד מחרב אדרו אמרה נא אל יהתלמודי הדמר אשר אמר אשר אך בכנפיה מרפא למהלת עמנו. עיני ישראל ולא לחם קודש לשבור רעבון נפשכם ורעבון ביירכם. בעמש נגר האב שנשמים.

1

יביר וידע בי הוא זה, ולא אחר, אשר הבינו הי לפני ביפיו, את ישוע המשיח הנצלב וקם שן המתים או ישראי, עמו. או יהחדשו כנשר נעורי ישראל ותחיואיו בכל יום שמע נשראל בי לנסוג ולבוא אל משיני ותדבר ישראל נסתרה דרכי שהי? הלא ידעת אם לא בל העמים; הוא האור לנלות עיני הנוים ותפארת. תושב, בתסרון דעהו, את אלהיו למלך פשר ודם פטוהו? שפעת אלהי עולם הי .... עם ישראל, הקצר רות, העת העתיר הואת אמר ישעיה: למה תאמר יעקב יהוה אותנו וברחמים גדולים ובחסד עולם יקבצנו. על כוֹיל יתלופו. אך רגע קטן-פערף אל הנצחית - עוב בנסיות ובבתי מדרשות ואוטרים בפה ושפה פעמים יחדשו יפור כקדם: הפקדנה שניו לדאונה אה פלכו בהם ואושר: אשרנו, שאנחנו ששנימים ומעקיבים בבהי את הבתי מדרש, ובתי כנסיות, אשר הוא מתפאד בארבת, יבקע בשחר אורו ואיובת שהרת אינים ולרתון בהם יום יום: אי, רק. אונ. פאשר אים ינים! ינישוניון באשונה בבעודה בסבלינת, באשר אים הישועה ו היכוכה שנים אים משחים

> באפם נואל ופושים,- ישוע המשיח, -נפרחים שינשים רק עם האפת. נפשות עפנו ישראל יבשות וחסרי כח לא סבלנות. הגרוע מבל הוא כי אין לו ארבה, השמחה ונובלים באין להם והרי שמש כפי דים.

שבקהלות : ישראל ברוסה - מאָד לְענות מפנינינורי ופחויב, אם אך קופו וארך יפיו יקרים בעיניו, לעוזב שהוא עם חי בין שאר העמים החיים בתכל – צריך תקוד, וסבלנות ואהבה־הנחוצים לגוף עם ישראל מצד בקרבם יסודות בריאים וטובים־אטינה טהורה באל אמת, אל קרבו מים דלוחים וכאושים אשר אינם מכילים שב זה כמה את המקור מים חיים-תורת יהות-וישאב. שבעים ההסרים לו במבנה נופו. כמו כן עם ישראל אשר ידי שתות פי מחצב, שמכלכלים בקרפם אלה היסורות שום את ארין מנורתו ונוסע למרחוה, למקום שיש שם שנותנים לו הרופאים-המשנילים וכותני שיע להיחורים. נושנת הוא, איננה שופעת לקול פלחשים-רבנים ופו'צ פעיינו רפואה, להחלוף ולשנות שם כהותיו ולשדיו על כאיש שנחלו כל חלקי בשרו בפחלת עזה ועמוקה

חולה, חולה מסובן. הוא עם ישראל ; מתלתו

......

十十二八八日本書の知るで、二

... 17 . DAMES TANKS TO DO WATER

温暖 いつとま

יייאוניברסיטאי

וונים ור בינו לבון עצמו, עם אחר בלב אחה. לכנקו נכבר, בנם ש אחת גבם היא הראת האלהים אבי אדונגן ישוע רששיח: לקבל איש. את אחרו באדבריו באדבריו בא הששיח, אשר היהלששות לשטשראל בני באשרו השלה. קבל אותנג, ואו, רק או, הבוא אים הואלהים בל אותנג, ואו, רק או, הבוא אים הואלהים בל אותנג, ואו, רק או, הבוא אים הודוני בנאשרו ואברהם היו לנוי נדול ועצום .... יוברים בל בל לקיים ולמלאות אה הבבר נתקייםו השורן בר נתקייםו השורן בר נתקייםו השורן של ישעה ואברהם היו לנוי נדול ועצום ... יוברים בל בל הטים המשר בבר נתקייםו השת האלחים האב ובנו לי הואנאלא מים בל הטים המארים האם מבברים את האלחים האב ובנו לי הואנאלא מים בל הטים האלה תיכלו, אחי, להשביל אורי הצעת הרברים האלה תיכלו.

בדברי ברות היטנה, שקראתי לפניבם: יורא אליו הי והוא יושב פתה האהל, בהזם היום, וישא עיניו וירא עלשה אנשים וירין לקראתם ... ויאמר אל נא תעבר מעל עברך יקה נא מעמ מים ... ואקחה פת לחם ומעדו לבכם ואתר העבורוי המפרשים נתקשו בהבנת הספור הוה, וירא אליו הי, בלי שום דבר נביאה לאברהם ורשיי אומר; כי הראה הזאת היתה אך לבקר את

and the same of the state of the same of t

man that we have the second the second

עם ישראל. בעת ראותו את הסקרת הי ממנו, הוא הנביא, בי יאל הי עולם היי ולפנו וכן אלף אלפי הושב: פי בבר הסתיר פניו ממנו ל ניצית לואת אומר היכולת להיות פינוי, פל עם ישראל, המפוור פין העמים עפר יקום, יהן לנו אלהי הם בלנות והנחםה ידי המשיח, אשר היה קורם שנברא העולם ואתרון על עליו. לא כן תשועת הי. אמנם, אחי חביבי! רק על עיף וינע ונופל תחת ששאו ממצוקת התבל הכאה הן תשועת ארם קצובה ומונבלה ומי שפומח בה נעשה בנשרים; אך אז יירוצו ולא יוגעו, ילכו ולא ייעפו. אכיו בלכב שלם. יוקני הי, הטה, יחליפו כחי יעלי אבר הדבר הוא בתנאי, אם ישראל יאמין כו פאמת, קוח ויחכה יבי יש לו היכולת להשינ את דרכיו ומחשבותיו אודות נביאיו ליעף בח ולאין אונים עצמה ירבה אולם כל פי יאין חקר לתבונתו הרבה. הוא ינותן על ידי רור ופהלים קהו אולם, איך ? ומה? אין ברעתנו להשינ, לשלאות דבר הכשחתו לאבות, בנתוב דבר צוה לאלף האל הוה ילא ייעף ולא יינעי. לעשות את אשר בכהו שנה אך כרגע קשן; פחות משפה קמנה נגד ים הנרול.

- IIIMELES

פי נמלו אחו. רק או, בפי פירוש הימבין והספינו, בי נמלו אברי נופו של אברהם מוכנים להשראת תרשה עליון, אך בעצם היום יכחום היום התבוננו, האלורם, לא רק בכקם המוכחות אשר בנה. אך נם פניך אשבעה בהקין המניניך. יורא את אור כבוד נא יום יום על דלתי התורה והגביאים, או יְּפְתַחַ אמר פולום הקרוש, את כל השא, את כל האמין, תספה צדיק עם רשע. חלילה לך .... אך האהבה, ראה שלשה אנשים, אינם ידועים לו, רץ לקראתם פאשר נתנלה בקרבו אהבת המשיח לכל חי, חיש בפתח אהלו ניותן הו כאורק במחוד בנפול השכינה והאלהית בקרבה, פבתוב: אני בצדק אחוה את כל תקור ואת כל תם בול. אחי! נשקדה האהבה הואת היה לו העוז והאמץ לעמור לפני הי ויבקשם: אל נא תעבור ... ואקחה פת לחם .. בכת כמפני ע בער פושעי סרום ועמורה לאמר: האף מהד, נפקחו עיניו באהבה לכל ארם, וידי כאשר אך לכבנו, להבין כה היא המצוה האחת, שצוה. האדון

Land and the State State of the same

.

החלה) במו כן קשה ענין התנלות אלהים בעת שישב אברהם פתח האהל כתם היום. הישיב אמר הרטבון על פרש המומוני על הפסוקים האלה, בספיז מזרה נסוכים

נו אחר לשומען אף נו דראמין.

אשר הוחי החום בחספור הוה היא ואת: הפזרה לא מספרת לנו, כי אברהם אבינו, ראש הטאטינים. לא קבל בקרבו הופעת גלוי השבינה, – הוח דעת האטת קבל בקרבו הופעת גלוי השבינה, – הוח דעת האטת לאט, בלבינו מסרכה לפרנה, מאטונה לאטונה, מיקן ה באהבת הטשירה לפרנה, מאטונה לאטונה, מיקן ה הגראה רק אליון, שנית, ראה את הי בסחוה ולא תחדל לעולם. בההלה בנה אברהם מובת ליהוה הגרא הרק אליון, שנית, ראה את הי בסחוה והאטן בו ברעתו ומחשב תני שלישית, אחרי כן האמנה! בו ברעתו ומחל שבים, וכל בעו האהב או, אמינה בו לאחרים, יכל אנשי ביתן, ילד בית את המקנה בו נם לאחרים, יכל אנשי ביתן, ילד בית והאטנה בו נם לאחרים, יכל אנשי ביתן, ילד בית והאטנה בו נם לאחרים, יכל אנשי ביתן, ילד בית והמנה בו נם לאחרים, יכל אנשי ביתן, ילד בית האחרים.

ברטים בופר

יייאוניברסיטאי

שודה הקברות לקבר את מתו. אך אברהם נתן הזרת

STATES OF THE PROPERTY OF THE

The state of

האן כל המשוח: אוכו איש את אחיו, ואך או, פאשר הפרוץ האל בנו ארבה הואת, נדע כי עמנו ענו מן השות אל האלינה בל איני בי אמר האלינה איש אשר לא יאוב את אחיו לשאר במיתי ליצי בי מי אמר יותן השלית. הוא אמר עור: אל נא נארב במלין אמר יותן השלית. הוא אמר עור: אל נא נארב במלין אר בפועל ובאמת – ובואת נדע כי מן האמת אנתנה.

. ≅ |

ייי בו טיטאף...

דכר היל אכן עורא לרברים שאין ברם מעם איםה: נשיא אלהים, וכל העם קראו אותו יארוני בארן אשר השבעה עמים, אשר שמאו אותה בתועכותיהם, ונתינתה לאברהם, ראש המאמינים, ולורעו אחריו לאחוות עולם, לדעתי, החלוב והעניה, דברי הפרשה הואת הְּתִיךְ לַשְּׁנִים. ב) כּי התעודה על נאולת הארץ מיד אנשים אוברים ואמללים. אלה המה הרכוים: א) כי יש המה כיסור וראש פנה לכל אמונתנו בישוע משיח מחוקם בתוכם רמום לדברים גדולים ונשגבים, אשר הפועל בקרבו. על רוח הואת בקש גם המשורו: יגל הרשות לחוות בה בל יקר ונפלא, כפין היוח הקורש איש מאמן באמיתתה ונצחיותה. לכל אח בנתנים יא לכם, ארו לכם, ארו בי הותה לחי שינות ביות לפני כל והיה ברכה, ואשתו ברים ונקברה בנילת יהי. אולם פי היא נכתבת, להודיע חסרי השם עם אברהם שדיה צדקנו. וולתם היתה אך אפם וריק כל אמנתנו ואנחנו-בא רק לנון בה, כי נם בחוו קיים לו ואגילה שמו יקיים דבר הי לאברדם להיות לו נחלה. האדרון, החושב עיני ואבישה נפראות מתורהך.

הרבר הוה השהוממו כל גדולי המפרשים: האכן עורא לפי ההשקפה הראשונה, אין כל יתרון והועלת בם. קשה הוא גם לדעת המעם והתכלית למד. נכתבה הפרשה שעלת ארץ ישראל על כל הארצות לחיים ולטתים ועזר והרמבן. הראשון אומר: כי נכתבה פרשה הואת, להודיע פרמים, איך אברהם קנה קבר שרה מאת בני חת? על הואת. איזו הועלת ומה בצע כי נרע הדכר בפרטי הנה, מלבר הרברי מותר שנפרשה זאת, אשר

CI CLEMENT SECTION OF A PARTY AND ADDRESS OF THE PARTY AND ADDRESS OF T いた

ment men a file of the contraction

and the second s

הפציר בם כי יפנעו בערו אצל עפרון כן צחר, כי הוא

לבם בעד הכבור שחקף לו, ויטאן במחנתם חנם,

יתן לו מערת המכפלה אשר לו בקצה שורה, לאחוות

אשר בו וכל העין אשר בשורה אשר ככל גבולו סביב לסותר. רק אחרי המעשה שקם שודה עפרון והמעדה

לאכרהם למקנה והוא קבל את ספר המקנה פרת, רק

או, קבר אברהם את שרה אשתו. הכתוב סוגר

הספור בסלות אלה-יויקם השורה והמערה אשר בו

לאברהם לאחוות קבר מאת בני חתי.

המערה שקל אברהם הפסף, ארפע מאות שקל עובר קבר בכסף סלא. כי אתר המשא ומהן עם בעל

不 成功情報於京

יייאוניבר סיטאי

את אברהם, השלים רבריו בפלות האלה: אם לא דבריו על נבורת אלהים להחיות מתים. לקיים את בן הארם כלכ הארכה שלשה מסים ושלשה לילות כן יחיה בן הארם כלכ הארכה שלשה מסים ושלשה לילות האמנה: כי יש החית לכתים, אמר להפרושים חוסיפרים לבוא עם איש הפלא הוה ישוע ברברים ארות האטונה וישפטו ברבר הוה ובל ישהרלו לבקש שעת הנשר בתחית הכתים היתה עודנה רופפת בלככם, כל ידרשו אי לואת היה מהנמנע, כי אנשי דורו, אשר האמונה פי יִיםר .... ישתוהו וביום השלישי קום יקים ירושליטה, ויסלא פל הפתוב בידי הגביאים על בן הארם. האתרון אטר אל השנים עשר, מפורש: יהננו עולים הוה ובשלשה יטים אקלבי ויותנן ב 100. קורם הפסח בעת שבקשו ממנו א ות בייונון להם אות יונה, אש המתים לא יאמינו, ולוקם מז 33 באשר היה בירשלים במשלו מראיש העשיר וראביון לעור, אשר מיי וראו על חנ הפסח הראשון אטר להיהרים: הרט את הזיכל ישטעו אלי משה והנביאים, גם אם ייקום אחריםן כהוויותו - התאמץ בכל פעם ופעם לרמוו בפני שומעי

A STATE OF THE PARTY OF THE PAR

and the same of the state of the same of the same

בלבר.-פי הכתוב יאני, אני היא ואין אלהים עסרי אני אטית ואדוד, מחצתי ואני ארפאי פשוט ואטת הוא

של רבי יהוה בפתבי הקדש-להראות להם, פי לא נכתבו הבתובים כשאר ספרי כליצה רק לסען הפארת הלשון

האמת--להודיע לבני אדם גבורת אלהים; האמת ואמינה ישוע הגצרי, הגשלח מן השמים להעיד על פרחם, ענו ואמרו: רבי! יפה רברה, ומהפעם הואת לא

ערב עוד איש את לבו לשאול אותו דבר.

ותשובתו, הנכונה, שהשיב וסכר בה את פי המופרים

אורת שאלת הצרוקים, ששאלו את הבן אלהים ישוע

האלה, עד שגם אחרים מהסופרים, שונאי נסטו, בעל

וכורים על שלשת הרברים הנול, עלי לחשבילכם רעת.

הואת, אשר כותר וכגל דברים בם, איך המה רומים

שרם אבונכס, ירידי, הזכן הפתוכים של הפושה

*

.

לתת לישראל את הארץ לירושת עולם, היתה על יד פפסף מלא, פחק ומנהג מוחרי עולם הזה. נ) כי ראשית התגלות גבורת דבר אלהים, בפועל, אורת הכשדתו, צאו לאור אל התבל על ידי אחוות פבר שקנה אברהם מיתת אשר, שורה אמנו.

ישנוי בי שבים וישרים. הכק האת הביפה על הדת: אודת שביתת שבת, שבילה ונשילת ירים, כאשר היו בעיניםם, קרושים, כי לדעתם נהנו מסיני משונת עשו כת הפרושים והסופרים אשר התורה והכתבי קרש חלומת בהקין. לכן לא יצאו מעולם להתוכח עמו בעניני החוקים יכולים להוכיל את הכנסיה, השתנהנת על פרום. שבתורה ולא שעו אל הרוח אשר בה. אך ברבר החית בנים, למען יקים זרע, בין החברה, לאחיו. אולם לדעתך, אשר אנו מכירים שיש לו מקום ומעם ירוע לקיום החברה אליוי. לא להתוכח עשו, פי זה היה לא לצי פבורם מצוא ולרמוז עליה, לא יכלו הצדוקים להתאפק, יויקרבי הפרושים היתה רק בוה, כי הקדישו כל מלה ואות האנושית, כי את התי יקת את אשת אחיו המת בלא המתים, אשר האדון ישוע הרפה לרפר ממנה בכל עת ישוע בן החרש סעליל כעל איש חבר רעה, הרואה פי יקומו כל המתים שבעולם לתחיה, למי משבעה להתלוצץ עליו, ויאמרו: מורה! ימשה בתב לנו חוק. המרומה לבוא ברברים אם איש קמן הערך כוה. אך חברת אנשים שנעשו למען שובת החברה, ויאמיני כי

ובר שפורש לה בדכרי הכתובים שהיו תחת ידם נהמעשים שהתחיה אחר המות היא אחת מעצת אל עליון, ברוב כלבכם, החוקר בה לא מן הפתוב, ולא מצד ואת, חשמים) אלה מהיהורים, אשר האמונה הואת מצאה קן וסרר ההשנחה אלהית על כל סין אנושי, ונעשו רק החיו מתים, חשבו לאותות ונפלאות, היוצאים חוץ מנדר הטעשים שמצאו בנביאים: כי אליהו ואלישע וכדומה כצלם אלהים, היתה רופפת בלב היהורים. יען כי אין הנכנדה הואת. האמונה בתחית כל המתים שנכראו החומר, לא הרות. לכן חנשו המצריים את נופות למנן עם ישראל. במו קריעת ים סוף וירידת המן מן או הוכל הגשמה, שנפרדה ממנו אך על זמן ידוע, לשוב כרובה לדעת שבניהם המצריים, שהאמינו בנצחיות ואת, שדעתם בהנוגע לתחית אדם אחרי מותו היתה חסדו לבני אדם, לבל יתנם לרדת שחת. רק מחמת הסתים, לשטרם מהרקבון ובליה. כי חשבו אם הגיף שלם בה אחת מהשלוש פתות שהיו בישראל, הצדוקים, אליו. הראש והעיקר היה בעיניהם הגוף ולא הרוח.

חשבו את התורה, בתבי הקורש, לחוקים וספרים של

ちにはない

では、

ייינים טיטאר בייינים

1011-11

אלהים איננו אלהי המתים כל אם אלהי, וחיים. מבינים הבתוב שם "אנכי אלתי אבורם, אלתי יצוק " מבינים הבתוב שם "אנכי אלתי אבורם, אלתי יצוק כי האבות, אף כי נויותיהם נחות על משכבותם, במערת אל הקוונתים מו 85 83 ב) כי המה, התכמם אמר בעינים האלה, אינם יודעים נם את הבתובים, אשר הוא מת. האם אינו ברור מרוח המורה ולא מהאות, ואיך דוא קורא את עצמו אלהי אברדם, אשר לדעתם בכריון ובליה, רואה אך פות ככל המציאות. הרעיון אלה, חיים הם. עין ארם האפרי, המשקע ומישבע אלהי יצחק ואלהי ימקב. ולפי זה האבות, בחירי יה ארם לקרא את אלהי השמים והארץ בשם אלהי אברהם, לאפר, כי כמו שהאלהים הוא חי ונצחי, כן דבריו חיים חיים לו מוקם ב 38) ברברים האלה כיון ישוע גם כן לפני אלהים אשר עטו מקור היים, אין מות, וכולם המכפלה, חיים הם; וכי יש תחיה לפתים. כי הן באמת וקייםים לעד. כל ימי השמים על הארץ לא יחדלו בני הנוף לכליון, לבוש ילבש אל-בליון והטות יכולע לנגדי יבינים אשר הניה איוי התויה ינינים אשענה.

-425--

and the second of the second second second second

The second secon

כן הארטה, נפש חיה, לא ישאו אשה ולא הנשאנה אך יהיה במלאכי שמים. בשר ורם לא יוכל לרשת ורצונו, נוף ארצי לפנהו. וואת היא פוונת דבריו שאפר: בהנבורה הואת, אשר הפודה באדם הראשון, שהיה עפר יפי בעת קומם של בני אדם מן המתים בנבורת איהים; ואחרי בן הוא נהחלף ומקבל על עצמו, בנבורת אלהים אשר יד אנוש מחוקת אותו ווורע אותו בארמה ערום, הוף רותני כזרע גוף נפשי, אך גם תחית נרגר חמה, לא רק תחית רוחות בני אדם. שהיא הצמיחה של יקוטו השתים? באיזה נוף יבואו? סכלים השה להבין, פלמדים הומרים ושבעים וחמר יכולת הגא להשינ: איך א) פי שועים הם פשכלם הקצר, שנולר ונתהוה רק המשיח השיב להם במלות מעשות ועמוקות:

אחיהם וכתו כלם, לכי כהם הוהיה האשה אשר אחרי מלבר שתחית המתים היא דבר שאין שכל אנושי מקבלו, הוא גם נגר חוקי הורת משה אשר וכרם לא יכוף מותה, לדעתך, תקום גם היא? פוונו ביה להגיד: פי אוים שלקחו פל אחר מהם, לפי חק הנוכר, את אשת

שרה אשתו. הבתוב אחרי שכפר לנו עד הנה, הולדות חיי הדורות הראשונים, מארם עד נת, ומנח עד אברהם; לדרוש בהפתובים, הממפרים לנו מקבורת אברהם את הבישו הדורות האלה על מיתת בני ארם; האם האמינו לכני אדם כי דבר יהות נצב לעולם פי הבתובים פרשארת הנפש וּמְּחָיָהָה אחרי מוֹת האדם הנופני? טי היה אבי תפש בנור וְעָנֶב; אבי לומש ברול; אבי איה החלו לצאת כל הרברים ממקורם הראשון, מאין ליש. אינם דברי מליצה וחכמת דברים בלבר, כעת אשוב ישב אהלים .... לא הופיר לנו דבר או רמו: איך יהיה לנוי נדול ועצום, ליורש הארץ הואת אשר הוא הפתוב אמר רק ויתי"וים תויחי"וים ת. פה אך נר ויחיד בה, איך איש כוה, הביש על מיתת רבר. פי שרה אשתו אחרי זקנתה הולידה לו בן, אשר ראש המאמינים בהקוה, האיש שראה, כי לא יפלא מהי הוא הפעם הראשון אשר הכתוב מספר לנו, איך אברהם,

حداب مرداق الكفائلافال فالتقاصيات ليزمهم يستعد المشاها ليفتاها كالعاسيف ليارجد بمخاشات يحدا

المستخلطية والمراا

5

1800

ישוע מנצרת, הוא ולא זולתו, בשר והראה בל הכתוב עלי בתורת משה, בנביאים ובחדלים.

> שלו, ואשר זולתה, תהג וריק חיינג והבל מעשינג הפלוסיף גם הוא הכנים אותה בין השלש עשורה עקרים פעת אבן הפנה והעיקר בכל אטונת התבל,-הרמבים

ידי בנו ישוע המשת. הבן, פעצמו ובכבורו, הוא העד עלי ארן. האסונה הואת, שתל פנו אלהים האב על

המתים. אנשי דורו: השנים עשר וחמש מאות איש, חבלי המותויקם מן המתים, ויהי הבכור לקמים מן הנאמן עליה, פי הוא בנבורת אלהים אביו התיר את

אף כי לא ראו, ואינם רואים. מה נאמנו דברי המשיח אדם מעמים שונים, בכל קצוי התבל, מאמינים בתחיתו, על פי עדותם, כיום קרוב לארפעים אלף רפוא פני . בשירי ישמון לכמחז המה אמתים נפשומם וכהייתם ראו שין בשין פי הפתובים: אני אמית ואחיה, יאף

של תחות המתים יכול להשינ רק איש, אשר היא ברמות ארם מן השמים. (שם 14).

הצרוקים נאלטו דום, אך אחרים מהמופרים,

המאמינים, לכל הפחות, בתורה מן השמים,גבעל ברתם,

ענו ואטרו: כבי בּן דִבּרק.

אמנס, אחי, האמונה בהחית המתים, אשר הוא

להלטיריו אתרי קוטו מן המתים כייהָסְלֵא יִסְלֵא נפפשושת)

שמח לני הודך ומשפש החו להביא לדן מום ומעשה

את דברן והבסדע לבחירונ נסקראין הא סטיר.
בי רבר הי בנבורתי הקל נפועל בקבל לאמן לאמן
ערך, אשר לפי יעתל תכים קעולם הוה, אינם ברברים
ביקרים וסבעים. יברים של סקוברך הוה האל מסקקה ביקרים וסבעים. יברים של סקובל הוה אשר בנו ישוע
ביקרים וסבעים. יברים של סקוברך הוה האל מסקקה ביקרים וסבעים. יברים של מקוברה אשר בנו ישוע
על ידי מיתז שהה השבעית, בבואה לימי וקנה על ידי מיתז שהה השבעית, בבואה לימי וקנה על ידי מיתז שהה השבעית, בבואה לימי וקנה על ידי מיתז שה על ידי מיתז שה על ידי מיתז שה על ידי מיתז שה בל מער עירו מבעי, בשאר איש לאחות קבר שהה, אשר קנה אברה בבסף מלא, על הדבר הזה מצד בני תת משלי הארץ, יקן הרבר מהדר הידה מצד בני תת משלי הארץ, יקן הרבר לקום דבר ההחה והשבע. ביאר אשר ההתה המבעי. ביאר איש לקום דבר ההחה המבעי. ביאר אשר הוא מצד בני תת משלי הארץ, אשר הוא לקום דבר הבשהת הי לאברהם: כי הארץ, אשר הוא

בא אליה מאור כשרים, כנר, עני וידיר, הוחה לו

וואת מספר לנו הבחב: כי אחרי שנשלפו, לפי רוזן
וואת מספר לנו הבחב: כי אחרי שנשלפו, לפי רוזן
בחדה, פה עלי ארץ שני חיי שהי יהפסת שהה
בקרית ארבעי אכל לא בקרית מלן הנבורה;
יבחברון בארץ בנען: אך לא בארץ החיים. כי שם
נמשה עודנה היה ולא מצד שהיא אשהה! לימון הנבורה;
מצד שהיא ש הה, ולא מצד שהיא אשה! לימו פי
בחיים אשר אחר המת אין עוד משר נשואן של איש
הצדיקים. יויקם אברהם מעל פני מיתוי מעל
היה בו, משן ומן קצר, אוצר האלהים, הוא האור דעת
דנוף הסד, יען אברהם חשבוה אך ככלי חרש אשר
בנור אלהים, ואשר נשבר כעת ואין לו עוד שום עוך
היה בו, משן ומן קצר, אוצר האלהים, הוא האור דעת
בנור אלהים, ואשר נשבר כעת ואין לו עוד שום עוך
ימדר. נגד דעת המצריים שחשבו לראש ועיקר את
בנור אלהים, ואשר לפי הברית שכרת יהה עם אברהם
הנוף. יויבר אל בני התי-עם ההתים היה או המושל
בצרין הואת, אשר לפי הברית שכרת יהה עם אברהם
מרך התנה לנחלה לו ולודעו. – יהנו לי אחחת קבר
בנר נתנה לנחלה לו ולודעו. – יהנו לי אחחת קבר

שרוא בעיר קרשני ירושלים, אשר ממני בנבורת אירים יעקב ... בי הנני טישיעך מרחוק ואת זרעך מארץ יקרא דרושה עיר לא נעובה, ועל ידי ירמיה, אל תירא יש החוה נואת, נם עם ישוראל, נאשר יבקש את הי שבים ושב יעקב יושקם ושאנן ואין מחריד. --הקבר אלהוו ואת דוד מלמו, במה יקים ויחי. או, בגבורת ישע שולם הוא דבל וישבי הבר, בי יש החוד למתים כאשר קם ויתי ישוע הפשיה, שהיה אקים לפי הפשר, ערות ואו ידעו צל יושבי הכל ושוכני ארץ כי ידוד דבר שבשכים הוא לכרו האד אחד ואמת וישוע בנו הוא להחזותם. בהרוני כלכות שר העולם הוה, אבי הכוב, יפון אלחי ישראל, יכוא רוח הי בעצפותם היכשות המשיה אשר שלה, ושיבו היהורים וינוחו על ארמתם, עוד יפיה ויכוא רוח הי, רוח דעת האמת: מי האם

कि कोर पार कर तीन करता विकास 小流での次を ועשר אמן.

Total money of the second

הספור, חותם כותב התורה את הספור בכלות אלה: ויקם השורה והמערה אשר בו לאברהם לאחוות ולורעו לאחוות עולם. להכלית ואת, אחרי כל פרטי קבר שאת בני חת השלה, מיקם הלמדנו לובור ירירי אחי! לר תרער יפי לעולם לא יצאה נבואה תמיר, כי דבר אלהינג יקום לעולם.

סנביאים אסתים ברצון האדם. רק נשאם רוח הקדשא

פרים, שנאמר לה: אל תיראי פרים. כי מצאת חן בעיני וסעשה, כי או ראיתם, איך מאחוות קבר החדש, אשר האלהים מקרם, אשר רבים מהם כבר נתקיימו בפועל ולו השים לפכם אל רוח הנבואה ואל דברי אנשי ועד.-איך מאחוות קבר הואת, צומח ועולה מעלה מעלה ישוע, והוא גדול יהיה ובן עליון יקרא והי אלהים יהן האלהים, והגך הרה ויולדת בן וקראת את שמו למען יקברו בו את נוית ישוע, הנולד שהבתולה נתן האיש יוסף כן הרכתים, בנגו חוץ לשער ירושלים, קיום ההכמחה שנתן יהוה לציון על ידי ישעיה לא לו את ככא דוד אביו. ועל בית יעקב ימלוך לעולם יאשר לך עזר עוובה ולארצך ..... שפמה .... לך

A. Comment of Manager A. A. Comment of A.

- 67 -

לאיש חכם אשר בנה ביתו על הםלע, וורר העשם פי אם העושה רצון אבי שבשמים וווסף לאמי: יכל השומע לדברי האלה ועשה אותם יוסח המעלה העליונה אשר השה עושרים עלה בעת ביחם יולא נפל, כי ישר על הסלע. וכל השומע הרברם האוטר לי: אדוני, אדוני, יבוא אל מלכות שמם. וישטפו הנהרות וישבו הרוחות, ויפנעו בבית ההוא את העם בשבתו על ההר, הוא תהם דבריו ואפר: לא כל אל העםים משאר הלק התכל, אישו שם ישוע ומפרי בים מספר לנו נכי אתרי בל המשרים שלמה שוע ברית החישה לא סצאו לם שוד לון שמב הכבשי העם מהיהורים, אחיו של ישוע בבשר, על הזרתו, התול. וירד הנשם, וישמפו הנהבות, וישבו הרוחות לא עשה אותם ידטה לאיש בער אשר בנה ביהו על ויפנעו בבית ההוא ויפול ותרי ספלתו גדולה. כאשר כי היה מלמר אותם כבעי גבורה ולא כמו בלה ישוע לרבר את הרברים האלה, השתוכם הפוץ התבלו או העמים בני איראפא לא היו מיעים

Ľ

נרוש נשנת. מרו ושלת. 1886

~

בראשות לב 1 עד סוף לג. ירמיה יו 6-8

מר. 1 12-92.

אתי, בני עמי! היום הוה שמעתם דברי ישוע המשית. דברי יאנת האישים, אשר תכמי היהורים בנאון לבם. דחותו אותו בשתי ידים. אולם אלפי אלפים מבני אדם, בעלי דעה והבונה, מודים ומברים, כי אין פטדו מודה. בי ברבריו ולמודיו צפונים כל חכמה ומדע, בימים אלה, גם רבים מאחביי מודים, כי לולא הודת חסר ואמת, שהביא ישוע הנוצרי והלמריו אל

הטוטרים

Andrew Andrew Control of the Control of the Andrew Control of the Control of the

611. to

בל שותים מת ו ברובה ממשח למה הא רובה לאקן מעניון מיהון לאוקומות מיהון עושריטין מענטין יונרות בא נעוקהה ווומפרון על פני שימעל ומי אול פל שימע שון ווומפרון על פני שימעל באון וומפרון על פני שימעל באון וומפרון על פני שימעל באון וומפרון מסבמין למהדוא וומי משעל מהאילן מענטיו מסקעם באון וועים והבו אין מייון אותו במקלים שנאבר במי מי נבר המשל של הבית על המשל מהאילן. האם לא ממר לכם: אף פי מטרה את להם אהם להבריל לאור האבוקה פין אור לחושך מטרה את לעמים, בכל ואת, מסבת החשך והאפלה פרובים אהם להבריל לאור האבוקה פין אור לחושך מעושלתו מסרום עלים זה פסד, לא קסה עוד בם יות חבשר, דעה והבולה בין מוב לדע, מתוק למר. בנות להמור של קרילאו הרומי ולא בחמור של די פנחם בפו לחמר משר קשה או הבולה בין מוב לדע, מתוק למר. בנות בפו לחמר של קרילאו הרומי ולא בחמור של די פנחם ביו אירי קשה גם לכם להבריל בין קריאת ההרנונול

מחומר ותוכן הלשון של השני משלים הנוברים, הגראים, לפי ההשקפה הראשונה, שוים ודושים זה לזה פתכליתם ומשרתם. יכול כל איש, אזהב אמת וישר, לחביר ולפצוא ההבדל היב שפון תורת ישוע המשיה, מנוע

לשורת הומית, לינילי

אז התורה שצאה מפינישוע? האם ייש ברי דכרי ב בבתי הספר של ההורים על ברבי תנטרא ופוסקים, ועומקת מאמר, הדנאים האטוראים – נפלא הוא מאור הדת השנות ישלטיי סובר נוולות ונוראות שחייםת הדבר: "על" סה ולשה השהלמשו הההרים. באשר ששער ידדיו דעתי, כי לפני אנשים במכם, המחנכים דעם פורה אשר היא דומה, בסגונה, אל פורת ישוע נדול ותרוף, או דבר חדש שלא נמצא בספר התלמוד? הנצרי בשבתו על התר. אי לואת, יש רבים בכם, הלא המפרים, המה אבות הממנה," גם כן למרג את הם שנה, שנלפרה פכרם פיפנה-לפניני? פטו שופע לנו לבקש תורה מספרי ברית החדשה, הלא ברמנו --מה אותר בים מונפשנו לשום אל הי אלהיני, מה ביתו על הסלע, והשומע ואינו עושה לאיש בער הבונה דברי הזרה ועושה אותם, פי ידמה לאיש תכם הפונה לנו לשפוע מפוף המשל, אשר אמר ישוע. אורת השוכע אני את הניון לבככם האומר: מה יפעל עלינוץ ומה ביתו על החול? הלא כבר לפרנו היטב וירענו את המשל, שאפר לנו רבי אלעור בן עוריה ואבות ניחן.

送り物は きてき

71

ברכשהומעשים יושע ישראל, בם ועל ידם יחה וימצא אים מוח בקרב הגים.

ונכטים: פי החכמה פיפין ורעשר בישמאל ישמרו את בתוך ארצם. בי ילפרו פותם לחכשה ומרע, החדושים המסחר אשר בשרינות, כשר וקנין, למען קבין עשר לקוב, איש את אחון וכל יפודם ילפור לקוב, ונחוצים לישוב העולם וופששל את ירם בכל מעשו את המון העמים הדום לרנליהם, כי מי לא נצרך לאיש לתפים קשת ורכה. בדרונים יפצאו לו חיים ופצב בפח חרי אלעזר וביעתו העמיקו לחשוב: בעת שהעמים היהודים בכל דרכיהם על התבל, שתחיה ארן ישראל הטרוד המיד בריב ובכלחמה, למוב להם. העשר ישית שנתפשטה בכל העולם בלו. החכשה תעוו להם להתיצב לפני שלבי ארץ ושלישים אשר בעיר, לחשות את לבם, אשר צרור הבסף בירו. ערב ונעים היה לחבמים יעקב, להיות אנשים הפימים יושבי אהלים של תזהה, האלה הרעון, כי אחיהם, היהודים, ילכו בררך אביתם להור נויר להגוים בני עשו, אנשי שרה יודעי ציד

ותים על חרבם.

The state of the state of

| | 70 |

ישי ובין הורת הרי אלעור בן עוריה, נצר משרשי הטפרים.

הדבי אלעזר בן עזריה, שנולד קרוב לעשרים ניפאר את עם ישראל. בדרך אלה, אלייר אתרי רואם אשר בוו את דכר ה' על ידי נביאיו הראשונים ולענו רק בן יות שנים. הוא הלך בדרך ושמת הפרושים, לכן מנוהו לנשיא על ישראל, שארית הגולה, בהיותו סהתלפור, חכם, עשיר בהן, ועשרי לעורא ביחמין שנה, יאחרי הקומת האדון מן המתים, היה, ננראה ישראל, שלא אבלו לחם בלא נשילת ידים. העיר רומה אוכלי בשר החזיר והשקץ, נצחו את נפורי ובריוני ובות הקרפנות על הר ציון יחיה ישראל בקרב על משוח הי ישוע הנצרי, אשר בא להושיע את התבל נתכלאה מחורבנה של ירושלים ולוקם כא 24. חדצו העמים, כעם הי, לעולם, היתה לסבת נפש. יען הרומים פי יתר הנאמן של ישראל, הוא הבית מקרש, שנעשה משפמ: כי שקר מנן ורומה ברול לתשועה; בי אך בידי אדם מעין מאבן, כבר נשבר ותקותם, כי על ידי

ברוסשו חוה אין סות אתת אשר הנסר ותורה לנו לתשלון הבני על אביני שבשמם, נם אין פו יכר כ ב ניו ברך הנבר אשר יכשה בהי והיה הי מבשהו ושם 0.5 🐣 ארור וונבר אשר ינמה באדם ושם בשר זוועו. והפסק עיוון חווחה בעוער בערבה ליהוה בעין שחול על ברבסה וצמעשים שמוזבים מרנמה. ר' אלעור עשה בוה הראה לדעת, כי לדעהו הבטחון ביהוה הוא לבטוח עצטו כאלו לא יודע הנאטר יבא דם, ובשר זרוע וי. סיונאסר שם מפורש. ברוך הגבר אשר ובפה בהי, לאדם הבושה בהם. שה אנו? שה פהנו? וגם השב עיניו בי שוא והכל ההכמה ורוב המעשה של בן בשר יה כשיר הה רק הלק האדון ברברי הנכיא ולפה בנחנשל אלאטרור בלצשע וופון היותה והביאים אשר לתכלית ואת כפל ושנה הגביא את דברו: יוהיה נדם. אך בשור השה וצפוים אָצֹי בליון ואבחן, ואר והיה יהוה מבטחו, אך לאחטמתו ומעשיו, בסשה ועד יודני בשי בנונון בניא רגשיא בים זו והעלים את חלק הראשון שלהם יבה אם אן

הי מנשחרי.

בעקב כל ואת הראמן הנישיא רי

בתורה אף שלא לשטה, וביביו נהוספון באות. ספסלים בישיכתו. הוא זה שאכר בבשנה: יאם אין קמח עוריה, החכם, והעשורי הוה, לדרוש: לעולם יעטים ארם אין הנודה, אם אין הנודה אין קסדי והוא, בי נדיצית במוב העולם, ללכך לבני עמו ההודים לאמה: אף פי בא במשלו, בתר נשנא, חנם ועשר, בעל נסון ובקיא לעם ישראל שתני אלת חכבה ועיניונות במיכן אמת הוא, פי החטפה, היעה והכינה עימיים לאום בעקב כל זאת. התאמן הניניא די אליעיר בן לאחוו בחכנה (מעהארע) מפת, ובהמעשה והפראקמא) רק או יוכל לעמוד במה על מקומו. הרורות הצנשבות בשעשה ועבורה, ליתן להם יתרון על התנמה. כי בשעת דחקו, אך בכל ואת טונ טונ הוא לאדם להיפות פרי. עיקר כונת המשל הוה היה ללמה את אחביי אותו, בשנת בצורת לא ידאנ ולא ישיש מעשות בעולם בל יווו אותו משם, כי ידכה לאילן ששרשיו מפחים, בעקב זאת יעלה להם ויוכר לישב על שני שלהנות: על שלהן התורה ועל שלהן העושר. מרובין סענפוו, אשר כל הרוחות שבעולם אין מוווין

- 13 |- 13 |-

ארני! ארוני! ולקבל חלקי בפלבות השמים. כי רק וה אבילה, שהוה, מלפוש, יקבלו כרבו נוסף - הבינם לדעת יי והשלום, לאמר: פבר צוקחי ופבר וציתי לקרא לה בי ימים יבואו אשר לא בתכמת דברים ועדקת עצמו בל יוכלו לודבוף מאומה כלוראשית כל, נתוץ למו לבקש ייכל כל אדם לבוא אליון אל מלך המשית שר החיים את פלכות אלהים ואת צדקת הצירות איכי הבשב שבישמים מכלכל אותם ניכי בחבמתם, שכלם דאיתם מח יאבתו ומה ישהור כי אך ישבילי לדעת כן אביהם כבל חבשה ודעה של כל נברא. והוא הפאמין באלהים כי שעושה רצון יהוה האב שבשמים, הנעלה ונשנב האב הנעלם והאין - סוף - רק איש כוה יכול לכוא ובמשוח), באמנה פשומה ומהורה-כי רק בנחה האדם והבשרים אשר קצרי כה השה להביא לידי שועל רצון אל שלכות שמים, אשר הודק והשף כל אלין שלבותא כוכשר למלאות רצון יהוה הנפלא, ולא במעשים הצונים והוא תקום לעלמא ורניאל ב 44).

ויבוא יום, פאשר יבוא פבכוד וגבורה, רבים סעטים שונים יאמיר אל ישוע: ארני! ארוני! יכ ש מק

The second secon

日 1 日 · 日本選集 日本の日本日本

מפיו של ישוע העני, אשר לא היה לו בתבל הואת, שנםראה על ידו ולמענהג. מקום איפה להניח שם לפנים כי של רחמים הרבים ניים כים יחיתה רק על אבורם שבשטים, כאשר אמר דניאל דוביא: ראשו. אנתנו רואים כי למר והורה לבני אדם: כי אין אולם אם נשכיל ונתבונן ברברי המשל שיצא יבולא על צדקותינו אנחנו בפילים החנונינו להם לחשען על חכטתם, ולא על מעשיתם חשובים, אשר רצתה נפשו בו הוא מקים. ואך עצת מלאכיו. סשיב תכמים אחור ודעתם יסבל. אך דבר עברו הוא ישלים. מתוכן משלו אנחנו יכולים לחבין, פי הוא, אשר יעטרו לעולם; ילעשות לעברים. להי את עם הוא, אשר כא לנפוע שמים חרשים וליסור ארין חרשה אתו ולשרתו בהר הקדש בירושלים. למען יעמיד ורעם ישראל יחד עם בני הנכר אשר ילוו על יהוה לאחם ושמם ער עולם.

הבן דוד, ישוע מנצרת, אחרי שנטר וחשלים את תורתו שלפה את היהורים על ההר והוהיר להם שלא יעברו את האלהים והפפון: בי לא ידאנו לנפשם,

74

רריפים ובעלי מעשה, ירסה לאיש פער אשר בנה את ביתוי – בית ישראל יעל החול, יווד הגש ם שקראו וקוראים את ינצמם עד היום הוה, לומדים, חצמים. יויפנעו בבית חווא ויפל בבר מפלתו נדולה הולדותיו: הניהוליוים, המאציאליום והאנטיטיטעשיום-ודיי באשר עשו התלמיים (וחוולכים בעקבו עבה ושפו הנהכות ושבו היחת-רוח הצוווליואציאן הרוא אשר נאפר בנבורה זה 1850 שנים כאשר השקומטוי בי באם באשנה ניבתה בחבשת עצמנובל לא בט כל חכםי ישראל, מהתנאים עד המשפילים שבינו מהסופרים? אמת ויציב, ישר וקים הוא! האם עליו אבותינו בכפר-נהום ויאמרו, כי משל כזה לא אחי! האם אין גם לנו להשתומם על דברי המשל שבופינו, את פית ישראל על חול – על הכמתם הכדובה ועשרם הפווב – פיום, אחרי שפף הנהרות של חיים הארופים, נשבו הרוחות של האנטיסימיטווטוס ניסים" צריכ

A Transfer of

- 76 **-**

להחשב מעברי השלך המשיח אשר לו מלכות השמים והארץ. אולם או הוא יעמר ויענה בם לאמר: יפינולם

בחברים ונשמים ? ומה פעלו לו בצרקתם ? מעשים לא ידעקי אתכם כי הוא ואכור־אהד הם ומה בצע

על כל אלה אמר להמון היהורים, אחיו לפי

ונדקות באלה חביבים רק לבני אדם קצרי ימים.

יחבמיו והיה לאיש פער וכסיל – יאשר פנה פיתה בית.

ותהי פראש פנה: שרש ויכוד הבל – ואף כי מידון ישראל יעל הסלעי – על האבן אשר מאסו הפונים

המשנים והמכלבלים, בששפם, עלי דרבם את כל הרכרים נשמים וישמפו הנהרות: מרוצת הומן הולדותיו וקורותיו,

החשרים, יוישבו הרוחות, רוחות העת זויפנעו בבית ההואי – קהל הקדושים, אשר המה בית אלהים.

ובבנו המשוח - ולא קראו רק בפה, אדון: אדון:

באבת את מלכות אלחים עיי אמונה מחורה באב הבשר, המשל היה: השומע דברי ועשה אותם-בָּקש

הוא יהיה יהאיש חכם: – הגם בעיני שורי העולם הוה

בפעשיחם ובפעולתיתם התצונים והחומרים כבר נכשרנ עשינו נפלאות רבות בעולם. יען יחשבו בי

הבכורה מאחיו הגדול, לקחת פי שנים בירושת אביו אשר יסבוד שרם בואו למחון חפצו, לרכושלה אשרו יעקב חנה דעות ומחשבות אדן לתקים ולכונן אשרת עור בשבוע העבר קראנו בחודה: בי יעקב אביני, בתבל הואת. בערכה קנה יעקב, בער נויר ערשים את עינו בשה ששוכן לחביווג תבינוקרא ששי יועקבי לב הנדול אשר בכה לפני אביו העור ברמעות, כאים עשוק, יעקבה. הוא לא חש ולא, השנית גם על היפורים והעניים. חייו ב-פל עיל הון וענשר הבאים אל הארם בערפה רוח מבטן אט וטבע רבשרו אהב רעקב וליהן את אה לראות חיים עם אשה אשר תקן לו את לבה ונפשה, אשר על דרפו ליסר ולהקים לו בית. שם במקום המתבא וינטר אמר: מן עת צרה כואת להוְשֵע. מאבני נגף ומרדים לא נהה ולא שקשה ערשת לב אבינו יעקב זה, וללכת חרנה אל בית לבן הארמי. גם, במשך ימי עזני חנם כי האשין באל עליון שונה שמים וארץ, לפי חבונת ונאלין היה לעווב בית אביו, בית ישרים, בבארישבע,

> יו השומם אותו. – גם להבין: היראה והצרה צאן ועבר ושפחה למען למצוא חן בעני נר עד עתה עם לבן: כי יש לו שור וחמור ארת שליחות יעקב מלאכים אל עשו אתיו לאמר: בי

שתה נקרבה נא להשכיל אל תכלית ספור התורה

שם החדש יישראלי אשר נקן לו. הן מאמינים אנהנו,

פי כל מה שנכתב סלפנים בכתובים ל ל מד גו נכתב.

שלה יעקב לפניו וולָנוַח אשר שם בין עדר לערר –

התאבקת יעקב עם האיש בעת שנשאר לבדו בלילה-

לקראתו ועםו 400 אישן – השעם לבה חצה יעקב את

של יעקב בשמעו מהשליהים, כי עשו אחיו הולך

חנם והרכוש אשר אתו לשנים – דבר המנחה אשר

and the second second little and the second second

ころながれる

נם שרשיו ונם את החל אשר ההתיו, וישליכהו אל זפונה, כוונו על רפיח כצות עשה וחשם ה לא חנפי התלמוד? איפה הם שרשיו הברובים, אשר בכי אור. אשאלכם: איה הוא האילן הגרול, שנשעו א ויפנעו בנית ההוא ויפול. אההו מפלתו גדולה הוא ה ע ש ה 2 שמפו הנהרות וישבו הרוהות. ויעקרו האילן בקום היללה וחרוק השנים...

בחרבא את בנותיו, דבל יענה אותן ולא יקח נשים אטר קחלת (כ. כא-בנ.) יעקב אביני זה הנם באשר אטרתני עם. בי, עכים, אחרי שהציל אין סקנהי, וקח ספני האודב את בנותיו וכניהן, מיבתי חיה גם לכיות פרית יאולם מה חות לאום בכל עכלו וברעיון לבו מליחון. פי הדבור לכר כדבר עם גנקב בחוב וכד הנע מאב ידע והאפין בי יש יהוה בתבל, באשר אשר בעצמו: "אכן במארו בכום וכדכל אתו אינם אינם ואינם ו בנינו. דקצה וחימה של כבון בינם בינון

דבן אך בבקלו, ולאם, לאם, ברופלה ומכלנות. רבש לו מאיש קרובו זה, הנודע בשער עירו, את שהן בנותיו לאה ורחל, שתי שפותרון: בלהה וולפה, אשר ילדו ל נפלים וחפירים. ויהי פאשר אך ראה ויכן, בי קרובו האיש מאוד מאוד, ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים אשר פצל והציג ברחשים, בשקתות חמים לגבת צאן אחר עשר ילרים. במקלותיו: לבנה, לה ולוו וערמין, סשברתו, דבר על לב נשיו נהבר לפי המרה העליונה של לכן, אשר רצה, גם מצרו, פעם בפעם, להחליף את לכוֹ, רכש לו עדרים: עקורים נקורים ושלואים. יויפרוץ ויפתה אותן לעווב בית אביהן וארץ מולדתן ויכול פי העקבה וערשה של יעקב התם גברו ועלו על רפאות וחותנו לכן הודל להביש עליו דא בתפול שלשום, יען להן. ביום אשר ידע יעקב כי לכן איננו בביתו, כי

יש יהוה" אולם, יכן כי רגליו עמרי או עוד. על המדרגות

אשר ראה בחחםו, נוחות נפשו ורוחו עוד לא נכנעו התחתונות של הסולם המוצב ארצה וראשו מגיע שמיסה,

בקשת יעקב מאלהים היתה, כי האלהים יעשה את ולא נשתעבדו אל רצון יהוה הזה לתומם כיאות ונכון.

mental the state of the state o

- - - - Company Street Street Street

がなり

1 8 1

את בחו ועוצם חכמת לכו לרכוש לו רכוש ועושר נשבר לבינן הקים לו שם ולראות, ורע בעולם גם שם נפת

באשר אבר הגביא הושל ניב 13) ויברה יעקב שה ארם

ויעבר ישראל באשה ונאשה שמר.

מתקבל בדן שרבשה לו תכבתנו או לואת, באשר אק:
נכר ישקב הסבטבים והמענות שהיו בינו (בין מחנו לבן למובתנו ברת עמי הברית בנלעד, בריית נאמנה גידו עד עליה היא המצבה גל גלעדנוינר שהחנתא אין לחשקים ולגמר המענות והחשבונות ודשנים שים בינו ובין עשו אחוו. השעה צריכה ככל ואת באשר היא מו בור ח ביום להתקרב ולבא עם בל רבושו אל

אחרי רוב מחשבותיו נמר יעקב בלבו להבקרב עוד הפעם אל אחיו העשוק בעקבה וערשת הוא מצא נורב ומבוא איך להראות ולחובית לעשו, כי הנוק שחשינ אות: מצד הרעה שעשה לו הוא באין נגד משני ועל ידו. הוא התאמן להציג לפני עשו אחיו במני ועל ידו. הוא התאמן להציג לפני עשו אחיו מיםני ועל ידו. הוא התאמן להציג לפני עשו אחיו שלהן אביהם יצהק אשר על ידו נמבב הרבר, כי הוא שלהן אביהם יצהק אשר על ידו נמבב הרבר, כי הוא היה מברה לברות ולנורד בארץ נבריה ולנור עם לבן, הוה מברה לאובת שניהם: או להרבות והיה מאת ההשטחה לאובת שניהם: או להרבות

and the second of the second of

不不 一樣 一個 一人

רצונו, רצון ישקב, ליהן לו לוחם לאמל ובנד ללפוש. ולהשיבו בשלום אל בית אביו. חלף ואת הוא, ישקב, יהן לו מידו , 100 מבל רבושו אשר ירכש לו בערמה ובינת ארם. שבל ישקב עוד לא נשהלם ולא נתרימם לעמר יולד והוא אך פועד ושאין בו מועיל: בל לעמר יולד והוא אך פועד שאין בו מועיל: בל מה שהוא עושה הוא עושה רק המומל עליון, מה שיש לאדם לבקש המיד מאלהים הוא. יהי רצונן, ול א רצוני-לבן הרבה יעקב יום יום לחשוב מחשבות ועצות בנפשו, לעמל בכל בחות נופן, לעשות לו בית ועצות בנפשו, לעמל בכל בחות נופן, לעשות לו בית ולרכוש לו רבוש בעור שכלו האגושי.

חגם בי חפין לב וביניר של יעקב הצליח, ועלה

אשר בא עמהם ברברים ובמשא ומקן, פן יצלחו גם

פדו לעקוב את עשו אחיו ולברוח לחרן, ואחרי פן לחציל את עושר לבן ובנותיו: לנגוב את לב לבן ולשוב לברוח מחרן לבנען: בכל ואת לבו לא יד ע שלוה ומנורחה. ווהי תמוד מלא על בל גדותיו שלוה ואימה, פיראה וצרות, מצד אלה האנשים והענינים

המה בעקבה ושרמה, להתנבר עליו, וישיבו לקחת שמנו

. 82

The state of the s אלהי אבוריו, אברדם יצחק. אך מהר לבקש לו עצות ידרפו. הוא לא חהה טרם כל דכר את פני אל הכושיע, השורה מספרה לנו: בי עקב לא שנה את מכש או לנגדו, לכן, כמו לכבו היה או מכופק ונהלק לשנים, ותחבולות בבה שכלו וחכמתו שעמדו לו-לפי דעהו שוב מחשבת עשו אחיו החלך לקראחו: האם לו הוא לעתות בצרה שעברו עליו. יען כי היה בספק אורת כן חרץ דבר לחלק לשנים את כל אשר לו. יוחק

ברור: אם שוב הרבר בעיניו להתאחד עם יעקב ולחדש לא יכלו לירד לפוף דעתו של עשו להציל שפיו דבר איד, בנבורתה ובתרבה, ואני יעקב, בחככתי ובעשרי, יהיה תחת יד ממשלת בית אברהם. אחר, עשו, באיש

ואדום. אולם, כאשר שכו המלאכים וינידו ליעקב, כי נחוק בירינו את רסן החליכות וסרר הארצות: פנען הישב בארן אדום, הקרובה בנבולה לארין בנען. פי שאר וחצור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להניר לארוני דברים לעשו אחיו ולהמשיק אותם יאמר: – יויהי לי מלאנים לפניו לפנות ולישר לפניו דרך: להציע

מעפה כל שמה חלק האדמה של שפי הארצות האל

The second of the second secon

A STATE OF THE PARTY OF THE PAR

2.上於松田蘇城市

והורש לים הוא ושבת צרה וחום לתושל ימקב, במת נדוד של פבוד, או נדוד מפחמה. או ויירא ינקב מאוד

נישו וילדין...לבוא ברוביוניניון בעה המומנת אבים בינים. בשניים בשנים לרשוניות, מגדוני שאבינה בינים ב בהרבו. יוהנה הוא הלך לקראתף וארבע מאת איש נאבן ואחב היא לך או בעשון איש יודע ציף הבומה באנו אל אחיך אלם עיני קשה לדעת אם באח עמוי קשה להניד מראש: אם החל אשר עמן היא יאברו כושים לי היורן עם כל ולישוץ בקרול יובאי האונורות אינה ביניםם ביסים כסום אני מואן ניקם

מעבר הנהר אך לכלוע הולם ואינם מביאים שום פרכה,

יבראשית כו 13-14-18 זה הוא חשבונים יוישלה יעקב במעשה ודותם להארץ אשר גם הבנענים והנו ממנה. העברים בעין רעה וקנאה, בעל נדים וורים שבאני

אהנה והסד, החת אשר עד הנה הצימו העיד על בני

ב) לחעשיר את ארין שנורתם, ארין בנען, נו לחשים

פנוד פית אברהם העבני, האנדיהקן של שניהם

לרם את לנו יושני הארון ההיא לשונה, למצוא נוניהם

אינה מספקת לו לחשנית פראוי ונכון על פל צרכי אשר ביום רע ושפל מצבם. יען כי עשון מושל הארץ פיני רבלבלה נעקאנאפיני של ארץ ארום. יויאם פכל הברשה הורושה לעבותה בלאבה עישהר במיני סכום-יהיט, זכרים ונקבות. בי המלא ארן אוחם במיני פרטה שונים, אשר יביאו הועלת לעבודת הבית וחשרת ההוא, נאיש חרב, שרור המיד בפלחמות שונות, והעת לעשו, מי הפנודה ששלח איננה, ישן מי הוא ירא יתא. לעשו, מי הפנודה ששלח איננה, ישן אל עבריו עברו לפני ורוח השיבו בין עדר ובין עדרי ולפאר את כל כין וכין בחמה אשר בה. ליח שלח ולראדיר אל העשירות צאן של אוף א דום לשבח סכנו וחפין לעור את עיניו בשחר, אך שנח את בי העוים. תישים, רחלים, נבלים, מינים יצונים! להשיב יותר ויותר את לבו עליו לשובה. כי בשח יתעודרו בעזר הנדורים הקשנים האלה, שעלו חלוצים לפניו, בקרבו רנשו אהבה לאחון, המבקש נפרה וכליוה רחוקים זה מוה, תהיה היכולת ליעקב, מצר אחר, מבני. וכצר השני, ירויח עת וופן לחשוב מחשבות להשקים, לאם לאם, את תרון אף של עשו ולמשוך

נקמתו רחם יובור. ישביע את רצונו גם בחצי עשרו אשר יקח משנו, כי יופור כי יעקב חצי בשרו הוא כאור, כמבע כל איש חיל, אחר רגוו וקחתו ממנו את הישים עשרים רחלים ואלים .. גמלים מניקות ובניהם עשו לשובה, וישלח לו מנחה מאשר בידו: עוים מאתים בלילה בקש החבולות איך למשוך אליו את לב ועין נם בהפלה לפני האלהים: כי יהי רצון לפניו שיעשה דעהו מהעצה שיעצו לו כליותיו עלה ברעיוניו לבוא ייעווב לו המתנה הנשאר לפושה. אך אחרי שנחה זרע ציר הוה, עשו, אשר בכוד נששו יקר בעיניו המתנה הנשאר לפלפה חשב בלבבו, כי האיש חיחו אים אף יבוא עשו אי המתנה האחת והנה והיה חיתו את העם אשר אהף מקנהו ורכושו לשני מחנות אמר: ושונות לא נתנו שנה לעפעפי יעקב. על משבבו ורש כחול הים לא כככבי השמים). מחשבות רבות לאלהים את הרבר אשר הוא הבשיח לו, כי ישים את את רצונו, רצון יעקב: פי עשו פל יבה האם על פנים, שרות .. ופרים .. אתנת .. הנונה היתה: להראת להברית לו כל שם ווכר בעולם. גם לא חדל להוביר

בית הספרים הלאומי

大き はる できる はん

פרעבי והיהוא. יויאבק איט עמוי – האדם הקצון -יעד עלות חשהרי, אור בחיר ונקי. לבכו לא היה עוד שלם עם האלחים. ואת בפנות לבבו, ועיר פה וועיר שם, עוד לא זרח מעם, צער יעקב ויצא שחשבת ליל החכמת בשרו - מים בתבלית השלטות, בי יובל למטור אליון נפשו, רוחו למיחלים לחסרו, להציל משות נפשם ולחדותם וורח לו השחר, הגם פי פר המשך.העם פרי ממנון בכל מלמדת אדנני בי אר לאם לאם, מעם. הששיח – יויגע אותו, עביפ, בכף ירכו לעשותו פבח אינקב, דבאתו וככבשו החתיו יכי עדה חשחרי – אור ולא ברצוני, זה הוא יוירא האיש פי לא יכול לוי ונשמתו יהד, ולאמר, כמו שאמר ישוע המשיח, בעת שוצהו הוהה בנספי דס יורדים לארין, יהי כרצונן אשר בשתה אותו שוני ניחו שרחם אשן...בעת שעלה

> לארם אם על התפולותי מרום מינה ושנל, וישלח או בלילה ההוא ירותר לעדי או בשעים מהיונות לפניו המנהה והעביר את נשיו וילריו את מעבר יפוק, ארבר על זאר אחרי שמדר יעיד זו יעקב אדת למצוא החבולות, אין לחנין את עצמי לעלחמה נגר

ישמע מרחוק את קאל נללת החלוצים. בעיר צייני יקום עשור בער שובן לא יתרכן וישאוף נקם. ע. אי במת עשר נגרם לחלותם נפש.

לילה הוערה עליו רוח ממרום. וירא ויתפונן, צי הוא אחרו עשון ויתאבקו ויתרוצצו הרעיינית וחמהשבות לברו יחוד וחלשו בי אין לו לקות איוה עור מבל תחפורותיו וההתחבמות יצליהו בירון להציה מחמם תנשת אנוש. יצרי ישו אשור אמרו יוו: מי יודע אם מחשבותיו ונינשיו. כי שכך הין אדם לתשועה, והכל

Y

הארם ברוב הילו לא יכולם. יכו עין הי אל ירואיו שבר יפראשיל די קני או הופיע האור נולפו לרער. פי דברי הנפר חוחר על פסוכ, יכי זאת הנשקפת כמו בקרבו יעד עלות היש הורי מוכב נונה, אור המשיח,

המאור ליושבי השך ליתנין רנגם אל דוך השלום. ראו

לשעלה, עד שהוא קושת הששיה, לבלתי תת לו לבוא וצולע למען לעבב ולאחר השהלמותו ועליתו למעלה

שלחני נא פי עלה השחרי. פי הרוח אשר שלם פכבך שהר אל מחוז הפצו, אל תוך מלכות האלהים. יויאמר

ייי אנוי י

אחד, יווהו יפי שרית עם "אלהים "ואנשים וחיבלי" החורה אוטרת יעל בן לא יאבלו בני ישראל את ניד ען שאלת יעקבן הדידה לי מה שמף השיב האיש ישראל, יען, שבני יישראל, המה, בל יתורו אחרי לבכם-הנשה הבלית סצוה זאת יש להבין, לפי הרוח, כי בני ורתה 17 השמש צרקה אשר מרפא בכנפיה, הוא אור לטה תשאל לשמי: רפו בוה, בי לחגם פכלים החבמם, ער הנה בכף הרמיה והערטה, כצפור פכלוב. חיש.מהר וכצבו יפנואל, כי טני או החל לראות את האלהים. ובשלום ותבין לדעת, בי האלדים עשה את האדם נבלאבי ג בוז ובקרני אור הוה נרפאה ירכו הצולעת. המשות, במו שנאמר וורתה לכם יראי שמי שמש צדקה פנים בפנים נולא בחלום: יוהנצל נפשף אשר היחה: יש ר. או הצמח סררה שלוסף: האלוים והארם יהיו למו. אך יעצת הי לעולם העמור ומחשבות לפו לדור ורור בעקב ההתבוננות של יעקב קרא את מקושו שם. כי, סוף דבר, כל מעשיהם אך הוהו ואין שם ווכר שמתם ונבורת דבריהם עיר ומגדל למען עשות להם שרי העולם הבווב הוה, את ישהם לכנות, להם בכח

שמף יעקב, פאשר העווב העקמימות שבלבך הינקוב, באשר יהיה יישור אלי שמק, פאשר תלך במישור האב שבשמים, יוכלו היות, רק או, כאשר לא יאטר עזר פי שעבור מעשים והכנעה לרצון אלהים, יעקב יאמר עוד שמף כי אם ישראלי המובן בוה הוא שאםר הארון ישוע במשלו יוישבת הארון את פקיד מעשיו, להביא צרקה, חסר ואהבה, עלי תבל. הוא האלהים השוב והמבורך, קמען ימשוף עליי פרכה בכל ססציאות ולהתאחר בנצחיות האין כוף- יהוה סקור וחדון נו כו יואטר יעקב לא אשלחוף פי אם פרכהנים העולה על אשר הערים לעשות. (לוקם 18 8) יויאשר לא החיים. הארם, בפי חסר האלהים אשר עליו, יכול רק וכל את חכפות העולם הוה וחפצים כשרים; להתבשל עולה ישנא את האור ולא יבוא לאור פן יוכחו מעשיו לשעבר ולהכניע את רצונו הכמתו ומעשיו, אל רצון הארם בעל גוף וחיפה הוא בכלי יכולת לעווב מכל הטובן בוה הוא, כי, לפי עצת האלהים הנתרצה מקרם, מר הנה, למוררך על האנת העשר ורברי בשר לא יבול עזר לשבון שם ננר קרני אור השחר. הן כל פועל

יייאוגיברסיטאי

ויעקב נסע ספותה – פובת חיים ושלום – יויכן זו צרקה לי עקב. שב עשו, הוא ארום. ילדרבו שעירה,

הבשר ואחרי עיניהם, הרואות ואיני מבינות מה הנה הנביא: זכר אלה יניקב וישראל ביפבר מהה. רואות, ולא ישלחו את יריחם בטעשי רשע ורטיה, רבמשיח בנו ישוע אשר בו רצתה ינפשו בח שניק הקשים בנדים ומנשים אותם מן האמונה באל האמת אתכם לדעת, כי רק בעת ההוא, כאשר זרחה השמש יצרהנקה עבר לי אהה ישראל לא תנשני וישעיו כה (2). לאבות אירע לבנים העת מספקת לי רק לעורר המדרשים, האגדות והמפרשים האחרונים, בהרמבין שיצאו בין האחים האלה. כל הרברים האלה לפי דעת עשו לקראת אחיו, נשיקותיו, בניתו ויתר הדברים שהשתחות יעקב ארצה עד נשתו עד אחיון את שרוצת את פנישת האתים יעקב ונישון את השבע השתחות שבל ישות השנה לכן אין זמן להארך ולפרש לכם עור שנול. היה מאפר בפי חכמי היהורים: ימה שאירע וספורנא וכדומה, היו אותות ורמיים לחורות הבאים. אחי, בני עמין יום שבת זה הוא יום הקצר

V

דעו ווכרו, בני ועקב, פי לא תבוא ישועתכם בל עוד, אשר לא יאמר יש ראל שמכם, לאות, פי ברת יהות, האב שבשטים, עמכם ברית חדשה על ידי דם של הבן דור, מלאך הברית, ישוע המשיח. פי לא תבואו אל השנחה והנחלה כל עוד אשר לא תורחה, יורעים רק כמו חלום לילה. האיש - מודבאנישי של אובר, הרפאו ממחלת כף ירכם שנתקעה ויקוים בכם יעטור לעולם. או, רק או, כאשר תהיו יבני ישראלי בלבבנם השמש של הבן דור, ישוע, אשר פסאו פשמש ותאשינו בישוק, כי הוא המשיח הבא להושים את כל ייניין ביי חלום לולה האיש מוזבאלים ל הובן הנוכחי – מתאבק אתכם בעת שיותיהם ליב בלולה-בחשבת צרה וינון. חרבונען נא, אדון כליכם אדם ענים רק בני ופקב עוד החשבו שחשבות איך לחגיל יורניים רב היי באר בואנ (גצור לכם באמת יורניים רב היי באר באר אלת אבינם באמת נפשבם בתב מתבם חדלה בראו עצרו הבמטנשת המצוח, אשל בראו עצרו

דברי הגביא מיכה שאמר; יושמתי את הצולעה לשארית

のでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、大きのでは、

and a second of the second

93 —

できず サランハーラをあって、これでは、小女とは、教育をはる

אבים המים מובה אשה קרא יאל אל הלי שו אלי.

נדרש בשנת, מדר ואתחון.

1886 אוונוסם 2

5-1 בברים ג. 20-23 ישעיה כם 1-לוקם יא. ו-1:

V

אחים חביבים, הנה שמעהם, איך אחד מהלמידי ישוע. בעת שרבו בלה את הפלתו, נגש אליו ויאמר: אדוני, ילמדנו לההפלל: לפי ההשקפה הראשונה נפלאה היא מדות הבקשה. האם הלמורי ישוע, שהיו כולם ישראלים באמת, חפורים ואנשי מעשה, לא ידעו איך ופתי להתפלל? האם לא התפלל עד הנה ביחיד ובקהל? הידענו, כי כל עברי יהוה, מאברהם ראש המאמינים הי ידענו, כי כל עברי יהוה, מאברהם ראש המאמינים

The state of the s

terren in Sabathe bellebelle in an erren

ודנהלאה לנוי עצום, ומלך ה' עליהם בהר ציון מעתה ועד עולם. ביום הדוא הבואו גם אתם שלמים מפוחה, החת סובת דור, או יבנה ביתבם, בית יטראק, על הים ל ע, על האבן, הראש פנה; כל נשמי ועם ושמף מים הודונים, והרוחות רעות, בל יפילו הבית ארצה, על חלקת השודה, אשר היא בעת תחת יד בני חמור,

1 94 -

ביים המשרים הלאמי ירושלים מאים

The same and the best better the same of the same

הארפה בדעתו, בינתו ושכלו. האפונה היא הסולם אשר חוא. אך ברוח האדם, המוכדל מנל חן אשר על פני אלהי הרוחות ככל בשר. מקום משכן האמנה הואת על ידו יעלה רוה הארם לפעלה לשפי האשר האמסי וחיים הנצחיים:

שונים ורבים המה רק חררכים, המובילים לזרחבת

נבול הבח האלהי האמונה – והאמצעים אשר על ידם של ארם, החפין לאור באור החיים ולשבוע בנעימות יוכל הפח הזה להתפשט ולחרור בכל חלקי רגפש חצוף ונסתר בחזוי הנפש, לבוא בכונע ובמשא עם שאר כחות ארם, אשר על ידו יוכל הפח של האפונה, הנעלם שונים, חקרו ודרשו לדעת איזו הדרך השוב שיבור כז נצח. פתוח רבות מבני אדם, בארצות שונות ובומנים הנפשיים, הנרדמים כמתים תחת ערמות החומר של ארם.

הנצחי, ספת כל הספות והאין כוף; במקור החיים ופוה לעורר אותם לתחיה, לקרושה, ולרבקות באלהים של התבל ומלואה. כל כתה וכתה הלכה למקום אשר רוחה חפץ ללכת

עד החסידים האחרונים שבישראל, כלם הרפו בתתנונים

ולהתפונן במהות האפונה ומהות המפלה פכלל, להתחקה של התלמור מאת רבו ישוע נודון לנו בתחלה לחבין . לשען לפרש גלבאר לנו דבר חשאלה והפקשה ולרעת: מהותן, פעולהן וממרתן.

קרוש אני. יואתם הרבקים ביהה אלהיכם חיים כלכם . פעולת הנח הוה הוא, פי על ירו, בחשר אלהים, צושחים וחי לעולם. באשר אמר משה, יקרושים החיו בי להתרבק, להתאחר ולהתבלל עם אלהים הקדוש את האדם, בנוף ונפש, ולעשותי מוכן לחשיג היכולת לרומם ולנשא את רוח השלים בארם: להקדיש ולשהר אשר בנפשו של אדם. משרת האשונה ותכליתה הנה, וגרלים, באופן ישר ונכון, כל הבחות רוחנים ונעלים בעוסק הנפש של פל מין ארם הנכרא בצלם ארהים. האמונה הוא פעל אלוה. נה נפלא, הנמבע

שונות בתכל. יש אך אמונה אתת אשר נקנה מאת מועים ושונים כל אלה, החושבים כי יש אמונות

שלישית, והוא הכוף והעיקר, יכוא לירי צדקה.

קבלתם מחבש ישראל הראשונים: עד קשובת קבלת וצדקה מעבירון את רוע הנורדי ואשר אדים מדם האדם וקרא צום לכל מחתיו המשיים והעשניי ועצרה מכל דבר רע, ההו וחבלן – ית פלל יתדבק באלחים הי החיים, השוה ומשוה קמן ונוזלן על די הזיון לפו וקל לבבו הפנימי בבתים: צעק לכם אל אדני נאיבה ב יהו לבי ובשרי ורנו אל אל הי קהלים פר ני ואחר זה יעשה בילו ועשר, הבון, אז עדק ה והמד עם כל יצור הקבל, מעשה אלחר,

להתרבק בו ולקבל בקרבו אור בבור צלבותו, שהיא

ונקיון חייו הפנימים, יבוא לידי ת פלה: ישפוך שיהו לפני יוצרו, ויבקש קרבתו אליו, לסמן יובל

אהרי כן, כאשר עשה האיש בנפשו שהית השאיו,

חיים, השוכנת בקרבו-מהאב" הוא, לשוים מצעשי הבל ותעתועים, להסב פניו מופים המדומה ולעווב אותם אחרי גוו-ותאמין לתקן את הוך הוכו ולמדר את כל פנות לכבו מכל יצר החו ומחשבת בהו. שניית,

מלכות כל עולמים, המושלת ככל דור ודור, ולאחר רוחו עם רוה אלהים אשר הוא, חמדע, היודע והידוע. לפלא המובן של אתה הפלח לא הוב את מל מצורים מעשה אלחים החל כן האדם אשר הוא ראש הצורים לאחום החל כן האדם אשר הוא ראש במדשבה, דבור ופעשה ואז תכלה מתראה בקרבו במדשבה, דבור ופעשה ואז תכלה מתראה בקרבו האפנה באל אלחים ודות, אשר הוא לבדו אשת, האפנה. האנותנת חיי עולשים לשחויקים בה.
אחרו כיום בעור דברי אלה תבינו המאבר אשר אחר

הפתביקרש, הנמצאים ביום אתנו, גדי לני את הדרך להרתבת והתפשטות הנבול של בת האפונה ויורף לני בי יש בו שלשה הלקים: ראש, קוך, וסיף. הראש הוא, קישוב ה, הקוך הוא, קפל ה, והסוף

היי עולם ועל שפל המצב של בחות נפשו מספת חשקת

בראשות, מרם כל דבר, כל איש הדואג על אבוד

כבו ובשהו לדברים עוברים והבלים, השורידים איני פשה משה ושחשיבים את זיו והדר אור גר ה', נשפה

98 |

החריונ מצות בכל דקדוקיהן ופרושיהן והלכות הרבות, עוד דברכי אם לזווג זווגים; לעסוק בתודה, (ברכות מב) – חשבו: כי הקביה, האל שרי, ארר באפרם: כל פרכה שאין בה שם וסלטת אינה פרכה. ועברים למקום; פי הוכת כל היהורים היא לשמור להניח הפילין. נסנו ונסרו, כי כל הבריאה נעישה רק שהוא בעצמו בבר נתנה לישראל בסינה לקיים מצות, שברא את העולם הוא כבר יושב בשל ואין זו לעשות הפרושים והתלמודים קצרי דעה וחסרי כח להשביל לחדש אחרי כן עד קין העולם. סצר סבש כוה, היו שנתנו מראש למשה מסיני, ומה שתלמוד ותיק עתיד בשביל פני האבות אשר רק המה נקראים יא דם. ולהבין בהשלש שלות יששובה תפלה וצדקה דברי רווח וחיים, ויחוו בש רק ואת: בי תשובה היא, ליוהר לאכול בשר עוף שנשבר עצם כנפו, או נקבו סעיון מאור לכל לעבור עבירות: לאכול בשר וחלב יחד; בסצות רבות: בנמלח לולב ואחרונ, בותחת המילין לחם בלי נשילת ירים קורם. יחד עם כל יאת ליודר להוציא דבר כרשות היחיד לרשות הרבים כשבת; לאטל

יתשובה, תפלה וצרקה תלוים בשיעור וערך ההבנה שיעור ומרת ההבנה כפושנ השלוש מלות האלה: הנורה האלהית ועצתו הקדופה, יען פי שחאל, יהוה, -את ענישו. לכן הקנו לאמר בכל ברכה, מלך העולם בפל. הפרושים והחורכים בעקבותיהם, פעלי הפלמוד, בבהות העצם של האלהים, הבזרא ויוצר כל, באיכות וההשטה, אשר היו לכל בהה וכתה מאנשי אמונה הנאשן יקבל שכר ידוע בימים העתירים, והעכר הרע לו ששים רבוא אנשים עברים, אשר יכואו, יום יום, התנלותו לבני אדם ובכמות פלבותו המשלת מכל האמור עד הנה נקל לכם, אחי, להבין, פי הדת אשר יצא מלפניו. חקף העבודה הואת, העבד לפני פסא כבודו להשתחורת ביראה ופחד, פפי כתב פת, שברא לו פששת ימים מדינה גדולה ורחבה, ויצר הביפו על הבורא יש מאין רק כעל מלך גדול ורב שהבנתם והשנתם בעצמות האל זהיו קצרות וחלושות, השוב לכל והמרחם על כל מעשיו, לא תצא הרעות. כ-לראות בשכלו ולהבין ברעתו, כי אין רע ום ות בכל כל אשר עשה יהוה, עושה ויעשה, אך שוב הוא כאוד 7.

99

וקרא אמן ביב לי פה זין מנענע את עצמו לבל רוחות הק לישראל, ומביה לבוא לבית הבנכת להתפלה צועק העילם בעת שמארך באחר: פורע בסורים ער שהליותיו בתפקקות; שב ובא אל ביתו ריקם פבל ונש פניני, הי וקרוש, אולם בלב מלא שנאה, קנאה ואיבה

לארוו. לשבנו ולרעהו במוחו. בישים האהרונים האלה רבים מאחינו בני ישראל

בבר הדילו, מבל ובל, להתפלל. אינם יודעים מה מקום ל ה פ ל ה זו. רבר ההפלה היה כצחוק בעיניהם. אמר יאברנו בי הפלה יפה ונאה רק לפני הינוקות של ביח רבן, הצריבין להרגיל את עצסן בקריאת עבריה. אם שאול נשאל אותם; על פה באכו בתפקח? הכה ישיבו לנו רברי שעם, לאטר: הלא זה 1800 שנים שאנהנו מקיימים כל התרייג מצות, ברעת הרבנים, האתרונים שבאהרונים; -צועקים: ייא נם לקבץ נליותנו. -מחלים יושב מרום: כל אויבוף בהרה העקר, תשבר, תבנר, תבנם, השפילם והבניעם, -מפורים פרישות רבות לאלפי אלפים עניים ההוורים על פתרנה ובכל ואת, עדיין אנתנו מפוזרים -מתפללים שחרית, מנחה, מעריב וגם מוסף ונשלה

שהורות ומרובעות, בשמיעת שלישים קולות של שופר בראש השנה, וכרוסה. תפלה היא, לאסר אך בפה ושפה בבי יום פעסים ישסע ישראלי ולהאריך באחר: להתפלל שלשה פעמים בבל ייב. יוה ברכות. בין הברכות האלה יש לבקש: כי יברך ה' את השנה הואת בשנים המוכות לפרכה; כי כל המינים כרנע יאברו. צרקה היא, לקיים המצוה של ינתן התף ליתן, בלי שום רגש אהבה ורחמים, לעניים. המחזירים על הפהחים, פרומה, החסירים שבעם היהורים השתרלו ליתן קורם התפלה פרומה לעני, למען לקיים בוה הבתוב: יואני

בצרק אחוה פניף. אנהט רואים, כי נפש איש יהורי, המשהוקקת מצר טבעה האלתית, להתרבק פיוצרה, יחוות בנועם הי ולבקר בהיבלו, אשר כלו אסר בבוד, איננה שבע רצון. כי קשה להשקים את רעבונה הרוחני בכל התפלות, פיובים, בליחות וקנות שהלעימו אותה הבנכת היהורית. האיים יהודי משפים לקים בבוקר; מעמים עליו שק כלא בספרים: סדור, הדלים, מעמדות, שערי ציון פה הפה הפרי והאחרית של לפודי התלפודים ז

מירי אויביני, אשר יריהם הולבות ורשות. עריין עינינו בלות מיחל ומצפות לישועה בי איננה. ומפוררים בבל ארבע פנות העורם, אוברים ונרחים

השני, לעם ישראל, עם עולם, אשר פלכו פורע רור פראשו, והנתברך, ברבר ירמיה החווה לאמר: כאשר לאלהים, אשר הוא אלהי עולם ואלהים חיים, ומצר ורוים, אך בשנו עליו תכבר וכרשו תכאב. שוריף ושלשריף, הפרוטים, הפרידו בענן למוריהם בין הרבקים, הרחיקו, בקצר רעהם, את השמים מן הארין. הרחיקי ממך את הארון בל ער מעל פהרקיע השביעי. ואותך, עם ישוראל, הושיבו מתרת החתיות הארץ. גם על הורתף-דבר האלהים, אשר לעולם נצב בשמים ובארין – שמר דם ויכבשות. ניגנו לה באורים ופרושים כבל העולה על רוחם, מבלי פנות אל היחם אשר לה. מצר אחר, בסקוטו עוסר ואופר: הב! הב! אבריו השישים, רלים היום, בלי הרף, הילר מלעים את בטני במאכלים שונים, ער שכמעם, ברכו הקמנה מהבקעת, אך רעבין במנו החולה במחלת הרוון – וענגלישע שלאפקייםו – כל

היי, אימלל אתה, ישראל: הומה אתה לילה

את עין הפורה שבבתבן לחך את כל קהל ישוראל. הא היה לישיאל בבלייי כחבות הנופלות על הוש הברול של השערעיראף. אשר בשאפן בקרבן את בה הע-לעקטריע השוטף בהחום, מונעים ומעצרים את מרוצת

החלמור, שנולר בארן שנער, יצא מבבל ובסה

את אהרותך עם רורך, קרוש ישראל, עיי הםת ורות

הורת האבת שנתנה לך בהרב נאורייתא וקודשא ביה

נם הפלתך, גם צרקתך, לשוא וריק. להפך, עור הנה פועלות עליך לרעה, בי היו לשבות השעבבות

לא יספר צבא השמים ולא ימר חול הים בן ארבה את גיע דור עברי נירשיה לנ כבו. לכן, עסר, נם אשובתך, וישראל חד הוא).

התלסור מונע את מרצת האור אלהי, המבריק ומאיר מקצה אל הקצה פרברי הבתבי קרש, מבוא אל הוך לבות בני ישראל, הישרים בלבותם. התלשור, הוא המפריר את אתרותם של ישראל עם האל האשת הנכבר והנורא, אלהי האהבה והשלום כל הרינים והלבות של החלבור, המה העונות שהברילו בינינו

העלעקטריע אל מקום וה אשר יסרו לף. כמו בן

REEL

-107 -

אל הפלהנו ומהושינו לנו בניה צרותנו. כי אין קורא פצרק ואין נשפט פאטרטה (שעה ים ו-6). ובין אלהי ישראה, והמה הסתירו פנים ממנו משמום האשר הניטה העיר אשר יערה האלהים לנלות

ירו לקבל את משפט הבנים חבות הנהלים, לירר אותם מקורה עוד שלמן הנמיהם. אשר נהנו אותם את בנו ישוני, אשר היה מאשה מרים, למנן יבלו על לירישת נהלתם, אשר היתה עד בה התת פקורים בה לעין בל את אהבתו הרבה אל העונם, והפצו להושיע וליתן היי עולמים לבל המאמי, וכורא בשמו, יהיה מי שיהיה, לכך ביזור לכל יושני הנגל ולנאול באפטרופסים שנפקרו על יורשים קטנים; יהוציא אותם מעברות הקוני העולם, ולחנלמים ה וח- שנת למו

בנפשו את גודל המדרק שבינו לבין אביו שבשמים ולבקש לו הנתים אשר ילך בו ויעלה ויבא אל האתרות את ישוע מנצרת, פי הוא וה, אשר בתב עליו משה נהנביאים: המשיח והבן אלהים-החל כהרניש בימים ההם כל איש ישראל, אשר וכה להביר

לאפטרופסים שונים.

h

Mail Street

ואשר, הסתפלל הנצחי, פניננו, יהחד אהנדר הרבקות השלמה ביהות והנת, המבשר לוקס מספר לנו: ארר מן התלמירים, ממבקשי יהוה, נגש לפני המאחרת את השמים והארין - הנולר מאל הים היוצר כה, נובל גם כן לחיות תפיר בתפלוה ישוני אשר היה היביר שהיה לבשר – הארבה ישם טביו אני הנפליה ההלים קם בייויאם הלו למרנו להתפללי - לא מה, ואיך יההפלל - רק בתם, להתפלל הפונה, כמרני זייך, אנהני, חלקי ברבקות ואחרות עם הצל, הוא האל האדר והאפת, פיהורא שלים: ועל ידי זה להציל את נפשותנו בהשקר והרע אשר בעולם הוה. יויאמר אליהם-לבל הלמודיו – פי התפללו אנירו: אנו ינו שנים יםים הכונה, האמינו ורעו, פי יש לכם א ב פשמים, המלא אהבה והסר לבל יצוריו, ואינם, מבנים, מחויבים לאהום אותו ואת בל אישר לו, לבלאות רק רצונו-ולא רצונבם-כבשמים בפארץ, בקי הבדל, כי את השמים ואת הארין הנא פלא. פניקו ואת הניער אי הצרקה האמיבית. להטיב, בעת הסתפקותנם עם להם הקקם, לכל ארם

יים אין צדקה. בקשן ועבר מפני היראה. הן במקום שיש יראה ופחר ולכן מחובים אך לקיא ולפחר מפניו ולעשות מעשים בי מלך גורא ואיום להם בשמים והמה אך עבריו, הארון הוהירם משאור הפרושים, שבל יתשבו במהם. במחשכה, רבור ומעשה, ולכלוח גם למי שחייב לכם.

לואת המתפללים האלה שרם שקראו נענו, ותבוא ישומתם. בי, נתפלא רצונם שהיה אחר עם הפץ ורצון גלעבב התפששות חסד ואהבת אלהים בבל התבל. דבר להנאת עצמם ולהפקת רצונם: לברך עליהם השנה, ולהשפיל ולהכניע שונאי נופם. באהבתם המרובה לכל יציר של אביהם שבשמים, המה, בקשו רק רברים המובילים לאשרת והצלחת בל המין האנושי, על הכרת הרברים והרחקת הנופים, היכולים לעצור אשר חוו את האלהים, בעת ששפבו לבם לפני יהוה נתאחרו ונתרבקו עם אל האסת והאחר ולא בקשו שום ולא בזשו (תהלים כב) כי התמימים וברי לבב אלה, נאבר עליהן בתהלים: אקיף ועקו ונבלטו בף בבהו וה היה ענין הפלות כל האבות והנביאים, אשר

> נבנר השער לפניו. והוא אינו יבול לבוא אר ארץ חברהו, להנהיל אותה אל עם ישראל, אשר מבר נפשו ורוחד בערו. – בעת ינון הואת, עמר עצמו בהפלה לפני אביר

בי העלה על מחשבתו, כסה יניעות ינע, כסה יסורים סבל. מצר אחיו בני ישראל, עליה, ולבסוף, כאשר ה;יע עד פה אל קין התלאות הרבות, אל מקום ערבות יריהי,

יאין קץ לחסרו יאסים. גם משה, אבי בל הנביאים, בספר לנה בי בעת שקשה היה עליו לסבול ולנישוא נורה. יהוה הנוראה ואיוסה, לבול לבוא אל הארץ המובה,

רי החיים, בוה, כי. בעת שנתרוסטו על, למעלה מובם האניטי. הקצר יסונדר בבשר ונשם – נובהו לרפת יליבין, פי כל הנעשה פרצון אלהים חיים, הן פשמים וה, בארן, אך שוב הוא; פי אין חקר להבונתו

-109 -

-108 -

ונהאחר עם! ורצינו, וירוח לו ויושע. הן נוכח לרצית בי עברת הי בו ותנורה לבל לבוא אל הארץ, הנה, שבשפים, האל העושה נבורות, פבשפים כבארן,

יוהווימעבר הויבולם ענכם – לבען מובת כם וכאו לא הוסיף עור לרבר רבר בוה, ולא ההרעם בלל

לפי עצה אל עליון, לפובת וקיום ב ל ל עם ישראל

((,:

ובלל על מרותיו של הקבוה, משאלות לבבו ובקשתי היו רק מישראה, בי המה ישמעי אל הקי יהוה יידמן בו בדמקות האמתי למען יהיו להם היי עולמים. בבתיבו יואקם הדבקים בהי אלהיכם חיים בלכם היום.

אחי, רעי, כי עיקר מעלת התפהה ומהה לפעיף

בעים ההתברותנו וובקרנני, על ירי התפלה, עם אביני
שבששם מתעורות בנו אתבה ותבה לבלו הבריאה
עד שאנחנו מתניטים בקדבנו את התפל לבלו הבריאה
עד שאנחנו מתניטים בקדבנו את התפל ולהושע את
אבאי אבינו; רוחו של זה, שהוא התפל בפתוב ייחות צרקני,
ב' הב'רן; רוחו של זה, שהוא צרקה בפתוב ייחות צרקני,
בי הוא זה נה זו הציד קוה, השני בחות הפזכתים
בי הוא זה א זה בו והציד קוה, השני בחות הפזכתים
בי הוא משל הארון שאמר לתלמיריו: מי בכם אפר
ונרוז אלו יוהר הלוני שלשה בבחים להם ציהי היה

רעבון נפשר או רעבון אשת ובנוו. יש א לו וינתן נא דרכיכם, והתפוננו גם אתם, אם באתת אתם אורני עם ישראל, הנמצא פעת פצרה ובחשבה פשו פחצות הלילה, ואין האל ירבם להישיע לה. אמרה נא בצרק: היש בכם איש אשר לבו חולה על צרת עםו באמרץ האם פרע אהר מנם על פרכיו פסתר לפני אביו שבששם. להירה ולבקש מפנה על הלור בבור עם ישראל בתבק, ולאשר בבני: שוב נא שהרון אפן ווניהם על הרעה לעבקי? איי לאותה פושה! עיני איש בום מבישות רק אל עיני רעהו, לאמר: מה הצרה הואת לישראל? עיניכם נשואות אל מעשי שפרים – בעלי מבתני עתים - אולי השה במאשריהם, יליצו עליםם לו כל צרכז. הוא רכז לנו, בי הבחינה הנכונה, אם הארנות נקור והנקטה הנעטים נשמר פועלה ימומר. היא פאשר המבקש איננו מבקש לצרך יהנאת עצמו נענאיום) רק לצירך הנולל ומיבת חברו נהתם: מאשר פקט האים שמני ארינו. שפא מן הברך. ולא שמני לכם, דור שונות מצאו, רפקו ויפתה לכם, אחי, חפשו בא אלי סן הדרך ואין לי רכר לשום לפניו ... ויהן

בית הספרים הלאומי (והאוניברסיטאי

-1112-

והיכולת לנשל ולנשא אתכם בל יכי עורם, וינתן לכם. יבל השואל ינהן לוי אבר המשח, היריש בל. היו בנים ליהוה אלהיכם, ותהיו גם יורשי אלהים, על ירי ישוע המשית. יהי שמו סבורך לעולם. אמן. ורחמים בשם ישוע המשיח, אשר הוא האהבה, החמלה שאנתכם. שורבו. שובו בית ישראל, שאלו נא חנינה ועזובים. אתם צועקים איי! ואויי! רק על אברן בספרם, בכורכם הפרטי והמרומה, ולכן רחוק מישועה רברי לפובה, ואת הי אלהיכם ורברו מקרם אתם בווים

נשואות אל אהד הדברם אשר פעיר קרשני ירושלים ינולנולימי, להפים אל א רון השפת, הפן אל הים ישוע הנצרי, המדוקר והמולק ביר רלטעים, מפשע עמו נגע למו. אשר בו ניני הלב של אלפי רבבות אנשים ונשים אתי ההנינים! היום הוה הוא השכם שפת,

יייייר מו פי קדון שו כ

1888 then 22

לם ענות המשית.

נררש בערב שנת.

הנצחון, שנצח ישוע בן התרש כנצרה את העולם, בלביטו רשות עבר ובהבנעו ער שות, שות הצילובת, פרערם הקבי רעת וכברי לב אנתנו מהאמין שנאסרו על המשיח של ישראל. רק בעור הספרי קרש יש לנו יכולה לבוא לידי השנה קשנה מגורל בשת שסבל על הצלב, נחיץ לנו לבקש עור סבל הבתובים הנעלים, שקנה ונחל לו המלך המשיח, בתרפתו ועניון טרחוק ושפל שצבנו, להשינ שמין מעש מהבבוד והגרולה גם אנתנו, ילירי הפשר, קצרי ימים ושבעי קלזן, בהפצעו, המגרלים ומקרבים את הרבר הנראה (כינאקל). במו בן שהם באסת, רהוא צריך לבקש לו עזר בודבלי ובובית לנטת ולעצור במקום גרולים. עת יחפוין להוות מרחוק אית הדר פבור פני המלך, יפה הארו ומרארו, במו לעשות; ביום שקראו לפניו: יהי בלך היהירים! ונראה במלך שלם ישיני שר החיים; בעשרה קוצים שנימרי לו ביום שבלה מלאבת אביו, אשר נהנה לו התלסודים, הטוחדים כיום בקנית בשר ורצים על שבת, כל איש מאנשי ההמון, אשר אין לו הוכית נצאה נא, פרוח, נם אנחנו היום אל <u>בחוין למחנ</u>ה תכסתם שברו למו בתורה, ראו בכל מאמרי משה

וכינקברוכי הוקם ביום השלישי יבפי הפתונבים (ET. E-4). כי המשה מת בעד השאתת יבפי הבתובים. הקדוש, בנפל הפלות שבתב במכתבו הראשון להקורנת! ק המתם ולוקם 24 25 11/ על זה רמו נם <u>פולום</u> פאלחותו בנצחותו ואמיהותו פאשר כלה ואת הארון בעצבו לקלופס ורעהו ביר אחרי הקובתו

-115 -

-111-

בית הספרים הלאומי (----והאוניברסיטאי

<u>פנו ישול המשיח,</u> נצפנה בקבשי וסהרי הפתבי קרש. לכן הכופרים והפרנשים, אשר, בחפין אל רעות, נסבלה

במלאות העיקים את בל מה שבשמים ובארץ הרת

עצית האלהים האב אורת הפץ לבו מקרם, לקבץ

אשר צפנה, ליראיף, פעלה לחוסים בך, נגד בני ארם.

ונעלם סעין אישו פערי העונם הוה, עד העת רצין. כם שאמר המשורר בהחלים ילב 200 ימה רב ביבף

הוא אל מס ה הנישעה 1,6 בל המוב ותועם, אשר הבין לארביו, הוא שלבו בסתר בסור צפון

הפתוב מגלה לנו בי אהרי ישראל המושים

(נגר הוה פירושו: מנגר עיני בני ארם),

בית הספרים הלאותי והאוניברסיטאי

130

116-

והנביאים, המעירים על הבשיה ישוע, שעלה בשרש מארץ ציה, רקדברי מליצה, מנהנ הלישון, ודברי הבאי וניומא. ולא יבלי למצוא בהבתיבים האלה יאת זה אשר פתב משה במפר התורה והנביאים, את ישוע מנצרהי גם קשה הה להם ליש פוני את דברי המשיח שהיו בר בנד עם דברי הנביאים יוותן א. 84 8 8)

דרפי המים רעות מי ימצא! איכה עור באפו אדני את תכפי יהשלים, א'טר המהללו לפני המון עם היהדרים בעלמק הבמת הזרתם ובאהבתם הנאמנה לארצם ולעמם. צור ישראל השיב אהור רעת הפרושים היורת מן קאיפ גג ממפר ישיניה, שקראתי באניבם היורת מן קאיפ גג ממפר ישיניה, שקראתי באניבם היורת מן קאיפ גג ממפר ישיניה, שהצפין האב שפשבים הלא: למצוא את יהבן א'חוםי שהצפין האב שפשבים על בנה יעקב לעולם, יבְּמָבֶּוֹר היהדרים, אשר לְנָנִיּוּ

הפלסיר, האהום, יותון, שראה בעיניו פל הנעשה

למצוא בין מאמרי ההורה אלפי אלפים הקים: בענין

הפרושים והסופרים היו נפורי הורה ואנשי חיל

אלהים לאלה, אשר הורת אלהים עםם ניותן: 83)

שמעי לקול יעברו הצריק שאמר: פי הן קרא הפתוב

והוא יהיה לי לבן ו שמואל ב ז. ידו, פל יראי יהה

אהה אני היום ילדתיף יהתלים ב. ח. אני אדיה לו לאב

וקיםו אותם או השרירים שבעם ישראל, הה ישוע, באסח, רבן ראלהים, אשר יהוה האב אסר לו: יבני

פי הורהם, –אשר עקור העקר–ומתיהו מו, ישה ולא על פי הורה אלהים, חשבהה ישוע לבן מות. אולם, על פי ההורה שבהב משה והגביאים, לפי שהבינו

פי הורתנו הוא חיב בות, כי עשה עצבו לבן אלהיםי יותן ים. ח. לשונם העיר עליהם, כי רק על

וצרקת עצםם שהקיבו לם: העלבו הצכבו קראו בולם בפה אחר, ויאברו: יהורה יש לנו, ועל

לרבו, וירע היטיב את היי המתנים הגדולים וההלימת רברי הפרושים בירושלים ביטים ההם; האיש אשר עדותו נאמנה, מספר לנו: כי הסבה של הענויון הגדול,

שהמו בו החכמים להרע האלה, היותה תורתם

בית הספרים הלאומי -----והאוניברסיטאי

הולרות החיים של יאותו האישי ישוע מנצרה, בהיותו פה עלי הארמה; על מעשה עבורהו נקיים ולמלאות בל פקורי הזרת אלהים בפוצל וברבר, על ענייו. על ביההדיבות הצליבה, על הקומזו ביום השלישי בן הפתים. כה נם, להביר כז את הפשיח בן אלרים חיים, קבלית התודרה. כל ימיו בנאיתי מצמו, המתהלל בתכמתו ורעתו יען כלבה כאור ליהנצורך בשבחן נאותו ולשום נינו על איני עישה פתורה בינו ודענ. כי לאיש המשוקע כי יורע לפרש את הקורה ולמנות את מצותה וקירא הבתוב בתורה: כא הנטב, לא תנאף, אף

אפים, נדיבות, חבר, ואמינות במשיח ישוע, אשר, ברסו ובשרו, בשל את מצות החקים של התורה והעשרון וברית, מביא לידי אהבת, ענוה, שמחה ושלום, ארך לעולם ער אהת: ואדבת לרעף במוף. יהנה ואת אבל קיים ההורה רתורת אלהים - בפועל, בבשר מביאה לידי השא ימות, לידי קריאה: הצלב! הצלב! הידינה של פצות השרה ורוקרוקיה, בלי עשיה,

- 1118 -

פישעים נמנה, לא יבלג כי כברה עינם, נקצרה רעקם. בעת ההיא נתמלאו לתומם רברי ירמיה הנביא: אויק עבי אותי לא ירעי, סבלים השה ולא נבונים. ולהביר בין השני אנשי בליעל, שנצלבי לימין ולשמאל של ישוע מצצרת, האיש אטר ייהוה הפגיע בו את עון בלנה ואת וה יאשר הערה לשות נפשו ואת שביתת השבת, מהרת כלים ורחיצת ירים, אולם למצוא אחובי ארי! שיטי על לבבכם הרבר הוה: פי

ך ברוח את המושים של העולם ננואל נפשנו, את לשוע המשיח, אשר הנו הוא אימול נם היום ונם בצורת המדע אשר פו: בי הוא הלמור חבם, יור צ לטולם ועד, אם היא יהיה חבם בעיני עצמו, מתהלל וישיםו בל מבטחם רק על השבלת עצם ם בתורה, המביאה אך קצף, חם אינםו הן נםולבל אחר מאתנו, נם היום, יקשה לו להביר ברעיתי ולהרניש הבא אליף על בי היו חבטים בעיניהם ושנהלי עורים ישיש לו חיים בעצמו וחנותן חיים לבל להביר בישוע מנצרת את משיתם: הבן אלהים חיים, כאשר אבותנו, הפרושים והשנחדרין, אברו את הבשרון

- כרווה ב--והאוניברסיטאי יבו ה ויבאונוי

-121 -

פנינו ויהוה הפניע בו את עון בלנה בי ננזר מארץ חיים מפשע עמי נגע למו מי אך עם ישוע המשיה הפרות, והוא יפרה את ישראל ישראלי אמנם בדנו בצאן העינה איש לדרבי ודתודו נא את השאתיכם והשאת אבותיכם, בשנלם אשר מערו בבן אלהים ישוע המשיח. אמרו נא בית

מבל עונותיו. אמן

שם פריון נפשנו בקללה אלחם. אשר צוה לנו על הב היא מצותי אמר הארון: פי האהנו איש את אחיו פאשר אנכי אהנפי אחנם. (יוחנן 15 מ). שאו שיניבם, אחי, אל הך נולנולים וראו, בי

המאתינון מה יפה אף נעים הרעה צאן הגרול פהיותו פא ויבשר שלום לרחוקים ולקרובים, לנברים ולאורהים שה האלהים, הנישא עון העולם, זבח שלמינו, אשר 上がから! הצלוב - טה נאדר הבהן הגדול בהיותו ובה לכפרת אשר נתן לנו על הר צייוים. הבישו על הצלב של בן; רמבוא אהר, שנפתח לכל בני ארם, יהיה מי שיהיה, ערל או בדול, לנשת, ברוח אחר, אל אבינו שבשמים, פקחו עיניכם וראו את ארון הבבוד ישוע שיבל; פי פרפת אבינו שבשבים נברו שם על פרפתו המשיח ותראו ברור, פי הוא השער להי צריקים יבואו

ישוע, הנכתר בערכם בעסרת קוצים. הפפו על לבבכם פית אלהים, ברעי ביום על ברביבם לפני מלך הבנור להמנות פין אזרחי קרית שלך רב, בקרב הקרושים ובני

אחי! אם נפשנם יקרה בעיניכב, ואפם הפצים

-120 -

וויאוניברסיטאי Cרטיח החר

- 123 -

איפה ? ובסה נהגדל הערב שבת הוה ? הן אורף גלותם הטר ושפלות דעתם שלל! טדם גל מושג והבנה במלות יגדל ונשאי, כל עוד אטר לא יעיד עלידם החיש של דראות והמשוש. קריאת שם יגדלי, מרגש נכבר פניםי, לדבר מפשט ורוהני זהה למו. אולם, זה היום באטת גדל הוא. יום יערב שבתי הוהדוטר למעשה המא גדל, נגדל הוא. יום יערב שבתי הוהדוטר למעשה המא גדל, יבקרית בלך רב יידישליםי, על בן שבר גדול נשברה בתילת, בת עמנו.

המאת יהורה ואת, הבתובה מאו בעם ברול על
ספרי הארבעה מבשרים, עזרנו-לראבון לבנו - הרושה
נס על לוח לב אדינו ההחורים, השעי עיני הם קראות
את האתוית אשר נהן לנו אלהים מראש, פי הפין
ישועת התבל הוא, הבבידו את אונם משמוע אל
ישועה הנבי אים, אשר בשרו מקדם את המשתו,
ישוע, הנולות בנול של החייה, לחתות התעיפות
היבשה היים למאמנים ברחות ומשחון.

Ę

נר:יש ביום ערב שבת, יום ענית המשית. 7 אפריל 1889 ישעיה נג לוקם כנ 12-14 כ

J

אחי, בני עמי! היום הוה יקראו לו המשיחים יום השטי הגדול, גם השבוע אשר לפני פכה המשיחים נקרא יגדולי – אולי מרם יקרו היהודים לקרוא את

ירעהי. גם ירעהי, כי ה<u>ותרים, כשמעם ספי</u> אלפי רבכות אנשים, כי גדול יום הששי הוה, ממלאים. ישחוק פיהם ובלעני שפה ישאלו: מה יום מיומים?

והאוניברסיטאי - ררוורד ב-

-121 -

התחדו נא את השאתיכם והשאת אבותיכם, בבעלם אשר מעלי בבן אלהים ישיע המשת. אמרי נא בית ישראל: אינם בדנו בצאן העינו, איש לררבי פנינו ניהוה הפניע בז את עזן בלנו, בי ננזר מארץ חיים מפשע עמי נגע למוי כי אך עם ישיע המשה הפרות, ווזא יפרה את ישראל

'n

היא מציותי אמר הארון: בי האחבו אים את אחיו באשר אובי אהבהי אתבם. (יוחבן 1, מ),

שאי עינים, אחיי, אל הר נולנולים, וראו, בי שאי עינים, אחיי אל הריום משר צוה לנו על הביחי עיבל: בי ברבת אבינו שבשבים נברו שם על ברכת! אשר נתן לנו על הר ביחים. הבשני על הצילב של אשר נתן לנו על הר ביחים, ברוח אחר, אל אביני שיהרו, ערל או בחיל, לנשת, ברוח אחר, אל אביני הצילוב, בה נארר הבחן הגדול בהיותו זבח לכשרת הצילוב, בה נארר הבחן הגולם, ובה שלמינו, אשר שה אהיני! מה ישר אף נעים הרעה צאן הגרול בהיותו שלה האלחים, הנשר עלום לרחלים ולקרובים, לנברים ולאורהים בא ויבשר שלום לרחלים לרחלים ולקרובים, לנברים ולאורהים

אתי! אם נפשבם יקרה בעיניכב, ואתם הפצים להמנות בין אורתי קרית מלך רב, בקרב הקרזשים ובני בית אלהים, ברעו ביום על ברביכם לפני מלך הבבור ישוע, הנבתר בערכם בעמרת קוצים. תפפי על לבבכם

-120 -

השבת שלפני פסחם: ישבת הגדול. ירעתי. גם ירעתי, כי ה<u>דמרו</u>ם, בשמעם ספי אלפי רבכות אנשים, כי גדול יום הששי הוה, ממלאים. ישחוק פיהם ובלעני שפה ישאלו: מה יום מימים?

אחי, בני עפי! היום הוה יקראו לו המשיחים יום הששי הגרול. גם השבוע אשר לפני פכה המשיחים נקרא יגרולי – אולי מהם יקחו היהודים לקרוא את

ישעה נג לוקם כנ 22-14 כין

J

נריש ביום ערב שבת, יום ענות המשית. 7 אפריל 1889

שתמא מי נדוק נגד ישים הנדול יבן עלון יבקית מלך רב ייריטלים, על כן שבר גדול נשברה

לרבר מפשט ורותני זרה למו. אולם, זה היום באמת גדול האו. יום ינירב שבתי הוודרובר למעשה המא נדול,

=

בתילה בה עמנו.

המאת יהורה ואת, המתובה מאו בעם ברול על
המר הארבעה מבשרים, עורנו-לראבון לבנו – הרשה
ים על לוח לב אחינו החבורים. השעו עיני הם קיאות
את האתות המבל הוא. הבבירו את אזנם משמוע אל
ישועת המבל הוא. הבבירו אמרה בן אקרם את המשת,
ישונו, הנולות בנול של החיה, להחיות העצמות
המצוה. גם היום המה מרים ועוצבים את רוח הקורש,
המצוה היים למאמינים בהוה ומשיחן.

1.0%

הטר ושפלות רעתם שללו טרם כל סושנ והבנה במלות יגדול ונשאי, כל עזר אשר לא יעיר עליהם החוש של הראות והמשוש. קרואת שם יגדולי, מרגש נכבר פניםי,

איפה ? ובסה נהגרל הערב שבה הוה ? הן אורף גלותם

וואוויברסיטאי Cרטית הראותי

בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי

- 125 -

לידיו מדרת שתה, בבם בנו היהיר, צות לתם כי יעשו את קרבן פסה במובר והמצוף אומרי יוחיה בי יעשו את קרבן פסה במובר והמצוף אומרי יוחיה והרם ופסהל היה לממות כליכם ולא יהה בהם נגף למשחתי הבונה, כי יש כליכם ולא יהי הבל ימלן בישה יוחי לכם, הדם, אולם דם השה של ובח פסה יהה לכם, הדם ימות, לאולת ולוברו, כי אך ברה בלי דם, לפני הי ולא השתה, יבי אן בפרה בלי דם, לצויהות ולישוים, בל איש הבם, מבקש אמת ואשנה, לאותות ולישות, המשית, ללונם, שובר אותם ומתבונו בהם המיה אדוננו ההי לעונם, שובר אותם ומתבונו בהם הסיי יחות.

אבל אבותינו המאו, כי סרו סדי וויבו במנורים ולא ראו בם אהזיכם, הקבלית הגרצה בהם, את <u>המשית,</u> שריא קבלית הקורה, ויראו בהם אך תלי תלים של הלכות ודרשות, אשר לא צוה הי ולא עלה על לפו, על זה מקונן המשורר: יאתוינו לא ראינה.

- 121 -

על פשעי עם ישראל אלה יאנת שר המשורר אחף במושר עיר, שקראני היזם בתפלתני. אתרי שקונן המשורר על המתרת פני אלהים מישראל; על הלול המשורר על הרפת תורף ומנאץ שם יהוה ועל אייבי ישראל, מוסין על הרפת תורף ומנאץ שם יהוה ועל אייבי ישראל, הוא, מה שאנהני, בעצמני, רעים והמאים: ישראל, הוא, מה שאנהני, בעצמני, רעים והמשורר, ברוח קדשו המדברת מהוך נרוע, על ידמי לורעי של אברהם, אשר בחר אלהים להויות, על ידמי לורעי של אברה אוהבו את החים. למען בוז לבוא אל נהלה הא מת ימנותת החים. למען יהברנו בהם נם כל ניי הארין, והם:

א) בראשיה, עה היה ישראל לעם, בצאתו סמצרים מעברות לחרוה, נופנית, מיד נהן לו אלהים מצות וחקים באלה, אשר יבלו היות לו לאהות על הרות ונאולת הנפשי הנקוות לאדם רק בעור השובה וסליחת החשאים על ירי רם בן אלהים המשיח הנשפך בעדנו. למען הבין את ישראל לקראת חפין הקרום, שעלה ברצון אלהים האב מרם פוסרות הבל, להציל

-127 -

-126 -

רבריהם, ויתעתעו בנביאים והעלו עריהם חמת הי ער אל "שראה, לבשר לו בשורת המאולה על ירי בנו ירידו אשר רצתה נפשו בו. – גם הקלמור פורה: בי בל הגביאים לא נתנבאו רק על המשיה וומנו,-בלאבים, אנשים נביאים, וישלח אותם, השבם ושלוח, התועלת הנרצה בו, בחר לו אלהים, מהמלתו על עמו, אזי ינור! אבותינו העליבו במלאכי אלהים אלה, בזו ב) פאשר הרבר הראשון, האשה, לא הביא

קצם בשני אופנים. א) בצר האדון ישוע ושלוחיו. ב) בצד עם ישראל שמשרו אותו לנוים, וילענו עליו המלוא והקום הנמן של הבתובים באו לידי

ארצה לחת נפשו בפר בער רבים. ברעת וכונה השלים ישן, הואו מצר אהרותו, ירע מראש, בי שלח משמים בכונה ודעה בנפש הפצה וברצון הפשי מרוב הכנעתו לאלהים האב ומנודל אהבתו לבני ארם. ישוע את הבתובים, לעשות רצון אביו שבשמים אשר הפשיח ועבורתו, הבוו והרפה שנשא, ענויים קשים שסבל, המסירת נפש למותימות הצליבה- בל אלה היו ושלוחיו ובין קיובם מצר היהורים היא רב מאור. פהונת יירקו בפניו, על לא הבם עשה ולא מרמה בפיו. אולם ההברל בין קיום הבתובים פצר הסשית

ישוע יהיורע ער פהי יומתי ההיה ואת ואות קן בפי נביאיו הקרושים אשר מעולם, את בנו החיר

ישראל ברנוז רחם, ויפקור את עשו על ידי רבר

השלישי והאחרון, יישלח לנו פרות, פאשר רבר

פאשו לא רבך את לב ישראל הקשה ובאשבת הסופרים והפרושים, שהתעו אותו, שבב למעצבה, ובר אלף.

0 אחרי כן, פאשר רבר יהוה, שהיה פפי הנביאים

באלו לא היוואינם.

בנביאים. הנביאים שהגירו לישרא: מדאשית אחרית

לאין מרפא. (הוה ב. לו מה) על זה מקונן המשורר: יבי אין עוד נביאי. הפוסה, כי אין בישראל אמונה

הקודש, אולם ישוע זה הכא לאשר לו יואשר היו לו רכה לא קבלוהני. לירי קים גכון וראוי בל האתות וההבשחות שבבתני בטיתתו, ובתקומתו ליום השלישי שן המתים, באו הפולם, בי בו צפינים בל חבמה ורעת, בלירת ישוע, בחייו, במעשיו הנפלאים בקרב עם ישראל, בעציו,

והאוניברסיטאי

30

הארם (סתי בו 18)

אולם, לנו אין להשימוסם ולהתפלאו, כל כךו על
אולם, לנו אין להשימוסם ולהתפלאו, כל כך אל
היהורים בני דור הנביאים, סדוע לא שטו לב אל
הסציין מהרבי הנביאות, כי יש אופן להשובן, בי אור
המציין מהרבי הנביאות, היה עוד נמו ונעלם; סשיח
העתר הנעלם בעין, גם אחרי כן, בראשית הופעת
המשיח בבשר, יהוא, היה אור קטן ורק, כי עלה יבשרש
בי יורוע יהוה עליו עלתה, יהבנצרות הציא גני סובה?
שאלו אנשי דורו זה להו, והביםו עליו בעל איש יאשר

שלחו, אבל עם ישראל מלא וקיים, מצרו, אה הבתובים בכלי רעה. הם שנאו את המשיח ישוע הונ טו לענו עליו וירקו בפניו, ויקראו: הצלב! הצלב! על לא בפי נביאיו, אשר הגירו איוה דרך ישמן אזר המשיח, על יכן כשלו נפלו ולא קמו עד היום הוה באשר אמר הארון: הן בן הארם ילך לו, בכתוב באשר אוך אוי לאיש ההוא אשר על ידו יממר בן

> וישוניתו. צחוק מבאוב לב הוא, לראות, איך התלמידים ישבבל דור ורור עמלו לריק, לפרש ולבאר הקאפי נינ

לא הדר לו. המושש של התבל לא נולד בבית מלבים ולא בתביל בביני בהנים הנדולים, לכן בשבכם האנולים לא יבלו לחשוב בי הוא נואלם החוק, תפאית, יש"אלי והבני התורה, שבישים האחרונים האלה, בעת אשר אוד המשיה בבר האיד לארין ולדרים עליה; בעת, אוד המשיה בבר האיד לארין ולדרים עליה; בעת, מפורה שמש עד כבואו נדול שם! בנוים ובבודו פלא שנבתני עליו פאי, בדרך נמלא, עד קצם. בנדל ואת נם שנבתני עליו פאי, בדרך נמלא, עד קצם. בנדל ואת נם אלה עדי בעקשים לבם, יההרי בכל עו יהפשי, הפש אלה עדי בענים שנאמדו על ישנע, שר החיים ולעקם את מהופש, למצוא באורים ורים, דלים רקים, לעקם את מלה עד הבתבים שנאמדו על ישנע, שר החיים המילה ולחבן דברי אלהים חיים, ולעבב בוה את נאולת יש"אל

יישבו ינו הלאומי. והאוניברסיטאי **.**

-131 -

מספר ישעיה, שקראנו היום, נגד הבאור האפת של הארץ ושלוחיו הקרושים. המה בתבו הביאור לא בעם ודיו, אך במסמר ודם. הנביאה שבפרשה הזאת היא קרץ מהאום בעיני האינם מאפינים ומעצם בגרונם.

בהביא מעליו את אדרת המליציה, ויפטט מעיל המשלים, ובשפה ברורה ממפר לנו מעייה גורא: מרת ישוע מנצרת, הנקרא ובא כהמט מאות שנה אחרו. הגביא אופרופבים הננעים והחבורות, שהוא מקבל עליו בארבת, המכאובים, הננעים והחבורות, שהוא מקבל עליו בארבת, לפניו גלייה עצת עליון מקדם, לטלוח ארצה את לי והדו יחשבוהו, יל נבוה וחדל אישיים, פי-הגלית משלחתו הניי למיון ישא את תלייני ויסבור פי-הגלית משלחתו עליו מוסר שליבנו, היה שלים מפשעינו, ואיך בקתהו עליו מוסר שליבנו, היה שלים לני ינהתבורתו נרפא קנף.

החזוה מהנש מהמחוה הנורא הוה, ומרים קולו: מי האמין לשפועתינו? וזרוע הי על מי נגלתה!

שקראו הסופרים והפרושים בבית קיפא וממשפט פילאר בדושה, בלי פתהין פה לענות דבר להשלעינים עליו, לצמרה: לעשות סבנו בנד לחום בו נופם ולבסות ערותם ינאל פה, הנביא רואה, איך לוקחים את הפשיח בהבוון ובהלה ים עצר ומם שפסיר מהעצרה ברצוט ההפשי, אל משופמי נפשו וניענה באהבה. יכשה לשבת הובל, ופרהל לפני נוזויה, הצריבים שיצאו לפועל בבמה דורות אהריו, במו שהמה בתובים על ספרי הארבעה מבשרים: איך הששיח נגשו נפשו, נתאחרו בני אלהים המפוורים האלה לאחר. יידיר לקהלה אהת קרושה וכללית. יאיש לדרבו פנה, אך איזרי כן, על דר בפרה רם הפניע בו הי את ניון בלנה נפוצו איש איש לביהן, יייי יבלנו בצאן העינוי בלנה באין יוצא מן הבלל כי נם קלמידיו המעמים, שהלנו אהריו, פעת אשו וראג ער בי נגליה ורוע יהוה: על ישרש מארץ צירי-שרש יישי, אשר מצמח ויצא מאבום בית לחם! מי יאמין בוה, אשר אנתנו ביום משמיעים? הבישו הנביא מספר, פער רואה נאמן, כל הרברים

ירול הספרים הלאומי והאוניברסיטאי

٥

בית הסברים הלאומי והאוניברסיטאי

- 133 -

10 3000

א שם נפשו אם הודה והאמן, בי ישוע החה יקרבן אשם בער המאת העולם, או, על ידי האמנה הפשות הפשות המשות המשות בן הרשה המשות בן הוצה בלבר, יראהי המשות בן הוצה אמת-דרע ברך ה"רואה בן ארם הראז במשות, כי אמת-דרע ברך ימים על ממלכת, שהנחל לו האב; כי אכן הי, הי, היא ומלך על בית יעקב לטולם הנביא לכבוש עונה – בירדי בידר ישות החב, לכבוש עונה – בירדי בישר ישונו המשיח – ליצלהי, לעת קץ הימים, באשר ישונו בני ישראל אל ייצלהם ואל דור מלכם, ויכיד באמנה את משיחם ביישיע הנצדי אשר רקה.

ואת ועור אתרת מבשר הנביא: פי, מכבר אשר המורת עמל נפשי שמבל המשרח, הוא יראה זרע ברך הי פעמו ישראל, הוא עזר ישבע שמחות העימות נצת, פי יברעהוי – ביח כימה והים דע הצפונים בו, – ייצריקי, יקרש ויפדה – הצריק זה, ישוע המשרו, – נמ את יהרב יסיבוים רבים ובני הנכר הנלוים אל הי, – ונים עזנותם של ניים רבים האלה הוא ימבול וימלת.

מוכן ומולכים אותו אל הר נולנולהא לצילבו שב.-איך אין ים אחד בקרב קרל היהודים והתמים, לישוח ה ולספר לבני דורו של ישיע הנוצרי: פי ישוע יפ שיע עימיי; פי האינהן לא בער פשעו, אך בער אולם אחרי מותו הוא יהיה עשיר לפל ועל ידו פולם וושעו: פי רק הוא, ישוע, יכול לקבל עליו פשעי פני א דם, יען רק הוא הא דם אשר אין בל המא פוי, ילא המם עשה ולא מרטה בפרי.

בפוך בך עלתה ברעיון הגביא השאלה ששואלים הדודרים, התבשים בעיניהם: פרוע עישה הי בבהן סרוע שלתצאה המשיח ברבות עבה, דבג ונקקה אותו כל כך עד כי אפסה היבולה להביר בו יריד האלהים, את זה, אשר רצינה נפשו בון במשיב על השאלה הואת יאשר: ראשיה, יי הוה חפין דכ או החלי, כך אשר הפין יהוה עשה בשמים ובארץ, שניה, יש גם עלה ברצוני הנפלא, ומי יאשר לו כה העשה? הן כל אשר הפין יהוה עשה בשמים ובארץ, שניה, יש גם מעם לוה, כי בחפין ועצה הי היה לעווב הבחירה הפשיה ביד ראדם: אם אקה בן אדם יה שים

Cruingalor

ייטברים הלאומי והאוניברסיטאי

the last were the on any square לישראל. אין לו עור האמונה בבן-עמניראל-וער מתי אלחים יהרף צר .... למה תשוב ירף מערתף קנית ירפסו הטוים בתנלם את ירושלים עיר הצדק; מתי תשים המלונה לישראי, נקוננה נא יהדיו עם המשורר: נפשר בעד פשע עמנג ואפנו בקדל היהורם אין with name and another with a mingh are הי 1856 שנים מיום אשר ישוע הערה למות

והראני בי הוא, ולא אתר, הוא האהמה מאלבים, העיטה הסר .... לא תבקש את אשר לה ואת בל הסבול. לא פתח פיו לעמות למחרפיו רבר, במתוב: ואָהִי כאיש אשר לא שובע ואין בפיר הובחות. (תהלים לה, ווו רק בשלשה מקומות, באשר ננעו הרברים נמובת ישראל, לעכז ישראל ברגעים האחרונים מחייו על הארמה, d'Divier. ירירין העלו נא על לבבכם נורל אהבת הסשיח המבשה לוקם (בנ. 19-14) מספר לנו: בי המשיח

ישועות בקרב בל טיי הארין, אך ישראל עורט רהוק

קרם. הלא אתה אלחים מלכי מקרם, הנף במר פועל

בו - "יפניני" יניהלי ויתפלל לאביו שבשמים בערם פי יפול גם אה לבבם לאהבה אותו ויזרוק עליהם מים מהורים למהר אותם מבל חמאתם, דבר יהות, באמת, לא נפל ארצה. אחרי הקימת הארון ושפיכת רוח הקודש גוים רבים ועצושם, ויקבלו עליהם את עולו הנעים. על הלטיריו, חיש סהר, נהרו אל אטונת-ישוע-המשנה אך עם ישראל נאנה וישב אחור ביאורו וישעו. ויהי לעבר נרצע לשר הכחב-הממון עד חום הוה. וימנו אותו את פויש עים, לבן הוא, המשיח, בראשונה "הפושעים״-עם היהורים, שנרלם הי בבנים והם פשעו הנביא מוריע: כי ייען אשרי ישוע יהערה למות נמשוי ועם ישׂראל, אשר מהם יצא המשיה, לפי הבשר, ואשר להם בשר, בראשונה, החסר והישינה, לא הבירוחו, יהמא רצים: ר הגוים ובני הנכררישאי, ואחרי כן פער מי גבר, אשר אך חוש שלם ומוח בריא לו, יוכל

כההעקש ולאמר: פי הרברים האלה, שבפרשה נינ הואה, לא על ישוע מנצרה נאמרו. אבל אנהני ואבותינו השאנו, הבברני אוניני עד

כה, לשמוע בקול עבר יהות.

איהן, והתפצות בים רוף ביציהי, פאשר גם בעלינו, בנות ירושלים אל תבבינה עלי להראות מצמבן לעיני ההמון, כי מהיקרות ורח מניות המון מופרות ומקוננות עליו הוא ישיט פרעית, בי הנשים האלה, בנות חות, שהביאה מיתה לעולם נשרא מיהו ער הנה בבעליהן לעצור אותם מהמיא נגד משיח הי, חפצות ציחה, בציר הליכה ישוני אל הצינם, להראות לעין ההמון, פי פורנשים היקרות שביהושלים הנהן מהנשים שקבלו עליהן המצוחן יתנו שנה לאומר ויין למרי גפשי, להביא קורם של לבונה במום של יין כהשקת את היוצא להרג כרי ש השרוף הצית זו. יכנהדרין דף מנו. אולם, פיניהן התימות לראות נודל הרעה הכאה על בניהן אחריהן, בגלל רם הנקו שקבלו אנשי ירושלים על נפשם ועל זרעם. לבן, כהפוך הבכיה של הנופה לבניה של השובה, פנה עליהן ואנור: הסופרים והפרנסים, משהרלים אייני לקיים מצויו "ואהבי א) בענת אשר וולטו אהריו עם רם ובונוחם

לרקף בטוף" בות שבורים מיתה יפה להנדרנים על ידם ופסרים דף עיה. קחו נא ייטעהבן לצרבבן: בבינה על נפשבן ועל בניבן, בי הנה ימים באים.... בי אם נואת יעשו בעץ ההח-זית רעגן ירוטים הפר, בו יעשו בעין יבש-הענפים הקסופים. להרוטים יג זו) ב) בעה עניז על הצלב, ולא בל עם סופר מדור

להאר הנרזפים, ההרפות והפורונזה, גם הכאב והצער שסבל החסיר והמים ישוע מרם מיההו, המשונה והמנוקת. אולם, גם הרפהו, גם בזיונו, גם כאבו וגם

Ē.

צעה, לא פעלו עליו, להוציא אף מלה אחת להמלענים, אשר עמדו מנגד נגעז וצהקו עליון, אך אהבתו העוה, הגדולה עד מדום, פתחה את פיו, לבקש הפלה מלפני אביו שבשמים בעד קהל היהודים אשר סבבוחו, ויאמד: "אבי סיה להם בי לא ידעו מה הם עושים", ועושים, בלי רעת, את רבר אלהים רנהרצה מקרם.

הבונה, כי בחמאתם הגדולה הואת נגרו המה נוטרים

יבי על המשיח היה לסבור בל ואת ולבא אי

= = 1.1" (digo et 85). (2 / 32 /

- 137 -

אחבתו חעוה לעם הוח לא נתנה דביו לו ותציקהו

-136 -

וואוניברסיטאי ברטים הלאומי

The second

- 139 -

ל האםין באלחים האם; התורה על פשעיו; הודה בפירו פיישוע הוא האבין הפשיה, ויכמה 84" ....

לבוא בהוך מלכות השמים. אשר פשר ישוע, ייתפלל

לו. ריפהת אה פיו ריאטר:

לקול שונעת האבלל הוה שעה ישוע, ונקבר

וינע בפנת. הלב של אחר מאנשי הבליעל האלה פתאום מעט, והנה רוח רעת ויראת ה' כאה מעבר המשיח נמה במהשבתו מדרך רפי המנדף; שב בתשובת שלמה ישראל ויאסרו: אם באסת "פלף ישראל הוא" ירד נא את הרפתו, אך הוא כאלם לא יפתח פור .... עור כתשוכה. יחר עם אחיהם, ההשאים בנפשותם: ראשי הפהנים, הכופרים וחוקנים, החלו לתרף את ישוע פלך ליחה כון הצלב תאסין בו. ארון הבבור ישוע שוסע ביום נאצה חוה, בשעה שאורבי ישוע ותלמדיו נפוצו גם שם, על פתחי של ניתנם, בני פות אלה לא חורו אחר לימינו ואחר לשמאלן, דברו ונתנו בו רפי פי המה האחים האלה? המה שני פרוצים, אנשי בליעל, שמעשיהם הרעים הביאו אותם אר המות על הצלב. איש איש לביתו ויוובר לבדו על הצלב, גם און בתעיו האחרונים, סבבוהו מרעים אשר פצו עליו פיהם. נם שם, על הכין, אחיו, לפי הבשה, שני יהורים שנקלו המאיו ומבקש כליחה ובפרה, מחוח פלא ויקר הציב לפנינו המבשר לוקם. הוא, לפי הומו, מספר לנו: בי ם בעה שמעו, פי איש הומא, בן בליער, פודה

צייירונים מרם שבכה החושך את פני כל הארץ, ומרם

אלה היו המלות האהרונות שאמר ישוע, אזר הנולם לאיש שהלך חשבים בל יםי חייו. אלה הם רברי

יאסן אוטר אני לך: היום החיה עמרי בגן ערן.

ומקיימים לנו הדבר, יכי ישוע בא לעולם לחשיע

שפקר את רוחו ביר האב, הרברים האלה פאשרים

אשר דברו ביניהם שני הפרוצים האלה על המץ, בעת שהיי לימין ולשמאל אדון כל הארין, או הבירו בשפתם את שפת ופשון שתי המפלנות של היחורים, אנשי חרנו, הענישים גם בן לפי מעשיהם הלא טונים. המפלנה האחת והגדולה, אף פי פצרה גדולה היא,

אחי! לו הקשיבו, בראוי ויאות למבין דבר, את

- 138 -

ברטים בי טיטאי

1 = 1

כהפריין הזור, שהור במשובה על הליתו פרם יצאת נשמיו), המה מתהנים: וסרני ניא ארוני במואף בקרב במרמוקה, אשר ניק לף אלחים האב למלוך על פית

אדי! זכרו כי אדונינו ישוני, משח האשת, אשר: ברנשאי מעל הארץ א"ם" שוך את כלם אליעותני וב מ?) ברנשאי מעל הארץ א"ם" שוך את כלם אליעותני וב מלעל, ברנשאי מעל הדלי אדוכם הפריצים ובני בליעל, בחרכים למשית ברינפלי ימנהרין דף צו ע"בי אשר מהיפים את המשית בן אלהים תייב, שנצלב ונקבר, קש בן המתם וישב לישן הנכורה. סורו מדם. המירו רוע מעליכם. פתור הרצובה, למען הוכלו לקקשך כלם, בשהרה, ישל האדן ישוע באמת ובאמנה; קחת חלק בהתהלות, אל האדן ישוע באמת ובאמנה; לכל המאמנים בהתגלות הכבוד, ההפארה, ציינו בימן קרוב. אשן.

1

הרשעני ופשענו לכן לא נושענה מורים הם: כי וה ישוע משיח יהוה הוא, אשר לא עשה אשר, בהמלת האב שבשמים על עמו ישראל, זה שנים מעמות נשבה עליהם רוח ממרום להחיותם ייחלו לציץ בתרכי פתחי קברותיהם על הארון שר ההיים אשר אבותינו רקרו אותו. המפלנה הואת אוטרת ביום: נירא נא את האלהים השופט צרק, ונצריק את משפשו וענשו, אשר הביא עקינו בגלל רם הנקי אשר שפכו אבותיני, מרם הבל ער רם ישוע המשיח. מאופה רען פי מנצרת יצאה שובה לנו ולכל הנוים. ובחבורתוירפא למו. המפלטה השניה היא, אלה עצכות היבשות, המפורות על פני בקעת רוססיא, אנחנה מה לנו להמליך עלינו את הארון ישוע המשיח על בישיח בזה, ישיושיע אה עצ מז ואת נפשם. ולא על משיח, אשר עונותם הוא ים בול תישבים את עצםם שוים ודובים לו, יען צריקים וישרים המה בעיני עצמם. לכן מחבים המה עודנה טחרפת את המשיח פלך ישראל ואוטרת: שפתנו אתנו, מי ארון לנוץ בני לאומים (מאיעליםמו)

111 כרטים ביםפר

אשר קראנו רפניכם, בי כל הפרשה מרברת ממצוה הלבר הזשך ולא אור. הננו רואים בפרשת פרה ארָשָׁה אחת: לקחת פרח ארטה תמימה; לשרוף אותה מחוין אשר ישמא במת שלישי ושביעי וישהר. השורף את ליקן אפרה אל בלי מים חיים: לחויה אותם על איש הפרה ירתן בשרו במים וממא ער הערם. הנה פליאה לפרנה; להשליך אל תוך שרפתה עין ארי ואוים; בעיר הא. נשנבר מאכני, מה היא מניה המאוח הואת? ארם הנסמא בנניקת כיז היסהר אך בהואת אפר פרה איך אפר פרה מטרר טכאים, וכטכא סהורים. חירה לפה לנו פרה ארמה ושרפתה שחון למהנה? איך יכול המעבירה כל מפאקץ בבר השתלמשו רבים נם על וה, בקופה היא לפני בל יורעי התורה, ער שנם התלמודיים; שדרישו על בל קרן וקרן הלי הלים של הלסת: על החשש בלות: אבשר בשרה שרפה לא תאבלף הלו עליהן שמנה עשרה שרפות והנסיפו עליהן בהנה ופרנה ופחפש בלות: ילא תבשל גרי בחלב אבוי, יצאו להם אסורי הערובות בשר בהלב, בפלפולים עםוקים ער התרום, גם מאלה נעלמו מעמי המצוה הואת, ואמרו:

fred . K. brow vary . p editions ונרפֿב על ירי רשראפֿ. פֿ. רעלישש בליישנינ. Luca 5881.

נררש בשנת כדר תוקת

ប់

במדפר ים. ו-אי יודנן ה.

הראות ולשמוע, רק יען פי האבי הרשות הם, אבל לא להבין ברבר ה'. אמנם כל ישעי וחפצי הואו פי בכואכם הנה תוכלו להרפא מהתלואי ההלמירים אשר נשרשו בלבבכם. התלמירים הקריםו תמיר המעשה להבנה. בכל פצוה ממצות הפזרה הפשו את הפעשה לבר והחויקו בו, מבלי הבין על סה ירשוון מדיה, לכן אחי אהובי! ירעהי בי רבים מבם פאים הנה

111 והאוניברסיטאי

גדורה ימסבת פרה. מהקלמוריים פנימיות. הפונה במצוח הואת, בכל ואת לא נמנעו להוציא בפלפוליהם מפרשה הואת מסבת של פרה ארומה באמרם: כי החכם מכל ארם, שלמי, המלך, אשר לפי רציהם היה אבי התכמות בתקנות עירובין ונסילה ירים, גם הוא, אמר על מעמי הפרה: יאטרתי אחבטה והיא רחוקהי - אך, אף כי נעלמו אחריה, התלפוריים הפלינו מאור נהעלמת המעם לבך נאפר פה יחקהי חקה היא, ואין אתה רשאי להרהר

לא יכלו ולא יכולים להבין פני שיות ורוח התורה' יען כי נעלם טהם אור המשיח הצפון בה. משה עצמה אך אלו ואלו, בעלי האפס ובעלי הפלמור, פי רברי הבל המה ואין להם שחרו פאשר כן פאמת, יאמרו משבילינו, בעלי האפס נניהיליסטיםו, על הזרת מציה פואת באחר מספרי רת אחרת או פפרית החרשה, הנחשבים בעיניבם כספרי חצונים, בלי תפונה, אמרתם: אחי, בני עמי, הצמיירו נא בנפשכם, לו ראיתם

Alter

האדם בהם את הנינים. כל אחר מהפראים הסבים לרעה!

של ההכם הוה. או החלו לחקור על דבר הכפתורים

החידה, בי רק לואה נוצרו ונעשו המכנסים למען יכסה

והללאות אשר בהמכנסים. נם עליהם מצאו פתרונים: כ' נעשו להלות עליהן בל ששא ערשת הבן וחבילי קשו

את ראשו ועיניו. מרוב שמחה פוו ורקר, ויצעק ויאמר אל המון הפראים: הפיטוי וראוי פי אנכי מצאתי את

הרגלים של המכנסים והעלה אותם על ראשו ויכם בהם

האלה היה אחר, הפוחוק לחכם ביניהם, הוא התבנון על המנגסים, וישהר ויתחום את שתי ידיו בבתי

ארם, הזכני ערוצים, ביום הולרם, כי אין עזר לפו רגש

הבושת לבבות את ערותם, ויהי במצאם על ההוף את

נשאר החפצים אל הוף אי אחר אשר שם משבן פראי

בנפתורים וללאות הרבה ויקר מקרוהם, פי גלי הים

בהוכם היו מבנסי ארם אחר יליר איירופא, העשויים

-145 -

המננסים התפלאו והשתומטי מאור: על מת? ולמה נעשו אלהץ ולא ידעו בה רעשות עבהם. בין הפראים משל החורה בעיני בעלי החלטר לפה היא רוטה: לחפצי ספינה אחת, אשר נפלו אל גלי הים

עברו ימים והנה בא אליהם איש איירופא, ויהי בראות!

E E E E CLOID BOCK והאוניברסיטאי

אנשים הרואים את המהוות למעלה בתוך בית המטחק. אין הפין בעבודינס; כבר יצא טייטראל המשיח וגוים רבים ותצוםים ישמהו לקראהו, ימהאו כף מריעים וקוראים: בה קול הרעש הוחץ הם אינם מבינים, פי הנועתם ועבורהם פה למטה הסבו שסהה ועונג לאלפי רבבות בן כם היהורים עושים ביום עור במלאבתם לשמה, עוברים במעשי מצות, בלי התרה, ואינם יורעים ני בבר יברוך הבא בשם יהוה. רואה, בעת אשר בל השון הנאשפים ישרקו, יריעו שעושים במלאבתם עומרים במשתומטים מבלי רעת: הוא בבמת ישחק, מתרה למקום מערכת המשחקים; המה מניעים את כל אופני כלי המערכה, אשר מתהת וימחאו כף על המהוות הנעימות אישר יהוו, הפעלים להרצפה, ופרי מעשיהם יהנלה ויתראה למעלה לעין

ואתם עורכם הזיים, שוכבים, במחשבי בזר התלמר, המשיח, יובר, שם אוכם ושמחה, עושר וכבור, חבשה ורעה; שם אמנה מהורה, תקות מישרים ואתכת רעים, ארו, בכל מקום אשר שם הארון, ארוני ושוע

לו: פתי! בסיל! ויאמר: פשום את המבנסים · פקח איך האיש לביש המכנסים נופל החת בובר משאם קרא כיניף וראה, כי גם לי מלבוש בוה, אך הלבוש הוה

הוא לבסות את ערותי, ולא את עיני.

אה המשיה, לא מצאו בל שום בונה בהתורה חוץ צריכות בונה. הנקל היה להם לחלות במצות הי הברה בוקי סריקיי מוה יצא מה שיצא, לתרפתינו, נגרה נא לכל העסים, כי הסה קרסו את ישראל לבוא אל מלכות המשית; ואנתנו, עם הנכחר, עורנו נושאים את הלבוש על ראשינו לבחת את עינינו מבלי ראות אור מעשי המצות. על בן מרגלא בפימייהו: מצות אינן התורה היא לבוש המשיח, כי הוא עצם ותבלית התורה. לשרש מלבות בני ישראל אמינת עוברי אלילים, ערות בקרבם. התלמוריים אשר לא אבו, או לא יבלו, לראות הפונה פנתינת התורה ומצותיה שן השטים היתה, מצרים, ולעשותם עלולים ומוכנים להתגלות המשיח בינו נא, אחי אחובי, להנמשל אשר אניד לכם:

השמש צרקה, פי יהל בחורו והררו. היהורים רומים לפועלים אשר מעשי עבורתם

2101

55.11

מאניהם הקיץ. אהה! ער מתי עור ? ער מתי לא הרנישו מחלתבם הארוכה ולא החפצו להרפא?

חולים .... האדון ישוע ההקרב לירושלים אל שער הצאן ושמה בית הסרא ולה המשה אלמים. שמה שמבו הצאן, הוא מקום מושב היהורים, פי המה יהצאן האוברות: הפועות על שרה הפורה אשר יחסראי שְׁמֶה, כּי אמנם ויעל ישוע ירושלים ובירושלים ברבה קרובה לשער אל אהיהם. זה אלף ושמונה פאות שנים, יובלו להאמר גם עהה לפניכם. הנני למאר לכם דברי הזרשה הואת: וקרה כן לפנים, עוד שבעי הרברים האלה חיים וקיימים המה קנולם וישנם בבל דור ורור. גורל חבר המשיח וקשיות עזרף היהורים המה פמאו בן עיה, בלי שום שנוי פלל, רבן הדברים שנאמרו בפי המשיח ושלוחיו מספר ברית החדשה ייזחנן ה) שקראתי לפניכם. כבר ירעהם את הדבר, אשר הגדהי לכם פנימים הרבה, כי, הוא עומר בירים פרושות לקבל את בל הבא אליו להכות תחת בנפיו. כל ואת אנהנו רואים בהפרשה פלבר הרברים המסופרים בנרית החרשה מבל אשר היה רעו, כי הסד המשיח גדול ער מאור ובכל עה

משוב בכל מה: יאין איש אתיי. הבונה, בי הפין הוא התפויף. כי קרוב הרבר מאור בפוף ובלבבף. כלל ישראל הן רפואקה לא רחוקה ממך, היא בהי ברצונה, יאם לבא אל ברכת המים – מי המבילה – על ירי בה אחר, וכן הוא באיש ישראל הבללי. בלל ישראל הולה מאור מרניש את מחלתו. ישוע המשיח, היורע כי ארבו לו ימי הליו, יניאל אותו בבל עת: התחפוץ להרפא? חליו .... ויאמר אליו התחפון להרפא .... ויען אין אים אהי .... ויאםר אליו ישוע קום שא את משבבך והינהלך. ..... בן היה באיש יטראל פרטי וה ערך שלשים ושבנה יובלות שנה, אך היא איננו רכז אל חמשה ספרים שבתורה. שמה, על שרה התורה, שוכבים הולים, פסורם, עורים ויבשי בה לרוב. הנה המשיח התקרב בראשונה להיהורים, תרפאותם ולהחורם מנועי ומכאוני ההשא, הנוא מנה מצות יואיש היה שם אשר הלה את הליו זה שלשים ושמונה שנים. וירא אותו ישול .... וירע בי ארבו לו ים הזרת חבר היאן יחבר הפציניי. יולה חמשה אלמים. הפורה ימפרעדי הפורה הפטא מת הואי (כהרומים 18) -149 -

קום שא את פשבבף והתהלף, רב כך לשבב על צרך השטאליה; קום הוק ואסן; התעורר בעצבך. אל המפין אל בשען אחרים ישא את בשבבך עליך והתהלך לפני ותסובו לאירנוךי... את משכבך ויען אותם .... וישאלוהו מי הוא וה ... וינר לְיהורים, כי ישוע הוא זה אשר רפאו וע"ב רדפו ייבקשו הביתו על פי עשה בואת בשבת. ויען אותם ישוע אבי פועל ... הביפו, אהי, והתבוננו על הרבר: היהורים לא השתיסבו, גם לא נתפעל רוחם, בראותם, איך חולה שתלה שלשים ושמונה שנים, קם ונרפא פתאום מחליו. לא שמחו על רפואת החולה, אך הימיב הרה להם על וה: כי נשא החולה עליו את משבבו בשבת. וישאלוהו: מי זה האיש, אשר אמר לף שא ייאטרו היהורים שבת היום, אסור לך לשואת

את משפכף. כאשר אך גורע להם, פי ישוע היא זהי רדפו אותו ויבקשו את נפשו. יעי מה? רק יען, בי עשה בואת בשבת. פליאה היא, איך לא הרדו על

אם אהרים יבטיתו לו, פי ישיג עשר וחיים החת בנפי המשית. אך לא על ירי התעוררות עצמו. והמשיח עונה:

האיש ישוע על לא חשם עשה! איך לא עלה בל רעיון נפשם ולא היה כל פחר אלהים לנגר עיניהם, לררוף מהור על לבם להטוב: הלא אים פלא הוא, כי עטה רבר אפר אין ביר איש לעיטרם. אולי אלהים הנא איש עני ונבה רוח וה, ישוע מנצרה, ולהביר בו כי הוא המשיח שקור עליו! אך טה לנו להתפלאות על רוח ההורים שהיו בפי המשיח, האם אין אנו רואים נס יראה בי הסר לתם הוא. והוא מת ברעב עם צאצאיו. אולם אם אך יראה בי עובר הוא על איכור קל, או עשה את הרבר הה, למנן העיר את רוחם להבים אל עהה, איך אחינו היהורים לא יראנו איש אל אחיו עה ער מנהג ישן, ימהר לשמום אותו ולרדפו עד הרמה

בפר אשר היייני רד.

המצות, והוא שְעֵנֵר את עיניהם וְבְּבֵּלְ את רעיהם, לבלי התבונן על אשר לפניהם. שקירתם פלשורי אסורי שבת פעלה על נפש יהודיג ירושלים יווהר סבל הנפלאות אשר ראו ניניהם, ער כי רצו להרוג את הנפש, נפש העולם, על אשר רפאה את הארם ועל כי החלה

וה דרך היהורים טאו, יען פי נמכעו פפוין הקו

כרטים בים ספף

והאוניברסיטאי

המשת, הקרבן תבים אשר אין כו מום; הוא בשפיכת רם נפשו יכפר על כל העולם ויכשל את החשא. ישור מנצרת היה הפהן הגדול אשר נכנס אל המקדש האטיתי פקרש השבים. הפלי פים חיים רושו על פרית החרשה. השלבת ניין אריו ואוום רושות, כייבל הבא אל המשיח, כקסן בגרול, ישהר וינשעי הנוגע בשת רשו על החוטא. כי בח החטא הוא המיה. הואת שלישי ושביני הוא הויית. פי השבילה, לשם הארון המשיח, אשר קם שן השנים ביום השלישי ואשר הוא סור מנורת ישבת לעם אלרום שהוא בשביעי. יחשורף את הפרהי בשרם בניים, פני השבילה, לקבל עליהם עול מלנות הם הורני המשיח, נממאו למקצתם ער עת אשר ירתנו המשיח. ואו, רק או, ישהרו ויושעו משתלואי הטף

À

לא היינו בבל רע פהיום הוה. אך אין לנו להצטער על הראשונים, כי, כלי תפונה, כך היה ברצון ההשנחה העליונה, פאשר כבר דברנו מוה, רק על האחרונים, אלה הם אתינו החיים אתנו היום, על אלה ראבה החו לו הכםו השבילו זאת אבותינו, כי שחר

לא ראו אה אור המשיח הננח בהם. על בן אין לנו להמוח על העלמת מעם מצות פרה הארוטה מרם, כי בל הפרשה מפרה האומה הוא מור יהוה במשיח. בל הובחים שנקרבו במקרש יהוה היו רק דמיונים, להראות, פי אין בפרה בלי שפיכת דם והבל ישהר בדם של

אפר: יאבי פעל ער עיה וום אנני פעלי פוד ניון יאשב ומוווג ווונים; נוטה און נפלפולי יושבי בית המדרש בוה, היושב במל, הוא פוראי מקפיר על עשית מלאכה ניטא את פשבנו בשבת. מה ענה אותם המשיח: הוא להם לרעה, בי לא מהשבותיו מהשבותיהם: היהורים הושבים ומציירים למו את אלהים, בי הוא ברא את ושטה על רוב הרורם ועקימתם את הפתובים. אלהים לא שבת אלהים האת שלברוא הלפעול בכל עת, ובכל וכה האם הוה הוא פועל פבן, ולוה אמר: ונם אנני פועל. הקבל בששת ימים ומאו ששבת ממלאבהו הוא אך בשבת. נגר וה אמר הארן, יאמי פועל ער עקהי עור שעה, והוא מתרש בכל יום תמיר, בעשה דראשית. מלאבת הי הוא ברצור, לכן גם הוא אמר יקוםי ויקם. היהורים לא הבינו פנישיה בונית הפתובים, לבן

מפאל חבהי CLU'U BUCP והאוניברסיטאי

יישבויט הלאומי

כרטים בספף והאוניברסיטאי

2 wegat 110 9/1/56 7 5.17/f

67.47 10 ECT. ונרפכ ע"י הפראפֿ. ה' דעליםש כלייפצינ. נררש נשנת ברר ממעי, 1885 -4, 29

במרבר לה 9-14, מהי הי 1-19

ישוע המשיח נקרא עליו. לבי ינבא לי, בי קרובה ישועהבם לבוא. פאור, פאור, הנלנה כליותי, פראותי, בני עמי נאכפים אל הבית, אשר שם אחיני הארון פי לאם, לאם, החלו, גם אהם, להתפונן על פונבכם החופרי והרותני, פי פרע הוא;-כהפים על הפית הוה אתי אהובי! מה מאור ישמח כבי בראותי את

- 15~~1~~ -

המה מרגישים שפלת מצבם בעיני כל, ובכל ואת המה נפשנו. המה רואים כח וגבורת המשיח בכל העולם; מרבים לחמוא ולפשוע נגר ה' ומשיחו. שימו ואת, אחי ארוכי, על לבבכם ושובו אל ה' פי מלכות השמים קרובה לבוא. הסר ארוננו ישוע המשיח יהיה עם בלנו לקבל אותנו באהבה ינהת צל בנפיו ולרושם קרניני בבנין ירושלים. אם ן.

べこ

והאוניברסיטאי יישבו יו הלאומי

CLUID FOR

בעל עיר מקלם לנום שםה בל חושא בישראל נגר

משיח הי ונכלה לו. פהוסר רעיה, ואנהנו בעקבותיהם נלך ועל שרשי רגליהם השאתינה, כי יום יום ירבר עניינה. הבה, אהי! נתחוקה נתחקה ונאבר דרך. כלנו בצאן תעינו. רועינו, רבנינו, התעונו, ואל יהרועה המובי לא פנינו. ווה הוא פרי ונתאסצה פער בבור ישראל ותפארהו, הנתונה בירי ורים. הלא עם מעולם אנחנו, עם סגלה, זרע אברהם ראש המאמינים. לנו נמסרה אמונה מהורה באל אתר : הפלוכה לבית רור; מאתני יצא המשיח ילפי הבשרי. הבל מאתנו, ומאומה אין לנו, כי בל אלה ביום נתונים לני נתנה מתורה וההבטחות; לני נתנה ברכת גיר נתנים הם להנוים אשר סביבותינו. הם ירשו את אפונה, חסרי ההבשהה, שלולי מלכות אלהים, מורים הפלוכה סלכות השפים; בהם נתקיישו ההבטחות; אף גם המה יבינו את התורה לפי אמיתיה, פי ננה עליהם אור המשיח אשר הוא תכליתה; ואנחנו מה? נעדרי מרמשיח, וגם השובי רעת פנימית. פונת התורה. מרוע ? אמנם, כלנו הושאים אנחנו: אמוהינו השאו

מרוע קרנו בל אלה? מרוע אנהנו, בני עם עולם, שנואים מעולם בעיני בל, נררפים ונררפים וה בטה? גם רוח הצוויליואציאן, המחליף ומשנה את בל, גם הוא, לפורת רוח בל אותבי החשבלה, חבר בה הנהו להרש את בבודנו, ולהכיר הרפת שם יהודי מעלינו. מרוע? בן כחכםי המשחרים, ינעו ועפלו לפכור שאלה עולם הואת: חקרוה ויבקרוה, נתחוה ויבתרוה. איוה פתרו רבים מורעי קרות הניתים, כמו מהכשי היהורים,

בצאו לה כבר ירוע לכל, כי, סוף סוף, השאנה במקוסה עוםרת, ואין פותר אותה בהלכה. שם ייהודי עודנו לשפצה ולדראון לבל איש. רוח האמה, הצרור בכנפי בתכי הקדשו הנסצאים עור ישים ושבע סבלות, גלוי וירוע הוא לפני רוח הקודש, אולם, מה שהוא מתום והתום לפני בן ארמי קנר

אהנו ביום. אין בל דבר נעלב ונסתר מנגדו, פי הבל

גלוי והשוף לפניו. מאסין אנכי, בי אם השומו רעהכם ולבכבם על עושק כונת המנוה של נהינת ערי מקלשו

אשר קראנו היום פאונכם, או בנקל הטצאו פשר רבר

השאלה הנוראה הואת. פבר נתכפרהי, פסה פענים.

1. 题 報 口 雅 雅 雅 雅 雅 雅 雅 雅 雅 121 בית הספרים הלאומי כרטים... טרף והאוניברסיטאי

- 158 -

בנין ספואר כוה ועל יכלתו הרב להוציא מחשבתו לירי מעשה-במו פן, ממש, תורת משה, הנמצאת בירינו בעל הבנין פער עולם על עוםק מחשבתו לבנות אשר על ביהו הוא המשיח (אל העברים נ' 16, לבן פמו שתבנית וציור איזה בני מפואר אין לו שום ערך ושווי עם הבנין בעצמו, ובכלות מלאכת הבנין, כפי הציור, אין בו עור צורך בלל,-הגם כי שמור הוא ביר נהן לנו יאשר אנהנו בציי. עור מלפנים, מרם שורח המשיח, על ידי משה והנביאים, ציור ותבנית מקבן את כל העולם בכח דברו. הן הבונה כל, הוא אלהים, יבואו ישראל ועשו גם יהר הטים אל מושל האמונה פרשות, ציור והבנית ופראיעקשו קומת המשית, הנושא וכל פרטי מצותיה היו רק אמצעים שונים אשר על ירם במשיח ורעת יבן אלהיםי. בצרק אוכל להגיר לכם, בי החורה עם כל מצותיה השונות הנה לפני בני ארם יוסף מנצרת (יותנן א 46). הפורה שנפנה לישׂראל בתרב בספר החורה והנביאים אותו מצאנה: אח ישוע בן להורות אתכם, כי תכלית התורה הוא המשיח, באשר אטר הקלמור פיליפוס אל נתנאל: יאת אשר בתב משה

המפליאה דרביה. על ידה אנרגנ יכולים להגיע אר ירירי, בני עמי! הפורה וכתבי הקרש המה המונה נפלאה, מנשה ידי אמן גדול, מרכמת אלהים במשיח אשה בארוותה, הוא הושב את הליח הוה לאיוה פנלה וספר שנפל מן השמים או לאיוה רבר שעשועים לילרים. שניים ושלישים, הלונות ופתחים, בפות ועסורים,–עת יראה לוח אשר בו ציור והבניה היכל מיך גדול ורחב ירים, רמלא איהות ורשיפות שונות, מסכסכות ומשולבות אשר גם לא ראה מעולם בנין אבנים, הנבנה בתחתיים, הששית, כי הביטו, ומביטים עור היום, על התורה ושאר פתני הקרש, באיש לא מנין בחכמת מלאנת הננין, רנית, ולפלאות את כל פלוא האלהים. (אפסיים ג וו). לבני ארם לרעה את אהבת המשיח, הנעלה על בל זה 1885 שנים, אין להן שים ערך נגר הצרקה באמנית המשיח, התורה היא רק העודה נצחיה על עשר חבמת אלהים במשיח, פי הוא פולא אה, עצה עולמים אשר יעין מקרם במשיח ישוע ארוננג ועל בהו ויבלהו נתת היום, עם בל מצותיה, אחר שנבנה קומת בנין המשיח צר לי מאור על ארונו התלמוריים, מתנגרי

-159 -

EEE כרטים בים פף והאוניברסיטאי

-161 -

מתוך המנה, ויאמר: משה! מטה! שהי פעמים. רמו לו. אם תוכו כברו הוא: אם הארם הפניםי שלו הא בר בבר עם הארם ההיצוני שלו, או יבול הוא להתקרב

נתהלים כו. למימום ג. 4) עליה אין להוסיף וממנה אין לגרוע: כל רשמיה קצובים, ספורים ומנויים, וכל יד הנגעת בה הקצין, כי מקרקלת ומשהתת את הפארתה, הורה והררה, שהאציל עליה אלהים יוצר בראשית. בל על התשנה הואת מלמדים ומרמוים לנו על הליבות ויושביה. האל, רב תסר, פורה ומלסד את פרואיו דעת כפי שפת הפאראגונים, המורים בבית הכפר את הלמיריהם השנת נועם אלהים פושיענו וורחפנותו על הארם. הגופות והגולטות (פינארים) שנצטיירו בחרם אלהים יהוה בקודש: על רצונו, רעיזו ופהשבהו בכל ההבו

> אל הי. אתר שאמר משה: הנני, הוסיף הי לאמר: יאל הקרב הלום של נעליך מעל רגליך פי המקום אשר אפה עומר עניו ארמת

בעור המונות וצורות שונות.

חשרותו ואהבת עצטו, העושרות כשמן עלי הדרך הפוביל להחיים והשלום; רק אחרי זבות ונקיון גוף

להתקרב אל אלהים ולהתרבק בו טרם הסרת ותפשפת קורט הואי הרטו בוה, כי סאייהיכולת הוא לארם

יהטנה פוער באש ואיננו אבלי. על ידי הפטונה הואת הראה הקב"ה כבן הנמותה את רצונו ותפצו להאיר לדבר עם ה' פנים אל פנים, היתה בתמונה ובמראה, נר העוכם ויורשי הארין. באשר נהרגש משה מעומק המבוון אשר בהציור החוא, ואשר: יאסורה נא ליושבי הושך ולהתיות רוח שפלים. וכי הענוים הסה התגלות אלהים אל משה בחורב, שרם שוכה פעם ארת בבית עקר המונה נפלאה מהמינות הצייר הגדול רפאל הרומי, ויימב בעיניו לחוסיף מפת ריו על וחשר, הנורה שוה, וכרופה. רומים המה להריום, שראה הי לבל הקוראים אליו, ובל מקום, אשר הארם צוםר על המונה התורה את שלש עשרה מרות שלהם: הקל ונפש הפקחנה עיני הארם לראות ולרעת, כי קרוב עליו, ארמת קורש הוא. מה נואלו התלמוריים בחשבם להוסיף ולנרוע

ואראה הפראה הגיול הוהי קרא אניו אלהים

יי יישבו ינו הלאומי כרטים בספף והאוניברסיטאי

אל תהחל

-162 -

לרעהו, והשחיה פוה אה חין ערך יפעה ההמונה, אשר אין על עפר מְשָׁלְה. ראי מה שעשי התּלמידיים עם רעיתם מהבתוב, ואמרו: אל הקרא בערך אלא בזניך. אל תקרא הליכות אלא הלבות, למען להבטיח עוכם הבא לישונה הלכות התלמוד בכל יום. מקוצר שכל ועירון לא יכלו להבין הפסוק בביובן הארון, הפובא אישון עין התמונה, לעשותה יותר שחור ויותר נאה התמונה היפה, שנצמייה בבתובים יוכל בניך למירי הי לשעיה נחיי יהליבות עולם לוי להבקוק גי לא נוה בהמבשר יוחנן וו. 40. לפנוע את הלמודי הפסיח מבננון כמור תורה ונביאים בוה השתרכ הארון בעצמו. לפני מיהתו ואחר הקומתו. לפתוח את לבב הלמיריו וללטרם איך להבין את הפתובים (כוקם בר. 45). הדפו והוא לא אוים לו ולא מבקש רעינו, והצילו אל עיר מקום אישר נה שמה וישב בה עד מות הערה את הרוצה טיר מאל הרם והשיבו אותו העדה הפהן הגדול יאו ישוב הרוצה אל ארין אהורתה. כי הרם יהניף את הארון ולארון לא ינופר לרם אישר שפך בה בי אם ברם שפנו, מבין רשמי התמונה הואת, אנהוי קראים מפורש: כי יכן שאבותינו היו קשי עורף. ערלי לב ואונים, ההניפו את הארין אשר ישבו עדיה בשפכם רם כל הנכיאים והשריתים ורם הקרוש והנק של פן אירוים עיין הוצרי, לכן הרשנה ביר העדה האיירופית לשפום בין יהמבה, היהורים ובין ימאל הרם הלשרי ישות, שהם אחיו ואחיותיו לוקם ת ישו על נבאיבה ושנאה נפרים במשיה, נאשר ונקיים, בפינו פי המשפט הוה, אם אנהנו עור נקשה ערפנו, באבותינו, ובטחטבותינו, עלילות שוא של אבותינו נגד הוביאים וישוע הששיח, לצעוק: הצלב! הצלב! ולאשר: כי שוב

הערה למשפט. ואם בשנאה יהדפנו או השליך עליו הפורה בהמצוח, להקרות ערי מקלם ילמען ינום שמה כל מבה נפש בשננה, ולא ימות הרוצה ער עמרו לפני בצריה ויסח, שות יושה השבה, רוצח הוא, גואל הרם ימית את הרוצה בפנעו בן. ואם בפתע בלא איבה בהבימנו בשים לב על התמינה שהצינה לנו

> שב עשו מרצחי הצריק שצלבו אותו על צלב על לא חמם עיטה ולא מרמה בפיו, או רין רוצה לנו, ונואר הרם פותרים לרצות ולהשית אותנור בפובן שלת ירציוה.

סבל ארוננו עבורנו. הן משה אשר היה מרפור לברית הישנה התהלל, כי לא קבל שכר, כאברו: ילא חבור אחר מהם נשאתי. אבל הארון ישוע המשיח, המפניע אשר שפכר אבותינו. התבונני על גודל העניים אשר נואל הדם, ונשוב אל ארץ אקותנו במות הבהן הנהל מאחיו הוה, האוון ישול המשיח, אשר נהן את נפשו גם בערנו לגאלנו סבל עול, ולסהר לו עם סנלה, הוריו במעשים מובים (למימוס ב. 14). התעזררו מהרדמתכם הנוראה. רהצו יריכם כרם הנקי ירעו מה הם עושים, ירונו אותנו וישפמו, יכמכה נפש בשננה, והצילו העדר, האיירופית. אותנו מיר רברי הארזן בהפלתו על הצלב: יאבי סלח להם כי לא פוהיים (פתי ה. 19 29, אך אם פעת, אתרי שנגלה המשיח רצדקת ישוע יצאה לאור, בי הוא, ולא אחר, הוא המשיח, אם כעת, נודה בפינו ונאכין בלבננו, כי הוא היה הבהן הגדול, יאשר משה אותו. אבינו שבשמים נניין רש"י) בשפן הקדש, ולכן פותו היה פות כהן הגרול, או לפי שבאר הארון,־והוא, לקצוף עלינו ולקרוא אותנו רקים אנא, אחי, שיפו לבכם רכל הרברים הנאפרים. צבוכה, ואו, נושכו השונית כולמים מאת האלהים האם ומאת בנו הארון ישוע המשית אםן. גם נהן דמו ונפשו בופר ופריון נפשינו. הוא מוכן בכל עה לקבל אורנו התה בנפיו, אם אך נשוב אליו באפר, בלב אהר, מלא אמינה מהורה, ובאהבה לא בער פושעים, לא ברבר בי לא קבל שבר כרטור, אף כרטים בספר והאוניברסיטאי ישבוים הלאומי

והאוניברסיטאי Cרטים ם ספף

167 -

אישר לא ובלו, או לא רצו, כל אוהבי עמנו ער פה

מהלת עם הההרים רבה ונזראה היא ומבהו אנושה מאנה הרפא. זה אלפים בשנים ידי רופאים רבים "שבני ויהפני בעמני המרי, להעלות לו אייבה ההרופת: אייבו לא לבר כי הזציאו היהדרים, האומללים, את כל אשר להם לרופאים לא לעזר ולא להיעיל, פי אהשום לאיינהיון ולמיותר ליביי ולהיים באובם,

אהשוב לאירניהין ולמותר לפרש ולבאר, במזות רבות, כה היא יהמהלה הזאת ואיזו היא יהמפה אשר אני מדבר אורתן. הן נרוית ודירנות הנה לכם הישב בישם האהרנים האלה, במאה השני מנים, יי לי לאבותיכם במאה הראשונה, למספר שאני מנים, יי לי האומר: כי על גלות של ישראל הארוכה והמיה ועל נדיות ההגורים בכל קצוי ארון בקרב העמים, בורים

אך ואת נחוץ הוא, לפרש לכם הנקודה, אשר מכנה אני מבוש על מחלת עכנו. תנקודה הואת היא. התשונה הבאה לתבל ווישבה מן היהודים.

1857 sue Schufter 10/1887 p.45-c/9
of pointeson vorum inter out.

Man ille idea Gild modifullar? Sc 165 34 4

רברים היוצאים מן הלב,

בי אחינו בית וזחף

שלוהים אל אחב"י רנפוצים' איייניאי במרינות צפון אמעריקא.

רברים נכחים למכין.

אהי בני עמי. הנפוצים בארצוה אמעריקא.

אמונתי השלמה באכהי אברהם יצחק ויעקב, פי אלדי משפט ומלא רחמם הוא, ואהבתי העוה לעמי יפית-יעקב הנקראים בשם ישראלי הרימוני על להפים ולהשקיף על מחלת עמני הנושנה מנקודה הדשהי,

יים בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי ESEE כרטים בים סף

השני, בל העשים הנאורים מבישים על היהורים בעל אנשי לצון עורים, האפרים לפוב רע ולרע פוב. אמונה ואלחית -הגם כל איש יהבי משכול מתהלל בחבמת העמים האלה ובמושבו אשר בקרבם – מצר אשר רבם הגדול, משה בן־עמרם, אמר לו: ימי במוף הישועה הגדולה, שיצאה ממקורם אל התבל בלה, הוא על התשועה הואת עוד לא פקחו חבמי ואוהבי ישראל את עיניהם ער בה, כראוי וכנכון לבנים של עם וה, מם נושע ביהוף. הסרדועת היהודים אורת רבר הנסבה: פי, מצר אחר, היהרים ער הנה מפוטים על עכי אירופא הגישעים בעל בסלים ובוערים ברברי

הנענה, סת ונקבר בבח וחרפה, כאיט פושע אטר אין הגדולה והיקר. אשר הנחיל יהוה אלהי ישראל לישות, שנה. ער היום הוה משקוממים החורים על הבבור, נתמססם מוהו ואבר הפשרון לרכת ולהפור בן פי הוא יהילרי אשר נולד ילני בבית לחם יהודה עיר דורן עלוכו מסי הירדן זה קרוב לאלף שמונה מאות וחמשים קשה לו לקבל הבן, הניק לנו, בישוע מנצרה ביום מחלים עם ישראל חיא, פי גם ליחו זה פשה

-169 -

ברובים על האיש יפלא, יונין, אל, נבורי אשר אך על בעורים קיר בתבל בלו, אשר הושתה החת רניי הנצלם וקם פן המתים הוה, ונכשלים בצהרים. הומים בלי הרף שבמו המשרה יהביא שלום אין קץ לנו, בי הוא המולך על בסא דוד אביו ולמלבותו אין קין. על בן היהורים מקוים המיד למשפט ואין: לישועה-רחקה מהם. פכוהו פהבל. עורנה רעהם קצרה להבין את ואת: את השם הנעלה מבל שררה שלפון וגבורה אשר נתן לף האב שבשמים. לכן, רק בעבור וה, המה מנששים

האמור בהזרת משה נדברים לא יח, להתוודות את המאות בית ישראל, להפות באגרוף על הלב לאמר: יעל פי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה. פי עלינו ועל פנינו, באהריה הימים האלה, לשום לאחי, אשר בצרתם לי צר, לאשר: בי בא יום יהדואי הולך ומתמושם, – הרישותי, בחבר אל עליון, את קולי ללמוש עיניהם הרעה עלינו, עור מרם שהוציאו אה ברוסיה אך החלו להרגיש, כי מעשרם המריני והפניםי יצרי לבם הרע לידי מעשה, באשר אהינו בני ישראל וה יותר מעשר שנים, עת החלו שונאי היהורים

cf mi 1.21 1.1410 בארין רוסיה. אלפים מאחינו בני ישראל ברוסיה מקשיבים בער חמא רבים, הוא יפרה את ישראל מבל עונותיו. יהוה, אל האמה; על הלוה בתוב: יישוע הצצרי מלך היהורים: רק ישונג זהו אשר הקים אלהים מקרב אחנו ואשר נקן בארבה ורצין את דמו ונופו כפר ישוע מישיענו, הוא ארוננו והוא בלבנו יפולם וער: העד על זה הוא הלוח, אשר שמו ממער לראשו ביום ערייזר בעטרה קונים והפקד את רוחו בידי אביו, אריני שמעין בר יונה שליהו של ישוע: בי אך בצל עול מלכותו עליהם וכורעים ומשחתווים לפניו; פי הוא פן דראלהים ופן דוור הוה נחוד פלים האלה, אשר קפלי פאחר מין הרי השמים שים אחר, הנקי לבני ארם אשר בו יושעי גיה לעו שימים בבירים בי אך בישוע, אינר הוקינו אבותינו אותו על העין וראלהים רקימו כן הכינים, נוצינ: יכי אין הישועה כפי ההבטורו על ירי נביאי האמה, ינזאל לישראלי:-ישוע פנצרה. כי ישוע הוא זה, אשר הקים אלהים לנו, לבקט את יהוה אלהנו ואת דוד בלפנו, הוא רב הזרות לאלהי ישראל, בי הפניא חברו נימרי -170-James J 100 m אותי והארצני לעווב, על זמן קצר, את המצפה אשר הציב אהרים אותי עליה לחוחיר בשם את אחי, בני עמי, ברוביה ורופניה, מררבם הרעה, אשר המה בנין התבל, עדי ינבה לחיבל קרש ליהוה. ושב: בי על ידי דמו גם ליהודים, אחי ישות, לפי הפשר, שבשפים; כי ישוע הוא אבן־פנה, אשר פו יחבר יהר פומנו, פי עק ירי רם היקר נתרצה אלהים לכל חושא הוכות לבוא ברות אחד עם כל שאר נזיי ארין לאבינו של אלהי ישראל שבאי אל התבל על ידי בנו היהיד ישוע מנציה. בל אחריש יאודיע להם, בזמנו ושלא לארינה הושבים במחשבים, את האור ואהבת-מולם המה כיום מתענגים על רוב שלוכם הנת צל שרוההיים ושה השלום הוה, אשר לו הבכיר לעולבי עולבים. לְדְבְרִי, דְבֵרִי אַמֵּה וֹאַהְבָה. רְבֵּיִם מַהָּם בַּבַרְ מֵצְאוֹ ישועהם באמונהם בפן־אלהים היים וישוע פלך ישראל, רוה ארבת האלהים, אשר מנאה לה קן בלבני, בל עזר נשמתי בקרבי בל אחדל לקרוא ולבשר EEFE CLUIDEDGE -171 -

יויאוניברסיטאי

ואבותיהם ובניהם אחרידם הועים בה זה בסה, ולעבור על ידי אטונתי בבן אלהים חיים-ישוע-, היא עורה ז

Street ask

אל תקפל את הכרטיס מור אותו בשחוח The state of the s אָר וְאַרָה וְשְׁאֵרְ מַבְּךְ כָא וְרֵבְ שְׁאֵילָה גָרָם וְשִׁבְּשׁ וְאֵבוּרוּ, גָּאָנְבָּהְוּ לָאיִ הַלִּילָה ישראל, כה לך נדש בל ישלך בקצולה החסר כיכי קדם גווקה: לא: חלילה בנובה ו באלדוה. הרוב הוא בניאו אליך. הרוב הוא בניאו אליך. שוב ניא לאיש בנאולה. **180** -האינוםרטטאי האינוםרטטאי בינ המשרים דלאמי

הַמְשִּׁיִחִי וְהַיְּהוּרִי.

上学でも必ず

– מבֵית הַמָּוָרָש. הָהוּ תּוֹרָה מָהָשֶׁת בֹּוּג י השלום, אָהִיוּ מֵצוּן הַלַּךְּ בֹּה שְׁחוֹתַיּ בָה בָּרוּ מָצוֹתָיהָ וֹמָה נָמָקוּ בְּפָּרשְיהָוּ נְפְּרָאוֹת אַרָאָר בִּר, בְּלַכְּיִנִי פַּרְשוֹתְיהָי יון קל היום שְנֶה בְּלִיהִי – הָנִיתִּי, הַפַּבְתִּי בָּהְ וְהָצֵּׁה בָּה וֹאֵת הַוְּוָתָי. בר ופו שיריה, הגיוני מצפריה: רותו תפַּעם בְּהֵנִינִי בְּסורותִיה.

וְאֵין אֵרָךְ לְחַרִינִים הַנִּסְמְבִים אֵל לְצִיהַ. און מִסְפָּר לְהַלְכוּת הַתְּרוּוּת בְּתּגִיהָ.

ההצב לחדשות

· たが物のですの単位です!

יה נצים. ווה יוף כוה צר אהת שבע. - מבות אוצר הוקרות מקהים נמן: נִפְלָאוֹתוּ פָה נִנְפְקוּ פְּחַשְׁכוֹת הַפְּבֵעוּ בהתנום אם נפורו נאן ומאני בנאבון? בנד לא אוכל ספר אלא. הן ברבועית היום שפה בריתי. נפּגַלְהָּנִי אָחֵיוּ ובְּנוֹדֶל הַפְּּרָא. סבל רַאִיתִּי שְם. הַפּל הְזְיָהָי. כווו שני ער בנובי הבנפים: האחו הלכו האנה לצינים,

t-halle p. 176

The second secon

ct 7/8+5/10 pred. 181

t-bad 1- 175

קינים בבות השבת ושה רבו סבניה.

-177-

יהושים ונָבובים, חָפִיל גַם פְּלָינֶם יהושים ונָבובים, חָפִיל גַם נָאָב; אָלָה בַּאַלְבִים בְּיַאַיְהָם לְּפִוּ, וְאֵלָה בַּאַלְבִים בִּיבְאַיְהָם לְפֵוּ, וְאֵלָה בַּאַלְבִים בִּיבְאַיְהָם לְפֵוּ, וְשֵׁלְבָּם הְשָׁנְם לֹא שְוְפָּהוֹם הַעָנָים, וְשְׁלְבָם הְשָׁנְם לֹא שְוְפָהוֹם הַעָנָים, וְבְּעֹנְם הְשָׁנְם לֹא שְוְפָהוֹם הַעָנָים, וְבְּעֹנְם הְשְׁנָם לֹא שְוְפָהוֹם הַעָנִים, וְבְּעֹנְם הְשְׁנָם לֹא שְוְפָהוֹם הַעָנִים, וְבְּעֹנְם הְשְׁנָם לֹא שְוְפָהוֹם הַעָנִים, וְצִים הְשָׁנִי שְׁם יִּ – , ,יש וְישׁ" – אַבְלֹ אָשֶׁהָנִי, הִישְׁנִר חָוָהְ לְבִּי רָא שְּמְהָי, אֵל הַשְׁנִהַב הַוֹהְ לְבִּי רָא שֶׁמְהָי, אֵל הַשְׁנַהַב הַוֹהְ לְבִּי רָא שֶׁמְהָי, הַיִּבְּיה מִשְׁלִּה מִשְׁלִּה מִשְׁלְּהִי הַיִּבּים בִּישְׁלָּאווּ הִרִםם:

בָּלֵרָה אַהַת. בֵּיבָא לִיבִי רְלָא רְבְּיוָא בְּאוֹתִיוּתְיתָ.

רָאָח, נפָשִׁי נַיגָּא בְּרַבְּרִי אוּדְרָיךָ,

בם הלכות בית הכבא פְּרוֹשות על שלְהנִיהָ.

קבית המספר הלָה מסובה ניצירוביה,

יביווגייו עולהה-עונים עהייני

לָבֵּאוֹת וְרָצִרָם צְפוֹנִים בְּפֵּרְפּוּלְיהָ: וְבָל חָבְּמָה וְדָצרָפִים וִשְׁתְרָנוּ סְעופִיהָ:

-וָאָת וָשׁוַעַ תַּמְשִׁיהַ בִּינוֹהָ זְּ כָּה דְכוּות תַעַרבָהוּ זְּ

רא אפון כי בנָה אשר דבָרה אַלַהוּ

רבפרוב שם? "שנו גם כישולש" אבר אשליתי.

אל ושנע הגישיה לבו לא שבְתִי.

בן יעקב הישראלי.

her of fourt

והאוניברסיטאי

וְרֵיד יָה אַהָּה לְנָצָת. בְּרֹאִייָהְ נֻשְּׁרָת נְּחֹלֶה; וְרוֹה נִעֹל הַבֵּינֵת נגובהו לא: הדילה.

געובה ולא: הליקה שם "אלהי ושראל" ערות ותבל פלה איך וקר אהה קאר.

בּגַעוּבְהַיּ לֹאַ; הָלִילְרָה. בּגַעוּבְהַיּ לֹאַ: הָלִילְרָה השבועה לִעיר אַרְעָּה לְעוֹלָם כּל אַדְלְלָה ברבר יְשִׁעִּיהוּ כְּלִיבְּהָ

ולהרומיים י"א (2

נָאֲבְהָוּ לֹאֵ; חְלִּילָה. ווְקָבוּ כָּלְ הַשֶּׁמות.

"קא ולע עלינים אני-גמן אמר לגמן בללם,

А .

— 178 —

בָּאָנּבְהָוּ לֹאּ; חָלְּיכְהֹּ ביאו אהה די סגולה, ינון שכְּךְ, אַר יְבוֹה. לִישְׁרָאַר אַין בְּלָה. יםלוקר על פפים;

ימוך בים שמים.

אל תקפל את הכרטיס מור אותו בשחוח The state of the s אָר וְאַרָה וְשְׁאֵרְ מַבְּךְ כָא וְרֵבְ שְׁאֵילָה גָרָם וְשִׁבְּשׁ וְאֵבוּרוּ, גָּאָנְבָּהְוּ לָאיִ הַלִּילָה ישראל, כה לך נדש בל ישלך בקצולה החסר כיכי קדם גווקה: לא: חלילה בנובה ו באלדוה. הרוב הוא בניאו אליך. הרוב הוא בניאו אליך. שוב ניא לאיש בנאולה. **180** -האינוםרטטאי האינוםרטטאי בינ המשרים דלאמי

בישאלה ארנים: Dia C ロリアス 111 シロンスロ

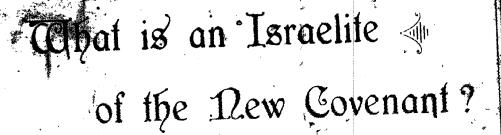
ではけ ויתקבצו ישראל, אשר הער בארץ אויביהם, はこと 龙山 הרועה השוב, אני בארי לבעבור משחנם איירופאי 3 Z. Z. STGE'S שונות: ממורה וממערב, Ala ガンプ ראל ישוע מנצרת: יאנא רענ בארצות ראות ני אי ניראו. אנני מאחורינם את קא רנה נכלוף ער Z, に記 ממקנם. וררפת EDYN だばる コンンンス i, i 3 はいけ ביואברוו, 2610. ואמעריקא הענו ושפל נמים, אל שמרינות חשמענה CONT. עלינו 깆

ישנו נימת メロア לכנו ותפלתו לאלהים בער ישראל יקרו ושומני ויוכיף 1000

11111 אותם באודור רבה כואת: יאל הרמו בנסשכם להמלט הלק בנל הבנור והנדולה, הבנוחה והשלום, אשר רכשו ולחסות בציל דנל אמעריקא, למען ספות חטאת על הטאת: להשביע רעבון בהיכם מטוב אמעריקא ולקחת יכו אנש האינות האו נייי נודל במחנם וחוק אמנתם באלרים האב וששיהו ישוע, ובער כל השובות האלה לייקל בבבור צורם, ולהלל בבור נואלם החוק, ישוע מילידוקמו לולין בואר ניל לע אחר מחרבנים העורים המולינים את 12.X1 1X11 ממנמו יינה הרבות ואומרים ישמרנה אינה מי אדר לנהי נפשם מרומנה ורומניה יבאו לאמעריקה, לחמית 灵 : ដូ 1717, 1007 THE TANK 24,0 מובים ויטרים, ויאחוו ים האמלנמי לדרוש אר 13 מנצרת, נואשר נו, לפי H הינורים הינורים בצל חוקים

יברו, ואל השבהו, בי ישוע הנגורי, אשר האב נינן לו השלשן בשמים ובארץ, הוא השלים על ארצות הונינינים, אח אמערוקאי היא המשביר לכל עם הארין הבאים הנה. מבישי הארצות האל, אשר בבור ישונ יקר להם מבבורם כיה רע ומר היה גורלבם, אתם החכמים

is for som 1893,

A DIALOGUE BETWEEN TWO JEWS.

ВΝ

HORR JOSEPH RESINOWITCH,

OF

ISCHENEFF, BESSARABIA, SOUTH RUSSIA.

Translated from the original Hebrew by the Rev. J. A. ADLER, for the London Council of the RABINOWITCH Fund. Hon. Treasurer: C. E. GREENWOOD, Elim, Copers Cope Road, Beckenham.

PRICE TWOPENCE.

WHAT IS AN ISRAGLITE

OF THE

NOW COMENANT?

LONG time had elapsed since Mr. Jacob had received the New Testament from Mr. Israel, and since they had met. Occasionally Mr. Israel would see him sitting among other Jews at Mr. Rabinowitz's place of worship, and listening to the sermon; but it

seemed to him as if he wished to keep himself aloof from him, and that he would not even sit with him on the same side of the Synagogue. Mr. Israel, on the other hand, did not feel particularly

anxious to find out the cause of it.

But on one Saturday evening—after having listened in the morning to a most powerful sermon delivered by Mr. Rabinowitz on God's dealings with the proud King Pharoah, on which occasion he pointed out that it was necessary for Pharaoh to learn the three important lessons, viz.: (1) that there was no other God beside Jehovah; (2) that that Jehovah was the real King and Ruler of this world; and (3) that with Jehovah there was a difference between the Egyptians and the Israelites, because Israel was indeed His "first-born"; pointing out at the same time that the plagues God had caused to come upon them were not out of revenge, but rather with a view of imparting to them some necessary lessons-Mr. Jacob turned up unexpectedly at Mr. Israel's house.

Mr. Israel (gazing at him for a moment) said to him "How is it we have not seen you so long? And you look so pale and care-

worn! What is ailing you?"

to the driver in the second of the second of

Mr. Jacob: "I am surprised at you, Mr. Israel, that you should ask me the cause of it, since it was yourself! Why, it was you who gave me the New Testament with your own hands, and you must know it very well, that as soon as a heart is touched by the words of that Book it breaks, like the stones out of which Solomon built the

temple, by the touch of the little worm 'Shamir.'* Oh, you have no idea, dear friend, what mental struggles and sufferings I have endured since I received the book, and since I brought it into my house. First of all I had a terrible encounter with my dear wife Eve. That came about in this way: I had left the Book in my overcoat, on a chair in the bedroom. Next morning when my wife came to put the room straight, and took the coat to hang it up, she noticed a big book in my pocket! She pulled it out, and as soon as she saw the title-page she murmured, 'Ah, this is one of the precious books with which Rabinowitz tries to catch Jews and turn them into "Göim" (Gentiles).' At that moment I happened to be in the saloon, where several Jews who knew me were sitting and drinking each other's health, and wishing that the young Emperor Nicholas II. may usher in better times for the Jews. With a distorted face, and pale as the whitewash on the wall, she beckoned to me with her hands, eyes, and head to follow her into the room, a call which I promptly obeyed. Here, with staring eyes, and holding in her trembling hands the open New Testament, she said to me, 'What is the meaning of this, Jacob,? Have you forgotten that you have a wife and children? Have you forgotten that we have a cellar full of wine, and that we are greatly depending upon the rich customers? Alas! that I should have lived long enough to see this book in my bedroom! This book is becoming the greatest misfortune of the Jews of Kishenew. Woe, woe unto us! What profit will you derive from it?' All this she spoke in a subdued tone, in order that the customers should not hear what was going on in the bedroom, and I sat there, looking straight in her face without uttering a word. But when I noticed that she was going to put the book into the kitchen, fire I exclaimed, in a very loud voice, Stop; not so.' Fearing lest the Jews should come to see what was the matter with us, and find that I was a follower of Rabinowitz, she quickly thrust the New Testament into my hands, with the remark, 'Here, keep it. Let only God know of it!'"

Mr. Israel: "Why, thank and praise the Lord that He gave you the strength to protest, and to say 'No.' I trust that this will form the first step in the way of truth, and the turning-point in your life. Every man at his conversion must remember the first 'Not' uttered by God to Adam—'Thou shalt not eat of the tree of knowledge of good and evil.' Then, again, he must be mindful not

^{* &}quot;Shamir," mentioned in Jer. xvii. 1, Ezek. iii. 9, and Zech. vii. 2, and translated in the A.V. as "diamond," is, according to the Talmud (Vol. Gitin 68A and Sota 58A), a name of a little worm created in the creation week, which had the marvellous virtue that it could cut even diamonds asunder by the mere touch. Hence it was of immense value to Moses when he had to prepare the stones for the "Ephod." Moses had only to pencil the shape and size he wished, and then hold the "Shamir" against it, and then it would split asunder. Equally valuable it was to Solomon at the building of the Temple, since, according to Deut. xxvii. 8, he was not allowed to use iron tools. After Moses had used it it was lost, and Solomon felt so much the absolute need of it that he engaged the Prince of the Demons to find it!—The Translator.

to trust to his own understanding. He must not love darkness, and many more such 'Nots' or 'Noes.' For your 'No,' Mr. Jacob,

you will get Him who is 'Yea.'"

Mr. Jacob: "Since that conflict with my wife, and since I won that victory, I have read through nearly the whole of the book. But it created in me other conflicts! It is in this way. Whilst, on the one hand, my heart is dancing for joy, like the hearts of Abraham and David, to see Jesus of Nazareth; to see that He not only lived according to the Law and the Prophets, but also died, and rose again from the dead, according to the same Prophets; yea, even after the resurrection, at the first appearance to His disciples, He explained to them the Law and the Prophets. He showed it to them that the Bible did not contain merely an ancient history, but that in it was hid a divine treasure; yea, the glory of the people of Israel, who, through the Messiah, were to become a blessing to the Gentiles—I am, on the other hand, grieved to see how even those people who call Jesus 'Lord'; who spend immense sums in the erection of big churches, cathedrals, and monasteries; people who crowd the churches on Sundays and holidays, and who would carry into their churches big candles, and spend much time on their knees in prayer; who would easily put to death a Jew if he should utter anything disrespectful against the name of Jesus; and who, to this day, cannot bear the sight of a Jew, because his ancestors, 1,900 years ago, crucified Christ—such people have entirely forgotten the lives of Abraham, Isaac, and Jacob, and of the Prophets. How few read the New Testament, those glorious Epistles, or the Acts of the Apostles. We scarcely meet one with whom we could have a little conversation about the life and worth of Jesus and His disciples. It seems to me that the Christians deal with Jesus like our Jewish brethren with Jehovah. The latter pride themselves in the possession of the Law, and constantly shout the words, 'Hear, O Israel! The Lord our God is one God.' But here it ends. It is only done with the lips. But the Christians seem to do something similar. They pride themselves in Jesus, make repeatedly the sign of the Cross with all their five fingers, but they do not follow His teachings as mentioned in the New Testament. The Jew no sooner has come out from the synagogue than he has forgotten his Jehovah and his prayers, and is thinking only of money. So the Christian. No sooner has he come out from church than his mind is occupied with eating, drinking, etc. I sometimes feel so grieved at that that I almost regret that I have ever commenced the reading of the New Testament. I cannot bear the contradiction between the teachings of Christ and the lives of the Christians."

Mr. Israel: "I rejoice to see how wonderfully the Lord deals with a soul, especially with a Jewish soul. It is very wonderful to see how the Lord saved the New Testament from being burnt by the fire; but more remarkable still is how He has kindled a fire in

your heart to consume there all wicked feelings and thoughts against Christ, and has filled it with flames of love to the Truth, which is no other than our Lord Jesus Christ. I can see, Mr. Jacob, that the Lord had set you free from the evil spirits who prevent the Jews from understanding the simple narrative of the Gospels concerning the sufferings of the Messiah. The pain and grief you had since you have got acquainted with the New Testament is a real proof to me that the Lord has touched your heart with a ray of His light, and that the good seed—the word of God—has taken root in your heart. Your pains now are like those of a woman in travail. They will pass away, and you will have the joy of knowing that in your own world the Man Jesus-the Immanuel-was born. In the meantime you must keep on in true and earnest prayer and supplication, for no good thing comes from the Father of Lights without prayer, fasting, faith, and patience. When reading the New Testament you must have noticed that even Jesus Christ Himself has wrought all His mighty deeds by prayer; yea, the whole of His earthly life was nothing but one long prayer."

Mr. Jacob: "If everything is obtained by prayer, how is it that the Jews, who pray three times, and each time nineteen petitions, remain so fruitless? Who repeats more prayers and supplications than a Jew does? and who suffers more trouble and affliction

than he?"

Mr. Israel: ",This is a very important question indeed; and I wish every Jew, who believes in God and in His Law, would ask this question. I wish they would ask themselves—'How is it; we pray three times daily, and each time we say "Thou art the hearer of prayer?" or, "Blessed art thou, O Lord, that thou hearest prayer"; and yet for nearly 2,000 years we cry "Gather us once again from all the four corners of the earth back into our land." "O Lord, reign thou alone over us in kindness and mercy." \"O cause the offspring of thy servant David speedily to flourish." \"O that our eyes may behold thy return to Zion." "O grant peace, happiness, and blessing, grace, favour, and mercy unto us and all thy people Israel!" etc.; and yet there is no sign of answer. Yea, it seems to be the very reverse. The Jewish people are getting more and more scattered over the whole earth; and the worldly power with its lusts seems now to rule over Israel more than ever. The poor Jew bends his knees but only for men-not for God. The prayer, 'O cause the offspring of thy servant David to flourish,' has become a Why, even orthodox Jews mockingly point to matter of ridicule. the palms of their hands, and say 'We shall then begin to believe in the coming of Messiah, when here hairs begin to grow.' As to the prayer for peace and blessing, he does not even know the taste of it. It is high time that they should ask themselves 'Since all our prayers remain fruitless, why do we waste time in it?' Yes, as a matter of fact, many practical Jews have given up praying. Yes,

Mr. Jacob, your question is especially important, if we consider that. all their prayers seem to be in harmony with the mind of God. does not God wish to gather them back from all the four corners of the earth? Does He not long to reign over His people of Israel? Has He annihilated the house of David for ever? Does He not wish Israel peace and prosperity? But there is one short answer to this all important question. It is because their prayers are not presented in the name of Jesus. Perhaps you cannot understand it; and so I shall try to make it plain to you. All the words and works of Jesus Christ are too sublime and incomprehensible for the human and carnal mind. But although we can not grasp them with our understanding, yet are they not opposed to our understanding; for the very reason that the human understanding is also the gift of God, in whose name Jesus Christ spoke and wrought miracles. words of Jesus are, as He Himself is, in the Father, eternal; and, therefore, cannot possibly be comprehended by mortal man as the words of a fellow-man. Jesus being eternal, His words are truth; whilst man is mortal, and hence 'all men are liars.' Thousands of years may pass away before the short-sighted human understanding will be in a position to grasp the words of Jesus. Besides, it is only when a man tries to live and to act according to the teachings of Jesus that He can understand them at all. Jesus says 'Without Me ye can do nothing'; and again, 'If ye shall ask anything in My name I will do it.' Now these words have proved themselves very true indeed. The disciples of Christ performed many and mighty miracles all over the world merely through prayers to the Father in the name of Jesus! It is very likely that the disciples at that time could not grasp it with their understanding when Jesus had spoken to them. They only believed. And the words of Jesus hold as good to-day as ever; we have to do the same. If we wish anything, especially if it be a thing tending to the glory and honour of God and His Christ; and if we ask in faith from the Father in the name of Jesus Christ we receive it. By faith we receive a ray of light of the power contained in the words of Jesus. Now, what is prayer? Prayer is (1) a longing for a thing which we do not possess; (2) which we cannot secure by our own efforts; (3) that He to whom we pray possesses, or can create by His own power; (4) that He would grant us the thing we pray for out of love to us, and because He loves to bestow gifts; (5) that the love of Him whom we supplicate must be free and disinterested. If only one of these conditions is wanted, it is no real prayer. For instance: If we possess the thing, or we can obtain it by our own efforts, then we need not pray. on the other hand, we are not quite sure that the one whom we petition possesses the thing we need, or can obtain it for us, then it is foolish of us to pray. Again, if the one to whom we pray has an interest in loving us and in making us presents—then he would give it to us without being asked. Thus we understand it very easily that

we can only pray to God. He loves all His creatures without any selfish interest; He is able to give us all things; He is always willing to grant us our requests because He is Love, and the nature of love is to give; not to receive. It is indeed Jesus Christ who has given to the world the greatest proof, that God is not only a great Creator, that He is omnipotent, but that He is loving and merciful; that He loves us, and that He likes to give unto us gifts when we pray for them. The man who prays needs only true and living faith in the love of God to him, and then he will have his prayers answered. In fact, without faith, it, is impossible to pray aright; and then, of course, it is foolish to expect an answer to such prayers. The name of the Messiah is Jesus; that means Saviour. That is the only name under heaven by which humanity can be saved by prayer in His name. He was The Love of God which existed before the world was created. His love is independent of the love of the created world—that means, He loves the world whether it loves Him or not. It is not so with the love of the world;—that is love with a cause—and can only give itself to the loveable. I want you to notice this, Mr. Jacob. Those who do not believe in Jesus Christ, those who do not believe that He is the revealed Love of God, can pray for a thousand years and will not be answered. All the prayers of such are like the petitions to our Governor without the revenue stamps—they are not taken notice of; they remain without an answer. The Jewish prayers have not the stamps of Jesus Christ, the King of the Jews; hence they remain unnoticed!"

Mr. Jacob: "I am exceedingly thankful to you for the important lessons you give me now. I am glad that you find me worthy of them. Many difficult passages in the Word of God are now very clear to me. I trust that the God of truth will manifest to me more and more of His truth and mercy, and will bring me out from the darkness in which I was kept so long. It is getting very late; I must hasten home. Since that conflict with my wife I am no more afraid to read the New Testament at home. In fact, my wife watches against comers when I am reading it in the bedroom. seems to me a perfect miracle when I think about it. Good night." Mr. Israel: "The Lord Jesus go with you, and be in your

house with His love and mercy."

After the above meeting with Mr. Israel everything in Mr. Jacob's house seemed, to the outward appearance, to go on in the usual manner. Mrs. Jacob attended as before to the business, to the children, etc., taking care, at the same time, that nobody should see her husband reading the New Testament. But there was a decided change in the heart of Mr. Jacob. Since the conversation with Mr. Israel he had lost the relish for the Jewish prayer-book, the "Talith" (the praying garment), and phylacteries. One Sunday morning he again tried to put them on; but took them off very soon, pushing them back into the bag without first folding them together: then he

had a look into the prayer-book, but as quickly threw it away. wife, indeed, noticed all this; but she made no remarks, being afraid she would only make matters worse if she spoke. He being rather strong-headed, she feared lest she would give occasion to the Rabinowitz-spirit to take a strong hold of him, and then worse consequences might follow. She was afraid that by making a noise about his going on Saturday morning to Mr. Rabinowitz, and about his associating with the followers of Mr. Rabinowitz she would only damage her business. But one Saturday, after listening to a sermon of Mr. Rabinowitz on Exodus xxiii. 20, 21: "Behold, I send an angel before thee to keep thee in the way, and to bring thee to the place which I have prepared. Beware of him and obey his voice; provoke him not, for he will not pardon your transgressions; for my name is in him"; on which occasion the preacher pointed out the foolishness and the blindness of the Talmudists in spending so much time in discussing the injunction, "Thou shalt not seethe a kid in his mother's milk," which is only in the preceding verse—and losing sight of these most important verses—without once asking themselves as to who that angel is whom God was warning them not to disobey, for he (the angel) would not pardon their sins because the name of Jehovah was in Him: and showing how all European nations who know nothing of the rabbinic writings on the question of meat and milk food have got to know who that angel was, viz., Jesus Christ, who is no other but Jehovah Himself, and that through Jesus Jehovah has indeed become the King and Ruler of all nations,—Mr. Jacob called upon Mr. Israel to have a little conversation with him on this subject.

Mr. Israel: "How is it, Mr. Jacob, that you come so early to-day? It seems as if you feared your wife no more; neither the consequences to your business. You are set free, thank God. I

congratulate you."

Mr. Jacob: "The Lord is with me, whom shall I fear?" The more one is afraid of such foolish people, the worse it gets. I gave up praying because my wife wished me to do it or my business demanded it. I begin to see that our Jewish brethren are no servants of Jehovah—but they are servants of each other! They serve wife, child, business, etc.—but not God. The remarks Mr. Rabinowitz made this morning on the words—'And ye shall serve the Lord your God, and he shall bless thy bread and thy water,' (Ex. xxiii 25) made a very deep impression upon me. Why, it seems that by serving his true God every Jew can have his bread and water independently of other people's opinion or favour!"

Mr. Israel: "I believe, Mr. Jacob, that the time has come, that we should together pray to our heavenly Father in the name of His Son Jesus Christ, before we enter further into conversation about heavenly things. Let us pray that our conversation may not end in mere talk, but lead us to such good works as will bring glory to God

the Father and His Son Jesus, and will hasten on the redemption of our Jewish brethren. I will also call in my wife to join us. 'By the mouth of three witnesses the matter will be established,' or as Solomon says: 'A threefold cord is not quickly broken.'"

Mrs. Israel having joined them, and after kneeling down, Mr. Israel in a very loud voice prayed the following prayer:—

"Jehovah, God of Israel! Thou art our Father from everlasting to everlasting! Here we are three souls of the Church which Thou has redeemed from of old. Our eyes and our hearts are lifted up unto Thee, who art the one true God, and in the name of Thine only begotten Son, Jesus, whom Thou didst love beforethe foundation of the world was laid, in the name of the Messiah who revealed unto us that Thou Jehovah art our Father, and that Thou lovest us, and who also assured us before His death, that 'wherever two or three will be gathered together in His name, there He would be in the midst of them, and that whatever they would ask believing they would receive it,' and we beg of Thee to pour out upon us the Holy Ghost, the Spirit of truth, which the world cannot comprehend, and let Him teach us all that Jesus said and taught the people when He was in the flesh! Grant that our conversation may be blessed by Thee, and be a means of edification and purification of our souls, so that we may indeed become true branches of the vine, bringing forth much fruit to His glory; to become children of His kingdom, and instruments for the accomplishment of Thy will upon earth as it is done in heaven. Keep and protect us day by day, and forgive our short-comings through the weakness of the flesh. Help us to love everybody with that love Thou didst love us. Help us to forgive debtors, and to be willing to offer ourselves up for the welfare of our fellow-men.

Thou, O Father, knowest our infirmities; Thou knowest our poverty in body and soul, and how liable we are to fall, and to forget Thee altogether; therefore we beseech of Thee to preserve us from all sins in times of temptations, and let evil and wickedness have no dominion over us. And especially we would ask of Thee to-day, that Thou wouldst hear our prayer on behalf of our friend Mr. Jacob, that as Thou hast favoured him in bringing him under the sound of the Gospel, that he should hear of Thy love in Jesus, of whom Thou saidst, 'Behold, this is my Son, in whom I am well pleased,' who is the true Son of David, and Son of Abraham, who came to seek and to save that which was lost,' that Thou wouldst also help him—this Jacob—to become an Israelite indeed. see, more and more, that Thou art the only God, and that there is no other mediator between God and men, but the Man Jesus Christ, who gave Himself a ransom for all the world. Let him also have the glorious hope of Christ's second coming in power and glory, to reign upon the throne of David, when all His enemies shall be subject unto Him. For thine is the Kingdom, the Power, and the

Glory, for ever and ever. Amen!"

Even after Mr. and Mrs. Israel rose from their knees, Mr. Jacob remained several minutes longer leaning with his head against the wall, and with his eyes shut. The room was perfectly quiet. Nothing was heard, except the tick of the clock on the wall. By-and-by Mr. Jacob uttered a deep sigh, and having sat down upon

a chair he spoke as follows:—

"I thank God for the privilege of being one of the three gathered in the name of Jesus, the Son of Abraham, in whom all the families of the earth should be blessed, whom Abraham also first saw and preached! And I am also astonished at myself, how I could have such foolish ideas of yourself, and of Mr. Rabinowitz! I had an idea that when you meet in the evening, you spend your time in drinking, instead of repeating the usual blessings, you make the sign of the cross, and instead of singing the customary hymns, you would sing in the Russian or in the German language, love songs! What a discovery I have made to-night! Surely Shekinah was in our midst! as also Rabbi Chalaftha says: 'Even when three meet to study the 'Thorah,' Shekinah is in the midst of them.' Why, the followers of Rabinowitz seem to be the real Jews; except, that instead of saying as other Jews do, that when three meet Shekinah is in their midst—you say that Jesus Christ is in your midst!"

Mr. Israel: "Yes, Mr. Jacob, you have much cause to thank the Lord for His mercy and love to you in lifting a little the veil from off your heart when reading the Word of God. But I must again call your attention to the great difference that exists between the Talmudical and the Christian Jew. They can never be united; neither in thought, heart, or act. The Talmudic Jew says to this day, as their ancestors—the Pharisées—said to our Lord when He was in the flesh, 'We are Moses' disciples. We know that God spoke to Moses. But as to this man (or, as the Jews nowadays prefer to call Him, "This young man"), we know not whence He is!' The Christian Jews say, 'We are indeed the followers of We know that Moses was only a servant of Jehovah, and that God spoke to him as to a servant; but Jesus is His Son, through whom He always speaks to us. He is the Word of God manifested in the flesh. Jesus—who was crucified, but who rose from the dead—is our only Teacher; He is our Prophet, promised to us at Mount Horeb, and whom we are commanded by God to obey. He is also our High Priest, who offered His own blood for our sins. He is our Lord and our God; dwelling and ruling in our hearts through the Holy Spirit, the Spirit of Truth, which is given freely to every believer. You must understand, Mr. Jacob, that we Christians do not confound the person, 'Jesus Christ' with that of the Shekinah, although the name comes from the words our Lord uses in Ex, xix. 8: 'Veshochanthy Bethocham' (that I may dwell

among them). Neither Rabbi Chalaftha nor any other Rabbi is able to comprehend the blessedness of the Christian religion. Their carnal minds do not allow them to rest in the fact that God, for the sake of saving man, had revealed Himself as a man. They will not accept the bare fact! They study the 'Torah' * for the sake of its study, just as the astronomer would his astronomy, or the mathematician his mathematics. But when we, who believe in Jesus Christ, who was crucified and who rose again, and who is sitting at the right hand of power-when we meet in His name we have Himself personally in our midst. We have Him who is shortly to be revealed before all the world in majesty and power, with the same reality as Jehovah dwelt in olden times among His people of Israel. You must also notice this, Mr. Jacob, that the Talmudists have only an idea of God; they have only an idea of His kingdom and His power; but they have nothing more. They have only changed the name of 'Jehovah' into 'Adonai,' and with it they withdrew into their synagogues, separating from the rest of humanity. But look, in contradistinction to this, what the few true Jews-those who believed in the crucified, but risen, Jesushave accomplished. You only consider what a wonderful change the three Jews, Simon Bar-Jona, John, the son of Zebedee, and Saul of Tarsus, have brought about in the world, simply by faith in Jesus, and prayer in His name! How much sin and wickedness they have cleared out of this world, and instead of it they have sown the seed of the Word of God. How much they have done to proclaim to the whole world the truth that Jesus Christ, of the seed of David, according to the flesh, came into the world to save sinners. Have not these three Jews done more good for the world than Alexander the Great, Julius Cæsar, and Napoleon Bonaparte? The Jewish Shekinah remained, according to their ideas, at the western wall of the Temple of Herod, whilst the name of Jesus has accomplished mighty things from Jerusalem to the end of the world. 'His name has, indeed, dominion from sea to sea, and from the river unto the ends of the earth'; and 'they that dwell in the wilderness shall bow before Him, and His enemies shall lick the dust,' as it is said in Ps. lxxii."

Rachel (Mrs. Israel): "Mr. Jacob, I can tell you this much, although I am only a poor woman, that, in my opinion, Chalaftha's Shekinah is only confusing the mind of the poor Jew. At that time when my husband used to spend day and night in the study of the Talmud—when my mother used to delight herself in him, and say that 'Shekinah was, indeed, resting upon him'—he was always restless and confused. Whenever he, together with his colleagues, met to consider some point at issue—when, according to the Rabbi's statement, Shekinah was dwelling in the midst of them—then they would only quarrel and insult each other! But Jesus

^{*} This may include both Bible and Talmud.

Christ brings peace and rest for body and soul. His Spirit makes a man quiet, earnest, and humble. Since my husband was brought to the truth as it is in Jesus Christ, he has become quite a different man. He has changed in everything. After praying we always possess rest and peace in our hearts. We hear then the sweet voice of Jesus whispering unto us, 'Peace be with you. Peace be with you. Let not your heart be troubled. Ye believe in God; believe also in me.' Thanks be unto Him for His peace in our hearts and

in our house."

Mr. Jacob: "Alas! I do not possess yet that peace in my heart, and much less in my house. As regards my peace at home, my poor wife must often say an untruth for the sake of preserving As regards the peace of heart—I am still labouring under the same difficulty I once mentioned to you, Mr. Israel. When I read the sayings of the Lord Jesus Christ, or those of the apostle Paul, or when I observe your quiet life, then I feel a burning desire for the truth; and then I begin to ask myself what I could do in order to be able to lead such a life, and to become such a follower of Christ. But considering the Christians and their lives around me, a cold feeling comes over me, and I shrink back from everything Their lives seem to be much worse than those of that is Christian. the Jews. I am at a loss whether I should remain among the Jews, with their true lies, or join the Gentile Christians, with their lying truth."

Mr. Israel: "I must tell you the truth, Mr. Jacob. You seem to judge matters that concern the Kingdom of Heaven like a simple wine merchant, who' knows nothing of the Christian world. You and many other Jews would call 'Christians' those individuals who come into your brandy-shop to get drunk and to play cards, etc. such as would pawn with you their watches, rings, etc., for the sake of drink, and then call you 'accursed Jew' when you demand your money with interest. You are greatly mistaken, Mr. Jacob. Not a single word of all you have said is applicable to the thousands of true Christians that exist. A true Christian takes good care never to come in contact with such people as you are. He dreads Jewish untruth, Jewish mockery, and Jewish sayings, as a pious Jew would dread Christian leaven during the Passover-week. Spiritually the true Christian is always free of leaven—not only eight days in the year-which is not the case with the Jew, who is spiritually not free of leaven, not even in the Passover-week. Those people whom you consider as 'Christians,' and with whom you transact business,' those whom you employ for lighting your fire or removing the candlesticks from the table on a Sabbath-day—they are as little true Christians as you are a true Jew.

Again, those who are willing to take upon them the easy yoke of Jesus Christ must also remember that Jesus says 'Learn of Me,' and 'Follow ye Me.' You have not to look to this or that man to

see if he is true or not. You must look to Jesus, who is the author and finisher of our faith. This holds good in every case of conversion, but it is especially so in the case of a Jew when he begins to feel in his conscience that Jesus was the Messiah for whom the Jews waited, and still wait to this day. The Messiah-Jehovah is the Person of whom Jehovah says, 'I have set my King upon my holy hill of Zion.' He is called 'the One who is dwelling in Zion.' He is the Hill to which all nations shall go up. We see from this latter expression that the Gentiles cannot all at once get to the summit of Mount Zion. It is an uphill journey. Some Gentile nations have started earlier on the journey to Zion, and hence they are higher on. Others have started later, and, therefore, they are behind. But that is not to be the case with our Jewish brethren, of whom Jesus came according to the flesh, and to whom He Himself has brought the Gospel. They have rejected Christ, in consequence of which they were rejected and scattered among the nations. They will not make that journey by small degrees; but on account of God's promises to their fathers they will, at the right moment, suddenly as a nation be brought there, to our Lord Jesus Christ. Of the Gentiles the Prophets say 'And many nations shall go up,' but of the Jews the Lord says 'With great mercy I shall gather thee.' And again, 'If any of thine be driven out unto the uttermost parts of heaven, from thence will the Lord thy God gather thee, and from thence will He fetch thee, and the Lord thy God will bring thee into the land which thy fathers possessed . . . . . and I shall bring them unto my holy hill,' saith Jehovah. I trust, Mr. Jacob, that you understand my meaning. I say again, as soon as a Jew has his eyes open to see in the crucified Jesus his personal Redeemer, he must be willing to 'go out unto Him without the camp,' as the apostle Paul says; without the opinion of the public, whether it be a Jewish or a Gentile public, and bear His reproach. In the world of civilisation there is no continuing city for a Jewish believer. 'We Jews seek one to come'—the heavenly Jerusalem which the Lord will send down."

Mr. Jacob: "O what a joy it is to me to hear that the God of Israel has not rejected His people in spite of their terrible sins against His Messiah, Jesus, of whom the Prophet Isaiah says, in chapter fifty-three, that 'the pleasure of the Lord shall prosper in His hands'; but that He will, in a miraculous way, bring them back to the Mount Zion together with all other nations, in order that there be, as Jesus said, 'One flock and one Shepherd.' It is likewise a comfort to know that there is no need for our Jewish brethren to push themselves into the different Gentile Churches, and to adopt customs of the German or the English people, which, although good and useful for them, are of no use for our Jewish brethren. Every Jew, who by grace is brought to see in Jesus of Nazareth his Messiah, needs only to be baptized in the name of the Father, Son,

and Holy Ghost, and to observe what Jesus and His apostles have commanded. If he does that, he is sure to have life everlasting. Why, reason would also tell us that Jesus Christ could come now into a Jewish Christian Synagogue just as well as He did 1,900 years ago in the Synagogues of Nazareth and Capernaum. Yes, He went there, although those Jews did neither understand Him nor did they believe in Him. I cannot understand why the Missions abroad take so much pains, and spend such large sums of money to drag the Jews into their different Churches, and to make of them—as the case might be—Germans, Englishmen, Frenchmen, etc., in a word,

anything but Israelites."

Mr. Israel: "That some Jews become non-Jews or are denationalized, is not the fault of any Mission. All Missions to Jews have been called into existence, and are supported by true and earnest followers of Jesus Christ and believers in the God of Israel, who are waiting for the consolation of Israel, and for the restoration of Jerusalem; by such as are waiting for the fulfilment of all the promises God has given to our ancestors. All that the children of Abraham by faith desire is, to bring the children of Abraham in the flesh to believe in Jesus Christ, who is the seed of Abraham, in whom all the families of the earth should be blessed, to baptize them in the name of the Father, Son, and Holy Ghost, just as in the case of any other follower of Christ, and to make them to be partakers of the grace and truth Christ Jesus brought into the world. That is what they aim at; but not to amalgamate the Jews with other nations. That is also done in other Missions. For instance, they spare neither expenses nor efforts to bring China, Japan, etc., to Christ Jesus, and to form Churches, but they do not attempt to amalgamate them with Europeans. The Chinese remain Chinese, and the Japanese remain Japanese. The fault lies solely with the converted Jews. When a Jew nowadays begins only to observe what a mighty power Jesus is exercising among Gentile nations, as soon as he gets a ray of the great light of the Messiah, instead of falling to the ground as Paul did, and asking the Messiah, What wilt Thou have me to do?' he runs away as if he had been enticed into the Church to become denationalized, and to put on outwardly the appearance of a German, Englishman, or Frenchman. In fact, some Jews will do their utmost to wipe away their nationality altogether. They change their names, and try to get amalgamated with such, as in reality do not like them at all. The baptized Jew ignores the fact that the voice of the good Shepherd Jesus, as we hear it in the Old and in the New Testament to the sheep of the house of Israel, is that they should follow Him in order that He might make of them true and living members of the people of Israela people which has still to play a great part for the glory of Jehovah and for the Kingdom of the Lamb of God, Jesus Christ; but not to become members of the German or the English Churches, which are

gradually losing their former importance in the world. painful to see how ashamed and disappointed some of these people They escaped the Jewish bondage—the Synagogue with its hateful rabbins—and have run into Gentile slavery. To the true freedom in Christ they have not got. May the Lord have mercy

upon His people speedily. Amen."

Mr. Jacob: "I quite agrée with you on this point. many Jews have joined the German Churches; and I have in my inn the opportunity of hearing the Germans speak of the baptized Jews, or as they call them 'Proselytes.' Apart from that, as it is well known such proselytes desire of the Pastor the formal or rather the Police-baptism only with the view of having equal rights with the Christians; they are a burden, and unbearable to the Germans. Although they fill up the most of the pews in the Church—they will contribute neither to the support of the Pastor nor to the Church expenses. They turn up their noses against everybody, priding themselves in the fact that they were no more Jews; so much so that they need constantly to be reminded, that 'although a proselyte has his nose turned up—yet it remains a Jewish nose. once told me in confidence that he loved more an unbaptized Jew than a baptized one, who is in his opinion neither Jew nor Christian. To my question what a 'proselyte' was? he replied: 'a proselyte is a deserter from the unfortunate Jewish camp-seeking to find a resting place among the enemies—which he never finds.""

Mr. Israel: "That the Germans have a dislike to the Jewish nose, is a great token of God's love and mercy towards Israel. He does not wish Israel to be assimilated with the Gentiles, like salt in the water. I believe that Anti-semitism is a means in the hands of God for preventing the children of Japheth, who took up their abode in the tents of Shem, and who were cleansed from all sorts of abominations in the Semitic blood of Jesus, who was of the seed of Abraham according to the flesh-from swallowing up the Semitic people of Israel, who, at a future hour which is only known to the Father, will, by faith in Jesus, become a blessing unto the whole 'All that see them shall acknowledge them that they are the seed which the Lord hath blessed.' Although Israel is still sinful and defiled, yet God is holding the pillar of cloud between them and the Gentiles, in order they should not come nigh each other during the night of Israel's rejection—before the Sun of Righteousness begins to shine over them. The difference between now and then is this, that now the dark side is towards Israel, and the bright side

towards the believers in Christ."

Mr. Jacob: "Let us now, Mr. Israel, go to the principal, question. Supposing I am convinced of the truth, and believe it in my heart, that Jesus of Nazareth was indeed the Son of the living God, that He was the Lamb of God, who took away the sin of the world, that He was the Messiah and King of Israel, and that He

was the Lord of Glory promised by the Prophets and preached by the Evangelists; what have I then to do? What arrangements have I to make as regards my daily life? Mind, I am not asking about baptism. That the new life in the believer must come through the Spirit and the water I understood from your remarks, as well as from reading the New Testament. But my question is: What am I to do with my wife and children, with my business? Am I to keep the Jewish festivals and the Sabbath or not? Am I to observe Jewish regulations concerning food, etc.? As regards how and what to pray, that I have seen and heard in your synagogue. Pardon me, Mr. Israel, I am afraid you do not quite understand me. I am not asking about matters vital to my salvation. As regards my relationship to God through Jesus, who is the Lamb of God, I am getting stronger and stronger in my conviction that Jesus is my High Priest, who can be touched by my infirmities, because He was tempted like other men, but without sin. I am also perfectly sure that through Him I have access to the throne of grace, to receive mercy in time of need. I am only asking you concerning my, obligations to my wife and children, friends, Jews, and non-Jews."

Mr. Israel: "It is very difficult to give the exact and correct answer to such questions with the simple human understanding. We cannot draw a fixed and straight line of life for every believer, be he Jew or Gentile, who knows that his duty is to live separated from the world. He would know as if by instinct how he is to behave towards his wife and children, or his former friends, who are bitter enemies of Jesus, who is our life, who is our all in all. To all such questions we believers have the short answer of our Lord in the words, 'Think not what ye shall eat or what ye shall drink . . . be careful for nothing . . . for your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things. After all these things do the Gentiles seek.' All that we, as believers, have to do is to apply all our energy to increase our love to the Lord Jesus Christ, and to keep His commandments as much as possible. Love to Christ has the power of bringing God and Christ into our hearts. The true believers become real children of God. As Moses also said: 'Ye are children unto the Lord your God.' Now such children of God are guided and directed by the Holy Ghost, which is the Spirit of Truth; and, being guided by the Spirit, every believer knows at every moment, and in everything, how and what to do. He will know how to act towards his wife and children, what business to have, what things to eat or not to eat, which day to observe, etc. Everything depends upon the amount of love the believer has in his heart to Jehovah and his Saviour, Christ Jesus. Love is the instrument through which faith in Christ makes itself known in the world. The love of an 'Israelite of the New Covenant' is described by the apostle Paul in his first Epistle to the Corinthians, thus: 'It thinketh no evil . . . it rejoiceth in the truth; beareth all things

down on your knees and pray in faith to the God of love that He will give you the love of Christ, and that fiery love will purify your heart from all evil. By the flame of love even the heart of your wife will get soft and accessible for Christ. By that light her eyes will be open to see that she has no cause to be ashamed of such a husband, who is a true believer in Jesus Christ, our Righteousness, before the foolish and sinful Jews of Kishenew. She will come herself, and sit down at the feet of Christ—as her Jewish sister, Mary, of old did—to listen to His sweet and heavenly words. The burning love of the Messiah will melt like wax all the command-meighbour as thyself."

Here Mr. Jacob fell on his knees and prayed most earnestly, and Mr. Israel and his wife responded with a loud "Amen."

